

رۆملن

دیوانه یهك لهم شاره یه

نه بهز گۆران

رۆمان

دېۋانە يەك لەم شارە يە

نەبەز گۆران

رۆمان

دېۋانە يەك لەم شارە يە

نەبەز گۆران

۱

شار، ئارەزوۋەكان درووستى دەكەن

شاره که ی میر هو دار

شاره که له چاو شارانی تر بچوک بوو... له دووره وه سه یرت بکردایه، هینده ی چه موله یه کی دهرده که وت... له به شی پوژه لات و پوژئاووه دوو دهروزه ی گه وره ی تیدا بوو، دهروزه کان ده یانبه سته وه به شارانی تری دونیا وه، له هیچ لایه که وه قوله و قه لای تیدا دروست نه کرابوو، به شی خواره وه ی باوه شی کردبوه وه بو ده شتیکی به رین و، به شی سه ره وه ی شی پالی دابوو به زنجیره شاخیکه وه. پیکای دهروزه کان تا چاو بری ده کرد، خوّل بوو، جگه له و دوو پیکایه، پیکای تری نه بوو. زنجیره شاخه کانی پشتی شاره که، وایان لی کردبوو، هندی جار که سه یریت ده کرد، له ژنیک ده چوو له سه ر کومه لیک سه رین پالی دابیته وه.

له به رده م هه ر یه ک له و دهروزه، چه ند سیلکه داریک وه ستابوون، به شیکی کاره که یان وه رگرتنی باج و خه راج بوو له و کاروان و پیبوارانه ی ده هاتنه ناو شاره که وه. له پوژه لات وه به اتیتایه، یان له پوژئاووه، هه ر شتیکت پی بوایه، به پیی حوکی میرنشینه که، باجی خو یان لیت وه رده گرت. ئیشی سیلکه داره کان، ته نها باج وه رگرتن نه بوو... به شیکیان به هو ی فیّل و ته له که وه، له گه ل قافلّه ی بازرگانه گه وره کان دا، بو خو یان بووین به خاوه نی زور شت. من بو خوم چه ندین جار، سه رده سته ی سیلکه داره کانم له گه ل بازرگانه کان بینوه، له بازار دیارییان بو ده کری، دیارییه کان په شو یه ک بوون بو قوتار بوونی شتومه کی قاچاخ. فیلیکی تری سه رده سته ی سیلکه داره کان له گه ل بازرگانه کان،

چاپوښيکړدن بوو له باجی زور، به و مه رجه ی شتیکی باجه که بو
خوی بیت. په شوه وهرگرتن و چاپوښيکړدنیان له پیش چاوی خه لک
و میرنشینه که، کرابوه عاده ت. که س لی نه ده پرسین و ده سته و
تاقمه که ی کوشکیش، بو خویان خه ریکی مالکوکړدنه ووه بوون.

به شی باشووری پوژه لاتی شاره که، ده یکرده نزیک ده روزه ی
یه که م، کاروانسه راکانی شار که وتبوونه نه و به شه ووه. ده بوايه نه و
کاروانانه ی لیړه ووه تیده په پن، یان بو نه م شاره هاتوون، به پی
حوکمی میرنشینه که، هه موویان له و کاروانسه رایانه باره کانی خویان
بخه ن و، ریگیان پی نه دریت بیته ناو شاره ووه بازاره که بشیوینن.

بو ساغکردنه ووه ی که لویه له کانیان، یه کیک له کاروانچییه کان ده هاته
سه ر سه کوکه ی چوارپیانه که ی شار و جاپی دها: کاروانیک له فلانه
شوینه ووه هاتوه، باره کانی چی و چین... با دووکاندار و بازرگانانی شار
بین بو کاروانسه را مامه له ی خویان بکه ن... ئیتر پووی دها، پوژی
چه ندین جار، جاپ بدریت و پوویشی دها، به هه فته یه ک کاروانیک
نه یه ت به م ناوه و جاپ نه دری.

دوای جاپدانه کان، مامه له چییان ده چوونه لای کاروانسه راکه و
چییان پیویست بوايه ده یانکری و ده یانه ینا، له ناو بازار به سه ر
مشته رییه کانی خویان دا، ساغیان ده کرده ووه. هه ر کاروانسه رایه کیش
کاروانیک له لای، لای بدابایه، ده بوايه باجیکی تاییه ت بو میرنشینه که
دابنیت. نه م باجه یان جیاواز بوو له باجی سالانه ی خویان، خاوه نانی
کاروانسه راکان به هو ی ده سته که وتی زوریانه ووه، گازهنده یان له م باجه
زیاده یه نه ده کرد، بازاریان خراب نه بوو، هینده یان ده ست ده که وت،
باجه که ی سه ریان په ریشانیان نه کات. شاره که که وتبووه نیوان ته بریز و
به غداوه، شا ریگی کاروانه کانی نه م دوو شاره که وره یه بوو. ئیدی که م
جار پووی دها کاروانه کان لیړه ووه تی نه په پن. حوکمی میرنشینه که یش
به جوړیک بوو، بازرگانه کانی بیزار نه ده کرد، تا ریگیه کی باشتر

بدۆزنه وه و له و باجه زۆره ی به سهريان دانراوه ههلبێن. باجهكان له و
 ئاسته دا بوون، بازرگانهكانی نه ده پووتانده وه و جاريه جار له گه ل خویان
 دا، دیاریی گرانبه هایان بۆ میر هودار ده هیئا.
 به شی باشووری شاره که، گه په کی جووله که کان بوو. زۆربه ی بازاری
 قه یسه ری و دووکانی وشکه فروشی و زیپ و عه تاره کان، به ده ست ئه و
 جووله کانه وه بوون، که له باشووری شار داده نیشان. له هه موویشیان
 به ناویانگتر و سه نگینتر، سۆنه ی جووله که بوو. دووکانی عه تاره که ی
 سۆنه ی جووله که، پیک دیواری به دیواری دووکانی پینه چیتیه که ی
 باوکه وه بوو. ده توانم بلیم: زۆربه ی پۆژه کان، به چاوی خۆم سۆنه ی
 جووله که م ده بینی. پیاویکی بالابه رزی ئه سمه ر... کلاویکی بچووی
 په شی خری ده خسته سه ر ته وه سه ری... له ته نیشت کلاوه که یشه وه،
 دوو په لکه ی لولکراوی به پۆن چه ورکراو هاتبوونه خواره وه... پیشیکی
 په شی قه ترانیی درێژی هه بوو، ده هاته سه ر سینه ی... عابایه کی په ش
 و کراسیکی بی ئیخه ی مه خمه لیی له به ر ده کرد... له گه ل جووتیک
 پیلاوی پیسته ی قاوه یی، زۆربه ی کات به م جۆره ده هاته دهره وه و له
 دووره وه ده تناسیه وه... ئه نگوستیه که ی ئالتوونیش له په نجه تووته ی
 ده ستی بوو، له سه ر ئه نگوستیه که به یاقووتی په ش ئه ستیره که ی
 داود کیشرابوو.

پيش نيوه پوان خوی ده هات بۆ دووکانه که ی. که ده هات، زۆری
 نه ده برد، یه کیه ک و دوو دوو بازرگانه جووله که کان شار و ئه هلی
 ناسراو لیی کۆ ده بوونه وه. هینده خوشمه شره ب بوو، کاتیکت
 ده زانی قاقای میوانه کان، تا دووکانه که ی ئه و سه ر قه یسه رییه که
 ده پۆشت. هه گبه که ی پر له قسه ی نه سته ق و په ندی پیشینان و
 چیرۆکی گالته ئامیزی کاروانه کان بوو. له به شی باکووری شار هه موو،
 جوتیاره کان ده وره به ری شاری لی کۆ بوونه وه. لای باکووره وه
 دووکانی و پووباریکی لی بوو، به لام پووباره که ئاوه که ی که م بوو.

هينده نه بوو بتوانيت شنه بايه کيش بؤ شاره که دروست بکات. ته نها
کومه ليک زه ووزاري نه و جوتيارانه ي ته پ ده کرد، سه وزه يان ده کرد
و به يانيان زوو ده يانه ينا له ته په فروشه کاني ته نيشت کاروانسه راکه
به سهر دووکاني سه وزه فروشه کان ساغيان ده کرده وه. لای پوژه لاتي
تيکه له يهک بوو له خه لکي جوراوجور و لای پوژئاوا، خرمانی مير و
سيلکه داره کان بوو. نه وانه ي سهر به ميرنشينه که بوون، له و به شهي
شار کؤ بوو بوونه وه و دونيايه کی تاييه ت به خويان دروست کردبوو.
ماله کانينان، گه په که کانينان، شيوه ي ژيانينان، له به شه کاني تري شار
جياواز بوو. نه و کات پييان ده گوتن: گه په کی بخوره کاني شار. ئيستا
نازانم چييان پي ده لين. گه رچی کؤشکه که ي مير له و به شهي شار
نه بوو، که وتبوه ناوه راستي شار و به رامبه ر خانه قا گه وره که بوو، به لام
بؤ خويشي لايه کی شاره که ي له ده سته و تاقمه که ي خوی پر کردبوو.
پياويکی خراپ نه بوو، تا خراپتر نه بينرا، نه زانرا باشه. خرمانی حه زيان
به فره خوری و که مئيشی ده کرد. له پال سيبه ره که ي مير دا، ده ستیان
دابه ماشينه وه ي سه روه ت و سامان.

دوو شا ريگا به ئاراسته ي يه کتريپرين به ناو شاره که، له پوژه لاته وه
بؤ پوژئاوا و، له باکووره وه بؤ باشور شاره که يان کردبوو به چوار به شي
سهره کييه وه. له ناو يه کتريپريني شا ريگا کان دا، فولکه يه کی گه وره و
مه يدانيکی گه وره به شيوه ي بازنه يي پر له گول نه خشينرا بوو. به شي
پيشه گه ره کان که وتبوه سهر يه کيک له و دوو شا ريگايه، که ده چوه وه
به رده م مالي مير و خانه قا گه وره که.

مالي ئيمه له پشت حه مامه سپييه که وه بوو. حه مامي سپي، يه کيک
بوو له حه مامه گه وره و به ناوبانگه کاني شار. کاتي خوی به قشلی
سپي، به ده ستي وه ستاکاني ته بريز و سنه دروست کرابوو. خاوه ني
حه مامه که شاروی کوتال فروش بوو... هه م دووکاني کوتالی هه بوو، هه م
حه مامه که يش هي نه و بوو... کومه ليک که س ئيشيان له سهر ده کرد و

ژیانی خوځان له سهری به پټوه دهرېد. نه و خانوهی ئیمه ی تیدا بووین،
هی باپیرم بوو. کاتی خو ی که میر هودار شاره که ی دروست کردبوو،
داوای کردبوو کومه لیک پیشه گهر بیته نه م شاره وه، که باپیرم هاتبوو،
نه م پارچه زهوییه ی پیدا بوو، نه ویش بو خو ی کردبوو ی به خانوو و
وهک میراسیک بو باوکم جیما.

دوای مردنی باپیرم، نه نه پوونه له مالی ئیمه ده ژیا. تا نه و کاته ی
کوچی کرد، یه کیک بوو له هاوډه م و خو شه ویسته کانی من. من هه تا
ده مرم، نیانی و میهره بانیه نه نه م بیر ناچیت. باوکم هه میسه ده یگوت:
"تو کوپی نه نه پوونه یت. مادام نه نه گه وره ی کردوویت، شتیکی
گه وره یشته لی دهرده چیت." باوکم له م خه یالانه ده سته هه لنه ده گرت.
به رده وام پتی و ابوو، هه ر که سیک ژنه ده ستره نگین و میهره بانه کان
گه وره ی بکه ن، شتیکی گه وره ی لی دهرده چیت! تا ئیستایش له وه تی
نه گه ییشتم، گه وره یی مروث په یوه ندیه به چیه وه هه یه! هه ندیک
پیان وایه، گه وره یی مروث له ژیریتییه که ی دایه، هه ندیک تر پیان
وایه، له ده سه لات و هیزه که ی، هه ندیک تریش به داراییه که ی. ئیتر
هه ر یه که و له جی خو یه وه گه وره یی، به شتیکه وه ده به سته یته وه.
باوکیشم گه وره یی به وه ده به سته وه، که من بېمه خو ینده واریک و
ده ست له پیشه ی پینه چیتیش هه لنه گرم، تا میراسه که ی باپیرم
کو تاییه نه یه ت. میراسیک باپیرم بو ئیمه ی جی هیشتبوو، پینه چیتی
و خانوکی پشت هه مامه سپیه که یه.

خه لکی دهره وه پرویان له شاره که ده کرد، له چاو جارانی که میک
گه وره تر ده ینواند. هه ر که سیک بیویستایه، بیته نه م شاره و تی دا
نیشته جی بیت، ده بوایه سه ره تا باجی چوار سال به روبوومی خو ی
بداته میرنشینه که و له و پارچه زهوییه ی پتی ده درا له لایه ن دیوانی
میره وه، خانوکی دروست بکات. که سی هاتوو پیشه گهر بوایه، هه ر
کاریکی بکر دایه، باجی سالانه ی خو ی لی وهرده گیرا. له هه قی نه وه ی

بوه ته شارنشین، باجی دده و له هه قی نه وهی باجیشی داوه، له لایه ن
میرنشینه که وه پړزی کاره که ی و نارامی ژیانسی ده پاریزدا. بو که س
نه بوو سهرانه له شارنشینه کان وهر بگریټ و ته شقه له یان پی بکات. نه و
پی او خراپانه ی له شاره که بوون، یان له پړگای کاروانه کانه وه ده هاتن،
یا شاری بوون، چه ندین جوړی یان تیدا بوو، که به سهر خراپه یه که وه
ده گیران، بو ته میگردن، دوو پوژ به داری مه یدانه که وه ده به سترانه وه.
داری مه یدانه که ی ناوه راستی شاریان ناو نابوو، داری پاکبوونه وه. هر
که سیک به و داره وه ببه سترایه ته وه، له پشت سهرییه وه به نوو سراویکی
مورکراوی می، تاوانه که ی و کاره که ی و سزاکه ی ده نوو سرا. که
خه لکی به و ناوه دا گووزه ریان ده کرد، ده یان زانی کابرای هه لواسراو،
بوچی له وییه. سزای هه لواسینه که، ته نها بو پیشاندانی که سه که
بوو، دوی ناساندنی خوی و گونا هه که ی، هه لواسراو ده برای به شی
زیندانی سیلکه داره کان. زیندانه که به شیکی گه وره بوو له گه ره کی دار
و ده سته ی میر. له وی و باسیان له کوشکه قاوه یییه گه وره که ده کرد،
به شی خواره وه ژیرزه مینیکی تاریکی هو ده ی بچووک بچووک... حق
و حسابی گونا هکاران و گیراوه کان له و زیندانه دایه و سه روکی زیندانه که
بانخانه.

له ناو شار دا چند ته کی و خانه قایه کی لی بوو. له هه موویان
گه وره تر، خانه قا گه وره که ی لای خواره وه ی به رامبه ر کوشکه که ی میری
گه وره یه. نه و خانه قایه، کاتی خوی له لایه ن سو فییه کی را گووزه ره وه
دروست کراوه... چی زانا و ده رویش و سوخته و فقهی هه بوون،
ده هاتن له و خانه قایه، خه ریکی خویندن و زیکر و ته هلیه له ده بوون...
له ناوه راستی خانه قاکه یش، گوپی نه سحابه یه کی تیدا بوو... مه لای
گه وره ی شار، هر له ته نیشته گوړه که وه دوو ژووری قیت کردبوه وه...
خوی و مه لا ژن و کچه عازبه که ی له وی ده ژیان... به یانیان وانه ی
به فقهییه کان ده گوته وه و نیوارانیش له سهر چه وزه که داده نیشته و

له گه ل کومه لیک مه لا و زانا و شاعیری نه و سهرده مه بو خوی خه ریکی
 دهرده شه بوو. نه و کاته ی سوخته بووم و پاشان بووم به فقهی، زور
 که سم له م شاره ناسی... له سوخته خانه چه ندین که سم ناسی... له
 فقه قییه تی دا چه ندین که سم ناسی... نیوارانیش که ده چوومه دووکانی
 باوکم، له ویش چه ندین که سم ناسی. شاره که یش نه وهنده گه وره نه بوو،
 به یه کتر غریب بین. دوو نه مسهر و نه وسهرت بکردایه، هه موو ده یانزانی
 تو کییت. خه لکه که ی زور سهیر بوون... دنیا پروو خایه خه لکی شار
 له پیکه نینی خوی نه ده که وت. نازانم نه و خه لکه له چ نه ستیره یه که وه
 هات بوون. پوژ تا نیواره دم به پیکه نین و خوشمه جلیس... چیان
 په یدا ده کرد، نیواران ده یانخوارد و ده ستیان ده خسته سهر سنگیان
 و ده یانگوت:

خوا گه وره یه بو به یانی!

که سم له م شاره نه دی، بیر له به یانی بکاته وه... هه موویان بیریان
 له وساته ده کرده وه، که تی دا ده ژیان. کاتی که بو خویندن به شاره کانی
 تر دا گه پام، نه و کات زانیم، هیچ شاریک له م شاره ی من ناچیت. ژیان
 لیره هه ر نه و ساته یه، که تی دا ده ژیت. له شارانی دیکه، ژیان نیستا
 و نایینده یه. لیره که س نایینده ی نه ده ویست. ته نها جووله که کان بوون،
 بیریان له پوژیکی تر ده کرده وه، باقی خه لکه که ی جوړیکی تر بوون.
 به هو ی شوینه که م و ویقاری شوینه که مه وه، له زور شت مه حرووم
 بووم. وه لی له وه مه حرووم نه بووم، به شیک بم له و جو شو خرو شه ی
 له م شاره دا هه ن. نه گه رچی له نیوه ی پیگا که دا، نه م ده زانی به و
 دوو شا پیگایه ی، که له دوو شا پیگای شاره که ده چوون، کامیان
 بگره بهر. تی که ییشتم، مروژ نابیت هه میشه به پیگایه ک دا پروات،
 باشته له سهر دوو پیانی که بوه ستیت و باش پروانیت، جا پیگای خوی
 بگریته بهر... نه گه ر وا نه کات، دیسان ده گه ریته وه شوینه که ی خوی.
 بیرکردنه وه له پیگا کان، باشته له تاقیکردنه وه یان. قورسه بته ویت

١٦ | نۆمبەر ١
بەو تەمەنە کەمەى بەشت دراوه، چەندین پێگا تاقى بکەیتەوه. له
باتى تاقیکردنەوه بێر بکەوه، دواى هەنگاو بەرهو راستەکیان بەهوائی.
کەمێک له سەر دەمی میری گەورەم له بێرە. ناتوانم بڵێم هەموویم له
بێرە، ئەمما هیندەم له بێرە، وێنەى شارەکه و جوولەکانى وهک خۆى
بکێشم. سەر دەمه کهى میری گەورە سەر دەمیەک بوو، هەم خوش هەم
سەخت... سەر دەمیەک بوو، ئەو کاتە شارەکه بەس هی ئەو خەلکە
بوو تێى دا دەژیان. کەسى تری غەریبه بۆى نەبوو بێتە شار و بێتە
بکوژ و بېرى شار. هەر چەند باج و خەراجەکانى قورس بوون و دەستە
و تاقمەکهى له تەنتەنەى خۆیان دا دەژیان و دەستیان بە سەر زۆر
شت دا دەڕۆشت. ئەمما هەر بەشى ئەوه خوشیی هەبوو، خەلکەکهى
هەست بە ئارامى بکەن. خراپم نەوتبێت، خەلکى ئەم شارە بیانخەیه
ناو دۆزەخهوه، هەر سووچیک دەدۆزنەوه، تا بۆ خۆیان تێى دا پێ
بکەن. بەس بۆ منیکى ناو خانەقاكان، هیشتا خوشییەک مابوو له
دلم دا. دواى ئاژاوه گەورەکه، ئەوهیش نەما و ئیتر شار بوو بە شارى
غەریبان.

شتهکان سەیرن! مەرۆف هەندیک جار وای لێ دیت هەموو پابردووێهک
لای جوان بێت. من ئەوه تا گەورە بووم و زۆر شتم دیوه، بەلام چى ئەو
شتانەى ئیستا دەیانبینم، هیندەى یهک چرکه ساتى پابردوو لام جوان
نین. ئەم کەسەرە چیه له ناخى مەرۆف دا، دەبێت هەمیشە خەم بۆ
پابردووی بخوات. دەبێت چ سىحریک له پابردوو دا هەبێت، وا مەرۆف
بەم جۆرە سەیری دەکات. خۆ هەموو شتهکانى ئیستایش ناشیرین نین،
ئیتەر بۆ دەبێت دايم پابردوو جوان بێت. جارىک نەبوه نە له باوکم، نە
له نەنکم، نە له دایک، تەنانەت نە له مەلا شەش پەنجەیش ببیستم،
کەسەر بۆ پابردوو نەخۆن. خۆیشم وا بووم. هەمیشە دەمگوت:

"خۆزگەم بە پابردوو! خۆزگەم بەو کەسەى له ئیستا دا نازیت،
ئیستا دەردیکى سەخته. دەردیکە تا دەچینه گۆرەوه له کەلمانە. مەرۆف!"

له تلته كراوه، له تيكي له رابردو دا جي ماوه و له تيكي به برينه وه
له ئيستا به و له تيكي خهون به نايينده وه ده بينيت. جگه له ئيستا،
نه نايينده لي وه دياره، نه رابردوي بو ده گه پيته وه. كه ي نه وه
حاله مروف به ده ست ژيان وه ده يكي شييت. به رده وام له ئيستا به ك دا
چه قيوه، گوشه يه كي تر شك نابات، پي خوي تي بخت و پييه كاني
له ناو ئيستا دا جو له يان لي بريوه!"

خوزگه م به و سه رده مانه ي تيپه رين و نايه نه وه. سه رده مانه ي تيپه ريو،
شته كان جوركي تر بوون، ته نانه ت مروقه كانيش جوركي تر بوون.
بوني شته كان وهك ئيستا ناخوش نه بوون. بروام پي ده كه ن يان
نا، ناني جارن بوني خوشتر بوو له ناني ئيستا. خانوه بچووك و
تاريكه كان، زور خوشتر بوون له و خانوه گه ورانه ي له سه ر شان خويان
داداوه. كولا نه كانيش هر خوشتر بوون. تو له وه بگه پي، ميري گه وره،
وهك شارنشينكي نه م شاره، خوي دوور نه ده خسته وه له خه لكه كه ي
و دايم ده رگاي ماله كه ي كراوه بوه. ته نانه ت چاوي پياواني كوون، وهك
چاوي پياواني ئيستا پيس نه بوو. چاوي پياواني كوون، بو سرووشي
دهرواني، چاوي پياواني ئيستا بو درزيكي بچووك ده پروانييت و ژيان له و
درزه وه ده بينيت.

هاوينا نه گه ل فه قييه كان دا ده چووين بو چه مه كه ي لاي باشووري
شار، له ته نيشته كاني كچانه وه، خو مان پروت پروت ده كرده وه مه له مان
ده كرد، نه ئيمه ئاره زوي كچه كانمان ده كرد، نه ئه وان ئاره زوي بينيني
ئيمه يان ده كرد. جاريه جاريش به دزييه وه ده هاتن تي كه لمان ده بوون و
كاتيك به خو مان ده زاني، پي كه وه مه له ده كه ين! وه لي بو ماموستامان
نه ده گي رايه وه، نه كا پيمان بل ييت: كوفره و ده چنه جه هه نده م.

كه چي ئيستا كچيك ناو يريت پارچه يه كي گياني ده ربكه وييت، سه د
چاو تي ده چه قن. نه مه چ سه رده مي كه ئيمه ي تي دايين؟ باشه نه م شاره
بو چي وا زو پيس بوو؟ بو چي وا زو گوپا و پوحي خوي له ده ست دا و

نیت سهرتاپای گیانی بوو به ئاره زوو؟ بو خوم هه میشه نه م پرسیارانه
له خوم ده که م و هیچیشیان تی ناگه م. تی ناگه م بوچی ده بیت
شته کان وایان لی هات بیت. کوا شاره ساده و پر پوح و جوانه که ی میر
هودار؟ کوا چاوه گهش و پا که کان و زمانه شیرینه کانی جاران؟ نیمه
بو کوئی ده چین؟ خودایه یارمه تیم بده. تا شتی که له م گورینه ی مروث
تی بگه م. بزانه م بوچی دهستی له هه موو شتی که هه لگرتوو پووی کرده
ئاره زوه کانی و شاره که یشی به ره و ئاره زوه کانی خو ی برد. قسه کانی
مه لا شهش په نجه م بیر ناچن، که ده یگوت:
"کورپه کانم:

شار خو ی ئاره زوه. نه وه ی یه که م جار شاری درووست کردوه پوچی
داوای لی نه کردوه بیکات. ئاره زوه کانی داوایان لی کردوه بیکات. جا
هه ر کاتی که ویستتان له ئاره زوه کانتان دوور بکه ونه وه، که می که له شار
دوور بکه ونه وه."

نه م قسانه نه ده چوون به می شکم دا. شتی که تر هه بوو نه من لی
تی ده گه یی شتم، نه مه لا شهش په نجه. شتی که که شاره که ی گوری بوو،
شاره که ی جاران نه بوو. ده بوایه به شوین نه و شته بکه وم تا بزانه م،
بوچی وای لی هاتوه. ده کریت له شار بیت و له پاکیه وه نزیک بیت
و ده ی شکریت له ده ره وه ی شار بیت و له پاکیه وه دوور بیت. پاکی و
پیسی لای مروث خو یه تی، نه ک لای شاره کان. ناحه قی ناگرم ماموستا
شار و مروث و ئاسمان و زه مین، چی له م سهر زه مینه یه به ره شو سپی
ده بینیت، یا باش، یا خراپ.

کورپی پینه چیه که

ده ورو به ری نیوه پۆ، له بهردهم هه یوانه که دانیشتبووم، کاتیکم زانی
دهرگای هه وشه کرایه وه و باوکم هاته هه وشه وه. بیرم نایهت له م کاتانه
دا، باوکم گه رابیته وه مال، هه میشه درهنگ ده گه پیتته وه و کاته کانی
دیارن... که ی ده پوات و که ی دیتته وه. هاتنه وه که ی کتوپر بوو! که
چاوی پیم که وت، هه موو گیانی پیده که نی، به دهنگه نه رمه که ی خوی،
له هه وشه که وه بانگی دایکمی کرد. دایکم له قه راغ هه وزه شینه که،
له سه ر کوته ره داریک دانیشتبوو، له ناو ته شته مسه که دا یه ک دوو
جاجمی خووساندبوو، خه ریک بوو به و سابوونه په قییه دهیشووشتن،
که به زه یتوون درووست ده کران. سه ریکی به رز کرده وه بو باوکم و
گوته:

- خیره؟

- شوکور خیره. کوره که مان گه وره بوو، له خوا به زیاد بیت، مه لا
پازی بوو، بیبه م بو حو جره ببیت به سوخته. دایکم که ئه مه ی بیست،
زۆر به قوولی ئوخه یه کی کرد. به س من هه ستم به هیچ شتیکی خوش
نه کرد. تۆزیکیش ترس نیشته گیانم و دلم خیراتر لیی ده دا، وه ک بللی
بو شوینیکم ده به ن، شوینی من نییه. که شوینه که م به دل نه بیت
خوشتترین شوینیش بیت، هه ستم بوی نابی. خوشی و ئوخه یه که ی
دایک و باوکم، منی نه جوولاند. هه ر چۆن قاچم شوپ کردبوو وه به سه ر
سه کوکه ی به ره یوان، هه ر وا له جیی خۆم وه ستابووم. به ده ست
و به چاو و به پوو خساریکی گه شی پر لۆچه وه باوکم بانگی کردم،

بازیکم دا و به قوونه قوون خۆم گه یانده لای. دهستی گرتم و بردمییه
لای حه وزه که، دهستی کرد به حه وزه که دا ته پی کرد و هینای به
پووخسار و سه رم دا. ئینجا چه مییه وه و دهستیکی هینا به که وا و
سه لته کهم دا و کلاوه قیت و گولگولاییه که ی کرده سه رم و دهستی
گرتم، له حه وشه و ده ر که وتین. ناگام لی بوو کاتی وه ده ر که وتن،
دایکم له دووره وه فووی کرد به ده ورمان دا و لیوی جوولاند. له و کاته
دا باوکم به دهسته زبر و برینداره کانی زوو زوو، یه خه کهم، که واکه م،
قره خاو و شیواوه کانم، شوینیکمی چاک ده کرد و پیی ده گوتم: تو
گه وره بوویت، ده ته به م لای ماموستا فیری زور شتت بکات. سبه ی پوژی
وهک من کویر نابیت و هه موو شت ده بینیت. پوله ئه وه ی خوینده واری
نه بیت، ئه و شتانه ده بینیت، نیشانی ده دن. ئه گه ر کاتی خوی باوکم
بیخستامه یه ته حوجره یه ک و نه ی کردمایه به شوانی بزنه کلکبرپراوه کان،
ئیسنا بو خۆم شتیکم پیکه وه نابوو. ناهیلّم تو وا بیت و وهک خۆم
کویر ده رچیت. وهره له گه لّ باب، با بته به م بو شوینکی زور خوش.
ئه و شوینه دلّت پووناک ده کاته وه، ئه وه نده دلّت پووناک ده بیته وه،
چاوه کانیش دابخهیت ده توانی ببینیت. ئاخر کورم خوینده واری وایه،
به تاریکییش ده توانی ببینیت. خوینده واری چاوت پاک ناکاته وه،
میشتک ده کاته وه. منیش هه موو شت ده بینم، نه خوینده واره کان به
چاو کویر نین، به میشتک کویرن. ده مه ویت تو وا نه بیت. ئه و ریگایه ی
خۆم پیی دا پویشتم، ریگایه کی تاریک و ناخوش بوو، نابیت تویش به و
ریگایه دا برۆیت. تو جیا ده که مه وه له خۆم. پوژیک دیت قسه کانمت
بیر ده که ویته وه، ئه وسا ده زانی ریگا جیا کردنه وه، چی به تو کرد.
دوور بکه وه. له و دیو گه ره کی خۆمانه وه، مالی زوری لی بوو.
ئه سب و عهره بانه کان که به ناوه راستی بازارپه که دا ده پویشتن، دهنگی

خاوهن دووكانه كانی دهشاردهوه، كه خهريكی مامه له كردن بوون له گه ل
 كړپارانيان. شتانیکم دی، پيشتر هه رگيز نه م بينیبوون. باوكم توند
 دهستی گرتبووم. ناگام لئ نه بوو باوكم سلاو له كئ دهكات و چي به و
 كه سانه ده لیت له پڼگا تووشی ده بوون. هه ر ساته و چاوم له سه ر
 شتيك بوو. يه كيک سه وزه ی پاك ده كرد و يه كيک چه قویه کی گه وړه ی
 به دهسته وه بوو، له پانی حه یوانیكي هه لواسراوی ددها، يه كيکیش
 به مه قاشيک له ناو كووره يه ك دا پارچه ئاسنیكي دهرده هیئا. هه ر
 يه كه و شتيكي ده كرد! بينینی دووكانه زوره كان و قه ره بالغي و دهنگه
 دهنگه كان، بو من تازه بوون. خیرا خیرا چاوم له م دووكانه وه بو ئه و
 دووكان ده گواسته وه. چاوم تیر نه ده بوو به بينینیان، به ئیستایشه وه،
 خوشترین پوژم پوژي چوونه بازار بوو. نه یشم ده زانی هه ر يه ك له وانه
 زه حمه تيكي زوریان ده ویت.

به دهم سه یرکردنی دووكانه كان و خه لكه كه وه، كاتيكم زانی باوكم
 گوتی: ئه وه گه یشستين. له به رده م ده روازه يه کی گه وړه دا وه ستاین.
 ده روازه كه به خه تی خواروخچ و به گه وړه یی شتی له سه ر نووسرابوو.
 ده روازه كه له سه ره وه سوچیكي گه وړه ی هه بوو، پاشان وهك
 نووساندنی په نجه كانی ده ست له سه ره وه بو خواره وه، شوپ بوو یوه وه
 به سه ر خوی دا، بانیزه ی سه ره وه ی له چه تريك ده چوو. هه ر دوو
 ده روازه كه به گه وړه یی كرابوونه وه، حه وشه يه کی گه وړه و حه وزیك و
 چند كه سيك له ژیر داریكي گه وړه دانیشتبوون كتیبیان به دهسته وه
 بوو ده یانخوینده وه. لای سه ره وه ی حه وشه كه، مناره يه کی به رز به رز به
 پیوه وه ستابوو، هینده به رز بوو له ژیره وه سه یرت ده كرد، كلاوه كه ی
 سه رت ده كه وته خواره وه. له ته نیشته مناره كه تۆپه له يه کی خری
 گه وړه، كه له كلاوه كه ی من ده چوو به سه ر دیواره كانه وه خوی شوپ
 كرده وه. كاتيک وه ژوور كه وتین، پیاویكي بالا به رزی عه با له شان،
 به خیره اتنی باوكمی كرد. يه كسه ر باوكیشم به منی گوت: دهستی

ماموستا ماچ بکه، دهی خیرا.
 منیش دهسته پان و درېژه کانیم ماچ کرد، تهویش دهستیکی هینا به
 سه رما و به خیر هاتنی کردم.
 ماموستا گیان ته مه کورپه که مه، خزمه تکاری تو و خانه قا
 پیروژه که یه. شوکر بو خوا کورپکی زیرهک و عاقله. شیعی زوری
 له بهر کرده وه، هر چند من و دایکی خوینده واریمان نییه، به لام
 به بونهی ربه فیه کانیه وه شیعر که لیکی له بهر کرده وه، به وه دا ده زانم
 ناخری ته م کورپم شتیکی لی دهرده چیت. ئینجا پووی کرده من،
 کورم ته مه ماموستایه. هر چی گوت تو و ده که ییت. هارو هاجی
 ناکه ییت و چ خزمه تیکی هه بوو بوی بکه. ئیتر تو کورپ ئیمه ییت و
 خزمه تکاری ماموستا و هه وشه ی ته م خانه قایه ییت. زور باش له م
 شتانه تی نه ده که ییشتم، ته وهنده ده زانم مندا لانی که رپهک باسیان
 له وه ده کرد، ماموستاکان تا سوخته کان فیری زانستی خویندن بکه ن،
 دار به کار ده هیئن. هر چی بکه ییت هیچ باوکیک نایه ت به پیرته وه
 پشتت بگریت، هه میسه پشتی ماموستاکان ده گرن. کاتیک باوکم خوی
 پویشست و خوم به ته نیا له ناو هه وشه یه کی گه وره ی پر له که سانی
 غریب بینیه وه، دل ته نگ بوو. ته وهنده دل ته نگ بوو، هر که سیک
 قسه یه کی له گه لم بکر دایه، ده مدایه پر مه ی گریان. بو شاردنه وه ی چاوه
 ته رپه کان و لیوه نیشته وه کانم، چومه که نار هه وزه که، ده ستم کرد به
 شووشتنی پووخسارم. جابه جار سه یریکی ته م لا و ته و لام ده کرد،
 نه بادا که سیک هه سستی به وه کرد بیت چاوه ته رپه کانم هی دل پریمه،
 نهک هی شووشتن. پووخساری خویشم له هه وزه که ده بینی، که چون
 خه م نیشته وه ته سه ری.

ته و پوژه یه که م پوژم بوو، چومه شوینیک خه لکی نه ناسراوی لی
 بوو و شیوه ی له مالی خومان نه ده چوو. هر چند شارده که مان زور
 که وره نه بوو، که چی من زوری ته و شوینانه م نه بینیبوو، که کورانی

گه پړهک ده یانېنې، خه تاکه یش له من نه بوو، هی نه وه بوو تاقانه ی
 مال وه بووم، که میک له دایکم دور بوومایه، کون و قوژبنی مال و
 گه پړهک ده گه را به شوینم دا، نه کا شتی کم لئ به سهر هات بیت. قهت نه و
 قسانه یم بیر ناچیت، دایکم به که سهر وه له سهر به مال که ی ده یگوت:
 خدا ویستی یه کیک نازدار بکات، به تاقانه یی دروستی دهکات،
 خدا ویستی یه کیک ته نیا و غه مگین بکات، به تاقانه یی دروستی
 دهکات. تاقانه یی به س بؤ خوا باشه. مروث پیوستی به هاوده میک
 هیه، تا له کاتی پیوست دا، هاوده میی خوی بؤ دهر بخت. وهی به
 حالی نه وانه ی بی هاوده من. من زور له وانه دهرسم خویان دور له
 مروث ده گرن و ته نیان. خوا بکات کور که م وا نه بیت و خیو بچیته
 گیانییه وه. خیو خوی دهکات به هه موو شت، بؤ نه وهی تاقانه کان بؤ
 خویان بیات. خواجه گیان، من دلّی خومت دده می، تویش ناگات له و
 دلّه تاقانه یه ی من بیت.

من ههر دووکیان بووم. هه سته که ی دایکم وه ختیک دهر کم پی کرد،
 که گه وره بووم. با ئیستا باسی نه که م، تا گه وره نه بیت، نه و شتانه ی
 له مندالی بیستووتن، له سهر گیانت برین دروست ناکه ن. گه وره یی
 ته نیا نه وه نییه نازاری زورتر بیت، گه وره ی له گه ل خوی برینه کانی
 منالیشته بؤ گه وره دهکات.

یه که م پوژنی خانه قا، هه موو شتیک، ته نانه ت دهنگی مروثه کانیش
 بؤ من تازه بوون. خانه قاکه مان دوو به ش بوو. به شی نه و به ری حه وز
 کومه لیک فه قی تیډا بوو، ماوه یه کی زور بوو لیږه ده یانخویند، به شی
 نه م به ره وه، هی ئیمه بوو، که تازه پویشته بووین و پیان ده گوتین،
 سوخته.

ئیمه ی سوخته، یه کی کلاویکی بچوک به سهرمانه وه بوو، له بهر
 پاک و خاوینی، ده با سهرمان پاک پاک بتاشین و بیکه ین به گويز.
 ملیکی باریک و سهریکی زل، له گه ل که وا و سه لته یه ک، ناویشانی

سوختانه کانی ناو خانه قا بوو. له دووره وه سه یرت بکر دایه، ده ترانی
کئ سوخته یه. دووعایه کی که سکی سی گوښه به یه خه ی که وای
سوخته کانه وه، به دهرزییه کی زل هه لواسر ابوو. دووعاکه، دووعای
مهرقه ده که ی شیخ بوو. مهرقه ده که ی شیخ له ناوه پاستی خانه قاکه،
به بیښکه یه کی مسینی په نگر او ی سه وز پازینر ابو وه. چوارده وری
بیښکه که، من ده لیم هه زار، تو بلئ دوو هه زار په پوی سپی و سه وری
پیوه هه لواسر ابوو. نازانم په پو سه وزه کان بوچی دلی مروقی ئاو
ده دا؟! که ده ستت به یه کی که له و په پویانه بیه ستایه، یان ده ستت
پیان دا بهینایه، وهک ئاو یک به ئاگری کی کلپه کراو دا بکه یت، ناخت
ئارام ده بوه وه! کاتی سوخته یی و کاتی فه قییه تییش، چه ندین جار به
خومه وه دیوه، دله پاو کی کی زورم هه بوه، چوومه ته ناو مهرقه ده که، نهرم
نهرم، ئارامیه که هاتوه به دهر وونم دا. هیشتا تی ناگه م بوچی وایه؟
ده بیت مردویک که وهک سولتانیک له بیښکه یه کی کی بیده نگ دا
پاکشاییت، چ پوخی کی هه بیت، تا ئاوا نه وانه ی تر ئارام بکاته وه؟ په پو
سه وز و سپییه کانی سهر گوږه که، له بازار له دووکانی کوتال فروشه کان
که و تبون، هیچ ئارامیه کیان تیدا نابینیت، که چی کاتیک ده یانکه ی
به بیښکه ی مهرقه ده که ی شیخه وه، له پوخته وه نزیک ده بن و ئارامت
ده که نه وه! ده بی گوږینی شوین چی بیت وا مروق ده بات بو خه یالیک،
به گوږینی په پویه که له جیگایه که وه بو جیگایه کی تر ئارامی ده کاته وه.
به خوا هیشتا سهرم له و شتانه دهر ناچیت به چاوی خوم بینیومن!

چوارده وری و ناوه وه ی خانه قاکه به خشتی سوور دروست کرابوون،
لیره و له وئ له ناو خسته کان دا به شیوه ی هه لکولین، یان به
شیوه ی په نگی ئاوی توخ، کومه لیک ئایه ت و ناوی خه لیفه کانی له
سهر نوو سرابوو. حه وشه که یشی به به ردی خری ناو چومه کان، یه که له
ته نیشست یه که دانرابوون، دایم له مالیک ی پاکی سواقدراو ده چوو. که
په قره جیک ئاوت دهرشت به سهریان دا هه زار په نگی سپی و شیریی و

پهش و زهرديان دهنواند. له دهروازكه وه دهاتيتته ژوره وه، به تاييه ت
 له و كاتانه ي سوخته كان حه وشه كه يان شوږدبوه وه، له دورره وه وات
 دهراني توپه له پهنكي جيا جيايه له ته نيشته يه ك دا پڙاون. گومه زيبه
 زله كه كه وتبوه ناوه پاستي هو لي نويزخوينانه وه. به دهوري مناره كه دا
 تا سهری سهره وه، پرپر بوو له نايه تي نووسراو به پهنكيكي سه وزي
 كال. له سهر لووتكه ي گومه زيبه كه، نيشانه ي مانگيك و نه ستيره يه ك،
 به مسي بريسه كه دار هه لواسر ابوون. په نجره كان به ته خته دروست
 كرابوون و پهنكيكي شيني توخيان پيوه بوو. كتيبخانه يه كي گهره ي
 پر له كتيب، لاي دهستي چه پي ميحرا به كه وه، تا بنميچي سهره وه به
 كتيب هه لچنرابوو.

له ژير دار سووره چناره كه، حه وزيكي پاكي پر ئاو و ماسي هه بوو،
 نيوه پويان و ئيواران فه قييه كان له دهوري حه وزه كه داده نيشين،
 سهر يان ده خسته سهر كتيب به زهرده كان و خه ريكي ورته ورت بوون. ههر
 كه سه و به شيوه ي خوي وانه كاني حو جره ي له بهر ده كرد. ديمه نيكي
 زور جوان ده هاته پيش چاو، له و پوله چوله كه يه ده چوون، كاتيک زور
 تينوويانه و، له دهوري گوماويك كو دهنه وه. سووره چناري قه راغ
 حه وزه كه، به شيوه ي هه لكولين، چه ندين وشه و نايه ت و ناوي خوداي
 له سهر ي هه لكه نرابوو. ههر كه سه و ناويك، يان نايه تيكي هه لكولي
 بوو له ژيري شي دا بو يادگاري، ناوي خوي له سهر نووسي بوو. كاتيک
 ماموستا، كه به مه لا شه ش په نجه بانگيان ده كرد، دهرده كه وت فه قيكان
 له جي خويان راست ده بوونه وه و به ريزه وه سلاويان لي ده كرد. مه لا
 شه ش په نجه، ماموستاي فه قي و سوخته كاني ناو حو جره كه بوو.
 به يانيان زوو تا دهمه و نيوه پويان، له و بهر وانه ي به فه قييه كان ده دا
 و پاش نيوه پويان يش تا كاتي بانگ، وانه ي به ئيمه ده گوت. له گه ل
 بانگي عه سر ده درا، نويزيكي ده كرد و تا نزيكه ي مه غريب ديسانه وه
 وانه ي پي ده گوتينه وه. پوژي يه كه م تا دهمه و عه سران، به كون و

قورینی خانه‌قاکه دا گه‌پام. تهنه‌یه‌ک جار مامؤستا بانگی کردم
 لای فیه‌قییه‌ک، به فیه‌قییه‌ک‌ی گوت، هه‌ندی‌ک شتی فی‌رکه. فیه‌قییه‌ک
 وه‌ک ئه‌رکیکی زۆر باشی به سهر دا درابیت، تی‌ی گه‌یاند‌م که نابیت
 هه‌ندی‌ک شت هه‌یه بیکه‌م، بۆ نمونه، نابیت بچمه ژووری مامؤستا...
 نابیت شه‌ره‌ش‌ه‌ق و ده‌نگه‌ده‌نگ بکه‌م. ده‌بی‌ت وانه‌کانم باش بخوینم
 و له‌کاتی خۆی دا لی‌ره‌ بم، فی‌ری ده‌ست‌نو‌یژ‌گرتنی کردم و ئا‌گاداری
 کردم‌وه به بی‌ ده‌ست‌نو‌یژ ده‌ست‌دان له‌ کتیبه‌کان، خودا کو‌ی‌رم ده‌کات!
 ته‌واو ترسام، له‌و پۆژه‌وه تا ئیستا هه‌ر‌گیز نه‌م و‌ی‌راوه به بی‌ ده‌ست‌نو‌یژ
 ده‌ست له‌ هیچ کتیبیک بده‌م، تا له‌و دوا‌یه‌ی ته‌مه‌نمه‌وه، تی‌گه‌ییشتم
 ئه‌مه‌ جگه‌ له‌ ترسی‌ک مانا‌یه‌کی که‌ی نییه. وانه‌کانی پۆژی یه‌که‌م ته‌نها
 ئه‌وانه بوون، فیه‌قییه‌که پی‌ی گوت‌م. کاتی نو‌یژ‌ی عه‌سره‌ات و بانگیان
 دا، خانه‌قاکه پر بوو له‌ خه‌لک. منیش وه‌ک خه‌لکه‌که‌ چوومه ناو
 پیزه‌کانه‌وه، چاو‌م تی‌ برین، چی‌یان کرد به شو‌ینیان دا ده‌م کرده‌وه.
 دوا‌ی ته‌واو‌بوونی نو‌یژ‌کردن، کاتی‌کم زانی باوک‌م ده‌ستی خسته سهر
 شانم و به پوویه‌کی گه‌شه‌وه شانازی پی‌وه ده‌کرد، که منیش سهر‌م
 چوته ناو سهران. ئینجا پی‌ی گوت‌م: با برۆین، ئه‌م‌پۆ ته‌واو بوو. منیش
 گوت‌م: باشه با ئی‌جازه له‌ مامؤستا وه‌ری‌گرم. که ئه‌مه‌ی بیست زۆری
 پی‌ی خۆش‌بوو. چوومه لای مامؤستا و داوا‌ی ئی‌جازه‌م لی‌ کرد، زۆر به
 ساردییه‌وه ئی‌جازه‌ی دام و دای به گو‌ی‌م دا که سبه‌ی دوا نه‌که‌وم کاتی
 وانه‌کانه. به‌لی‌کم بۆ کرد و گه‌پامه‌وه لای باوک‌م. چۆن هات‌بووین، ئاوا به
 هه‌مان بازار و شو‌ینه‌وه چو‌ینه‌وه مال. هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی له‌ ده‌ستی
 ئه‌و به‌ره‌وه بینی بوون‌م، ئه‌م جاره له‌ ده‌ستی ئه‌م به‌ره‌وه شتی ترم
 بینی. به‌فه‌رده‌ی گه‌وره خووری هه‌لدرا‌بو‌وه و پیاو‌یکی پیری مشکی
 لی‌ ده‌هات. له‌ باوک‌م پرس‌ی ئه‌وه چی‌یه؟
 — هه‌لاجه. خوری‌یه‌کان شی و شیتال ده‌کاته‌وه، ژنی‌ک ده‌ی‌ر‌ی‌س‌یت و

دهيكات به به ن. دواى نه وه له سهربانيك پيکه وه يان ده به ستن، له نيوان
چند کۆله که يه کی بچوک و پهنګيان ده که ن و له بهر هه تاو دا جيان
ده هليڼ، تا به نه که به پهنګه که وه وشک ده بيته وه. پاشان ده يهينن بۆ
لاى هه لاج، نه و بهر مال و جاجمانه ي پي درووست ده کات، که له مالى
خومان هه يه. له ته نيشته هه لاجه که وه، نالکه ريک و نانه واخانه يه که له
نيشکردن دا گر مه و زرمه يان ده هات. له م سهر و نه و سهرى بازار په که وه
دوو مناره ي بهر زه در ده که وتن، يه کيان هى خانه قا که ي ئيمه بوو، نه وى
تريان قوله ي سهربانه که ي کۆشکه که ي مالى مير بوو.

کاتيک گه ييشتينه مال، بۆنى چيشته که ي دايکم تا لاي ده رگاي حه وشه
ده هات، زوريشم برسى بوو، له و کاته وه چووبووم نانم نه خوار دبوو.
يه کسه ر داواى نانم کرد و دايکم له سينييه مسه بريسه که داره که دا، نان
و ماستيکي بۆ هي نام، بهر قولايک بکه م تا چيشته که پي ده گات. له بهر
خووه هه ر قسه ي ده کرد، ده ک دايکت بمريت، پهنګه نه مړو له برسا
مرد بييت، تووره که يه کی چنراومان هه بوو، ناماده ي کرد بوو، بۆ نه وى
له مه و دوا، که پويشتم بۆ حو جره، يه ک دوو قه باله شتي تي بکات و
بيکه مه ملم و له گه ل خوم بي به م. ديار بوو دلپيشي خوش بوو، بوومه ته
سوخته و ده بييت پوژانه بچم بۆ وانه وتنه وه. زوو زوو، به ده ورما ده هات
و به ده نگيکي زور نه ر مه وه، وه ک شنه بايه ک به ده ورت بييت گويم له
"به ساقه ي بم، ده بييت به ماموستا. خوا شوکور، که کور په که م گه وره
بوو، خوايه ده ست به بالييه وه بگريت و شتيکي باشي لي ده ر بچيت."
له و جوړه قسانه ي، که دايکه کان بۆ من داله کانيان ده که ن، نه ويش
هه نديک قسه ي بۆ من کرد، هاري نه که م و شت نه شکينم و وانه کانم
باش بخوينم. باوکم له سهر قادر مه ي به ر ده م هه يوانه که دانيشت بوو،
هيواش هيواش سيغاري ده پيچايه وه. سه يريکي کردم و هه ر به ده م
پيچاوه نه وه سيغاره که ي:

يه ک دوو پوژ خوم له گه لت ديم و ده ته ينمه وه، تا خوت ريگا که

فیر بیت، که خوت فیږی ریځا که بوویت، ئیتر خوت هاتوچو بکه و دواى
وانه کانت مه یه ره وه بو مال، وهره بو دووکان سه ریځی من بده، با له وى
فیږی ئیشه که ی باوکت ببیت و دواى خوم ئو جاخم کویر نه بیټ.
عاده ت وا بوو، هر که سیځ باوکی ئیشیځی بکړدایه، بو هیشتنه وه ی
ئیشه که و ده ستره نځینی دواى خوی بو یه کیځ له نه وه کانی جی
بهیلټ. ده میځ حه زیان ده کړد، بېمه مه لایه ک و له مه جلیسی میره کان
دانیشم و باسی ئه سحابه و ئایین بکه م، ده میځیش حه زیان ده کړد،
ئیشه که م بو جی بمینټ و ده سستی پیوه بگرم. هه یان بوو نه یان
بوو، ته نها منی تاقانه یان بوو، ده بوايه هه موو ئه و شتانه بکه م، ئه وان
ده یانووېست بومی جی بهیلن. خویندنیک به دلای وان و فیږیوونى
پینه چیتى، تا پیشه که بو خومان بمینټه وه و نه که ویته ده ست که سی
تر. پیشه گهری له کوڼه وه، له بڼه مالیه که بو بڼه مالیه که جیا بوو.
بڼه مالیه خه یاته کان کارى تریان نه ده کړد، جگه له خه یاتى. بڼه مالیه
ئیمه یش به س پینه چیتیان ده کړد و شاره که ده یناسین پیشه که مان
چییه.

باپیرم ئەلیاسەى كوفر

باوكم بۆى گىپراومه تەو، بە ئەسل خەلكى يەككە لە شارە كۆنەكانى
ئەو ديوو سنوورين. كاتى خۆى، كە ئەم شارە دروست كراو، مىرى
گەرە نامەى بۆ دۆستەكانى خۆى لە شار و دەورووبەر ناردو، هەندىك
خەلكيان بۆ بنيرن بىن بۆ شارەكە و ميرنشينه كەى ئاوەدان ببیتەو
و شارە نوێیەكەى گەرە بىت. تاقمىك لە مىرەكان گەپاون، چى پیاو
خراپى لای خۆيان هەيە كۆيان كردو تەو و ناردوويانە بۆ ئەم شارە،
تاقمىكى تريان لە بەر ئاشنايه تى و دۆستايەتيان لە گەل مىر دا،
وەك ديارىيەك كۆمەلەك پيشەگەريان ناردو، تا لە شارەكە دا كارى
پيشەگەرى بكەن. ئەوانەيان كە خراپ بوون، بە زووى دەركەوتو
خراپەكارن، بە فەرمانى مىر لە گەل كاروانىك گەپنراو تەو بۆ شوینی
خۆيان و خەلك گوتەنى، مىر لە سەر تەختەيەكى گەرە لە پيش
كاروانەكەو، بۆ ئەو مىرانەى خەلكى خراپيان بۆ ناردو، نووسىويه تى:
مالى قەلب سەر بە ساحىبىيە تى.

بە كاروانىك كەسە بى كەلكەكانى ناردو تەو بۆ ئەو مەملەكەتانەى
لێیەو هاتوون. باقى پيشەگەرەكانى تری لای خۆى هیشتو تەو و
شوینیشى پى داو، تا لێرە دەست بە ژيانىكى تر بكەن و وا بكات،
حەز بە گەرەنەو، بۆ مەملەكەتى خۆيان نەكەن. باوكى باوكم، يەككە
بوە لە پینەچىيە بەناوبانگەكانى سەردەمى خۆى. بە برپارى مىر كۆچ
دەكات بۆ ميرنشينه نوێیەكە و كاتىك دیتە ناو شار، نامەيەك بە مۆرى
مىرى لای خۆيان وەگەل خۆى دەهینیت و دەیداتە سىلكەدارەكەى

دەر وازه ی شار. سیلکه داره که نامه که ده باته لای سهرده سته ی دەر وازه
 و ته ماشایه کی ده کات، نامه ی ره سمیی میریکه، یه کسه ره که ل خوی،
 باپیرم ده باته لای میری گه وره. کاتیک میر نامه که ده خوینیتته وه،
 پیزیک زوری ده گریت و له و دیو فولکه گه وره که ی ناوه پاستی
 شاره وه، پارچه زه وییه کی ده داتی بۆ دروستکردنی خانویک و له ناو
 قه یسه ره یش له پیزی پیشه گه ره کان، دووکانیکی وه قفی خانه قایشی
 ده داتی، تا له وی سهرقالی پیشه گه رییه که ی خوی بیّت. وهک چون
 من تاقانه بووم، باوکیشم تاقانه ی باوکی بوه. ئیستا ئه و خانوو
 دووکانه ی هه مانه، دیاری ده سته میره بۆ باپیرم و له وه وه ماوه ته وه
 بۆ ئیمه. سهرده می باپیرم، باپیرم وهک باوکم باسی ده کات، زور گوئی
 به خانه قا و خویندن نه داوه. نهک هه ره گوئی پی نه داوه، ده لاین تا ئه و
 پوژی مرد، پووی نه کرده خانه قا. ته نها پوژی مردنه که ی بۆ شووشتنی
 بردوویانه ته خانه قا، ئه ویش گه ره به خه بهر بهاتایه، نه ی ده هیشت له وی
 بیشون. خوا توبه، وا باسی ده کهن، برپای به م ئایینه تازیه ی خومان
 نه بوه. شه وان ئاموژگاری باوکی کردوه، خوت چاک بکه و چاکه
 له گه ل خوت و ده وره بهر بکه، ئیتر پیویست ناکات له م ئایینه نزیک
 بیتته وه. نه سه بی باپیرم سهر به مه مله که تیکن، به زور ئایینی بیابانیان
 به سهر دا سه پیئراوه، له و پوژه ی شه وه به سهریان دا سه پیئراوه تا
 پشتاوپشتیان، زور له گه لی نه بوون. باپیرم له ریش سپیه کانی پیش
 خوی بۆ ماوه ته وه ئایینی خویان هه بوه و پیویست ناکات بکه ونه
 شوین ئایینی عه ره به کان. به ونه خوینده وارییه وه بیر له شتی زور سهر
 کرده ته وه. جاریک مه لای گه وره چوه ته لای پیلاوه کانی بۆ پینه بکات،
 به مه لای گه وره ی گوتوه: له باتیی چاککردنی پیلاوه کانت، بۆچی ناخت
 چاک ناکه یت. خه لک بۆ فریو ده ده یت و قسه ی ناخوش به مه یخوران
 ده لیت. مه یخواردنه وه باشه، یا فریودانی خه لک؟ مه یخواردنه وه چه ند
 ساتیک مروّف مه ست ده کات، به س له مه یخانه که ی تو مروّف بۆ

هه تاهه تايه مه ست ده بئيت. مه لاي گه وره يش قسه كاني زور له دل گران
 بوه، به توو په يييه وه هه لساوه و پيلاوه كاني لا چاك نه كرده و شه وئ
 له ديوه خاني مير به خراب و له خوا دووور باسي باپيرمي كرده. مير
 خوي كه سيكي تيگه ييشتوو بوه و كه ميگ له مه لكان خوي به دووور
 گرتوه. گوئي لي گرتوون و پيزي گرتوون، نه ماما به قسه ي نه كرده وون.
 به لام له بهر خاتري مه لاي گه وره، باپيرمي بانگ كرده و كه ميگ
 ئاموزگاري كرده، تا نه وه نده له ناو خه لك دا دووور له ئيماني خوي
 باس نه كات، چونكه خه لك وا ده زانن پيگاي خودا، ته نها له پيگاي
 ئايينه كانه، نازانن پيگاي خودا له دلانه، نهك ئايينه كان. باپيريشم له
 بهر خاتري قسه كاني مير و له ترسي نه وه ي غه ري به يه كه و شار به ده ري
 نه كنه و ميري گه وره ي لاي خويان له خوي نه په نجينيت، لاي ده ورو به ر
 و نزيكه كاني خوي باسي بروا كاني خوي كرده. له باره ي بروا كانييه وه،
 باوكم زور به كه مي باسي ده كرد و له هه نديك شوين دا پي خوش
 نه بوو باوكي وا بكات، كه چي جاريه جار شتيكي ناراستي ده بيني،
 يه كسه ر ده يگوت: نهك په حمه ت له و گوږه ت باوكه، به خوا هه ر تو
 باش لييان تيگه ييشتبووي.

نه نه پوونه، كاتي خوي به جواني، له گه ل باپيرم كوچيان كرده بوو
 بو نه م شاره و هه ر دوووكيان خزمي يهك بوون. چيروكه كاني ژياني
 به سترابوون به چيروكه كاني ژياني باپيرمه وه. به ده م پيچانه وه ي
 سه رپوشه سپييه كه ي سه رييه وه و حيكا يه ته كاني باپيرمي باس ده كرد.
 قه ت نه م دي پوژيگ باسي خوي بكات، ساتبه ساتي ژياني خوي
 به ستبوو به باپيرمه وه، وات ده زاني به مندالي تا پيري پيكه وه بوون.
 خوا عه فوي بكات، تا مرديش پوژيگ دلي نه ئيشانم. هه ر چيم
 ده گوت، نه ي ده گوت نا. كه چي پوژيگ له پوژان پووي نه كرده قيبله.
 ده يگوت، ئاخو مرؤف نه گه ر ژير بئيت، پوو ناكاته ده وله تي عه ره بان.
 پيرؤزي نه و خاكه له چي دايه، مرؤفي تيذا سه ر ده برپيت و ژناني تيذا

۳۲ | دوانه بک
 نه تک ده کریت. بهم هه موو قسانه یشه وه، به منی نه گوتوه ژنه که تو
 بو نویژ ده که یت. ده یزانی هه ر که سه و به قاچی خوی هه لی ده واسن.
 تاقه که ی سه ره وه، که هی تویه، کاتی خوی هی شه راب و مه یه کانی
 نه و بوو، تا باوکت گه وره بوو، چوه شوینه که ی نیستیای تو. هه موو
 شه ویک که ده هاته وه ماله وه، خه یاری باش باش نه جنی و تیکه لی
 ماست و سیری ده کرد و ده چوو له تاقه که، گوزه یه ک شه رابی ده هینا،
 له وه یوانه بو خوی داده نیشت، هه تا ته واوی نه کردایه هه ل نه ده ستا.
 دوا ی بانگی عیسا توژیک خوش ده بوو، به ده نگه پر خه مه که ی خوی
 ده ستی ده کرد به گوتنی نه و گورانییانه ی له دلویه وه ده هاتن. هه ندی
 جار ته واو نارپه حه ت ده بووم بو حالی و هه ندی جار یش ده مگوت خوایه:
 له گونا هه کانی خوش به، پیاویکی دل کراوه و دل پاکه. هه ر که سه و
 پیکای خوی هه یه. من لی پازیم تویش لی پازی به. نه پوژیک شه ری
 ده کرد، نه دلی که سی ده نیشانند. به س عه یبه که ی نه وه بوو، ده یگوت
 نه م ئایینه عه ره بییه هی ئیمه نییه. من شتیکم ده ویت له خومان دا
 بیت. خودا گه ر ئیمه ی خوش ده ویت و ئیمه ی به ده ستی خوی درووست
 کردوه، نابیت زورمان لی بکات بچینه سه ر بر وای عه ره به کان. بو چی
 له ناو خومان دا بر وای و ئایینه خومان نه بیت. هه تا ئاهوره مزاده مابیت،
 که سی ترم ناویت. نازانم نه م هه موو شتانه له کیوه فی ر بوو بوو. خو
 ناشو کری نه بیت، خوینده واریشی نه بوو، که چی ده که وته سه ر باسی
 ئایین پابردوی خومان، نه وه نده ی لی ده زانی مه لاکانی نه و کاته ی بو ر
 ده دا. کاتیک زور مه ست ده بوو، کووپه شه رابه که ی به رز ده کرده وه
 و به چاوه قورسه کانی سه یریکی ده کردم و بانگی ده کردم، پوونه،
 پوونه ی جوان. له م دونیا یه دا دوو شوین مروف بی هوش ده که ن،
 مه یخانه کان و مزگه وته کان. به س مه یخانه کان باشترن پوونه. قه سه م
 به چاوی تو مه یخانه کان باشترن، چونکه بو چهند ساتیک بی هوش
 ده که ن، به لام مزگه وته کان بو هه تاهه تایه بی هوش ده که ن. نه ها گوئ

بگره پوونه خان... مه لئ مه سته . مه ستیش بم راستی ده لئیم . بۆ چه ند ساتیک بئ هۆش ده بم، چونکه نه هلی مه یخانه م، به لام تۆ بۆ مه میشه بئ هۆشی، چونکه نه هلی مزگه وتی . نه سته غفیرو لالا، که ده سستی ده کرد به و قسانه، هه موو شتی تارومار ده کرد . وهی قسه کانیش هیئنده له دل هوه ده رده بپری، جاری وا هه بوو خه ریک بوو باوه پری پئ بکه م و ئیمانم زه عیف بیئت .

خوا بیبه خشیت . خوا بیبه خشیت گونا هکار نه بوو، بئ بپوا بوو . هه ندیک جاریش له به رده م هه یوانه که ده وه سستا و باله کانی خۆی ده کرده وه و به ده نگه تایبه تییه که ی خۆی گۆرانیسی مه چن بۆ نه و خواره ی ده گوت . مه به سستی نه و حاجییانه بوو، بۆ نزیک بوونه وه له خودا پڕیگا دووره یان ده بپری و که سیان بپری له وه نه ده کرده وه خودا له گه لیانه . که نه م قسانه ی ده کرد، له مه ستیک نه ده چوو، له ئیماندارییکی پاک ده چوو . جاریه جاریش سه یریکی منی ده کرد .

ئاخ، پوونه تۆ ژنیکی چه ند دلپاکی... تۆ نازانیت خودا ده سستی له سه ر شانی راستی منه . به س من ده زانم خودا هه موو شته کان له تۆ قبول ده کات، چونکه به دلپاکییه وه ده یانکه یت . شوانییکی نه خوینده وار خۆشه ویستتره له لای خودا، له میریکی ده سه لاتدار . شوانه که هه له بکات به پاکییه وه ده یکات، چاکه یش بکات، به پاکییه وه ده یکات، وه لئ میره کان و بازرگانه کان و پیاوانی شار، چ شتیک بکه ن، به پاکییه وه نایکه ن... تۆ له شوانه کان ده چی پوونه گیان... تۆ له دلپاکه کان ده چیت . له ئایینه کۆنه که ی خۆمان دا بۆمان ماوه ته وه، زه وی له به ر دلپاکه کان ماوه ته وه .

ئه ک به ره حمه ت بیت، نه لیاس... به س من ده زانم تۆ چی بوویت... ده می نه وانه لار بیئت ناویان نابوویت، نه لیاسه ی کوفر . به خوا پۆله کافر نه بوو، به س بپوای به مانه نه بوو، بپوای به ئایینه که یش نه بوو، به س بپوای به خوا بوو . ئاخه کئ ده توانیئت به وی تر بلئیئت تۆ کافریت،

خوا خۆی دەرزانیت. دایم دووعای بۆ دهکهه، خودا ئاگای لێی بیت. لهو پۆژهوهی ئهوه جێی هێشتووم، به جاریک پووخواوم. دلم پۆژ به پۆژ زیاتر دهرزیت... هاودههم بوو... پیاو بوو بۆ من... سییهه ر بوو بۆ من... کهس و ههموو شت بوو بۆم. سالانیکی درێژ پیکهوه بووین، پۆژیک نه م دی زه پڕهیهک خۆشه و یستیه کهی کهم بکات. ئهوه ندهیش پاک بوو، له وانهیه جگه له من، له ژيانى دا سهیری ژنیکی تری نه کردبیت. شانازی پێوه بکه کورم... باپیریکی باشت هه بوو، باپیریکی کهس نایناسیت، جگه له من.

له ناومان دا، که سمان نه چوو بوه وه سه ر باپیرم. کاتی خۆشی، که نه ی هێشتبوو باوکم بخوینیت، له بهر ئه وه نه بوو، چه زی نه کردبیت باوکم خوینده واریت، له بهر ئه وه بوو، گوتبووی عاقیبه تی باش نابیت. دوو سێ بزنی کرپبوو بۆ باوکم و پێی گوتبوو:

کورم له گه ل ئه و بزنانه به، باشتتر شتت فێر ده کهن، تا ئه و مه لایانه. ئیدی له داخی مه لاکان و ئایینه که یان، که خۆی چه زی پێیان نه بوه. باوکمی کردبوو به شوان. دوو سێ جاریش مه لای گه و ره ی شار، لای میر داوای کردبوو له شار ده ری بکات، به بیانووی کهس نییه له م شاره پیشه ی پینه چیتی بزانی، میر داواکه ی مه لای گه و ره ی ڤه ت کردبوه وه. وا باسی ده کهن، جووله که کان زۆریان خۆش ویستوه... میریش خۆشی ویستوه. جاریک له مه جلیسی ئه ولیاکان دا، گه و ره ی جووله که کان هه لده ستیت، له بهرده م مه لای گه و ره ی شار دا، کۆمه لێک گله یی ده کات، به مه لای گه و ره ده لیت:

له بهر ئه وه ی ئیمه له سه ر ئایینی ئێوه نین، ناهیلن خانوه کانمان له خانووی ئێوه بهرتر بن. میر له ترسی ئێوه له خوارووی شاره وه، ڤیگای بۆ کردوینه ته وه خانوو بکه یین، چونکه ئێوه ی ئه ولیای موسو لمانان، به گونا مه ی ده زانن خانووی جووله که یه ک له مناره ی مزگه وتیک و خانه قایه ک بهرتر بیت. قه سه م به و خواجه ی هی هه ر دوو کمانه و ئێوه

وا ده زانن به س هی ئیوهیه، نه گهر ئیماندارى وهک نه وه بیټ ئیوه
دهیکهن، من نامه ویت هیج ئیمانیکم هه بیټ، من زیاتر له دلی بابای
پینه چی، زۆرتر خوا ده بینم، تا له دلی مه لای مزگه وته کان دا. له وانه یه
خراب لیم تی بگه ییت، به نه ستیره که ی داود، دلی مه ستیک له دلی
سه د ئیماندار پاکتره .

دوای قسه کانی، مه جلیس شله ژابوو، مه لاکان ئوقره یان لی برابوو،
دهستیان کردبوو به تۆبه و نهسته غفیرو لالا. مه لای گه وره یش له شه رمی
میر نه ی ویرابوو هیج بلیت. دوایی له ژیره وه زۆر هه ولی دابوو،
جووله که کان دوور بخه نه وه له شار و، یهک دوو که سیشی راسپاردبوو
له ناو شار دا، مندا لان فیڕ بکه ن به ردیان تی بگرن و نه فره تیان لی
بکه ن و شتیان لا نه کپن، له خوتبه یهک دا باسی گلاوی دهستی
بی ئیمانه کانی شاری کردبوو. میر به م حاله ی زانیبوو، بۆیه زۆر به
خوینساردییه وه، گوئی به مه لاکان نه دابوو بانگی بابای جووله که ی
کردبوو بیټ له ته نیشته وه دابنیشیت و هاو خه می خوی بو ده رپرپیوو
و به دهنگیکی بهرز بو نه وه ی هه موان گوئیان لی بیټ. گوتبووی:
"ئه م شاره هی هه موانه . من شارم بۆیه درووست کردوه، مروقی
تیدا بریت، نهک ئایین. هه تا من میری میرنشینه که بم... شار چه ند
هی منه، نه وه نده یش هی سو نه ی جووله که و نه لیا سی پینه چی و
مه لای گه وره یه... شار وهک باران وایه، مولکی باوکی که س نییه .
هه ر که سیک پی خۆشه له م شاره بریت، ده بیټ پیزی هاوشارییه که ی
خوی بگریټ، نابیت بوی گرینگ بیټ هاوشارییه که ی کییه، گرینگ
نه وه یه هاوشاری بیټ. هاوشارییه که ی هه ر که سیک و هه ر دیا نه تیک
بیټ، هاوشارییه . که س له که س گه وره تر نییه لای خودا، نه وانه یشی
خۆشه ویستی خودان، نه وانه ن دلیان پووناک و پا که، نهک نه وانه ی
دلیان پره له رق. من وهک خۆم، هیشتا که سیکم نه دیوه، وهک
مهسته کانی ئه م شاره دلیان پاک بیټ. مه رج نییه هه ر که سیک پووی

له شوینه پیروزه کان نه کرد، پیس بیت. مهرجیش نییه هر که سیک
 خوی به شوینه پیروزه کانه وه هلواسی، پاک بیت. پیس و پاکی له
 دلّه کان دایه، نهک له گوپینی شوینه کان دا. خودا باشتتر له مروفه کان
 تی دهگات. به کورتی و به پوختی بزائن، شار هی هه موومانه. "
 دهلّین: کاتیک میر له قسه کانی بوه وه، مه لای گه وره و نه حبابه کانی،
 په نگیان گوپاوه و چاویان سوور بوه ته وه و نه یشیان و پراوه هیچ
 بکن. هر خه ریکی ئەم دیو ئەو دیو کردنی چاکه کانیان بوون. دوی
 ته و او بونی مه جلیسه که، سونه ی جووله که، که گه وره ی جووله که کانی
 شار بوه، له پیش چاوی هه موان، دهستی میری ماچ کردوه، میریش
 دهستی سونه ی ماچ کردوه. له و پوژه به دواوه، مه لاکان که وتوونه ته
 بوختان درووستکردن، گه وایه میر له دیین وهرگه پراوه و دهستی
 جووله که یه کی ماچ کردوه و پشتی نایین و پیاوچا کانی به رد اوه و پووی
 کردوه ته گاوریک.

بوختانه کان دژی میر له ناو خه لک بلاو ده بنه وه و ده گه نه وه دیوانی
 میر، میر به ته وای توو په ده بیت و له حه وشه که ی خویان نه په یه ک
 دهکات، هر چی خزمه تکاری دیوان هه یه، گوئیان له و نه په یه ده بیت
 کاتیک ده لیت:

"وا دیاره ئەم مه لایانه میزهره که ی سهریان سپییه و ناخیان په شه."
 شهرت بیت له بهردهم خه لکی شار دا وانه یه کتان بده می، هه تا ماون،
 بیرتان نه چیت. به خیرایی داوا دهکات، چی پیاو ما قوول و خه لکی
 شاره بو سبه ی له عه سره که ی، له حه وشه ی خانه قای گه وره کو ببنه وه
 و قسه ی هه یه. خه لکیش له وه تیده گهن میر به نیازی شتی که. بو
 سبه ی حه شاماتیکی زور له حه وشه ی گه وره ی خانه قاکه کو ده بیت وه،
 ژنانیش له بهردهم بهر هه یوانی کوشکی میر دا، که به رامبه ر خانه قای
 گه وره بوو، له سهر پاساره کان وهک چوله که به ریز ده وه ستن. میر له
 سهر سه کو به رزه که ی حه وشه که داده نیشت، ده ورو به ریشی پر ده بیت

له خانه دانی شار. به تووړه بوونیکه وه، که سمیله کانی خوی گوښیوه،
 قسه ی کردوه:
 "ناگام لویه له م شاره چ باسه. خودا بیزانیایه جووله که یه ک زه وی
 پیس ده کات، به جووله که یی درووستی نه ده کرد، بیشی زانیایه زه وی
 به مه لاکان پاک ده بیته وه، هه موومانی به مه لا درووست ده کرد. مروځ
 لای خودا، ته نها مروځه. نه وهی مروځ ناشیرین و خراپ ده کات، مروځ
 خوی نییه، نه و بروایانه یه به سهری دا ده یسه پیښ. بیستوومه منتان
 به لادهر ته ماشا کردوه، له بهر ماچکردنی دهستی سونه ی جووله که.
 قه سه م به خودای تاک و ته نیا، تا ئیوه و خودایش له خوم پازی
 نه که م، له م حه وشه یه ناچمه دهره وه، ده بیته چی مه لای نه م شاره یه،
 له پیش دا مه لای گه وره، دهستی سونه ی جووله که ماچ بکات. کام
 مه لا پیی وایه به ماچکردنی دهستی سونه، ئیمان له دهست دهادت و
 ده چیته دوزه خ، با بهرگری له ئیمانه که ی بکات. نه وهیشی پیی وایه به
 ماچکردنی دهستی سونه ی جووله که، هیچ شتی که له م دنیا و ئیمانه
 ناگوریت، با ماچی بکات."

ده گیرنه وه، قسه کانی به ته وای له ده می نه که و تبوونه خواره وه،
 چی مه لا له وی بوون، به مه لای گه وره یسه وه، هه لساون به ریز دهستی
 سونه یان ماچ کردوه. کاتی خه لکه که به چاوی خویان ده بیښن،
 هه موان دهستی سونه ماچ ده که ن، تیده گن دهسته کانی گلاو نین
 و پیشتر چیان له سهری گوتوه، راست نه بوه. میر گوته نی نه گهر
 له ئیمانی خویان ده ترسان، بو پشتیان له ئیمانیان کرد و دهستی
 سونه ی جووله که یان ماچ کرد، یان بوختانی که و کردوویانه و ده بیته
 باجه کهیشی بدن، باجیک له پیش چاوی خه لک بیت، با چیتر ده میان
 دابخه ن. فیربن باسی ئایینی کی تر نه که ن و سووکایه تی پی نه که ن.
 راستیان گوتوه، مه لاکان دوستت بن، به شهرع نانه که ت ده خون،
 دوزمنت بن، به شهرع خوینه که ت ده خون.

نه نه پوونه، هه میسه که سهری بۆ ئه وه ده خوارد، مه لای که وره دوو جار ده سستی سۆنه ی ماچ کردوه، تا دلّی میر له خۆی پازی بکات. بۆ ئیواره که ی باپیرم ئه لیا سی پینه چی، هاتوه ته وه بۆ مال، پووی کردوه ته نه نه پوونه و گوتوویه تی:

بینت؟ خۆ بینیت؟ به چاوی خۆت بینیت پوونه گیان؟ ده میکه ده لیم ئه مانه وان، تۆ برۆا ناکه یت، خۆ باش سه یرت کردن وا نییه؟ من نه م گوت ئه مانه هی ئه وه نین، له پشتیان وه بوه ستیت، خۆ به چاوی خۆت بینیت؟ ژنه که له هه ر شوینیک نان هه بیّت، ئه م که وا شینانه یش له وین. برۆایان پی مه که، ده سه لاتیان هه بیّت، سه رت له لاشه ت ده که نه وه، ده سه لاتیشیان نه بیّت، سه د جار ده سته کانت ماچ ده که ن. له زه وه وا هیناویانه. تۆ برۆ بپرسه، بزانه کاتی خۆی چیان کردوه. خوا بۆچی عه قلی پی داوین؟ بۆ ئه وه یه شته باش و خراپه کان جیا بکه یه وه. به و خواجه ی گیانی منی به ده سته، بمزانیبایه ئه و ریگایه، ریگای راسته، ئیستا پووم ده کرده حیجاز. به س خودا ده زانی، هۆشیک له سه رمایه و پیم به خشراوه، پیم ده لیت: ژیر به، مه چۆ بۆ هیچ شوینیک. خودا له پۆح دا نه بیّت، له هیچ شوینیکی تر نییه. پیشتر چیان گوتبوو له کووچه و کۆلان و ناو مزگه وته کان، راست نه بوو! له بهر چاوی خه لک خویان به درۆ خسته وه. ده ی بۆ نایه ن بلین: ده سستی جووله که کان گلاون؟ گلاو بوونایه ده م و لووتیان پر ده بوو له برین. به ده م قسه کانیشه وه پیده که نی. خۆ بینیت پوونه خانم. بینت ژنه که؟ به چاوی خۆت بینیت، چۆن که وا شینه کان له بهر ده م سۆنه ی جووله که دا، یه کیه ک و دوو دوو ده چه مانه وه بۆ ده سته بۆره کانی؟ ئه مه نده گوتیییه وه ماوه یه ک بیزاری کردبووم. دلّیشم نه ده هات پیی

بلیم، پیاوه که بیبره وه. قسه کانیشی راست بوون، ده ست و ده م به سترابوو. خوا هه لئاگریت پیاویکی نۆر جوان بوو. چی له دلّی دا بوو له سه ر زاریشی بوو.

بۆ نەگبەتی، پۆژی دەست ماچکردنەكە، پۆژیكى زۆر خوش بوو.
 ھەتاو لە ناوھەراستی ئاسمان دەدرەوشایەو. ئاسمان شینیکی کالی
 پاک. تا چاوپری دەکرد، شینایی بوو. ھیشتا نازانم بۆچی ئاسمان لە
 ھەر لایەكەو ھەسیری دەكەیت، شینە. گوايە بۆیە شینە، چونكە قوولە،
 بەلام خو ھەموو قوولیەك شین نییە... قوولی ھەیە ھەر نابینریت و
 تاریكە، ھەیشە ھیچ پەنگیكى نییە. پۆژی دەست ماچکردنەكە خوشترین
 و پاکترین پۆژەكانی ئەو سالە بوو. خودا ویستی زۆرترین كەس
 بیانبینیت، پیچەوانەى قسەكانی خویان بن، بۆیە پۆژەكەى بە پاكی
 ھیشتەو. بۆ ماوھەكەى زۆر ئەو پۆژە بوە پۆژمیری زۆر كەس. ھەندىك
 كە مندالیان دەبوو دەیانگوت: ھەفتەيەك پیش دەست ماچکردنەكە و
 ھەندىكى تر دەیانگوت: سالی دەست ماچکردنەكە. پووداویكى گەورە
 بوو لە ناو خەلك دا. میریش مالى ئاوا بیت، ترومنەتیكى دەکرد بە
 سەر خەلك دا، ھەر چی بە دلى نەبوايە، دەیشكاند.

مالی میر هو دار

میری گه وره، دوو برای هه بوو. هه ریهک له و برایانه ی له میرنشینه که دا سه لته نه تیکی تایبه تی پی به خسرابوو. برا بچوو که که ی چی باج و خه راجی شار بوو، له ژیر دهستی وی دا بوو. چ سلیکه داری ده روزه کانیش بوون، به برپاری نهو، له به ردهم ده روزه کان داده نیشتن. نه م برایه ی له ناو خه لک به وه ناسرابوو، که یارمه تی هه ژار و لیقه و ماوان ده دات. هه ر چند له هه موویان مندالتر بوو، به لام له هه موویان خوشه ویستتر بوو له ناو خه لک.

برای دوو هه می میر، که سالیک له خوی بچوو کتر بوو. که سیکی ناحه ز و خوبه شتران و بیچاوووو ده ناسرا. چ نه و کات و چ نیستایش، یه کیکم نه دی دانی خیر به چاکه ی دا بنیت. دیار بوو نه وه نده خوبه شتران بوو، پیزی گه وره و بچووکی نه ده گرت. خه لکی و پیاوه به پیزه کان، ده سته سته بو شکاکردن لی، ده چوونه لای میر. چاوی بو ژنان ده گیرا و ته شقه له ی به بازرگانه کان و پیاوماقوولانی شار ده کرد. میریش له جوابی خه لکدا هه میسه ده یگوت:

"تفی سه ر به ره و ژووره .

نازانم چی لی بکه م! شه رمه زاری کردووم. نه به قسه، نه به کوته ک چاک نابیت. له ناویشی ببه م، پی م ده لین، له ترسی سه لته نه ته که ی له ناوی برد. چون دلنیا م سبه ی هه تاو له پشت شاخه کانه وه ده ردیت. پوژیک دیت نه م ناحه زه هه موو شتمان لی تیک ده دات. که س لی پازی نییه و خوشی له خوی پازی نییه. ناخ، له به ر جه رگی دایکم نه بایه،

شهرت بئیت به شهرتی خودا، به دهستی خۆم ده مکوشت. وه لئ ئیستا
 ناتوانم جه رگی دایکم بسووتینم.
 داد و ناله ی خه لک و میری گه وره له دهست برا ناوهنجیه که ی،
 بوو بوو به حیکایه تی ناو خه لک. که سیش نه ی دهویرا، له سوچیک دا
 خه نجه ریک بکا به وهرگی دا و، میر و شاره که ییش پزگار بکات.
 ژنان له حه مامی گه وره ی شار بیستبوویان، خاتوونی گه وره،
 باسی چاوحیزی برا ناوهنجیه که ی کردوه. گوایه پوژیک خاتوون له
 ژووره که ی خۆی خه ریکی خۆگورپینه، گوئی له چرپه یه ک ده بئیت له
 پشت ده رگا که وه. تاوئ خۆی بیده نگ ده کا، تا بزانیئت چرپه که چیه،
 گوئ راده دیرئیت، هه ست ده کات یه کیک له پشت ده رگا که یه، هیچ خۆی
 تیک نادات و یه واشیک له کوونی کیلۆنی ده رگا که دوور ده که ویتته وه
 و به قه راخ دیواره که دئیت، کتوپر ده رگا که ده کاته وه، ده بینئیت برا
 ناوهنجیه که له پشت ده رگا که وه یه، سهیری ده کات. ده می پر ده کات
 له تف و یه ک تفی گه وره ده کاته نیو چاوانی. بو ئیواره که ی میر
 به م حاله ده زانیئت و بانگی ده کات و ده یخاته ناو حه وزه گه وره که ی
 حه وشه که وه، باش به کوته ک ده یکوئیت. بیچا و پرووییه که ی ده گاته
 شوئینیک، هیچی پئ عه یب نه بئیت. بو به یانییه که ی، وه ک نه بای دیبئیت
 نه بوړان، دئته سه ر سفره که و له گه لیان داده نیشئیت، نان ده خوات.
 میر خاتوون زۆر رقی لیی بوه. به که سیکی به دکردار لیی پوانیوه،
 دایمه کچه نازداره که ی خۆی لیی پاراستوه. نه ی هیشتوه له شازاده
 نزیک بئته وه. زۆری له باره یه وه باس کردبوو، وه لئ چیرۆکی
 خۆپاراستنی شازاده و سه یرکردنی له کوونی ده رگا که وه، بو ژنی دوو
 بازرگانی شاری باس کردبوو. نه وانیش ده ماو ده م گئیرا بوویانه وه تا لای
 نه نه پوونه. نه نه ییش بو منی گئیرایه وه.
 کۆشکه که ی مائی میر، دیواره کانی به به رده ره شه چوارگۆشه کان
 درووست کرابوون. بو درووستکردنی چه ندین وه ستای ده ستره نگینی

شاری سنه، ئیشیان تیدا کردبوو. ژیرزه مینه که ی هۆلیکی گه وره ی پر له دانه ویله ... نهومی یه کی هه یوانیکی گه وره، به دوو کۆله که داری نه خشکی شراو خۆی راگرتبوو. دیوه خانه که یش که وتبوو لای راسته وه و له په نجه ره یه کی شینی گه وره وه، ده یروانیه سه ر پینگا که ی نیوان خانه قا و کۆشکه که. میری گه وره بو خۆی له سه ری سه ره وه داده نیشیت و نه شرافه کانی شاریش به ریز وهک کۆتری سه رما برده له ژیر پاسار دا، له ته نیشیت دیواری ژووره که داده نیشتن. یهک جار به مندالی له گه ل باوکم پویشتم. باوکم نه ی ده ویست هاتوچۆی کۆشک بکه م، ده یگوت با خوت شه ر نه بیّت. دوا ی ئه و جاره، خۆیشی نه پویشته وه. له پیش چاومه چووینه ژووره وه، هه ر یهک دوو پیاو دانیشتبوون و سینیه کی مسی پر له چه ره سات، له به رده میان بوو. سه ماوه ریکی گه وره ی ستیلی بریسکه دار جیزه جیزی لیوه ده هات، لای خواره وه بوو. یه کیک چای تی ده کرد و به مه جلیسه که دا ده یگیرا. پیاوانی گه وره ی شاریش به دم چا خواردن و چه ره سات خواردنه وه، باسی وه زعی ناو شاره یان ده کرد.

کاتیکی که میر قسه ی ده کرد، هه موو دم و زمانی دیوه خانییه کان ده بوو به گوئی. کاتیکیش یه کیکی له ئه وان قسه ی ده کرد، هه ر یه که و لای خۆیه وه خه ریکی قسه و چه چه بوو له گه ل یه کیکی تر. که س گوئی له که س نه ده گرت، جگه له قسه ی میر له دیوه خانه که دا، قسه ی که سیکه سه نگی نه بوو.

به رامبه ر دیوه خانه که دوو هۆده ی گه وره بو میوانه کان پازینرا بووه . نهومی سه ره وه، که به ژیرزه مینه که وه ده یکرد به سی نهوم. مالی میر خۆی بوو. شه وان له دیوه خان بیزار ده بوو، به هیمنی هه لده ستا و به پلیکانه به به رد تاشراوه کان ده چوه سه ره وه. دايم عابایه کی زه ردباوی، که لاکانی نه خش کرابوون، ده خسته سه رشانی و خه نجه ریکی ده بانی ده کرد به به ر پشتینه که ی دا. سه ری خه نجه ره که به ته زیحیکی

قه زوانی دنگ ورد ده پیچرا. جار جار ته زیچه که ی لی ده کرده وه و بو
خوی وهک پیاوه کانی تر، دانه دانه ته زیچی له دهسته کانی ده هیئا و
ده برد. حه وشه ی ماله که زور گه وره بوو. حه وزیکی گه وره و لایه کی
چیمه ن. چه ندین داری ژاله و پرته قال و ههنگی دنیا له حه وشه که یان
دا بوو. دیواری حه وشه که هیئده بهرز بوو، تا له دهروازه گه وره که وه
نه چووبایتایه ژووره وه، نه ت ده زانی چی له حه وشه که یان دا هه یه.
دوو سلیکه داری پوو خوش، له بهردهم دهروازه ی حه وشه که
ده وهستان و له ته نیشته دهروازه که، دوو هووده ی بچووی به حه سیر
پایه خ کراو بویان درووست کرابوو.

مالیکی هیمن بوون... ته نها که سیکی ناو ماله که، خه لکی شاری
نیگه ران کردبوو، برا ناوه نجییه که ی میر بوو. له که سم نه بیستوه، پازی
نه بیته له میر خوی. خزمانی خاتوون، له بهر وه ی خه لکی ده قهره که
نه بوون و که سیان لیتره نه بوو، نه بوو بوون به بار به سهر میری گه وره وه.
خاتوونی گه وره، خوی خه لکی گوندیک بوو له سهر سنووری
میرنیشینه که. کاتی خوی به گنجی، میر چاوی پیی ده که ویت و
یه که مین دیداریان ده بیته هه وینی یه کتر ناسین و خوشه ویستی. و
باس ده که ن میر چوه بو پاو، کتوپر لای ده وارنشینیک لا ده دات، تا
ئیسراحه تیگ بکات. کچیکی باریکه له ی سپی رهنگ، جامی دوی بو
دینیت. له که ده پرسیت، پیاوتان له مال نییه؟
- نا باوکم چوه بو سه فهر و براکانم لای مه ره کانن. دایکیشم بو
مه ردوشین ئیستا له په چه یه.

ئه و که باریکه له یه، خاتوونی گه وره یه. ئه م دیداره و له میر ده کات
به بیانوی پاوکردنه وه، زوو زوو بچیته ده وروبه ری ده وارنشینه کان
و ته و او ئاشنایه تی له گه ل مالی خاتوونی گه وره په یدا بکات. دوی
ئاشنایه تی و تیکه لبوون له گه لیان، خوی ده گه یه نه ته خاتوون
و حیکایه تی دلی خوی بو باس ده کات. بناغه ی خوشه ویستییه ک

داده مه زرينن و ناخري داواي دهكات. له گهل داواكردني و گواستنه وهي،
خاتوون ناوچه ي خويان جي دههيلن و دين بو مهمله كه ته كه ي ميرو
پاشان له گهل دروستكردني شاره كه دا، دهگوازنه وه بو ئيره. خاتووني
گه وړه له خزمانې دوور دهكه ويته وه و سالي جاريكيش نايانبينيت.
تاقه كچه كه يان، زورتر له خاتووني گه وړه دهچيت، به لام توژيك
چاوه كاني په شترن.

دايكې ميري گه وړه له م دوايييه وه له خهفته تان مرد، نه خوڅي و
پيرييه كه ي واي به سهر هينابوو، يهك توژي مابوو. وا باس دهكه ن،
له وه ته ي هاتوونه ته ناو شار، دايكي مير بي ميړد بوه. ياني پيش
هاتنيان، باوكي ميري گه وړه مردوه. دايكيشي خهريكي ته قوا و
پارانه وه بوو. سهرپوڅيكي سپي به سهر سهره بچووكه كه ي دا ده دا،
وهك ژنه به ته مه نه كاني سهرده مي خو، كراسي په ش و مهيله و
موري له بهر دهكرد. له دووره وه دوو چاوي بچووك و لووتيكې باريك
ديار بوو. دهسته باريك و په نجه خواربوه كاني دايمي خوا، ته زبيحيكيان
پيوه بوو بو ته سبيحات و پارانه وه. كراسه موره كاني زوربه يان له
يهك دهچوون. له سهر كورسييه كي ته خته له ناوه پراستي هه وشه كه
له بن دار پرته قاله كه داده نيشت، تا خويان نه يان بردايه ته ژووره وه
هه لنه دهستا. پوژاني بارانبارين له هه يوانه كه داده نيشت. ژنيكي بي قره
و بي كيشه بوو. ماله كه ت سهره و خوار بگردايه ته وه، لاي نه ده كرده وه.
خه يالي له شوينيك بوو، په يوه نديي به ماله كه وه نه بوو. كيشه ي نيوان
كوړه ناوه نجبيه كه و خه لكې و مير، نيگه راني كړدبوو.

مه لای گه وره

نه نه پوونه به ته واوی چیرۆکه که ی بیر مابوو. من خۆم به باشی
دیمه نه کانم نه ده هاتنه وه به رچاو، به لām که نه نه م ده یگیرایه وه، که میک
له دیمه نه کان که وتنه وه به رچاوم. ئه و کات له باوه شی دایکم بووم،
مه به ستم پۆژی ده ست ماچکردنه که یه. وهک نه نه باسی کرد، دوا ی
ده ست ماچکردنه که ی ناو خانه قا که هه فته یه کی پی نه چوو، کتوپر
مه لای گه وره ون بوو. نه که س زانی بۆ کوئ چوه، نه که سیش زانی
چی به سه ر هاتوه. هه ر که سه و به جوړیک باسی ده کرد. مجیوری
خانه قا که لای یه ک دوو که س گیرابوه وه، به یانییه کی زوو پیش بانگدان،
مه لای بینوه تویش به ریکی پی بوه و له ده رگای خانه قاوه چوه ته ده ر
و نه ی زانیوه بۆ کوئ ده چیت. ماوه یه کی پاشتر کاروانیک هاتبوو له
کاروانسه را که ی خواری شار، باسی پیبواریکیان کردبوو، ناو نیشانه کانی
پیبواره که هی مه لای گه وره ی شار بوون. گوايه به ره و ولاتی تورکه کان
پۆشته وه. راستی شه رمه زارییه که ی قبول نه کرد، که میری گه وره ی
پی کرد، بۆیه سه ری خۆی هه لگرت و چیت نه گه رایه وه. دوا ی
پۆشته نه که، چی ده ستنوو سی هه بوو، له تاقیکی گه وره ی خانه قا که
دانران و بۆ که س نه بوو ده ستکاریان بکات. فه قییه کان ده یانگوت:
ده ستنوو سه کانی مه لای گه وره، لیكدانه وه ی خه ونه کان و ته فسیری
قورئان و شیعریشیان تیدایه. له ناو خانه قا و باسیان ده کرد، میژووی
شاره که یشی به ئه شرافه کانه وه نووسیوه ته وه. خۆ که س به ته واوی
نه ی خویندبوونه وه، تا بزائن چی و چی نووسیوه، به لām چه ند به ییتی

شاعیری، که زۆرترا لاساییکردنه وهی شاعیره گه وره کانی سه رده مه که
 بوون، ده ماودهم له سوخته و فهقییه کانه وه ده گوترانه وه. شاعیره کانی
 مه تح و سه نای کۆمه لیک نه ولایا بوون. تام و چیژه که یان نه گه ییشه
 تام و چیژی شاعیره کانی شاعیری سه رده می خوی، که چی زۆربه ی
 شاعیره گه وره کانیش لای مه لای گه وره خویندبوویان و له ویش جوانتر
 ده یان نووسی!

له وه تی نه گه ییشتم بۆچی ده بیّت شاعیره کان جوانتر بنووسن و
 نه میش مامۆستایان بوه، نه توانیّت وهک نه وان بنووسیّت. پاش چه ند
 سالیک که فهقییه تیم ته واو کرد، نه و کات زانیم خو نابیّت هه موومان
 نه وهنده زانستی که لام و تیگه ییشتن له پۆح فیّر بین، که له وانه کان دا
 فیّر ده بین. خوپیگه یاندن له ده ره وهی وانه کانه. گوشه گیری شاعیره کان
 بیرکردنه وه یانی فراوان کردوه و وای کردوه، له مامۆستاکه ی خویان
 جوانتر بنووسن.

جیهیشتنه که ی خانه قاکه ی بیکه س کرد. خویشی هیچیکی وای
 نه گوتبوو له به رده م خه لکی دا، یان لای دۆست و ناسراوه کانی تا
 هوی جیهیشتنه که ی بزائن، چی ده گوترا و ده بیسترا، قسه ی خه لکی
 بوو، خه لکه که گوومانیان بۆ ده ست ماچکردنه که ده برد و شتیکی
 تریان شک نه ده برد، بیبهستن به پۆیشتنه که یه وه. دوا ی نه و یه کیک
 له و مه لایانه بوه شوینگره وهی، که زۆرترا له میره وه نزیک بوو، تا له
 خوداوه. قسه و هه لسوکه وته کانی و خوتبه کانی پۆژانی هه یینی، باسی
 که رامه تی میری ده کرد. وای لی هاتبوو خانه قا ورده ورده چۆل ده بوو،
 که س نه ده چوه پشتییه وه نوێژ بکات. خۆم به م گوئیانه ی خۆم ده یان
 وهرن بۆ نوێژ، تا ریزه کان پر بینه وه و بتوانین جه ماعت بکه یین. هینده
 که م بوون، جه ماعتیان پی نه ده کرا. مه لاکه مرد و ئیتر شوینی مه لا
 شه ش په نجه گهرم بوو. راسته وخۆ بوه شوینگره وهی.

سەردەمەكە وای لى ھاتبوو، خەلک وردە وردە لە میر دور دەكەوتنەو. میر، میرەكەى جاران نەبوو تا دەھات دەسەلاتەكانى لاواز دەبوون. تاقمەكەى دەوروبەرى خەرىكى خوشگوزەرانى و تەخشان و پەخشانکردنى باج و خەراجى میرنشینەكە بوون، بە ھۆى ترسى براكەیشییەو، میرنشینەكەى پەرکردبوو لە عەجەم. قولەى كۆشكەكەى میر پەر بوو لەو سیلكەدارى عەجەمانەى كۆلوى سوورى درێژیان لە سەر دەکرد. ھەر مالا و یەك دوو عەجەمیشى تى خستبوو، تا خزمەتیان بکەن و وانیش میرنشینەكە لە ھەرپەشەى لەشکرەكان بپاریزن.

كاتى ھاتنى عەجەمەكان، میر و براكانى ناکۆك بوون. یەكێك لە براكانى میر كە لە ناو خەلک خوشەویست نەبوو، پووى كرده ولاتى توركان. دەنگوباس بلۆ بوەو، چوہ سوپای توركان بەینیتە سەر دەسەلاتەكەى براكى و تارومارى بكات. لە ترسى دەنگوى لەشكرکیشییەكان میرى گەورە، پەناى بردە بەر عەجەمەكان و ھینانى بۆ میرنشینەكەى خۆى. لەو كاتەوہى بێگانەكان ھاتنە ناو شار، خوشى لە شارەكە بارى كرد. شەپەكان و كیشەكانى دیوانى میر بە جۆریك بوون، خەلک ھەموو شتێكى دەزانى، تەنانەت وای لى ھاتبوو لەو دیو ھەوشەى دیوانى میرەوہ چ شتێك بکرایە، بۆ سبەى لە بازار خەلک باسى دەکرد. خراب شیرازەكە پچرابوو. ئەو عەجەمانەى كۆشك و تەلارى میریان دەپاراستن، چیان بدیبایە، لە ناو خەلک باسیان دەکرد. بۆ بەخیوکردنى سوپاكەیان، باج و خەراجیان زیاد كردبوو، باجەكان لە سەر جوتیارەكان گەییشتبوو ئاستێك، خەلکیان ھەپرون كردبوو. جوتیارەكان لە شوینی خۆیانەوہ ھاواریان لى ھەسابوو و دووعایان دەکرد، میرنشینەكە سەروخوار ببیتەوہ. با ئەویش بوەستیت دوو سى پۆژ جارىك جوتیارىك، خاوەن مولكیكان لە ناوہ پاستى شار دەبەستەوہ و بە گوناھى لادەر لە میر، فەلاقەيەكى باشیان دەکرد، تا ببیت بە پەند بۆ باقى جوتیارانى تر. میر لە كۆشەكەكەى خۆیەوہ بە

سه ریکی چه ماوه و کز و بی دهسه لاته وه سهیری نه و سووکایه تیپانه ی
ده کرد، که عه جه مه کان و دهسته و تاقمه که ی به خه لکه فه قیره که ی
ده کرد. بؤیشی گرینگ نه بوو میرنشینه که ی له چ دؤخیگ دایه، ته نها
بؤ گرینگ بوو له شکره ویرانکه ره که ی تورکان له گه ل بانخانی برای
نه گه ریته وه کو تایی به میرنشینه که بهینیت و شاره که بسووتیت!
کومه لیک پیای بانگ کرد بوو، داوای لی کردبوون، سه بریان هه بیت.
ئاگای له باجه کان و فشاری جوتیاره کانه، باج و فشاره کان باشتن
تا له دهستدانی میرنشینه که. پیایه کان قسه کانی میریان بردبوو بؤ
جوتیاره کان، له وه لام دا ته ماته باران کرابوون.

چی گوتاری مزگه وت و خانه قاکان بوو، کرابوون به پیداهه لدان به
شان و بالی میرنشینه که و عه جه مه کان، چونکه مه مله که ته که ده پارین
له ئاژاوه. نه نه پوونه، هه میشه باسی ده کرد، دوا ی سووکایه تیپه که
به و پیایه گه وره یی خانه قا، ئیتر ئه م شاره پوژبه پوژ خوا غه زه بی
لی ده گرت. باو کم دهیزانی قسه که ی نه نه م، وا نییه. زور جار که له
دوکان داده نیشتم له گه ل دراوسی دووکانه کانی باسی پوژی ده ست
ماچکردنه که یان ده کر و ده یان به سته وه به سه رده مه که وه. گوایه،
گونا هه که له هه له ی میر نه بوه. چا وچنؤکی براکانی مه مله که ته که یان
کردبوو به شوینی شه پ. دهسه لاته که پیر بوه ... تاقمه که ی ناو کو شک،
سوود له ئاژاوه ی براکان ده بینن و له جی خویانه وه ده یانه ویت میر
بن. گه ر میر بیتوانی بایه کو شه که که ی خوی ئارام بکاته وه، ده یتوانی
شاره که و مه مله که ته که یش ئارام بکاته وه. هه ر میریک مه مله که ته که ی
نا ئارام بوو، ناو کو شک که یشی نا ئارامه.

سه رده میک برای دووه می میر به خوی و له شکریکی زمان خواری
تورکمانه وه ده وری شاری دا ... شار به ته وای تیک چوو ... شه ریکی
گه وره له ده روزه ی شار پوی دا ... شه ره که بوه هو ی تیکشان دنی
عه جه مه کان و هاتنه ناوه وه ی تورکمانه کان. میری گه وره هه له ات

پووی کردە شاخەکان. لەوێشەوێ پۆشت بۆ ناو عەجەمەکان. بە
 ھاتنی لەشکری سوپای تورکەکان، نیووی شار تالان کرا و میری نووی
 چوہ ناو کۆشکی میری گەورەوہ. دەستە و دائیرە میڕە کۆنەکە،
 یان ھەلھاتن یان لە ناوہ پاستی شار سەریان لە لاشەیان کرایەوہ.
 لە ناو بازارەکە دا دووکانێک نەما، تالان نەکریت. دواي ماوہیەک لە
 نیشتنەوہی شەر، دەسەلاتیکی تازە خۆی سەپاند و باج و خەراجی
 دانا و شاری پیکخستەوہ. سەردەمەکە ی پێشوو چی کرابوو، سەردەمی
 برای ناوہنجی بە پێچەوانەوہ دەکرا. لەگەڵ ھاتنی عەجەمەکان، میری
 گەورە بە تەواوی دەسەلاتەکە ی لە دەست دا. بۆ کەس پوونی نەکردەوہ
 بۆ وا دەکات. وەلێ لە کۆتایی دا، تیگەییشتە ترسی لە چی ھەبوہ.

برابچو وکی میر

له گه ل ټيکشکانی عهجه مه کان و داگیرکردنی شاره که له لایه ن
سو پای تورکه وه . برا بچو که که ی میر، له ترسی برا ناوه نجییه که ی
خوی ده شاریته وه . له ناو شار چار دهره، هر که سیک شوینی ده لال
بزانیته، تووره که یه ک لیره وهرده گریته . له خوشی خه لاته که چه ندین
که س له شوینی خویانه وه ماخولانیان بوو، چو ن جیپیکانی بدوزیته وه .
پیاوماقوولانی شار به گوئی خویان، له زمانی میری نویوه بیستبوویان:
"له پیناو پرگارکردنی کیلگه که دا، ده بیته هه موو جانه وهره کان
بکوژیت . هیچ میریک میریکی سهرکه وتوو نابیت، توله مار به خیو بکات"
مه به سستی بوو بلیت: میری پیشوو، هر چه نده برای بووین، وه لی
توله مار بووین بوی، من نامه ویت نه زمونه که ی دووباره بکه مه وه و
توله مار به خیو بکه م . هه شه راته کان له ناو ده به م، تا کیلگه که م پاک
بیته وه و بیخه م چیم پی خوش بوو بیچینم . چ سهرده میک بوو،
برا برای ده کوشت، خوشک ئابرووی خوشکی ده برد . خوپه رستی و
چاوچنوی گه ییشتبوه شوینیک، مروقه کان پشتیان له خویان کردبوو
به شوین ئاره زوه کانی خویان دا ده گه پان . هه لکو تانه سهر یه کتری،
یه که م بناغه ی ټیکچوونی خیزانه کان بوو له م مه مله که ته . ئاوه که،
که وره کان پشتیان و بچو که کان پیان تیخست و ئاژاوه که وته ناو شار
و له شاریشه وه بو ناو خیزانه کان .

ئاخر ده لالی پوومه ت ئالی بالابه رزی ناسک، که هه موو ژیانی
چاکه بوو له گه ل هه ژاران، گوناھی چی بوو تووره که زهر بدریت بو

سەرەكەى؟! گوناھەكەى تەنھا ئەو بوو لە نێوان دوو برا دا، هیچ كامى
مەلنەبژارد و بە نینگەرانییەو سەیری كردن. لە بەر ناوەندگىری ژيانى
لئى تال كرا و بوە بالەندەى ناو قەفەزەكان.

مەندىك جار مەرۆف واى لئى دىت، تەنانت لە نێوان خۆى و خۆى
دا ناتوانىت، هیچیان مەلبرىت، كاتىك براكان دەبىتە شەپیان، دەبى
لینگەپى شەپەكە لە نێوان خۆیان دا بىت. دەلالى ناسكۆلە وىستى
وا بكات و خۆى نەبىتە تەرەفگىرى لایەكیان. چاوچنوكى خەلك و
مىرنشینەك ژيانى تال كردبوو. تا ئەو كاتەى من لە شار بووم، تەنھا
من و سۆنەى جوولەكە دەمزانى لە كوێیە. تەنھا ئىمە. خوانەكرده
یەككى تر بىزانىبايە، سەرى لئى دەكردهو و دەبىرد بۆ كۆشك و لەو
سەرەو بە توورەكەىك زەرەو دەگەرايەو.

ماوەیەكى زۆردواى خوشاردنەو كەى كتوپر لە شەوىكى ئەنگوستە چاو
دا بىنم. شەوىكە بىرم ناچىتەو. لە مالى سۆنەى جوولەكە نەبوايە،
دەمىك بوو دۆزرابوو. یەككى لە باشىيەكانى جوولەكەكان، پاراستنى
نەینى خۆیانە، چونكە دەربەدەر و مالىۆران كراون، نەینىيەك لە
ناخیان دایە، نەینىيەكەیان بە كەس نالین. نازانم پارستم یان نا،
مانەوێ جوولەكەكان لە سەر زەوى، پەيوەندى بە برۆ و پاراستنى
نەینىيەكانى خۆیانەو. كە سۆنەى جوولەكەم ناسى، كتىبى زۆرم
لە بارەیانەو خویندەو. چۆن پاو نراون و چۆن لە ناو براون. دواى
ئایینەكەى خۆیان، لە پۆزەلات دا چەند ئایینى كە هاتوون، یەكەم
ئیشى ئایینە تازەكان، لە ناو بردنى جوەكان بوو. برۆاكەیان بە ئایین و
هەلگرتنى نەینىيەكانیان، سىحریك بوو، هیشتبوونىيەو.

چەندین شار و گوندیان برى بوو تا شوینىك بۆ خۆیان بدۆزنەو.
خوشاردنەو و بەرگریكردن لە ژيان فێرى كردبوون، چۆن خۆیان
بشارنەو، ئاوايش نەینىيەك لە ناخیان بشارنەو. كاتى بىنینهكە، لە
ناو كتىبخانەى هۆدەكەى سەرەو، بە شوین بەشێك لە قسەكانى دىوانە

دا ده گه را □ م، له پشت کتیبخانه که وه په رده یه کم بینې، په رده که م لا دایه وه. ژوړیکی بچکوله فانوسیک تیې دا ده سووتا و ده لالی میرزاده له به رده می دانیشتبوو خه ریکی خویندنه وه ی کتیبیکی کون بوو. کاتی بینیم چاوم چه قییه سهر ده موچاوه لاوازه که ی، تاویک به چه په ساوی سهیری کردم. دواي تاویک زه رده خه نه یه کی پر ترسی بو کردم. وهک بلیت ده یه ویت پیم بلې تازه کو تاییم هات. خو م تیک نه دا و به سهر راوه شانده وه سلاویکم لی کرد، له و کاته دا هه ستم به ده سستی قورس کرد له سهر شانم دانرا، لام کرده وه سونه ی جووله که بوو. زانی کار له کار ترازوه، ویستی شتیک بلیت، یان ویستی لیم بپارپته وه. پیش نه وه ی هیچ بلیت به زه رده خه نه وه پیم گوت:

من چاوم زور شت ده بینیت، نه ماما زمانم به م بینینه نازانیت. که قسه که م ته واو کرد، پیده چوو دلې خوش بیت و بر وای پی کردیم. پری دامی و خستمیه باوه شی. زور دلنیا بوو له وه ی به که س نالیم. قسه کانی دیوانه م له و وهرده گرت، نووسینه وه ی قسه کانی دیوانه و نهینیه کانی، ترسه که یان جیاوازی نه بوو له گه ل شارده وه ی میرزاده یه ک. دواي یه کترینینه که، یه کیک له هاو خه مه کانی من و هاو خه مه کانی ده لالی میرزاده ژوړه بچوکه ی پشت کتیبخانه که بوو. پیکه وه داده نیشتن و باسی دنیا و بنیامان ده کرد. نه وه ی له ده لال فیّر ده بووم، که متر نه بوو له وه ی له دیوانه فیّر بووم. هه موو جاریک ده ستنووسه کانم پیشان ددها، شه وان خو م ده منووسینه وه و بوو بوون به به شیک له زیانم. وشه یه ک، قسه یه ک، که به ده ست ده نووسریته وه، سیحری زیاتره له قسه یه ک له زار دیته دهره وه. بونی مهره که ب و په رده زه رده کان، بونیکن له خه یالی مروّف ناچنه دهره وه. ته نیایی و دلته نگي، دوو شنه بان پوو له مروّف ده کهن. ته نها بونیکن ته نیایی و دلته نگي کال ده کاته وه، بونی مهره که ب و په رده زه رده کانه، نه ک بونی مروّف. ماندوو بوومایه، یاخود سهرقال بوومایه به کاری فه قییه تییه وه،

بۆ وهی دهستنوسه کانم فه رامۆش نه که م، به شیکیانم ده بردن بۆ لای
دهلالی میرزاده و بۆی ده نووسیمه وه. خوی نووسیینه وهی شته کان،
یه کییک بوو له و خوانه ی، شه پێکی له ناخی من دا هه لگیرساندبوو.
شه پێک ته نها به و ئاوه ئاگره که داده مرکایه وه، ناوی وشه بوو. وشه
دیوی زۆره، دیویکی ئاگره و کلپه له ناخت هه لده ستینیت و دیوه که ی
که ی، ئاوه و ئاگره که ی ناخت خامۆش ده کات.
نه من و نه هیچ که سی شار و نه میری نوییش بیریان بۆ ئه وه
نه ده چوو، میرزاده له م شاره مابیت و له مالی پیاویکی خانه دان و نزیک
له میری نوێ درێژه به ژیان ده دات.

دهلال بۆی گیرامه وه:

کاتییک کاکم عه جه مه کانی هیئا بۆ پالپشتیکردنی خۆی، وه ک
خواردنه وهی ژه هرێک بوو لای. نه ی ده ویست چاره نووسی میرنشینه که ی
به م جوړه بیت. ده یشی زانی وانه کات میرنشینه که ی به ته واوی ته مه نی
کورت بووته وه و به سه ر یه ک داده پمیت. هه ولێ زۆری دا، تا بانخانی
برامان پازی بکات، که چی دابووی له که لله ی و به هیچ پازی نه ده بوو.
نه یشی ده ویست له بهر دایکم و لۆمه ی خه لکی ده ستی بجیته خوینی
براکه ی و سبه ی ببیته حیکایه تی خه لک و وا باسی بکه ن له بهر ئه وه
برایه کی خۆی کوشتوه، تا کورسییه که ی خۆی بپاریزیت. مه راقیک
پووی تی کردبوو له م ئاخیرییه وه به ته واوی گۆرپبووی. وای لی هاتبوو،
ته نانه ت به قسه ی که سی نه ده کرد و خۆی دابوه ده ست سه رده ستی
عه جه مان. خویشته ده زانی له شکره شه قوشره که یان، ته نها بۆ که یف
و سه فا و تیکدانی میرنشینه که هاتبوون و کاتییکیش میرنشینه که
پووبه پووی شه ر بووه وه، جییان هیشتوو و پوویان کرده وه مه مله که تی
خویان.

بانخان ده یه ویست خۆی چی بوویت وا بکات. ئازاری زۆری خه لکی
ده دا. ئازاری میری گه وره یشی ده دا. ئازاری هه موومانی دا. هه موو

شتیکی ویران کرد له بهر خاتری خۆی. ئیستا چی بکهوێته بهر دهستی
تاروماری دهکات. دلێکی ههیه وهک بهرد. ئهو لاسووتاوهی به سهر
پووخسارییهوه رهش دهکاتهوه، له دلی دهچیت. کاتی خۆی میری
گهوره داخی کرد، داخکردنهکهی بوو داخیک و تا میرنشینهکهی
داخ نهکرد وازی نههینا. ههقی خۆی بوو داخ بکریت. پهلاماری ئهو
ژنانی دهدا له ناو کۆشکی میر خهریکی خزمهتکردنی میوان بوو. نۆر
جار باسیان کردبوو، میری گهوره باوهپی نهکردبوو تا خۆی کتوپر
ئێوارهیهک له ناندکه بینیبووی له دواوه باوهش دهکات به نانکهرهکه
دا، ئیتر چاوی چووبوه پشت سهری. بهو مهقاشهیی نانهکهیان له
تهنورهکه پێ دهردههینا پووخساری داخ کرد. ئهویش ئهوهی ههلگرت
بو ئه م دواییه و ههقی خۆی له ههموو لایهک کردهوه.

شیتیهک له ناخی دا بوو. شیتیهک نهت دهزانی چیه. ههستی
بو دهووبهری نهبوو. چی بویستایه دهبوايه بۆی بکرایه. باکی بهوه
نهبوو ئهوشتهی دهیهوێت له کێی دهوێت. من نه م دهویست لای هیچ
لایان نهگرم، دهمزانی پێگا راستهکه میری گهورهیه، بهلام وهک براههک
ناکریت ههموو جاریک پێگای راست ههلبژیریت، بهلام تو سهیرکه
ئهونده بێ پهحمه، کیسه زهر دهکاته خهلاتی ئه م سهره باریک و
لاوازهی من.

یهک دوو جار میری گهوره پر به دل پێی خوش بوو بیکوژیت.
کاتیکیش دهیبینی له ناو ئهوکۆشکه دا ههست به تهنیایی دهکات
ودهستیش له ههلسوکهوتهکانی ههلناگریت، بهزهیم پێدا دههاتهوه.
چهندین جار له بهر چاوی خزمهتکاران و ناندکهکان دا دهرایه بهر
شهلاق و شکۆی دهشکا. شکۆشکاندنهی هاری کردبوو. وای لێ
هاتبوو، گرینگ نهبوو له لای چی دهبیست و چی نابیت. نه دووعا
ما، نه شهلاق ما، نه ئامۆزگاری ما، هیچ نه ما له گهلی نهکریت وازی
نههینا. کاتیکیش کۆشکی جێ هیشت و ههپهشهی کرد، من بو خۆم

مه‌ره‌شه‌کانم به گالته وهرگرت. که چی میری گه‌وره پیی گوتم:
"پیاوه بی باکه‌کان، هموو شتیکیان له ده‌ست دیت، جگه له کاری
مه‌ردانه.

له که‌سیک مه‌ترسه مه‌رد بیٚت. که‌سی مه‌رد دوژمنیشت بیٚت، کاری
نامه‌ردانه ناکات، وه‌لی که‌سیک نامه‌رد بوو، برایشته بیٚت وه‌ک ئه‌م
برایه‌ی ئیمه لیی بترسه، چونکه کاری نامه‌ردانه‌ت به‌رامبه‌ر ده‌کات"
قسه‌کانیم به هه‌ند وهرنه‌گرت، وام ده‌زانی رقی لییه‌تی بویه وا
ده‌لیت. له‌م دواپییه‌وه تیگه‌ییشتم قسه‌کانی راست بوون. که ئه‌و چوو.
دوای ئه‌و یه‌کسه‌ر له ریگه‌ی نامه‌یه‌که‌وه، که یه‌کیک له بازرگانه‌کانی
شاره‌که گه‌یاندی، داوه‌تی عه‌جه‌مه‌کانی کرد و خوی و میرنشینه‌که‌ی
ته‌سلیم کردن. ئه‌و شه‌وه‌ی نامه‌که‌ی نارد، تا به‌یانی نه‌خه‌وت و له
قه‌راخ چه‌وزی چه‌وشه‌که دانیشتبوو، تووتنی ده‌پیچایه‌وه و جگه‌ره
له سه‌ر جگه‌ره ده‌یکیشا. وات هه‌ست ده‌کرد نامه‌ی مردنی ناردوه.
هینده له دلی گران بوو، شیوه‌ی قسه‌کردنیشی گوپابوو. تا ده‌هات
توو‌ره‌بوونه‌کانی زیاتر ده‌بوون. ژیا‌نی ناو کۆشک ته‌واو ئالۆز بووبوو.
له لایه‌ک هه‌ستی به شکست ده‌کرد و له لایه‌ک هه‌ستی ده‌کرد، هه‌له‌ی
زۆر گه‌وره‌ی کردوه. که زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک ده‌که‌وته سه‌ر لیوانی، به
ده‌نگیکی پر له خه‌مه‌وه ده‌یگوت:
"ده‌لال"

چیمان له خۆمان کرد؟

نه‌ده‌بوو ریگای بده‌م برپا. نه‌ده‌بوو به‌یلم هه‌ناسه بدات. که‌سانیک
هه‌ن، تا زووتر بیانیری بۆ گۆرستان، ژیا‌ن ئارامتره. نه‌ده‌بوو نامه بۆ
عه‌جه‌مان بنیرم، ده‌بوايه چاوه‌پیی بکه‌م، وا بمینینه‌وه تا بیته‌وه چی
پیی خۆشه‌بی‌کات. کی ده‌لیت دیته‌وه؟ نازانم. که‌سیش ئه‌وه نازانیت.
من هه‌له‌م کرد... من هه‌له‌ی زۆرم کرد... نه‌ده‌بوو وا بکه‌م"
به‌م گله‌بیانه ئاگره‌که‌ی ناخی خوی دا ده‌مرکانده‌وه و وه‌ک

تۆبه کارپک له بهردهم قهشهیهک دا بیئت، ئازار و بیماریهکهی ناخی به خۆسه رکۆنه کردنه وه هه لده پرشت. خه می بوو میرنشینه که به دهست عهجه مانه وه هیلاک ده بیئت. هیزیک وایشمان نه بوو، دواى هاتنه که یان دهریان بکهینه وه، تازه هاتن و نارۆنه وه. له بهر خۆوه ده یگوت:

چۆن دهزانم ئه و خودایه گیانی منی به دهسته، ئاوايش دهزانم پووبه پووی شه پر بووینه وه جیمان ده هیلن و بی کهس لیڤه ده مینینه وه. قسه کانی راست ده رچوون. چی گوت، هاته دی، مه لئى برای خۆیه تی ستایشی ده کات، قسه کانی وهک به ردی تاشراو بوون. زه ریف بیرى ده کرده وه. نازانم بۆچی ئه و هه موو شتانه ی ده زانی، پیشووتر نه خشه یه کی نه بوو، تا پیرگی له م کاره بکات؟ نازانم بۆ وای کرد؟ بۆ برپاری ته سلیم کردنی شارپکی به بیگانه کان به لاهه ئاسانتر بوو، له له ناوبردنی که سیکی نزیکى خوی.

من له گه ل کوشتنی براکانم نه بووم. وه لئى له گه ل ئه وه بووم، کۆتایی به م شه پره بیئت، ته نانه ت به مهرگی خۆیشم بیئت. ژیانمان یهک پارچه دۆزه خ بوو. دۆزه خیک باس ناکریت. له وانه یشه دووعایه کمان لی کرابیت که خۆمان سه ری خۆمان بخۆین، بۆیه نه بووین به هیچ. کۆشکه که مان له ده ره وه جوان بوو، له ناوه یهک پارچه ئاگر. پۆژانه یه کی کمان ده سووتا و ئه وانی ترمان سه یرمان ده کرد.

که پووداوه کانی پیشووی بۆ ده گپرامه وه، به چاوه کانی دا فرمیسی پاک ده هاته خواره وه. ئه و کوپه ی جاران جیی شانازیی بوو یه کی که ته نیشیته وه بوه ستیت، ئیستا له ترسی مهرگی خوی، خوی له هه موو شتیک ده شارده وه. هینده تامه زۆری دانیشتن بوو له بهر هه تاو، باس ناکریت. ده یزانی قسه کان و فرمیسه کانی دلئ منیشی ته نگ کرده، دهستی ده خسته سه ر شانم و وهک هه موو خه لکی تر ناوی خۆمی نه ده هیئا و پیی ده گوتم:

دۆستی من، کوپى پینه چیه که

دەستەكانت پېرېن لە بزمار خۆشترە لەوہی دەستەكانت بۆنى گولۇو
 بدەن و دوربیت لە پووناکییەوہ . دەمیكە دەمەویت بیئە سەر سەكۆی
 مەیانەكە و تیر بە کامی دل خۆم بدەمە بەر هەتاو ناتوانم . تۆ چەند
 خۆشبەختیت، دیل نیت . نەفرەت لەو دەسەلاتەى، مرؤف دیل دەكات .
 ئیئە دیلى خۆشبەختییەك بووین، نە خۆشبەختی بوو بۆ خۆمان
 نە خۆشبەختی بوو بۆ كەس . لە سەرەتاوہ دیار بوو خانووەكە زوو
 دەپووخیت، خانویك بناغەكەى پزبیت، تەمەنى دریز نابیت . ئیئە
 مالاكەى خۆمان پى چاك نەدەكرا و دەمانویست مەملەكەتیک چاك
 بكەین . مەملەكەت بە كەسیك چاك دەبیت، چاكە لە خۆیەوہ دەست
 پى بكات . گلەییەكانم نائومییدی میریكى بچكۆلە نیین . راستییەكە
 دەبوايە كەسیك هەبیت بۆى بگێرمەوہ . پىش وەى تۆ پەردەكە لا
 بدەیتەوہ و چاوت بەم دیلە بكەویت لەم ژوورە دا، كەسیك نەبوو
 خەمەكانى خۆمى بۆ باس بكەم .

گەر بە باشى بیستبیت، كاتى هەلگیرسانى شەپەكە، دەمەو
 ئیوارە بوو سوپای توركى هاتنە ناو شار . كۆشكە گەورەكەى میر، لە
 گۆرستانیک دەچوو، پىك وەك گۆرستان . بۆ ئاخر جار پووخسارى میر
 خاتوونم بینى، زەرد هەلگرا بوو دەستى شازادەى گرتبوو . بە بینینیان،
 بە تەواوى دلم كەوتە خوارەوہ . پووخسارە زەرد و شیواوہكەیان، بانگى
 مردنى دەکرد . نازانم بۆچى لەو پارەوہ دا، لە و حەشاماتە دا، پووخسارى
 وان سەرنجیان پاكیشام . نازانم بۆچى میرنشینەكەم لەو پووخسارە دا
 بینى . دنیاكەم زوو تىك چوو، زۆر زوو . كە تىك چوو، هەر كەسە و
 لە خەمى خۆى بوو . گەورەمان كەس نەى دەزانى لە شەپەكان كۆژراوہ
 یان گیراوە، یان لەگەل عەجەمان پۆیشتوہ . لە ناو كۆشك دا تەنھا باس
 باسى ئەوہ بوو یەكیەك و دوودوو كونىك بدۆزنەوہ و خۆتى پىدا بكات .
 مەسوو ئەوانەى لەوئ بووین دلنیا بووین میرى نوئ بە داخیكەوہ
 گەپاوەتەوہ، پىش بزارکردنى زەویيەكە، حەوشى مالاكەى خۆى بزار

دهكات. مروڤ كه به برينه وه گه رايه وه، دهست بو هر شتيك ببات، برينداري دهكات. گيانه وه ريک له م سه رزه مينه نييه، هينده ي مروڤي بريندار مه ترسيدار بيٽ. پيش بينيني، پيش هاتنه ناو شاره كه، پيش هه لگيرساني شه ره كه، چاو سه ور و پر له خوينه كاني له پيش چاو م بوون. له پيش چاو م بوو، كه چون ديتنه ناو هه وشه كه و دهنه پرينيت و تينووي خويني سه ري هه موومانه. نه و سالانه ي له و هه وشه يه شكوي شكاوه، شكوي هه موو نه وانه ده شكينيت، پوژيک چاويان له شكاني شكوي بوه. بيرم له زور شت ده كرده وه. يه ك دوو جار چرپاندم به گويي مير خاتوون دا، له گه ل شازاده له گه ل من بين، نه هاتن. ديار بوو شويني تريان بو خويان دانابوو، يان له وانه يه شيواوييه كه يان سه ري لي تيک دابن و بيريان له خويان نه كرده بيته وه و له گه ل پووخاني ميرنشينه كه يش دا ناخ و هو شيان به سه ري كه دا پووخابيت. براكه م شه ر پووي كرده هه ر شوينيک، پيش پووخاندني شوينه كه، ناخي ژنه كان ده پووخي نيت. ناخي ژنه كان به ستراوه به ئارامييه وه. كه ئارامي نه ما، ناخي ژنيش خالي ده بيته وه.

كه له ده رگا هاتمه ده ره وه، تاقه كه سيك بيرم لي كرده وه، نه نيينيه كاني خوي بپاريژيت و تا مردن دهست له بپواكاني خوي هه لنه گريٽ، سو نه ي جووله كه بوو. تو نازانيت شته كان چونه تا پووبه پوويان نه بيته وه. بازرگاناني نه م مه مله كه ته ده ناسم... له ته كيان دانيشتووم و مامه له م له گه ل كرده وه. له و چهند ساله ي مامه له م له گه ل كردن، به س نه م پياوه بپواكاني خوي نه خسته ناو بازرگاننييه وه، نه واني تر، مه به ستم هه موويانه، مامه له يان به هه موو شتيكي خويان ده كرد، له پيناو ده سته كه وتي قروشيک دا. بازرگاننيک بپواكاني خوي نه خسته مامه له وه، بازرگاني راسته قينه يه. نه م پياوه ي من له ماله كه يم و بوته په ناگه ي من. تاقه بازرگاني شاره كه يه، بي ترس پووي تي بكه يت. چيروكي زور له ناخي دايه ده ري نه بريوه، من ته نها چيروكيكي

بچووکم. پۆزیک دیت، تیدەگەیت مروڤ نهینی له ناو خوی دا نه هیلت
و چی له ناخی دایه بیهیلت، زهوی دهییت به ئاگر. خوشه به ردهوام
که سیک هه بییت، به په ناگه و سیبهری خۆتی بزانییت. دهی له م شاره
که سیک هه یه په ناگهی ئیمه یه.

نه نه پوونه

زور جار سه رپوښيكي سپي ده خسته سهر سهری و له ژیر
سه رپوښه که دا، تاله سپيپه کانی به م لا و نه و لای ته ویلی دا شوړ
ده بوونه وه بڼ خواره وه. که وایه کی دريژي رهش له بهر دا و، ته زبيحيکي
رهشي دريژ له مل دا بوو. ته زبيحه که ی کاتي خوی، شاروی بازگان
بوی هینا بوو. له یه کيک له گه شته کانی بڼ حيجاز، له و سهره وه لای
دوکانداريکي سهر رپگای حيجاز ته زبيحيکي بڼ کرپبوو، به ناوی
پيرؤزيه وه به خشي بووی به نه نه م. نه نه يشم ماچي ده کرد و ده خسته
سهر چاوه بچووک و ته ویله کورته که ی و دووعای ده کرد.
به رده وام به دم لیو جوولاندن و دانه دانه کردنی ته زبيحه کانیه وه،
سه لاواتی ددها، سه لاواته کانی، هینده میهره بانانه بوون، دلی مروقی
والی ده کرد، به خوی بلیت: به م سه لاواتانه نه رم نه رم دهرگا کانی
به هشت ده کرینه وه. له سهر حه سیره به قامیش چنراوه که دانیشتبوو.
سهر نجم ددها. هه تا زیاتر لیی ورد ده بوومه وه، ئارامتر ده بووم. هه لسام
له مهرکانه ی ته نیشته کوله که ی هه یوانه که، جاميک ئاوم بڼ برد و
فه رمووم لی کرد:

- ده ست خۆش بیټ، که سه که م.

- عافیت بیټ نه نه گیان.

به گوټنی گیانه که، سه یريکي کردم و زه رده خه نه یه کی خسته سهر
لیوه باریکه کانی. کاتيک زه رده خه نه ی ده کرد، چرچي پشت لیوه کانی
پر ده بوونه وه و شوینی خه تيکي سپیان لی دیار بوو. نه م جاره

ده مويست نهينى تری لى بزنام. نهينيهک نه په يوه ندى به م شاره وه
هه بيت، نه به باپيرمه وه. ده مويست له باره ي خويه وه قسم بؤ بکات.
پيش کردنه وه ي باسه کاني باپيرم و شاره که، راي بکيشمه ناو ژياني
خويه وه.

- نه نه: تو به بيرت بيت يه که م جار مالتان له کوئ بوو؟

چووزنام، له کویره دييه کي سهر سنوور.

- نه ي نه ت خویند؟

پوله له سهرده مي ئيمه خویندن زور زور که م بوو، هه يش بوایه
ده با شاره و شار برؤيت. ئيشي کچان نه بوو بخوینن... ئيشي کورپان
بوو. له ناو کورپانیش دا زیاتر کورپی خوا پيداوه کان ده يان خویند. کي
هه نجه ي به خویند بوو ببيت به مه لا به کاسه ي مالان خوی به خيو
بکات. خه لک جوتياریی ده کرد، باخه وانیی ده کرد، له خه می قوتیک
نان بوو، هه ي هوو.

- نه ي براکانت، باوکت چی؟

دانیسه پوله، با يه ک دوو حیکایه تت بؤ باس بکه م. ئيمه نه هه ژار
بووین، نه ده وله مهنده... يانی به به شی خومان پازی بووین... من
کچیکي باریکه له ي سپی پهنګ... مالی ئيمه و هه وزی ژنان زور دوور
نه بوو. تا نه و کاته ي باپيرتم ناسی، نه وه نده دوور نه که وتوومه ته وه
له مالی خومان، باسی بکه م. هه وزی ژنان دوا شوینی من بوو. نه ک
له بهر نه وه ي نه يان ده هيشت، له بهر نه وه ي گونده کاولبو هه که، هه ر
نه وه نده بوو، له م سهره وه بانگی که سيکت بکرايه له و سهره وه گوئی
لى بوو. جار جاره باوکم، به په حمه ت بيت، ده چوو بؤ شار، شه کرو چا
و که لويه لي پيوستی ده هينا. له و تووتن و گهنم و پاقله و نوکه ي، له
پيگه ي زارعه کانیه وه ده يکردن، به شی پيداويستی خومانی ده کړی.
ئيواره يه ک باوکم له سهر تاشه به رده که ي بهر مال دانیشتبوو. له
دوره وه سيبه ري پيواريک ده رکه وت. باوکم خوی ئاسا، هاواری لى

کرد: هۆ کاکی پېښوار، پوو له ئیمه بکه، مال به میوانه وه جوانه .
 پېښواریش هات... گهنجیکی قیتی جوانکیله... تیشویک به کولییه وه...
 له تهنیشت باوکم پالی دایه وه و منیش جامیک دوّم بو برد. که لیوی
 نا به لیوی جامه که وه، له ژیر چاوه وه سهیریکی کردم. چاوه تیژه کانی
 چه قینه دلّم. پېښواره که باپیرت بوو کوړم. نه لیساس بوو نه لیساس.
 خودا بمسووتینیت درو بکه م، دلّم خیرا تر لیی دهادت. یه که م جارم
 بوو پیاوړیک ببینم، یه کسه ر بچیته دلّمه وه. تا ماستاوه که ی خوارده وه،
 خه ریک بوو دلّم دهر بیت... هیژم تیدا نه ما. که میکی تر بوه ستامایه،
 باوکم ههستی ده کرد شتی که م. کاتیک خواردییه وه و سمیلّه په شه کانی
 چه قیبوونه ناو ماستاوه که، ده تگوت تالی سمیلّه کانی به ناو گیانی
 من دا ده چه قن. که لیی تیر بوو، ده ستیکی به سمیلّه کانی دا هیئا
 و هه ر به چاوه قورسه کانی سهیریکی کردم و ده ستخوشییه کی لی
 کردم. نه و ده ستخوشییه جوانترین دیاری بوو بو من. له مالی ئیمه
 به هوی دلفراوانی باوکمه وه، دایمی خوا میوان حازر بوو. هه موو
 میوانیکیش شتیکی ده دهیتی ده ستخوشییه کت لی ده کات، که چی
 هیچ ده ستخوشییه ک وهک ده ستخوشییه که ی نه لیساس، دلی منی خوش
 نه کرد. حه زم ده کرد زوو زوو شتی که ببه م، زوو زوو سه ریک بده م تا
 قسه یه ک، چاوتیپرینیک له به ینمان دا پوو بدات. من چون بوو بووم بو
 نه و، نه ویش وا بوو بو من. قسه ی زوری ناویت کوړم، چیروکی ژیانی من
 له گه ل باپیرت ده ست پی ده کات، پی شووتر مالّه وه، ئیشکردن، چون
 بو سه ر گه نمه جارپه کان، سه ر کانی. دانیشتن به دیار قووتیله یه که وه تا
 خه وت لی ده که ویت. ژیا نه که ی من وا بوو. باپیرت هات گوړی. بر دمی
 بو شاران، بر دمی بو باخ و گه پان. ده سستی خسته ناو ژیانم و یارمه تی
 دام جیگای خوش ببینم. ته نها یه ک ناواتم نه هاته دی، حه زم ده کرد
 پیش مردنی بمبات بو حیجاز. که چی ده یگوت بو کوئی ده چیت پوونه ؟
 بو ناچیت دلی هه ژاریک خوش بکه یت... به خودا دلی هه ژاریک خوش

بەگەيت، باشتەرە لە چوونت بۆ حىجاز.
دەى ئىترە وە بۆ.

- باشە نەنە گىيان. شتەكە نىيە باسى بەگەى؟

- نە بە چاوى كۆپى خۆم. نازارەكەم لى بىسەنىت، گەر درۆ بەگەم.
ئەو ھەمووئەتى. سەر خەپ گىيان، نەنەتە وە ژىاوە، نەنەتە بە بى
ئەلىاس، تامى ژىانى نەكردو.

رۆيشتنه كهى بانخان

كه ئاژاوه كان زۆر بوون، شتيك نه ما دوو براكه م پيكه وه كو بكا ته وه .
هه ريه كه يان بو لايه كي راده كي شا، هه ر چه ند هه ولمان ده دا له شوينيك
بوه ستن، سوودي نه بوو. دوستم كورپى پينه چى، دهردى ناو كوшке كان
له هه موو دهرديك سه ختره . ماله كانى ئه و بهر له م په نجه ره وه سه يريان
ده كه م و به خيلى به ژيانه ساده و جوانه كه يان ده به م . ئه و دلته نكيه ي
له ناو كوшке گه وره كانه، له هيچ مالىكى تر دا نيه . مروف كاتيک
چوه ناو كوшке و خوى بينيه وه، خه لكى تر له ده وروبهرى دان،
جوانييه كانيش له پيش چاوى نامينن. جوانى له چاوى كه سيك له
ناو كوшке كان دا ده ژى، ئه و جوانيه نيه له بهر چاوى كه سه كانى
ده ره وه ي كوшке كانه . تو ئه مه نازانيت، تو كورپى پينه چيه كي و ئه و
شانه ت نه بينيوه و دلنيايشم دهركيان پى ناكه يت. دلخوش كه سيكه،
نايه ويك كوшке بكا ته قه فه زى ژيانى . كاتيک ئاره زوه كان زۆر بوون،
خوشه ويستيه راسته قينه كه بار ده كه ن. كوшке كه ي ئيمه هه موو شتى
لى بوو، جگه له و خوشه ويستيه ي مروف بو براكانى، بو خوشه كانى،
بو كه سه كانى هه يه تى .

كه چوويته ناو كوшке ده سه لاته وه، ده بيت له بهر دهرگاكه پوچه
پاكه كه ت فرپى بده يت. بته ويك پوحت به پاكي بمينيته وه، نابيت
بكه ويته شوين ئاره زوه كانت. له ناو كوшке دا، پووبه پووى كه سانتيك و
پووداوگه ليك ده بيت، پوحت كال ده كه نه وه . ئاژاوه ي ناو خيزانى ئيمه،
بوه برينيک به سه ر گيانى هه موومانه وه . دوخه كه تا ده هات خراپ و

خراپتر ده بوو. له هه مووی ناخوشتتر، ده بوايه کاتي ناخواردنیک له سهر
سفره يه ک پیکه وه دابنیشین و ده مامک بکهین، تا لای ده ورو به ره کانمان
وا پیشانی بدهین، هیچ پووی نه داوه. به یانییه ک له ده وری سفره که کو
بوو بووینه وه، ته نها که سیک له نیوانمان دا نه بوو، بانخانی برامان بوو.
نه که س ده یویرا بپرسیت له کوپیه، نه که س وا خووی پیشان ده دا،
له ناومان دایه. له نیوهی خوانی به یانی دا، وه ک زهنگی کلیسایه ک
له په نای گویت دا بیت، دهنگی دایکم به رز بوه وه، هر که ناوی بانی
هینا، هه موومان راچله کین. که دایکم پرسپاری کرد:
_ کوا بانخان؟

میری گه وره هه ناسه یه کی هه لکیشا و سه یریکی دایکمی کرد. له
وه لاهه که ی ده ترسام و چاوه پری شه پیکم ده کرد. نه ماما ده مزانی میری
گه وره له پووی دایکم دا قسه ی نابه جی ناکات و نایه ویت دلی دایکم
گه رد بگریت. میر بانگی نانده که ی کرد و هه والی پرسى تا دلنیا ییه ک
بداته دایکم. نانده که یش به ستاییشیکه وه خووی چه مانده وه و گوئی:
_ هر نیستا بانگی ده که م.

پویش و پاش که میک گه رایه وه. له به رده م میر دا خووی چه مانده وه
وله ژیر لیوه وه چرپاندی به گوئی دا له ژووره که ی خووی نه بوه و
نامه یه کی به جی هیشتوه!

خووی ئاسا، نامه که ی کرده وه. پاش که میک ناوچاوانی گرژ بوو. بی
هیچ خو شله ژانیک، گوئی:
_ پویشته وه!

نامه که ی دایه دهستی من، سه یرم کرد نووسرابوو:
سلاو له که س ناکه م جگه له دایکم.

من به نیوه ناموم. هه موو نه و شتانه ی کردم، بو نه وه بوو، هه ست
به نامویی خوم نه که م. پوژبه پوژ مه یلم به ره و نه وه ده چوو، که من
که سیک نیم له نیوه. مروث که شکوی شکا، ژیانیک نامینیت بوی

بژیت. ژیان شکویه، له گه ل شکاندنی دا ده مرین. من له ئیوه نیم، به
چاوی ئیوه، له م دونیا به دا، خراپترینی خراپه کان هه بیټ، له سه رووی
هه موو خراپه کانه وه م.

نازانم چاکه و خراپه چیه. به س ده زانم، بو ئه وه ی له وان نه چیت،
پیویسته کاریک بکهیت خوت باوه رت پیه تی نهک به باوه پی که سانی
تر کاریک بکهیت، پیچه وانه ی برواکانی خوت بیټ. به برواوه ده یلیم،
کارانیکم کردوه خوم باوه ریم پیی بوو نهک ئیوه.

ده پوم، باش بزانی دیمه وه، به جوریک دیمه وه شته کان گورابن.
ئو پوزانه کوتاییان هات، ئیوه پیکه وه شکوی منتان ده شکاند،
پوزانیک دین من به ته نیا، شکوی ئیوه ده شکینم. سهیری لا رهش و
سووتاوه که ی سه ر پوو خسارم بکه ن، جوان سهیری بکه ن، ئه گه ر ئه م
میرنشینم وهک ئه و لا سووتاوه ی خوم نه سووتاند، با دونیا هه ر بو
ئیوه بیټ. چ ده ریک له دلی من دایه، قه تره قه تره ده یخه مه دلی
هه مووتان. که س بریار نادات، ده بیټ ژیان به ده ست ئه و بیټ. هه ر
که سه و بو خوی ژیانیک هه لده بژی ریت. ئه و کاتانه ی هه ستم به ته نیایی
له ناو ئیوه دا ده کرد، ئه وه یشم له پیش چاو بوو، پوزیک دیت ئیوه
هه ست به ته نیایی ده که ن له ناو ئه م دونیا به دا.

ناینده ی شته کان له م سه رده مه دا، وهک خوتان ده لین بو چاکه که ران
نییه، بو خراپه که رانه. با وا دابنن خراپه کاران سه ر قافله که یان منم.
دیمه وه و شاریک و میرنشینیک دروست ده که م، میرنشینیک له وه ی
ئیوه نه چیت. ئه مه ژیا نه و شه ره، ته نها ئازاکان شه ر ده به نه وه. تو
هه ی میرهودار، له گه ل تومه، خوت ئاماده که له م نزیکانه توفانیک
پووت تی ده کات، چیت دروست کردوه ده بیټه هه ی من. میژوو به
کریکاره کان نانوسریتته وه، به شه رکه ره کان ده نووسریتته وه. خوت زور
به ژیر ده زانیت، ژیری به رامبه ر خه نجه ریکی تیژ، گه مژه یییه. خه نجه ری
تیژ، به خه نجه ری تیژتر وه لام ده دریتته وه. ده ست له عه قلت هه لگره و

خه نجه ره كهت تيز بكه، تا بيمه وه .
باقی وه سه لام .

ئای خودایه، چ نامه یه کی هه ره شه ئامیز و سهخت بوو. كه ده تخوینده وه، وات ده زانی نانه كه ی به یانی ته واو ناكه یین و به خوی و له شكریكي بیگانه وه ده دات به سه رمان دا. دلم كه میك ته نگ بوو. له گه ل دلته نگیه كه ی خوم دا، ده ركم به هه ناسه ته نگی میری گه و ره كرد. چاوی ده گپرا و كه میك به قورسی هه ناسه ی ده دا. بیرى له پرووداویك ده كرده وه. له وانه يشه بیرى له هیچ نه كرد بیته وه و په شیمانیه كانی خوی هاتبنه خه یالیه وه ... تازه قه وما ... بانخان پویشته و پویشته كه یشی بو ئه وه یه بگه پیتته وه كوشكه به سه رمان دا برووخینیت، پیکه وه ته پووشك بوستینیت. كه سیك له نیوان خیزانه كه مان دا پوژبه پوژ خه مبارتر و بیده نگر و لاوازتر ده بوو دایكم بوو. دایكم تا ده هات ده پووكایه وه. ته ماشای ده سته كان و پووخساریت ده كرد، یهك دوو چل ئیسقانی مابوو... ته واو گرمۆله بوو... مه راقیک لی دا... نانه كه ی پی نه خورا و به له رزه له رزه له ساو جی هیشتین. جیهیشتنی دایكم له سه ر سفره، ئه وپه پی توو په بوون و ناپازیبوونی بوو. قهت پووی نه داوه، دایكم له سه ر سفره هه لبسیت، تا هه موومان له ناخواردن نه بیینه وه. دواى هه لسانه كه ی دایكم، له سه ر نوینه كه ی له هوده كه ی پال كهوت، تا پوژی مردن نه ی توانی هه ستیتته وه. له گه ل پویشتنی بانخان دا، دایكیش پویشته.

له تو ده پرسم دوست...

تو له مالیكدا بژیت، ئه مه حالى بیت، با هه موو دونیاش هیی تو بیت، به كه لكی چی دیت؟

- تا ئیستا بیرم له مالیکی له و جوړه نه كردبوه وه. من له م دیوی دیواره كان و ناو حه وشه كه ی كوشكم دیوو، یهك جاریش چووبوومه

ديوه خانه که ی میر. فريووم به جوانی کوشکه که خوار دبوو، بی ناگا له وهی له ناو جوانییه کان دا، نازاریک هه یه ... بو من خوشترین و نارامترین شوینیک بوو، دیبیتم. وای له ناو ته و کوشکه جوانه دا، چ عه زاییک هه یه. چووزانی، خو کئی ده زانییت له ناو شته جوانه کان دا، برین نییه. هه ر وا له دووره وه خه م پئی ده خوارد و ناو اته خواز بووم یه کییک بم له وانه ی ناو کوشکه که بم. کاتییک گویم له چیرۆکه کانی ده لالی میرزاده گرت، له خه ونه که م په شیوان بوومه وه. تا ده هات زیاتر بروام به خوم ده هینا، خوشی ژیان و چیرژی ژیان مه رج نییه له ناو شوینه خوشه کان بن. تیمساح چیر له زه لکاو ده بینیت. بوقه کان له زه لکاوه کان دا مه یلی گورانی ده که ن. ده کریت له شوینیک بژیت، زه لکاو بیت و دلخوش بیت. ده یشکریت له باخیکی جوان و کوشکیکی گه وره دا بیت و غه مگینترین و نارامترین که س بیت. پرووداوه کانی ناو کوشکه که ی میری گه وره، که ئیستا گویم لییان ده بیت، به سن بوم تا تی بگم، له و دیوه دیواره به رزه کانه وه چ خه نجه ریک به ناو دلله کان دا کراوه.

هیچم نه وت، له هه وای په شیمان بوونه وه دا بووم. ته ماشایه کی ده لالی میرزاده م کرد و سه ریکم بو له قاند. یانی پازیم به قسه کانت و تو ژیان ت زور له من تالتره. راسته کوپی پینه چیم و نه سه بم ده چیتته وه سه ر پینه یه کی دپاوی پیلاویک، به لام له تو خوشبه ختترم، که وه ک میرزاده یه کی نازدار له ناو کوشیک بوویت.

۲

ناره‌زوو، براکان ده‌کاته دوژمن و
دوژمنه‌کان ده‌کاته برا.

سەردەمی میری نوئ

سەردەمی میری تازە، سەردەمی گەورە بوونی من بوو. لەو سەردەمە دا بە خەوشەکانییەو، خانەقای تازە درووست راو تاقمیك زانای نوئ پوویان لە شارەكە كرد. لەگەڵ هاتنی میری نوئ، بریاری دا، كۆمەلێك زانا و كۆمەلێك جوولەكە ی تر بهینیتە مەملەكەتەكەو، بە قەولی خۆی، تا زانست و بازار گەشە بكەن. جوولەكەكان پوویان بكردایەتە هەر شوینێك، ئیدی ئەو شوینەیان دەكرده جیی بازرگانی. دیار بوو میر لە قوستەنتینیە سوودی لەو شارە دیوو، بۆیە بانگی كرد بۆ ئێرە. زۆری نەبرد تیگەییشتین قسەكانی و هیئانی ئەم كەسانە، بۆ مەبەستی خۆی بوو و بەم پووكەشییە دەیهووست كارە چەپەلەكانی بشاریتەو.

سۆنە ی جوولەكە بە بۆنە ی هاتنی تاقمیك جوولەكەو، هیئەدی تر پلەوپایە ی كۆمەلایەتی بەرز بوو. زاناكانیش كە لە شاری سەمەرقەندەو هاتبوون، چەندین زانستی جیاگیان لەگەڵ خۆیان دا هیئا. لەوێتە ی من بیرم دەكەوێتەو، پاش ماوێهەك شەپ و قەلاچۆكردنی دەستەودایەرهكە ی میری كۆن، سەردەمی میری نوئ، باج و خەراج لە سەر خەلك كەمی نەكردبوو، بەلام خەلك كەمیك حەوا بوو و شاریش لە جاران گەورەتر بوو.

ئێوارەیهك لەگەڵ فەقییهكی هاوڕێم، پێكەو سەیری حەوزی ماسییەكانمان دەكرد. هاوڕێكەم، ئازاری كەسیكی دابوو، ئازاریك ئیشەكە ی دەگەییشتە من، بەلام هیچ كات بروام بەو نەدەكرد،

تاریکییه که له ناخی هاورپیکانمان دا هه بیته له خه نجهر خراپتر بیته. سهروهختیک ده رک به و درنده یییه ته نیشتمان ده کهین، پروداویک پروی دابیته، که پروداویک پروی دا، تهوسا حالی ده بین، له ناو هه موو مروفتیک دا مندالیک و درنده ییه که هه یه، دروود بو تهوانه یان درنده که وه خه بهر ناهینن. من دواي تهو نازاره خولیا یه که دای له سهرم، خولیا ی گه پان به شوین مروفت دا، یانی بزانه مروفت چیه له م سه رزه مینه؟ هه ستم ده کرد، له حو جره کان دا، خولیا که م نادورمه وه. بو تاریکییه که ده گه پام له مروفت دا بوونی هه یه و له خه یالم دا که لکه له ی ده کرد. به هو ی خویند نیشه وه زور شوینم ده دی، له م خانه قاوه بو خانه قای تر، شوینی زور گه پام، هیچیان تروسکایییه که نه بوون، تا من له مروفت نزیک بکه نه وه. ته ماما له شاره که ی خوم دا، دیوانه یه که هه یه! دیوانه یه که که مترین کاتی له گه ل مروفته کان و زورترین کاتی له شوینه چوله کانه. ده بوا یه بکه ومه شوین دیوانه که، تا سه ره داویک له باره ی ژیره کانه وه بزانه. دیوانه یه که، به نیو کووچه و کو لانه کانی شار دا ده گه پا. خه لکی گالته یان پی ده کرد، به ردیان تی ده گرت. هه ر جاریک گالته یان پی بکر دایه، دیوانه غه مگین ده بوو! هه ر جاریک به ردیان تی بگرتایه، دیوانه بیده نگ ده بوو! نازاردان به شیکی به رده وامی ژیا نی دیوانه بوو، بویه کاتی نازاردانی به نیو کووچه یه که دا ده پویشته، مروفتی لی نه بیته و به دهنگیکی بهرز، به ناوازیکی جیاواز له ناوازی دهنگی مروفت، له گه ل کو لانه چول و ده رگا داخراوه کان دا ده دوا: "من"

به ردها ورپژهران نازارم پی ناگه یه نن،

نازار له ده ره وه نییه، له ناوه وه یه!

برینه که ی من له ناخم دایه، کی ده توانیت تهو برینه بکولینیتته وه؟ ئیوه که ستان ناتوانن. به رده کانتان هه ل بگرن، به دلی خوتان بیوه شی نن، به س زمانتان دا بخه ن. زمانتان نازاری زوره. برینیک، زمانی مروفت

درووستی دهکات، سهختتر و قوولتره، له برینیک خه نجه ریک درووستی دهکات. برینی ناوه وه، ئازارده رتره له برینی سه رپووی جهسته. ههر که سیک ناوه وهی بریندار بوو، باکی به برینه کانی دهره وه نییه. خاوه ن ژیرییه راسته قینه کان، بیده نگییه کت تی بگریت، ئازاری زورتره له تاشه به ردیکی دهستی گه مژه یه ک. که سانیک زورترین به رد ده هاوین، ژیره کان نین، گه مژه گانن... مروقی ژیر ناچه میته وه به ردیک هه ل بگریت، تا ئازاری که سیکی پی بدات... مروقی ژیر بو به رد ناچه میته وه، بو ژیری ده چه میته وه"

گوئی بگرن دیواره کان، قسه بو مروقه کان ناکه م، گوئی مروقه کان نووستوه. گوئی بگرن به رده کان، له مروف نه رمتر.
من

گالته پیکه ران ئازارم ناده ن! ئه وانه ئازارم دده ن، خویان به ژیر ده زانن و من به دیوانه، به لام ژیری راسته قینه که سیکه، خوی لی بیته دیوانه و خه لکی به ژیر بزانیته."

کوچه و کولانه چوله کان، شوینانیک بوون، قسه راسته قینه کانی دیوانه ی تیدا ده گوترا. شار به گه وره یی خویه وه، پئی دیوانه یه کی راسته قینه ی تیدا نه ده بوه وه. به قه ولی خوه کانی مروف، له م دونیا یه دا ژیره کان زورترین، له دیوانه کان! وه لی به دوور له خوه به رده وامه کان، دیوانه کان بی زیانترین، له ژیره کان. مروقه به غروور و خو به ژیر زانه کان، سه رزه مینیان کرد به شوینانیک بیزارو، نه ک دیوانه کان. کاتیک دیمه نه کانم ده دی، پای ده چله کاند، کئی نالیته: دیوانه بوون گه پانه وه یه بو ناو خومان؟ کئی نالیته: دهسته له گرتنه، له ئاره زوه بیتامه کان و پشتکردنه له پووکه شگه رایي ئه م دونیا یه و نزیک بوونه وه یه، له پاکي؟ کئی نالیته؟ با له خومان بپرسین، بو ئازاری که سه کان ده ده ین؟ بو خراپین؟ بو ئارام نین؟ مروف چییه؟ من وه ک سوخته یه ک، تیشوه که م پره له م پرسیارانه. لای کئی وه لامیان بدوزمه وه؟ دیوانه زیاتر کئی

پاستییه کانم پی ده لیت. چ شتیک چه قی بوونه؟ پرسیاره قورسه که لیړه وه ده ست پی ده کات. دیوانه ی خه لوه تنشین، له کوچه تاریکه کان دا له په نجره و ده رگا داخراوه کانی دده و نه م پرسیاره ی ده کرد! کار گه ییشته نه وه ی دیوانه شوینیکی نه مابوو، تی دا نارام بگریت. نارامترین شوین له م سهرزه مینه دا کاتیکه، مروقه کان خه وتوون. مروقه کان له گه ل له خه وه لسانیان، پیش خوبینیان، نارامی تیک ددهن، بویه دیوانه ی خه لوه تنشین، هه تا مروقه کان نه خه وتنايه، نارامی نه ده گرت.

دیوانه ی خه لوه تنیشن، مندا لان دهوریان دده و وهک گه وره کانیان، نازاریان دده. له بری په لاماردانیان، به نواززه تاییه تییه که ی خوی نه م گورانییه ی بو ده گوتن:

"مندا لانی ناینده مندا لانیکن، به پی خویان ده چن بو خویندن، نهک گه وره کانیان بیان بهن.

مندا لانیکن شوین گه وره کان ده که ون، کاری گه وره یان پی ناکریت. ته نیا ده بنه سیبه ری گه وره کان و خویان سیبه ریان نامینیت. مندا لانیکن به ته نیا ریگای خویان ده گرنه بهر، ده بنه پووناکییه ک بو خویان و دونیا که یان."

دیوانه هیچ قسه یه کی نه بوو بو گه وره کان، قسه گه وره کانی خوی، بو مندا لان و دار و دیوار و کوچه چوله کان ده کرد. ده یگوت: "قسه یه ک پیویسته بگوتریت، قسه یه که بو مندا لان. گه وره کان له ده ست چوون، گه وره کان که مندا لان، له باوه شی

دایکیک دا په روه رده ده کرین، وه ختیک له به رده م ناوینه سهیری خویان ده کهن، که میک گه وره بوون، یه که م شتی بیوه فایبی له گه ل ده کهن، بیوه فایبی له گه ل ژنیک ده کهن، سبه ی ده بیته دایک. من ده ستم له وانه شووشتوه، پیم خوشه بو مندا لان بدویم، تا مندا لایی خویان له بیر

نهكهن و به وینهی گهرهكان، دونياكهيان بچووك نهكه نهوه!
بچووكترین دونيا، دونیای منداآلن نییه، دونیای گهرهكانه، چونكه
تهنها رهواله تی خویمان ده بینن و به و رهواله تخوازییه یشه وه سهیری شته
گهرهكانی جیهان دهكهن"

نهمدیوه پوژیک به دهنگی بهرز له گهل گهرهیهك بدویت، نه یشم
دیوه پوژیک به نزمی قسه بو منداآلک بکات! ئاموژگاریکه ری سهردهم
نه بوو، دیوانه ی سهردهم بوو. بو ئه وهی خوت بیت، پیویست ناکات
پوو بکهیته ئه شکوت و کیوهكان، تهنه ئه وهنده بهسه، پشت بکهیته
دونیا و پوو بکهیته وه ناو خوت. قوفلی قسهکانی، به و پرستهیه کوتایی
پی دههینا.

دیوانه به و جوړه بوو، خو ی گوته نی له ناو خه لکه که دا خو ی نه بوو،
کاتیك خو ی بوو، به کوچه تاریک و چوله کان دا گووزه ری ده کرد.
شار له بهر چاوی جهه نه م بوو، یان باشتر بلیم: شوینی ونبوونی
مروف بوو. بازاری شاره کان له هیلانه ی میرووله دهچن، له سه ره وه
ته ماشایان بکهیت، نازانیت کام له و مروفانه له هه موویان مه زنترو
جوانتره، پیک وهک شاری میرووله کان. ئه ماما له سهر تووله رییه کی
چول ریت بکه ویته سهر پی ریواری ناو بازاره کان، ده توانی جوانتر
بیینیت له هه شاماتی ناو شاره کان. یانی مروف به ته نیا بروات،
باشتر دیاره له وهی که له گهل هه موان بروات. دیوانه هه ولی دها له و
شوینانه وه بروات، که متر مروفی لی بیت و زورتر خو ی.

به ته واوی پهریشان بوو بوو له خو ی، کاتی هاتبوو، پوو بکاته
شوینیکی دی، شوینیکی زیاتر بو خو ی بیگه ری نیته وه نهک بیداته
دهست دهره وه. نه ی ده ویست ریگا کونه که بگریته بهر و پوو بکاته
ئه شکوت و کیوهكان، نه یشی ده ویست له ناو شاره کان دا به ته واوی
ون بیت. بویه دوور له کیوهكان و دوور له شاره کان، کووخیکی له و
نیوانه دا دوزیه وه و به ته واوی کووچه و کولانهکانی شاری جی هیشت.

کوخه که ی شاری لیوه دیار بوو، کیوه کانیشی لیوه دیار بوو. له بهر
چاومه، کاتی جیهیشتنی، لای نه کرده وه بۆ شاره که، تا گه ییشته ناو
کوخه که ی. خه میکی زوری لیوه ده تکا... خه میک له خه می خه لکیکی
زور ده چوو به سهر شانی که سیکه وه.

به بریای خۆم، چوون بۆ کوخه که، ناومیدبوون نه بوو له مروڤ،
به لکو سهیرکردنی مروڤ بوو وهک خۆی. دیوانه ی خه لوه تنیشین،
گوتاریژ نه بوو تا بیت له ناو شار و گونده کان بگه پیت، گوتاریان بۆ
بدات. جیا له هه لاکه ران زورترین ماناکانی بۆ ژیان و مروڤ له بیده نگی
دا ده دی. پیویستی به وه نه بوو گوێگره کان بدۆزیته وه، تا شته کانی
خۆی بگه یه نیت پییان. پیویستی به وه بوو قسه بۆ خۆی بکات و گوێ
له خۆی بگریت.

له کوخه که دا، له ته نیاییه کانی دا هاواری ده کرد: ده نگیک له
ناخم دایه ده لیت:

"چاککردنی دونیا ئاسانتره، له چاککردنی مروڤیک.

ئه گهر تو نه گه پیتته وه بۆ ناو خۆت، ناتوانیت ئه وانی تر ببینیت.
نابیت مروڤ وهک په یکه ر سهیر بکهیت. ده بیت مروڤ وهک ئاوینه یه ک
سهیر بکهیت، خۆتی تیدا ببینیت. بزانه له کوی ئاوینه که خه وشیک
هه یه، خه وشه که چاک بکه ره وه، که خه وشه که ت چاک کرده وه، واتای
ئه وه یه خه وشیکت له خۆت دا چاک کرده ته وه. جیهیشتنی شاره کان
و مروڤه کان، جیهیشتنی ئاوینه یه ک و گه رانه وه یه بۆ ناو ئاوینه که یه.
که سیک نه توانیت بگه پیتته وه بۆ ناو خۆی، نایشتوانیت ده ره وه ببینیت."
یه که م پۆژی دوری له مروڤ، زور ئاسووده و ئارام بوو. وهک
بزنه کیوییه ک ژیر خۆی پاک کرده وه و به پووخساره غه مگینه که یه وه
تاویک له ئاوابوونی پوانی.. هه تا تاریک داها، له جیی خۆی نه جوولا.
له دوره وه دانیشتبووم، لیم ده پوانی، تا نه چوه ناو کوخه که جیم
نه هیشت. شه و به خه یالییه وه خه وم لی که وت. بیرم کرده وه سبه ی

ده بیټ کاریک بکه م زوو بیبینمه وه . بو من تا قانه ترین که سه له م شاره
 دا، هه ز بکه م نزیک بم لییه وه و بچه ناو ژیانیه وه . زهنگی قسه کانی،
 له زهنگی قسه ی خه لکه که ناکات . زهنگیک بوو میشکی ده جوولاندم .
 که یفم به و زهنگه ده هات و برپارم دا، بکه ومه شوینی . ته نانه ت خویشم
 دیوانه بوو بووم، دیوانه بوونم له گه لی پی خوشه .

پۆژی مردنه کهی دایه گه وره

دۆست، وهک باسم کرد بۆت، دواي پۆیشتنی بانی برام، دایکیم
پۆیشت، پۆیشتنیک به تهواوی لایهکی ماله کهی چۆل کرد. که له
سه ر جیگه کهی پال کهوت، نه جاریکێ تر گه رایه وه ناومان و نه
جاریکێ تر، وهک دایک خۆی دهرخسته وه. نازانم پۆهی دایکیم بۆچی
به سترابوو به پۆهی بانی کورپییه وه؟ خو ئیمه ییش کورپی بووین. ئه و
پۆیشتنه ی بان، وهک پۆیشتنی هۆش و پۆهی دایکیم بوو. پالکه وتن
و بیده نگیه کهی تۆراند بووی له م دنیا و له ئیمه. پۆژانه سه رم لی
ده دا، خو م نه ده گرت زیاتر به دیارییه وه دانیشم، چاویکی کراوه ی ته پری
پاک... پوو خساریکی لاواز... پۆژ به پۆژ ئیسقانه کانی دهر ده که وتن...
هه ناسه یه کی گه رم له نیوان لیوه کانی ده هاته دهر وه... ده سته کانی شی
نۆر به توندی نوقاند بوو. نۆری له خۆی ده کرد تا که وچکیک شۆریای
ده خوارد. دلشکانه کهی هینده سه خت بوو، هه سته به شکانه کهی
ده کرد. نا هه رگیز ئه و پۆژانه م بیر ناچن، ئه و پوو خساره سپی و
لاوازه م بیر ناچیت. خو زگه م به وانه ی، پیش دایکیان دهر دهن. بپوام پی
ده کهیت یان نا، به درێژایی ته مه نم هه ستم به بی که سی نه کردوه،
کورپیک بووم، بی باوک گه وره بووم. له و پۆژه وه ی بیستوومه دایکیم
مردوه، نه سیبه ریک، نه په نایه ک، هیچم نه ماوه دل م بۆی لی بدات.
بی دایکی، بی که سییه. به لی، بی که سییه. منداله کان پۆحیان به
ده بن. کورپی باش، پاش دایکیم بی که س که وتم، خو م لی ون بوه. برام

لە گەل دایکەم بچوو مایە . منداڵ نیم، بە لām منداڵییە کەم پیم دەلێ، منداڵ
تەنھا لە ناو دایکی دا خۆی دەدۆزیتەو .

ئەما با بۆت باس بکەم ... ئیشی من ئەو بوو، بە یانیان زوو، پیش
ئەوێ بچمە سەر سفرە ی خوانە کەمان، بچم سەیرێکی پووخساری
دایکەم، دەستێک بپنم بە پووخسارە سپییە کە ی دا . ناخ، نازانم
بۆچی هیچ کات قسە یەک، تەنھا قسە یەکێ بۆ نەکردم، خۆ من کۆرە
بچکۆلە کە ی بووم، من نازدارە کە ی بووم . بۆچی وا لیمان تۆرا؟ بۆ
قسە یەکێ نەکرد و زمانی شکا؟ بۆ کە پال کەوت هەلنەسایەو؟
بۆ بەس بە چاوەکانی سەیری دەکرد و هەستی بە هیچ شتێکمان
نەکرد؟ کە دەچوو مە سەر کارە کەم، ئەم پرسیارانەم لە خۆم دەکرد .
کەوتنی دایکەم، تیرێک بوو بۆ سەر دلی هەموومان، بە تاییبەت بۆ دلە
بچووکە کە ی من ... چەند کاروان دەهاتن بۆ شار، یە کەم پرسیارم لە
سەر قافلە ی کارەوانەکان ئەو بوو: حە کیمێکتان لە گەل نییە؟

حە کیمی میرنشین و مەملە کە تەکانی تر نەما نە ی هینم، تا تیماری
دەردەکانی بکات . کەسیان سەری لێ دەر نەکرد، قسە ی دووبارانە یان
دەکرد . پێکرا دەیانگوت: تازە پۆیششت، ناگەریتەو . هۆشی لە دەست
داو، لە دونیایەکی تر دایە، وردە وردە وای لێ دیت کەستان ناناسیت .
هیچی لە بیر نەماو . تەنانەت خۆیشی بیر چو . زەبرێک بەر هۆش و
خەیاڵی کەوتو، هیندە قورس بوە لای، بەرگە ی نەگرتو . حە کیمەکان
بەم جۆرە باسی دەردێکیان بۆ دەکردین .

لەم دواییەو وەک پەپۆی لێ هاتبوو . شلشل دەکەوت بەم دیو
و بەو دیو دا . بە هیچ شتێکیش دەستە نوقاوەکانی نەدەکرانەو ...
نە بە شۆردن لە حەمامی گەرم، نە بە چەورکردن و نە بە پەچەتە ی
حەکیمان . خاتوونی میر، خوا هەلناگریت زۆر بۆی باش بوو . پۆژیک
گلەیی لەو حالە ی نەکرد، دەموچاوی نەدا بە یەک دا . من بیرم بیئت،
دایکەم کارێکی نەکردو، هەست بکەم ناکوکییەک لە نێوان ئەو خاتوونی

میر دا ههیه . چرای ماللهکهی دایکم، خوی گوتهنی من و شازاده بوو.
 کهچی دواي نهخوشییهکهی، نه به جووللهیهک، نه به ئامارزهیهک دهري
 نهبری، که ئیمه وهک جارن شیرینهکهی دلای نهوین.
 دۆست، نازانم بۆچی باسی ئازارهکانی خۆمت بۆ دهکهم! بۆچی
 خۆم کردوه به حیکایهتخوینی ناو کۆشکهکهی خۆمان. ئاگریک له
 ناخم دایه، دهبیئت ئهم ئاگره باس بکهم، تا نه م کورثیت. هاوده میکم
 پیویسته گویم لی بگریت، به کامی دلای خۆم، چ ئاخ و داخیک له ناخم
 دایه، بیهینمه دهرهوه. پووخساره لاواز و کالهکهی تو، کاتیک سهیرم
 دهکهیت، له دهستییک دهچیت، دهچیتته ناو ناخم و غه مگینییهکانم
 پی دهردهییت. وهلی برینهکانی من دهبیئت باس بکرین و دهبیئت بۆ
 کهسیکیان بگریمهوه. با سهرت نه ئیشییم، خۆم نارپهحهتم واه نازانم
 تۆیش وهک منیت.

- نا، نا، دهمهویت میرزاده گیان، خۆشم دیت به گوگریتن لیت و
 دهمهویت گویت لی بگرم. دهمهویت بزانه جیهانی ناو کۆشکهکان چۆنه.
 من کورپی ناو کهلوپهله کۆنهکانم. ئه و ماللهی تیی دا دهژیم، به نرخترین
 شتییک تیی دا، خۆشهویستییه. من کورپی ناو خیزانیکی خۆشهویستم.
 که گوئی له تو دهگرم، ئه و کات دهزانم، جیهانهکهی من و تو چهند
 جیاوازه، ئیوه زۆر شتان ههبوو، با وایم، هه موو شتان هه بوو،
 خۆشهویستیان نه بوو... ئیمهیش هیچمان نه بوو، خۆشهویستیمان
 هه بوو، که وایه ئیمه باشتترین له ئیوه. خۆشهویستی گهرهتره له
 ژیان. چیژ له و قسانهت دهبینم. دیویکی ترم بۆ پوون بوهوه، دیویک
 ههستم پیی دهگوتم، دیویکی زۆر خۆش و پر چیژه. ئاخ، چۆن خۆم
 فریو داوه. نه خانه قاکان، نه بازاره بۆنخۆشهکان، نه زهرده خه نه
 و پیکه نینی نه نکم، نه سۆزی دایک و باوکم، وایان لی نه کردبووم،
 جوانییهکان ببینم، جوانییه کهسی تر دهستی ناکه ویت، تو تاقه
 کهس بوویت، گهرانتمهوه بۆ شوینی خۆم، توو گیانی پیاوچاکان قسه

بکه . قسم بۆ بکه .
چوزانم، نه وهنده قسه له دلمه، بيانکه م نه وهستم لا دروست
دهييت، به رامبه ره که م ماندوو دهکات .
- خوينده وارييه که ت چونه ؟

من ميرزاده م ... ماموستاي تاييه تم هه بوه .. له زماني عهجه مان و
عه ره بان و تورکانيش ده زانم ... عيلمي که لامم خويندوه ... سي جزمي
قورئانم خه تم کردوه ... خه تخوشيم خويندوه ... چيم ويستوومه به
دهستم هيناوه، به لام به چي ده چييت ؟
- بۆچي به چي ده چييت ؟

پيکه نينيکي کرد . ئه ي به چي ده چييت، ئيستا سه ره تاي ژياني منه،
ناژاوه ي خيزانيک مني خسته ژورپيکي تاريکي واوه، هه تا ده مرم ده ييت
بیر له وه بکه مه وه، پروناکي ببينم !
- جا بۆ، برۆ بۆ شاراني تر .

چۆن ؟

- تۆ ده توانيت له گه ل يه کيک له قافله کاني بچيت بۆ شارپيکي تر و
بۆ خۆت له شوپيک ژيانپيکي تازه دروست بکه يت ؟ چۆن بيرت له مه
نه کردوه ته وه .

ناخ، دۆست من زيندانم پي باشتره له غه ريبي . به رگه ي ساتيک
غه ريبي ناگرم . لي م گه پي با ئه م هۆده و ئه م چرايه بين به گۆرم ...
نۆرم هه يه به سه ر سۆنه ي جووله که وه ... به شيکي سه روه ت و
سامانه که ي، به هاوکاري من په يداي کردوه . پياويکي باشه، پيشتر
هاوکار و پشتوپه ناي جووله که کاني ئه م شاره، من و کاکم ميري گه وره
بووين، به شي ئه وه ميراسم لاي هه يه، تا مردن بيخۆم و ده موچاوي
نه دات به يه ک دا .

- نۆر باشه، ئه ي دايکت چي ؟

دهيسان ده ست خسته وه سه ر برينه کۆنه که م .

وهك خوى مايه وه، پر بوو له نازار، له گه ليشى دا ئيمه نازارمان
ده چه شت. تا پوڅى ده ستيپ كړدى شه پر كه و شكاني عه جه مان، كاكم له
شوينى خوى نه جوولا. پوڅى شكانه كه، له حه وشه كه كو بوو بوينه وه،
هر يه كه و بيرى له شوينيك ده كړده وه، كتوپر دايكمم بير كه وته وه.
هاوړم كړد، نهى دايكم؟

كه س وه لامى نه دامه وه، چوومه هوډه كه يه وه، وهك ته خته يه ك پال
كه وتبوو... ماچيكم كړد... ده سته كانيم ماچ كړد... چرپاندم به گوڼى
دا، دايه هه موو شتيك ته واو بوو، هه موو شتيك كوځايى هات، به س
تو نامريت، ئيمه يش ده مرين. نه وهى توڼى خسته ناو جيگاوه، ئيمه يش
ده خاته ناو جيگاوه. دايكه تو تاغه قسه يه كيشته نه كړد، شتيكت نه وت،
به س يه ك شتم پي بللى، به چاو... به ليو... به ده ست، به هه ر چي
بيت قه ينا، به لام شتيك بللى.

هيچ، وهك له گه ل بهر دا بدويم وا بوو. گوومانم له وه نه بوو، هه ر
بكورتيك بيته نه م هوډه يه، نهك نايكوڅيت، به لكو ليى ده سله ميته وه و
ده ستى لي نادات. دوا هه مين جارم بوو ببينم... قسه كانى خوم كړد،
نازانم گوڼى لي بوو، يان نا، نازانم هه ستى كړد، يان نا. كو شكم جي
هيشته... كو شكه كه وهك پووخساره تي كشكاوه كه ي دايكم هاته پيش
چاوم. پاش ماوه يه ك بيستم، كاتي ك بانخان هاتوه ته كو شكه وه، يه كي ك
له سوپاهى پي گوتوه، نه خو شيك له و هوډه يه دا كه وتوه. نه و يش
ده چي ته ژوره وه، به هيو اى مير هو دار بيت، ده بينيت دايكمه.

كه مي ك ليى نزيك ده بيته وه، دايكم چاوى به نيو چاوانى ده كه وي ت،
چاوى داده خات. هه ر چند بانخان، ده ستى ماچ ده كات و ده يه وي ت
چاوى بكاته وه، زه لي داد و هاوړى سووډى نابيت و چاوه كانى بو
هه تاهه تايه داده خات.

ته نها بو نه وه چاوى كراوه ته وه، تا جاريكى تر يه ك له دواى يه ك
كوږه كانى ببني ت و نيتر ليكيان بني ت. دايكه كان وان... دايكه كان

نایانه ویت وهک خوشکه کان و براکان بن، منداله کانیاں پارچه یه کن له
 گیانیان. کامیان خراپ و کامیان باش بن، وهک پارچه یه ک له خویان
 سهیریان ده کهن. پویشتنی بانی برام، دایکمی خست، هاتنه وهیشی
 دونیای لی تاریک کرد. من له مه تی ناگه م، بوچی به پویشتنی پشتی
 له دنیا کرد و به هاتنه وه و بینینیشی پووی له مردن کرد. به خوا
 هیچ له مه تی ناگه م... مهرگی دایکم، مهرگی میرنشینه که ی هوداریش
 بوو. ونبوونی من و شازاده و خاتوونی میر بوو. مهرگی کوшке که و
 خیزانه که بوو. هاتنه وه ی بان، به لایه ک بوو که پیکه وه له یه ک سک دا
 گه وره بووبین. تو سهیری دنیا بکه، پیکه وه له سکی دایکیک، له سه ر
 سفره یه ک، له ژیر سیبهری مالیک گه وره بووین، که چی ئاره زوه کان
 بو ده سولات چ به لایه کیان به سه رمان دا هیئا. ئیستا من چون بچم
 به میری نوئی بلیم، گویم لی بگره، له کاتیک دا تووره که زه ر ده کاته
 خه لاتی سه ری من. سه ری من چ خه لاتی که بوئی؟ بو ده بیئت وا بیئت؟
 نه پوژیک ئازارم داوه، نه پییشم خوش بوه ئازار بدریئت. نه وان شه ری
 شتیکیان ده کرد و منیش له شوینیکی تر خه ریکی شته کانی خوم
 بووم، که چی که ئاگره که هه لگیرسا، ته ر و وشک پیکه وه سووتان.
 نه مه که ی راسته. کاول بیئت میرنشینه که. که وتنی میرنشینه که م پی
 ناخوش نه بوو، شه ره که یشم پی ناخوش نه بوو، نه م ما مهرگی دایکم،
 مهرگی شازاده یه کی په پووله، مهرگی خاتوونی میر ئاخ، چ ئازاریکیان
 خسته سه ر سینه ی من. نازانم بوچی ناچم خوم بده م له سیداره،
 بوچی به ته نیا بمینمه وه و ئازاره کان به ر من بکه ون.

جاریکیان هه کیمیکی خوراسانی، باسی مروقی بو ده کردم، شتانیکی
 گوت، وهک فالگره وه سه یرم کرد، قسه کانی توژیک نه وعیک بوون. له م
 دواپییه بوم پوون بوه وه، که قسه کانی فال نه بوون، راستی بوون. من
 هوشم ته واو نه بوه، بویه وهک فال وهرمگرتن. هه کیمه که پیی گوتم:
 "که سانیک دینه دونیایه وه به شیان هه ر ئازاره، که سانیکیش

دینه دونیایه وه به شیان هەر خوشییییه . که سانیک دونیا ده سووتینن،
که سانیک ئاوه دانی ده که نه وه، ئەمانه هیچ جیاوازیان نییه، ئەگەر
نه زانن بۆچی ئەم کارانه ده کهن و بۆچی وا هاتوون . ونبوه کان پێگاکان
تیک ده ده ن... پێگاکان له شوینی خویانن... مرقه ون ده بیت و
نایاندۆزیته وه . ههول بده ونبووێک نه بیت و که سیش به شوین خوت
دا ویل نه کهیت... نه ئاگرکه ره وه به، نه ئاگرکوژینه وه... له و نیوانه دا
پێگای سیهه م ههیه ."

قسه کانی زۆر ئالۆز بوون، زۆر له وه ئالۆزترن، وا به خۆرا وه ریان
گریت . وه لئ قسانیکن ئەزموونم کردوون، به راستی له ژيانی خۆم دا
ئەزموونم کردوون . به شی من که سی ئازار چه شتوه کهیه، ئەه به شی
تۆ چیه دۆست؟ پێش جواب دانم، نیگه ران نه بیت پیت بلیم، کورپی
پینه چیه که، بریا منیش وهک تۆ کورپی پینه چیه که بوومایه، تا تامی
خۆشه ویستیم بکر دایه .

- نه بابە، بۆ توور به م . من به شوین به ش دا ناگه پریم، به شوین
شتیکی تر دا ده که پریم .

- یانی چی؟ شتی وهک چی؟

- لیت ناشارمه وه، ده میکه گوومانم له زۆر شت ههیه . خه ریکه
ده به که سیکی گووماناوی، له خانه قاکان، له ناو ئایینه کان، ئەوهی
وهی ده گریت یه قین و بی لۆژیکه . له وانه یه بۆ پۆح باش بیت، به س
بۆ عه قل هیچ باش نییه . عه قلم رام ده کیشتیت بۆ گوومان و لۆژیک
و پۆحیشم رام ده کیشتیت بۆ ته سلیمبوون . له م نیوانه دا سه رگه ردان
ماومه ته وه، نیازمه پێگایه ک بدۆزمه وه له هەر دووکی تی بگه م، بزانه
کامیان له منه وه نزیکه، هیشتا خۆم به سه رگه ردان ده زانم، چونکه
پێگاکه م نه دۆزیوه ته وه .

که میک لیم ورد بووه سه رسووپمانیک له پووخساری ده رکه وت،
که نجیکی ژیر بوو، ده زانی باس له چی ده که م . پاش بیده نگیه ک ئینجا

دهستی خسته سهر شانم، ئەم جاره زیاتر وهک که سیڤک دهرکهوت، که
خه می منی ههیه، کهسی ناو حیکایه تهکان نه بوو، که سیڤکی تر بوو.
پیی گوتم:

دهتوانی خۆت ماندوو بکهیت، حهقیقهت بی ماندوو بوون نادۆزیتته وه.
یه کهم جار ده بیئت پۆخت داپزینی، ته نیای بکهیت، تا پووناکییهک له
ناخت دا هه لڊیت. پاشان بکه وهره شوین لۆژیک، دهیدۆزیتته وه. ئەم
وانانه له مامۆستا و حه کیمه کانه وه فیڕ بووم. خۆم گه پیده ی هیچیان
نه بووم، ته نها بیستوومه و به تۆی ده لیم. ئازار نه ی هیشت به شوین
خه یاله کانم بکهوم، خه یالی گه نجیتیم بوون. ئازار منی دزی، منی برد
بۆ مه مله که ته که ی خۆی. یه کهم جار باوکم پۆیشت، ئینجا شه پیک له
ماله که مان هه لگیرسا، نیوانمانی کرده نیوانی دوو شار. پاشان دایکم
و پاشان هه موومانی سووتاند. که سیڤک له ناو ئاگر دا هاتبیتته دهره وه،
فریای چی ده که ویت جگه له ئازار... هه رگیز نه یهیت به پیکای من دا،
ئه مه داواکاری نییه راستیه. له ناو کۆشکه کان دا جگه له ئاره زوو،
ئازار هیچی تر نادۆزیتته وه. دوور بکه وه له ئاره زوه کان، نزیک ده بیته وه
له پۆج و لۆژیک. له وانه یه من ئیتر دوا ی دایکم، مردوویهک بم. به لئ
مردوویهک و هیچی تر نا.

- ئەم قسه یه م پی ناخۆشه، زۆریشم پی ناخۆشه. تۆ گوته خه تم
خۆشه وایه؟

- به لئ، زۆر خۆشه.

- دهتوانی ببیتته مامۆستام و نووسینم ههیه، پیکه وه بیان نووسینه وه
و له گۆشه یهک دایان نیین، تا کتیبیک له گۆشه ی خانه قایهک دانیین.
دهمه ویت کاریک بکه م، ئه و پۆژه ی تۆم له م مال ه دۆزییه وه، بۆ
نووسینه وه ی قسه یهک هاتبووم. له وانه یه نه تۆ بزانی بۆچی و نه
سۆنه ی جووله که یش پی گوته بیت.

- نا، نازانم، بۆ کتیب هاتبوویت؟

- نا، سبه‌ی دیمه‌وه، که هاتمه‌وه له‌گه‌ل خۆم تیانووس و مه‌ره‌که‌ب ده‌هینم، له‌گه‌ل دوو ده‌ستنوووسی نووسراو، پیکه‌وه ده‌یانگوازینه‌وه سه‌ر تیانووس و ده‌یان نووسینه‌وه، به‌شیکی که‌میم نووسیوه، تۆیش به‌شه‌کانی تر بنووسه و پاشان جه‌ل‌دی بکه. به‌ش به‌ش کۆیان ده‌که‌ینه‌وه و کاریکی جوانی لی ده‌رده‌چیت و جیگای خوشحالی ده‌بیت، ئەو پێگایه‌ی هه‌لم بژاردوه پێگای گوومانه‌کانمه، پێگای پۆحم نییه، پێگای عه‌قلمه. له‌م پێگایه‌وه شتیک تی ده‌گه‌م. له‌وانه‌یه پۆحی تۆیش ئاسووده بکات.

■ رۆژی یه کهم

بۆ به یانییه که ی که رۆیشتم، ئیواره چۆن جیم هیشتبوو، بئی جووله
وهه مان شیوه له جیی خوی بوو! وام بیر ده کرده وه ده رکی به من
نه کرده! که میک خواردنیشم پی بوو ویستم وهک ریواریک خۆم
پیشان بدهم و سلاویکی لی بکه م نزیک بوومه وه لیی بئی ئه وه ی
ته ماشام بکات، به دهنگیکی غه مگین گوتی:
"شوین هیچ که سیک مه که وه، مروّف ده بیت خوی بیت، نهک
سیبه ری یه کیکی تر."

وهک چه پۆکیک بکیشن به سه رم دا، له شوینی خۆم پای گرم.
دهیشم زانی برسیتی و دهسته رهش و زبره کانی گیر کردبوو له به رده که.
بئی جووله، ته ماشام ده کرد، لایه کی کرده وه و بانگی کردم:
"هه ی مروّقی گهنج

نزیك به ره وه لیم، با بتناسم"

به یهک دوو ههنگاو رۆیشتمه به رده می و به ئه ده به وه نانه که م دانا،
نۆر به ئه سپایی هه لسا چوو که میک ده ست و ده موچاوی شووشت و
هاته وه دهستی کرد به نانخواردن. له نیوه ی نانه که دا پرسى:
- چه قی بوون کوئییه؟

- هیشتا هه موو ئه ستیره کان نه دۆزراونه ته وه، تا چه قی بوون
بدۆزریته وه.

- ئه ی ئه گه ر ئه ستیره کان هه موو دۆزراونه وه، ئه و کاته چه قی
بوونیش ده دۆزریته وه؟

- بئى گومان دەبيت ئەو كات بدۆزىتەو.
- بوون چ پەيوەندىيەكى بە ئەستىرەكانەو ھەيە؟
- بۆ مەگەر ئەستىرەكان بە سەررەمىنى ئىمەيشەو بوون نىن؟
- دەكرىت ئەستىرەكان لە بىر بگەين و لە سەر ئەم تاقە ئەستىرەيەش بوون بدۆزىنەو.
- باشە گەر لە ئەستىرەيەكى تر، وەك ئەم ئەستىرەيە مروقى لى بىت، ئەو كات چى دەبيت؟
- تۆ باسى ويرانكرىنى ئايىنەكان دەكەيت، من باسى بوون دەكەم.
- لە ئەستىرەيەكى تر مروف ھەبيت، ھەموو ئايىنەكان بەتال دەبنەو، بەلام كىشەى من بوون خويەتى نەك ئەستىرەكان و ئايىنەكان.
- باشە لە كوئى دا بۆ بوون بگەپپىن؟
- لە خومان دا.
- يانى چى؟
- ھەر كاتىك خوتت دۆزىيەو، دەتوانى بوون بدۆزىتەو.
- يانى مروف چەقى بوونە؟
- بەلى مروف چەقى بوونە! مروفە مانا بە شتەكان دەدات، مروفە ناو لە شتەكان دەنىت، لە ھەر شوپىنىك مروفىك ھەبيت، بوونىك ھەيە! لە ھەر شوپىنىك مروفىك نەبيت، بوونىكى بئى بوون ھەيە.
- من باش لەم شتانە تى ناگەم، دەمەويت باشتىر بۆم بوون بگەيتەو، تا تى بگەم.
- نە مامۇستا و نە پىشاندەر و نە ئامۇزگارىكەرم، كەسىكم پرسىار دەكەم و بە شوپىن وەلام دا دەگەپپم، بۆيە لە شارەكان و لە مروفەكان دور كەوتمەو، تا بە شوپىن بوون دا بگەپپم. ئەوان خەرىكى رىبابازى و خۆشلەوەرپىن، منىش خەرىكى بوونىكم لە ئەوان دا جىماو. پرسىارى من تەنھا لە گەردوون نىيە، لە بوونە. گەردوون خوى بوونە، بەلام ئەوھى بوونەكە دەدا بە گەردوون، مروفە. يانى با

دوور نە پۆم، ئەو خواردنەى تۆ بۆ منت هیناوه، گەر من نەى خۆم و
تامى نەكەم، ماناكەى لە چى دایە؟
- واتە، هەموو ئەو شتەنەى لە گەردوون دا هەيە، بە خواردنەكەى

بەردەمىشتەوه، مەوۆ مانایان پى دەدات؟
- ئەمە بنەوانى پرسىارەكەيە. بەللى، مەوۆ مانا بە شتەكان دەدات.
دەشتى هەموو شتەكان لە بوون دا هەبن، وەللى جگە لە مەوۆ، كى
مانایان پى دەدات. خواردنەكە من تامى نەكەم و من ناوى لى نەنیم،
بوونىكە لە ناو بوونىكى بى مانا دا.

باشە خواردنەكە بدە بە گیانەوهرىك، وەك مەوۆ دەيخوات و
تامىشى دەكات، كەواتە مەوۆ نىيە مانا بە بوون دەدات، شتەكان
پىكەوه مانا بە بوون دەدەن.

- بىر بكەوه، بەيانىيەك لە خەو هەلسیت، هۆش و زمانى مەوۆ
نەمايیت، چى لە بوون دا دەگۆریت؟
- نازانم!

- هۆش و زمانى مەوۆ، مانای بە بوون داوه، مەوۆش وەك
بەشىكى زۆرى گیانەوهران هۆشى نەبایە و وەك زۆرىنەیان زمانى
نەبایە، شتەكان دەبوون، بەلام بەو بوونە نا، كە مەوۆ واتایان پى
دەدا.

هەرگیز بە شوین ئەم پرسىارانە دا نەپۆشستووم، چونكە پام
دەكىشیت بۆ شتى تر، پام دەكىشیت بۆ ئەوێ، كە زمان بوونە،
یان هۆش بوونە، واتە بە بى زمان و هۆش واتا نادریتە بوون، بەلام
دەزانم دەبیت پۆژىك بىت چەقى بوون بدۆزىتەوه... ئەو چەقە لای
تۆ مەوۆ، لەوانەيە لای كەسىكى تر هۆش بىت و لای يەككىكى تر زمان
یان پۆج، یان خودا بىت.

- خودا چەقى بوون نىيە، خودا ئاراستەكەرى بوونە. هەلبەت
خودایەك نا لە ناو ئایینەكان دا باس دەكریت، من ئەهلى بپوا بە خودای

ناو کتیبانی ئایینی نیم. من ئەهلی تاقمیکم برپا بهو خودایه دهکه م، له
هۆش دا، له پۆج دا ههیه. خودا وهک عه شقه، له هۆشیاری دا پهیی
پێ ده بهیت، نهک له گیلی دا. مروف به بی ئایینه کانیش ده توانیت
خودا بناسیت، به لام له پێگای ئایینه کانه وه خودای راسته قینهی پێ
ناناسریت. ئایینه کان خودا وهک درنده و میهره بان ده ناسن، به لام
خودا نه درندهیه، نه میهره بان، خودا هۆشه... ژیرییه، بۆیه خودا
چه قی بوون نییه، دروستکهری بوونه.

- کهواته تۆ هیچ کێشهیهکت له گهڵ خودا دا نییه؟

- نا، من کێشهیهکم له گهڵ خودا نییه، بۆیه گوێ له قهشه
بچوکه کان و هاخامه بچوکه کان و مه لا بچوکه کان ناگرم. گوێگرتن
له وانه له خودات دوور ده خه نه وه. نامه ویت له و باره وه بدویم، ده مه ویت
دیسان بچمه وه سهر ب نه پهرتی قسه کانم، چه قی بوون کییه؟
- دهی که خو گوتت مروفه!

- به لام بهو ئاسانییه کوتایی بهو پرسیاره نایهت.

له م کاته دا، نانه کهی پێچایه وه، ئەم جاره جیاواز له جارانی تر،
به زهرده خه نه وه گوتی:

ئیتتر تۆ لیم دوور بکه وه ئەی گهنج، با که میک بۆ خو م بگه پریم، تۆ
به پێگا کهی خۆت دا برۆ و منیش به پێگا کهی خو م دا، شوینکه وتهی
خۆت به، نهک من. سوپاس بۆ سرووشت، که ده هیلت هه میشه
له گه لی بیت. دروود بۆ مروفیک، له سرووشت تی ده گات و ناتوریت
لی.

به بی خۆتیکدان هه ستام، له کاتی پوشتن دا چاویم به کووخه کهی
دا گیرا، پر بوو له و مقه با کۆنانهی له شاره کانه وه کۆی کرد بوونه وه.
هه ندیکیانی بۆ ژیر خۆی به کار ده هینان، هه ندیکی تریانی دانا بوون
به سهر یه که وه، له و کاته دا چاو م چوه سهر یه کیکیان، شتانیکی
له سهر نووسرابوو. نووسینه که یشی به و خه لووزه په شانه نووسیبوو

له ئاگردانی کووخه که یه وه جی مابوون. ئۆقره م نه ما بۆ خویندنه وهی
 نووسینه که. ده بوايه ئیشیک بکه م، تا به زوویی بیبینمه وه و چاوم به و
 نووسینه وهی سه ر مقه باکان بکه ویت. من نالیم دیوانه تاقه ژیر بوو،
 به لام ده لیم: دیوانه ی سه رده مه که ی خوی بوو. دۆزینه وه ی که سیکی
 و له سه رده مه یکی ره واله تی دا، وه ک دۆزینه وه ی که وه ره یی بوو،
 له ناو قورپوی کۆلانیک دا. به دهم هارزه هاری سه رم و پووباره که ی
 ته نیشته کووخه که وه، به ره و شار که پامه وه. هه ستم به جوریک له
 په ریشانی و جوریک له خوشبه ختی ده کرد. ئه مرۆ بۆ من وانه یه ک
 بوو، ئه م ما بۆ دیوانه ته نها قسه کردنیکی ئاسایی بوو، به رده وام له و
 دۆخه دا ژیاوه، بۆیه ئه و قسانه ی که وانه بوون بۆ من، له لای گرینگ
 نه بوون. بۆیشی گرینگ نه بوو، من چۆن تی ده گه م و چۆن فیڕ
 ده بم، فه قه ت ده یویست مرۆقیک تاقی بکاته وه ... مرۆقیک دوور له
 شاره که ده چیت بۆ لای. ده کریت خه یاله کانم، که له باره ی دیوانه وه
 ده یانلیم، هیچی راست نه بن و بۆ خوی، نه پیویستی به من بیت و
 نه بۆیشی گرینگ بیت بمبینیته وه، له وانه یشه وه ک مرۆقه کانی ئه م
 سه رده مه، پیویستی به هاوده میک هه بیت. بینینه که ی له نزیکه وه،
 ته وادونیا که ی منی په ریشان کرد، ده بوايه نه خشه یه کم یان، بیانویکم
 هه بیت بۆ بینینه وه ی. تا نزیک ی شار بوومه وه، بیانویک به خه یالم
 دا نه هات، تا بکه پریمه وه لای و لیم نیگه ران نه بیت. ژیا نی منیش به و
 جوره بوو، ته نها ده مه و عه سران ده متوانی بکه پریمه وه لای دیوانه،
 چونکه به یانیان تا درهنگ، له حوجره پیداچوونه وه م هه بوو، پاش
 نیوه پوانیش دهرس و پاشان ده چوومه دووکانه که ی باوکم و ئیشم
 ده کرد. له و ده مه و عه سرانه دا باوکم ده هاته وه و ئیدی بۆ خۆم تا
 مه غریبانیکی درهنگ ده متوانی، بۆ کوئی ده چم بچم.
 من سوخته بووم، هیشتا نه گه ییشته بوومه قۆناغی ئاماده. له
 خانه قاکه ی خواره وه، موده پرسه که مان ناوی مه لا شه ش په نجه

بوو، ئیوه کهستان مهلا شەش پەنجەتان نەدیوه، سەرێکی درێژ،
 قورقوورپاگەیی لە تاشەبەردێک دەچوو لە نیوان ملی دا سەرخوازی
 دەکرد. بیستوچار سەعات نەعلی لە پێی دا بوو، قاچەکانی گەوره
 بوون، پەنجە گەورهکەیی قاچی هەر لەو خڕە بەردانە دەچوو، لە ناو
 چەمەکان کۆ دەکرانەوه. پەنجەکانی تریشی وەک دارە خواوخیچەکان
 بە سەریەک دا پال کەوتبوون. فەقیرە شەش پەنجەیشی نەبوو،
 تەنها وەک بلییت: گۆشتێکی زیاده، یان تلۆقیک لە خوار پەنجە
 بچووکە کە یەوه بوو، ئیتر ناویان نابوو، مهلا شەش پەنجە. دەنگێکی
 گری ناسازی پیوه بوو، خوشبەخت ئەو کەسەیی هەرگیز گوێی لەو
 دەنگە نەبوو، کە بانگی دەدا. بەیانیاان زوو دەچووینە حوجرە کە یەوه،
 هاوینان خویندن زۆر ناخۆش بوو، هاوینان دەرەوه خوشتر بوو لە
 ناو خانەقا، ئەمما زستانان گرمە گرمی سوپا گەرمەگە و کزەباکەیی
 دەرەوه، دەر سەکانی تەواو خوش کردبوو. بۆ خۆمان دادەنیشستین
 (میم زەنە سیم. لۆژیک و قەواعید و...) چپوچیمان دەخویند. چی
 لەو بابەتانەیی دەمانخویندن، خۆیان لە چوارچیۆهیی زمانی عەرەبی دا
 دەبینییەوه، لە پالیشی دا وانە یەکی خویشمان هەبوو، وانەیی کەلە
 شاعیرانی ناو خۆمان پێی دەگوت، تا ئیستایش، کە چیرۆکیک، قسە یەک
 باس دەکەم دەبیّت بچمەوه سەر وانەیی کەلە شاعیران.

باوکم پینەچی بوو، پیللو، پیستە، کورتانی پینە دەکرد،
 جاربە جاریش مشتەرییەکانی دەر دەدلی خۆیان لای باس دەکرد و
 دەیانگوت:

لایەک لە دلّمان درپاوه، باوکیشم دەیکرد بە پیکەنین و دەیگوت:
 بۆچی ئەو دلّەشت پینە نەکەم؟ خو دڵ و کراس یەکن! پووی
 نەداوه پۆژیک کە سیک بیّت بۆ لامان، کوپی بازرگانیک، یان ژنی
 کوتالفرۆشیک، یان کچی عەتارفرۆشیک بیّت! چی دەهات جوتیار
 و حەمال و چی و چی بوون. بۆ نەگبەتی، دووکانەکەیی باوکم و

دووکانه که ی شاروی کوتالفروش و سونه ی جووله که یه ک دیواریان
له مابهین دا بوو. هر که سیک له دووره وه سهیری بکردنایه، سه ری
سووړ ده ما له شیوه ی قه یسه ریبه که. که سانیک هه ن، هر گیز
دووکانه که ی ئه م دیو نابیین و که سانیکیش هه ن، هر گیز پریان
ناکه ویتته دووکانه که ی ئه و دیو! هر که سه و بو دووکانی خوی و به
پښای خوی دا ده پوات.

شاروی کوتالفروش خانویکی دوو نهومی گه وره ی هه بوو، خانوه که ی
که وتبوه سهر شه قامه سه ره کیه که ی ناوه پاستی شار، په نجه ره شین
و گه وره که ی نهومی سه ره وه، ده پروانیه فولکه گه وره که ی ناوه پاستی
شار. له ناوه پاستی شار دا یه ک فولکه ی گه وره تیدا بوو، فولکه که
شیوه ی بازنه یی بوو، چوار شارپښاکه ی شاری پیکه وه ده به سته وه،
دووکانه کانیش به که نار شارپښاکانه وه، وه ک پیشولنه ی سهر تیله کان
نیشته بوونه وه. ناوه پاستی فولکه که به گولی په نگا وره نگ و توزیک
چیمه نی بی په نگ رازابوه وه، نالیم هه موو شارپک وه ک شاره که ی
ئیمه هینده ی مه نجه لیک ده بیت، به س به خوا شاره که ی ئیمه هر
مه نجه لیک خاک بوو، هه موومان یه کترمان ده ناسی و شاعیرانیش له
زمانه شیرینه که ی خویانه وه کردبوویان به به هشت له بهر چاوی
پښواران! که سم نه بینیه من نه ناسیت و که سیشم نه بینوه له و شاره
دانشیت، من نه ی ناسم. گوايه شاری زور گه وره هه یه، بازاره که ی
هینده ی شاره که ی ئیمه ده بیت، به س مه لا شه ش په نجه که گوی له م
قسانه ده بوو، سه د ئه سته غفیرولا له ده مییه وه ده که وته خواره وه و
نه فره تی له شاروی کوتالفروش ده کرد، ئه م قسه نابه جیانه له گه ل
خوی ده هیئتیه وه. ناموزگاریی ده کردین زور پروا به و درو گه ورانه
نه کهین، ئه وه دژی کاری خواجه و شار له مه ی خومان گه وره تر نییه!
جاریکیشیان لیم پرسی، ماموستا بوچی هه موو پینه چیه کان ناویان
حه مه یه؟ مه به ستم باو کم بوو.

یهک زلله ی کیشا به بناگویم دا و نه فره تیکی لی کردم، وام زانی
 شتیکی خراپم کردوه! پاشان به دهنکه گرپه که ی پیی گوتم: ئیتر
 ناشوکی مه که ... خودا هه رگیز که سی دهوله مه ند و بازرگانی خوش
 ناوین. دایم هه ژاره کان ده کاته نوینهری خو ی له م سهر زه مینه. باوکت
 پیاوکی خراپ بوایه، خوا ده یکرد به بازرگان! خودا بیه ویت که سیک
 سزا بدات، سه روهت و سامان به سهر دا ده پرتینیت. باوکت ئازیزی
 خوایه، بویه هه ژاره، هه ژاره کان نموونه ی ئازیزه کانی خودان. خوا
 خو ی ده زانییت چی ده کات. شوکر به، که کوپی شارو و سوونه ی
 جووله که نه بوویت!

مه لا به جوړیک تی ده که یان دین، هه ژاری ئیمان. شاروی کوتال فروش
 نوژی ده کرد، وه لی به بی ئیمانی ده زانی. موشته رییه کانی به ئه سپ
 و عه ره بانه وه ده هاتن بۆ لای و ماله که یشیان زور گه وه و جوان
 بوو. کچیکی سهر زلی مل کورتی هه یه، چاوی ده ریوقیه وه و کوپی
 عه تاره که و کوپی مسفرۆشه که و کوپی که بابچییه که ی لای خانه قا،
 به یانی تا ئیواره له به رده م په نجه ره شینه گه وه که دا دین و ده چن،
 تا چاوکیان پی بکه ویت. جوانیش نه بوو تاوای بۆ بکه ن، به لام دلایان
 چووبوه سه روهت و سامان و کوتاله که ی باوکی! کچه بچووکه که یشی
 یه کیکی سهر پان بوو... ژنه که ی مه شه ور بوو به خوړازاندنه وه و به
 جلی جوان... مه چه کیکی سپیی پر له بازن و غه بغه به یه کی شل له
 ژیر ملی شوپ بوو بوه وه... یهک سمتی خری پانی پیوه بوو، که
 ده پویشته وهک ته شته هه ویریکی شل سمتی ده هات و ده چوو...
 ورگیکی زل شوپ بوو بوه وه، هیئده گوشتی پیوه بوو، کونه لووتی
 به چ حالیک هه ناسه ی لیوه ده هاته ده ره وه... هه ر چی ژنانی شار
 بوون به خیلیان پی ده برد! ده یانگوت: شارو جوجکه، ئه وه نه لووله
 که بابی بۆ برده ته وه، ماشه لا هه موو گیانی گوشته... خو راستیشیان
 ده کرد، شارو یهک توژ بوو! سه ریکی بچووک وهک گوپز و دوو ده ست

کورت و ورگیکی خر، له ورگی منډال دهچوو، به سهر قاچه کورته کانی
 دا شور بوو بوه وه. خوا نه م گریټ ژناني شار باسیان دهکرد گوايه،
 شهوان له سهر سمتی ژنه که ی دهخه ویت و به تانییه ک ددها به خوی
 دا و تا به یانی جوولہ ی لیوه نایه ت. مه به ستیان بوو باسی بچووی
 شارو و زلیی ژنه که ی بکه ن. کچه سهر زله که یشی، زور له دایکی
 دهچوو، هیچی نه هات بوه وه سهر باوکی. کورپه لچقرچا و قزبزه کان له
 بهرده م مالیان هم سهر و نه و سهریان دهکرد، خویان بی کاره بوون
 و باوکانیان پاره یان بویان په یدا دهکرد، خویان به پاره و سهره و ت و
 سامانی باوکیانه وه با ددها و فرکان فرکانیان بوو، کامیان کچه ی سهر
 زل له خوی پازی بکات و بکه ویت به سهر خه زینه ی باوکی دا.

نهری بو هاتمه سهر باسی خه لک؟ بوچی خه میک نه خوم بو
 سبه ینی و شتی بکه م تا دیوانه ببینمه وه؟ نه م خه یال و باسانه ی ناو
 شار بو داویه تییه سهرم؟ دیوانه راستی دهکرد، شار و نت دهکات و له
 خوت دوور ده خاته وه، گهر نه مه خوونکردن و دوور که وتنه وه نه بیټ
 له خوم، له بری باسی خه لک، بیرم له کاریک بو به یانی بکردایه ته وه،
 باشر نه ده بوو؟ ملی ریگام گرت بو مال وه، یه ک دوو حه سیری کون
 و به تانییه کی کون، که له نه سپسواریکی مشته ریی دوو کانه که ی باوکم
 جی مابوو، کوم کردنه وه و به باشی به گوریسیکی به ن، پیچامنه وه و
 له بهر ده رگای هه یوانه گه وره که دام نان.

دایکم که بینینی لی پرسیم، نه مانه ت بو چییه کورم؟

- دایکه گیان نه وه بو هه ژاریکه، بی شوین و بی جیورپییه؟

- قوریانت بم پوله گیان، نه وه ی برسیبیټ، خه می برسییه کان

دهخوات!

من بو نه وه م نه بوو نه و بیر ی لی ده کرده وه. بو نه وه م بوو بیانویکم
 هه بیټ، تا دیوانه نه لیټ بوچی هاتوو یته وه بو لام. نه و شه وه پاش
 شیوی نیواره، چوومه تاقه که ی سهره وه، هه ندیک وانه ی حوجره م

هه بوو پټيان دا چوومه وه و سه يري نه ستيره كانم كرد و بيرم له ديوانه
دهكرده وه، تا خه و زوري بو هيټام. به ياني له خه و پاچله كيم، يه كه م
شتيک به بيرم دا هات، ديوانه بوو. حه زم ده كرد نه مړ وانه كاني
حوجره زوو ته واو بين و زوو بگه مه وه دووكان و ئيشه كاني باوكم بگه م
ويه كسه ر خوم بگه يه نمه لاي، كه چي هيچي به دلي من نه بوو. وانه كان
وهك جارن تا درهنگانيكي نيوه پويان خاياند و پاشان له دووكانيش
تا ده مه و عه سر باوكم نه هات. ده مه و عه سر كه باوكم هات، زور به
خيبرايي چووم كوله كه م له كول نا و، دوو سي ناني وشك و هه نديك
په نيريش له ناو مه نجه لي لاي حه وزه كه ي ناو حه وشه كه بوو، نه وانيشم
تي كرد و ريگاي كووخه كه م گرته وه بهر.

بيرم نايه ت چه ند م پي چو تا گه ييشتمه نه وي، وه لي زور نه بوو.
كه نزيك بوومه وه، كووخه كه دووكه ليكي خاوي ليوه بهر ز ده بوه وه
و ديوانه يش له سه ر تاشه به رده كه دانيشت بوو، سه يري خواره ي
ده كرد. نه وه ستام و نه ترسم هه بوو، يه كسه ر لي نزيك بوومه وه و
سه لاميكم كرد... هيچ وه لامي نه دامه وه... خوم كرد به كووخه كه ي
دا و حه سيره كه م جوان داخست و به تانييه كه يشم لوول كرد، وهك
باليفيك دام نا و پارچه نان و په نيره كه م ده ره ينان و جوان كرد مه وه
و له سه ر مه قه بايهك دام نان و چوومه به رده مي و فه رمووم لي كرد
نانه كه ي بخوات. به چاوه قوول و تاريكه كاني تاويك لي پوانيم، ئينجا
به بيدهنگي هه لسا و چيم پي گوتبوو واي كرد... قره دريژ و چه ور
و بريسه كه داره كاني بر دبوو دواوه و يه واشيك شور بوو بوونه وه به سه ر
شانه كوماوه كاني دا... سميله سپيه كاني به ده ست له ناوه راس ته وه
كردبووني به دوو كه رته وه و به ته واوي ليوه نه ستوره كاني كه وتبوونه
ده ره وه... ريشه دريژه كه يشي به نه ندازه يهك لي ده هات، له
موسيقياراني سه رده ماني كون ده چوو... بروكاني وهك كه پريكي چر
به سه ر چاوييه وه خويان دابوو به م لا و به و لا دا... زور به جواني

سەرئەم دەدا و ئەویش دەیزانی سەرنجی دەدەم، کتوپر گوتی:
"بۆ ئەوەی مەرۆف بناسی،
سەیری مەکه، قسە لە گەڵ بکه .

پرووخساری مەرۆفەکان شتیکی و بیرکردنەویشیان شتیکی تر. هیچ
مەرۆفیک لە بنەرەتەو بە خراپی نەهاتو، ئایین و حیکایەت و فیکرەکان،
مەرۆف خراپ دەکەن، نەک مەرۆف خۆی خراپەکار بێت. باشتترین مەرۆف
مەرۆفیک، پێگا نادات فیکرەکان مەرۆقبوونی لی بسەنەو و وەک خۆی
دەمینێتەو. بێت نەچیت کۆری بچکۆل، بکوژان و سۆفییه گەورەکان،
بە پروخسار ناسرینەو، بە کارەکانیان دەناسرینەو. مەرۆفەکانی
سەر زەمین پێکەو پیز بکه، نازانی کامیان خراپەکارن و کامیان
چاکەکار، چونکە پروخسارەکان راستیی مەرۆفەکانت پێ نالین، مەرۆف
وەک میوه وایه، تا لی نزیك نەبیتەو، نازانیت کامیان باش گەییو
و کامیان گەنیو"

بێ خۆ پەریشانکردن، دەستی کردەو بە نان خواردن. هەستم کرد
پێی خۆش دەبێت، پەیکیک بێم لە نیوان ئەو و شار دا. یەک دوو جار
ویستم پرسیار بکه، جەسارەتم نەکرد پرسیار لی بکه. بە تەواوی
چاوم چووبو سەر پروخسار سەیرەکی. دەمیک وەک دیوانە یەک
لە پیش چاوم دەردەکەوت، دەمیکیش وەک پیاویک خەمی دنیا بە
سەر شانیهو بێت. لەو کاتە دا سەیرم دەکرد، کتوپر نیگام بۆ لای
راستی گۆرا، بینیم لای دەستە راستیهو یەک دوو مقەبای گەورە
هەلپەسێرابوون، بە خەتیکی تۆزیک ورد و خواربوو، شتیان لە سەر
نوسرابوو. ویستم لەو کەمە پروناکییهی دەهاتە ناو کووخەکەو، لە
خەتەکان تی بگم. چاوم لە سەر پروخساری لادا و بە تەواوی چاوم
چو سەر خەتە پەشەکانی سەر مقەباکان. نازانم هەر شتیکم دەکرد،
چونکە بە نیگا و هەستەو دەمکرد، راستەوخۆ پێی دەزانیم. نیگاکانی
بە شیوه یەک قوول بوون نەم دەتوانی بە نیگاکانی دا بۆم پوون بێتەو

دهيه ویت چی بکات و چیم پی بلیت، که چی نه و بو من زور به ئاسانی
دهیزانی به شوین چی دا دهگه پیم. بی گوتنی قسه یه ک دهستی برد بو
مقه باکه و دانه یه کیانی دایه دهستم. به زه رده خه نه یه کی پانه وه که به
سه ر پوو خسارمه وه پاکشابوو، لیم وهرگرت. وه لی نه زه رده خه نه ی کرد
و نه ئاماره یه کی دا. وه ک بلیت: پی گوتیم، له باتی نه و شتانه ی
بوت هی نام، نه م شته وهریگره.

له ناو کووخه که به باشی خه ته که م بو نه ده خوینرایه وه. به بی
پرس، جورته تم دایه بهر خوم و هاتمه دهره وه، پووناکییه که ی دهره وه
دای له مقه با گه وره که ی دهستم، بینیم چه ندین دیری دریژ نووسراوه.
له سه ری سه ره وه ی نووسینه که نووسرابوو:

"شهوی یه که م

ویستت به باشی بیر بکه یته وه، شه وه کان باشترین کاتن بو
بیرکردنه وه، شه وه کان بو خه وتن نه کراون، بو بیرکردنه وه کراون.
نه وانه ی دونیا یان گوری، خه وتوانی شه وان نه بوون، بیدارانی شه وان
بوون. دوی خه وتنی مروقه کان، دنیا ئارامتر و زه وی کراوه تره. نازانم
زانست چون بیر له مه ده کاته وه، نه ممما هوشم وای بو ده چیت، دوی
خه وتنی مروقه کان، قورسای له سه ر بوونم که متر ده بیتته وه و باشتر
ده توانم بیر له م گه ردوونه بکه مه وه. به خه به ربوونی مروقه کان، زه وی
و بوونیش قورس ده کات.

وانه یه کم نییه بو که سی تاییه ت، نه وه ی هه مه به س بو خومه.
بروام به وه نییه بو نه وه له دایک بوویم، شتیک به م دونیا یه بکه م،
پیچه وانه ی که سه مه زنه کان ده جوولیمه وه. په نگه نه رکی من گورینی
دوینا نه بیت، گورینی خوم بیت. بروام به وه یه، له دایک بووم، تا خوم
بدوزمه وه، بزانه خوم چیم. نه م خودوزینه وه یه، له گه ل سروشت دا،
بوم ئاسانتر ده کات. شوینیک که متر مروقی پی گه ییشته بی که متر
نازاری پیگه ییشته وه و که متر جوانیه کانی خوی له ده ست داوه.

نامۆزگاریسی کهس ناکهم له مروّقه کان دورور بکه ویتته وه، چون دهرانم مروّقه کان، بویه له دایک ده بن تا پیکه وه بن، وه لی گهر له شوینیک دا هه ستت به ونبوونی خۆت کرد، تاقه دهرگایه ک خۆتی تیدا بدۆزیتته وه، نزیکبوونه وه یه له سرووشت. هیچ بوونه وه ریک بی هۆ نایه ته بوون. هیچ بوونه وه ریک بی مانا نییه، ئەگەر به شوین مانا راسته قینه که ی دا بگه پیت. سرووشت پۆحی راسته قینه ی سهرده مه که ی خۆیه تی. توپره بوونی سرووشت کاتیک ده بیّت، له مروّف نائومید بوو بیّت. یاساکانی سرووشت مه ترسیدار نین، یاساکانی مروّف مه ترسیدارن. گیانه وه ریکی بی میّشک، مروّقیک پارچه پارچه بکات و سکی خۆی پی تیر بکات، کهس نیگه ران نابیت له و گیانه وه ره، چونکه تی ده گه یین له بی میّشکی دا ئەو کاره ی کردوه. له بریی ئەوه ی مروّف ئەو گیانه وه ره له ناو ببات، ده بوايه بریی له تیربوونی بکردایه ته وه. گیانه وه ران له تیربوون دا نابنه درنده، وه لی کیّشه که ئەمه یه، مروّقه کان له گیانه وه ران خراپترن. له بریی سوودبینین له جوانیه کانی سرووشت، سوودیان له و دیوه درنده یه ی سرووشت بینوه. ئەم شه و بیرم له وه ده کرده وه، تا که سیکی سرووشتی بیت، ده بیّت چی بکه ییت؟

ده بیّت ببیته گیانه وه ریکی درنده، یان ببیته گیانه وه ریکی جوان له ناو جهنگه لی ژیان دا. به داخه وه هه میشه مروّف دوو پێگا هه لده بژیریت، یان خراپ یان باش... یان جوان، یان ناشیرین. خۆ پێگای ناوه راست هه یه. پێگای ناوه راست به برپای من، پێگای ژیرییه. له م سرووشته دا با پێگای ناوه راست بدۆزینه وه. به شیک له جوانیه که وه ربگرین و به شیک له ژیرییه که و به شیک ئازایه تییه که، تا مروّقیکی ژیری جوانی ئازای لی دروست بکه یین. تۆ ئەمه ت پی چۆنه بچکۆل؟"

که دوا وشه م بین، پیک چه په سام، ویستم هاوار بکه م له خوشی دا، دانم به خۆم داگرت، نه کا هاواره که م ببیته هۆی ئەوه ی هیچم

بۆ نه نووسیت... بیرم له چی کردبووه واه ده رچوو... من بوومه ته
 خویندکاری دیوانه! نا له وانه یه بۆیه نووسیبتی بچکۆل، مه بهستی
 بیت قسه بۆیه کی بکات. نازانم له هه موو حاله تیک دا کۆلیک
 خوشیم هات به و وشه یه. که وایه من نه و که سه م بۆم ده نووسیت، ده
 وایه پیوستی به که سیکه قسه کانی خۆی بۆ بکات، که سه که خه یالی
 بیت، یان راستی گرینگ نییه، گرنگ نووسینه بۆ که سیک. من نه و
 که سه م دیوانه خۆیم بۆ ده نووسیت. تیگه ییشتم، خزمهت له من و
 وانه له و. له وانه یه تۆزیک سه رتان سوور بمینیت، له م ته مه نه دا له
 چاو خه لکی گه وره، شتی زۆر واه زانم. هیچ سه رتان سوور نه مینیت،
 یه که هه فته له دوو کانه که ی باوکم دانیشه گوئ بگره، چی شتی نه م
 دونیا یه ده بیستی و فییری ده بیت. هه ژاران به باشی ده بینن و به
 باشی ده یلینه وه. به دب ختییه که یان هه ژارییه که یانه، هه ژار نه بوونایه،
 کاری گه وره یان ده کرد. مه لا شه ش په نجه ش خوا لی پازی بیت،
 فییری شتی وامان ده کات، که سی تر له ده ره وه ی حو جره که نایزانیت.
 حیکایه تی کۆنی بیابان نییه له به رمان نه کرد بیت، هه ر حیکایه ته
 و په رجوویه کی تیدایه بۆ ژیانم، بۆیه له ناو بازاری پیشه گه ره کان
 دا، به کوره سه ر باریکه زۆر زانه که ناوم ده به ن. مه به ستمه بزائن
 له خۆمه وه قسه ناکه م، پاروه که باش باش ده چووم، وردی ده که م،
 ئینجا قووتی ده ده م. له هه ژاره کانه وه زۆر فییر بووم، که بۆ که سیکی
 هاوته مه نی من زۆره. نه وه نده ش مندا ل نیم وه که باسی ده که ن، هه ر
 هه فته ی پیشوو بوو کتوپر، سه یری ئاوینه که م کرد، گه نده موه کانی
 ژیر چه ناگه م ده رکه و تبوون و ده نگیشم گر بوو، له و که له شیرانه ده چم
 تازه فییری خویندن ده بن. شه رمیش له خۆ ده که م، له به رده م باوکم
 دا قسه بکه م. یه که دوو جار به زه رده خه نه وه سه یری کردووم زانیوومه
 پیکه نینی به و ده نگه گر ناخۆشه ی من دیت، که چی سه رباری نه وه،
 هه تا نیشانه ی سپیبتی نه که ویته سه رت، که سانیک هه ن تۆ وه که مندا ل

سهر دهكهن، بۆيه ديوانه نووسيويو بچكول، من له چاوي نهو دا،
بچكولم. ديسان چاوم چوه سهر ديړيك كه له ناو ديړيك دا وشه يهك
به دهست كورابوه وه، جي كورانه وه كه به سهر مقه باكه وه له په له
ههريكي ره شي شيواو دهچوو، له جي وشه كه مروځ نووسرابوو. كه
ديړه كه م پيكه وه خوينده وه ئاواي لي هاتبوو:

"چون دهبين به مروځ؟ ئه ي چون سرووشتييانه سهيري شته كان
بكهين؟ سرووشتييانه ياني چي؟ ياني لي بگهري هه موو شتيك وهك
خوي بيت، لي بگهري و دهست له شته كان مه ده، بهو جوړه سهيري
شته كان بكه، كه هه. چون سرووشته، كيويكي له ناو دهشتاييهك
دروست كرده و دهستي لي نادات و كيوه كه وهك كيو دهبينيت
و دهشتاييه كان وهك دهشتايي، دهبوايه مروځيش واي بكردايه. له
راستي دا نهو پوژهي مروځ بيري له خوي كرده وه، بيري له ويړانه ياش
كرده وه. بو نه وه ي شتيك بو خوت به دهست بهينيت، بي گوومان
دهبيت شتيك ويړان بكهيت"

ليړه دا وه ستام. زور باش تي نه ده گه ييشتم، نه ده كرا وا سهر
با بدهم و حالي نه بم. خوم پاته كاند و چوومه به رده مي، ديوانه
سهر خستبوه سهر به تانيه لولكراوه كه و پال كه وتبوو. له چوونه
ژوره وه نه جوولا، وهك بللي نه مني ديبييت و نه بويشي گرینگ بيت
چوومه ته ژوره وه. منيش زور به ترس و له رزه وه گوتم:

ماموستا: به سرووشتيوون ياني چي؟

- كتوپر راچله كي! هه لسايه وه و به دهنگيكي زور تووپره وه گوتي:
من ماموستاي كه س نيم، چيتر دووباره نه كه يته وه، من تا دهرم وهك
خويندكاريك دهريم، ئيشي خويندكار پرسيار كردنه، نه وانه ي ماموستا
بوون، له سه ده كونه كان دا مردن. دواي نه وان ماموستايه كي راسته قينه
بووني نيه. ماموستاي راسته قينه وه لامي پرسياره گه وره كاني دونيا
دهداته وه. من ديوانه م، ديوانه جوانترين ناوه بو مروځي نه م سهرده مه.

به ويستی مروقيک ناوه که م بۆ خوم هه لېزاردوه و خویشم خه لکم فير
کرد، پيم بلين ديوانه .
داوای ليبوردم کرد و ويستم سهرم دابخه م و بچمه دهره وه، به
دهسته کانی ئامارزه يه کی کرد بۆ دانیشتم، له سهر حه سیره که وهک
که سيکی عاقل دانیشم و ئه ویش به هيمنيه وه قسه ی کرد:
"سروشتييون، واتای جهنگه لييون نييه، لای من به واتای وهک
دره ختيک، وهک که رویشکيک، وهک چوله که يه ک، لهو جورانه به،
ئه گهر ناتوانی زهوی جوان بکه يت، ناشيرينيشی مه که . پیده چیت
سروشتييون، لای که سانیک، جهنگه لييون بيت، لای من ريک
پيچه وانه که يه تي"

ئاخر موده پيسي حوچره که مان دهیگوت: ههر شته و ئه رکی خوی
هه يه .

- ههر شته و ئه رکی خوی هه يه، مهرج نييه ئه و ئه رکه ی بوی دانراوه
وهک خوی بيکات، مهرجيش نييه ئه و ئه رکه ی بۆ دانراوه وهک خوی
بمينيته وه .

- چۆن؟

- ئيشی ئاو ته نها بۆ کيلگه و باخه کان و جوانی نييه، زۆر جار
ئيشی ئاو ويترانکه رانه يه و زۆر جاريش ئيشی ئاو پاککردنه وه يه و
زۆر جاريش پيسکردن . مروقيش وايه، په يوهنديه ک له نيوان مروف
و ئاو دا هه يه . مروف هه يه، له کانیاويک ده چیت، پاک و جوان و
سووبه خشه، مروف هه يه له لافاويکی ليّل ده چیت، پووی کرده ههر
جيگايه ک ويترانی ده کات . مروف هه يه له ئاويکی گهرمکراو ده چیت،
ئيشی به س پاککردنه وه ی دلّه کان و ئه و جيگايانه يه ده پرثيت به سهريان
دا، زۆر گهرميش بيت، ده يانسووتينييت . مروف هه يه، به ويينه ی پووبار
کاری به س پويشتنه، له م سهري دونياوه بۆ ئه و سهري دونيا، که واته
ئه رکه کان جيا بون؟

- راسته، جیا بوون، به لām یهک نه و عن.

- پیکه نینی به قسه کهم هات! به دهم پیکه نینه وه وه لāmی دامه وه:
ده زانم هیشتا چوونه ناو بابه ته کات وهک خوی قورسه بۆت، ماهیه تی
شته کان یه که، ئه رکه که یشیان له وانه یه جیا بیّت و له وانه یشه له
یهک بچن. گهر بریار بیّت، پیکه وه پرسیارى ساده بکهین له سهر
بوون، له وانه یه ماهیه ته که ی بدۆزینه وه و له وانه یشه بنه وانه که ی پوون
بکهینه وه. جوگه یهک ئاو له بنه وانه وه، به باشی هه لى نه که یت، ئاو که
ناگاته باخه که، هه موو شته کانى ئه م دونیا یه یش وان، ئه وانه یان جوان
و توکمه ماونه ته وه، ئه وانه ن له بنه وانه وه به جوانى بونیات نراون،
ئه وانه یشی له نیوه دا، یان کتوپر تیّک ده چن، ئه وانه ن بنه وانه که یان
لاواز بوه. مروّ قیش وایه، ده بیّت له بنه وانه وه په روه رده ی بگورپیت. یانی
له خیزانه وه. گهر چى زۆربه ی مروّ قه لاده ره کان، زادگه ی خیزانیکی
خانه دانیش بن، به لām له بنه رته دا گهر هه موو بنه وانه کان باش بن،
لاده ره کان کهم ده بن.

- یانی تو ده ته ویت ئیتر مروّ قى خراپ نه مینیت؟

- ئیشی من نییه، خراپه بسرپمه وه، ئیشی من به چمه بنه وانی
خراپه وه، بزانه م بۆ هه یه. هه تا مروّ ق هه بیّت، خراپه هه یه. کاتیّک
ده لیم سرووشتی بین، مه به ستمه شتیّک نه بین، که نین، شتیّک بین،
که هه ین.

- موده پریشی حوجره که مان هه میشه باسی ده کات، خراپه کان و
باشه یه کان پیشووخت بۆمان نووسراون.

- ئه وانه ی ئه و قسانه ده که ن، گوئیان بۆ بگره، به لām بروایان پی
مه که. هۆشی تو یه ده توانیت، بریار بدات که بیر له چاکه ده که یته وه،
یان بیر له خراپه ده که یته وه. نه خراپه، نه باشه بۆ مروّ ق نانوسریت،
هه تا خوی نه ی کات. که سیّک بروای به هۆش بیّت، بروای به وه یش
هه یه، کردنی چاکه و خراپه یه ک، په یوه ندیی به هۆشی که سه که وه

ههيه، نهك په يوه نډي به وه بڼت، پيشووتر نه مری پي کرابڼت بیکا.
تو ده توانيت چيتر نه يه يت بو لای من، ده شتوانيت هر کاتيک
ويستت بڼي، که وايه بو تو نه نو سړاوه بڼيت، يان نه يه يت. نه مه ي
پڼت ده ليم، به ماموستای حو جره که ت مه لي، بو خو ت هه ليان بگره،
له وانه يه پوژيک بڼت، باش بن بو تو و له وانه يشه سوو ديان نه بڼت
بو ت.

که واته، ده توانم هر کاتيک بمه وي ت بيم؟
_ به لي.

نه وه ستام و نه چاوه پيم کرد، به دليکي خو شه وه کوو خه که م جي
هيشت و مقه با که م خسته بن ده ستم و ده ستم کرد به گه پانه وه بو
شار. له نيوه ي ريگا دا بيرم که و ته وه، چ کاريکي مندا لانه م کرده.
ده بوايه بوه ستم تا شتيکي تري لي پيرسم، يان خوا حافيزيه ک
بکه م، راست ده که ن مندا ليوون به سه روسيما نييه، به هه لسو که و ته.
هي وا هه يه هه تا ده مريت، گه وره نابيت و مندا له. له ريگا به جو ريک
مقه با که م گرتبوو، خه مم بوو، خه لوو زه ره شه که بنووسي ت پيمه وه و
نووسي نه کان بکوژينه وه. له و کاته دا بيرم له دوو شت کرده وه. يه که م
ده بڼت له خانه قا تيانووسه سپييه کان و په ري نووسي نه کاني نه ويم،
به يئمه وه مال وه و شه وان خه ريکي نووسي نه وه ي، نه و مقه با يانه بم،
لای ديوانه وه ده مه يئان. ئينجا دواي نه وه، مه لا شه ش په نجه چيمان
پي ده ليت، بي که م به پرسيار له ديوانه و بزانه نه و چي ده ليت.

به و تووله رييه ي له کو لانه کاني پشته وه ده يه يئانه وه بو ده رگاي
خه وشه که مان، هاتمه مال. بي نه م سه ر و نه و سه ر يه کسه ر به
پليکانه کان دا سه ر که وتم بو هو ده که ي سه ره وه، مقه با که م له تاقه که
دانا. له ئيستاه ده بڼت نه م تاقه تاقی ديوانه بڼت. هاتمه خواره وه و
دايکم خه ريکي ليناني کووله که ي ناوي بوو. نه و کووله که قن خر و مل
باريکانه ن، له ده شته وه ده هاتن بو شار و له بريي پينه کردني پيلاو

و جلوبه رگ، باو کم جاريه جار ميوه و سه وزه و خوار دنی له جوتیاره
پښواره کانی شار وهر ده گرت. کووله که ئاوییه کان یه کیک بوون له و
خواردنانه ی هاوینان بۆمان ده هاتن و زۆربه ی کات ده مانخواردن،
دایکم، ته ماته ی خۆمانه ی ورد ورد ده کرد و که ره وزی ورد ده کرد و
کووله که کانی به شیوه ی بازنه یی بچووک بچووک ورد ده کرد و لی
ده نا، بۆنیکی زۆر خوښی هه بوو. چوومه لایه وه و بۆنیکی مه نجه له
مسه که م کرد قوولپی ده دا، ته واو حه یرانی بووم. گوتم دایه:

ئه و مقه بایانه ی ده یانه ییم له تاقه که ی سه ره وه دایان ده نییم، ئه وانه
ده رسی حو جره یان له سه ر نووسراوه، به باو کیشم بللی، ده ستیان لی
نه دا. ده مزانی دایکم و باو کم خوینده وارییان نییه، بۆیه بی خه م بووم
له وه ی بزانه چیه. دایکم بی ئه م لا و ئه و لایه ک، گوته به چاوان.
بۆ شه وه که ی، ئه و تیانووسه سپییانه ی له حو جره وه هی نا بوونمه وه
بۆ مال، له ناو سندووقه که ده رم هی نا و قووتیله که م داگیرساند و
له سه ر په نجه ره که دام نا، ده ستم کرد به نووسینه وه ی مقه باکه ی
دیوانه. له په نجه ره که وه سه یری ده ره وه ت ده کرد، وینه یه کی جوانی
پیشان ده دا، هه ندیک له ئه ستیره کان شانیان دادابوو به سه ر پاساری
ماله که ی شارۆنی کوتا لفرۆش. هه ندیک تریشیان به رز به رز بوون و
مانگیش له ناوه راستیان دا وه ک مامۆستایه ک وه ستابوو. له شه وان
دا، ته نها پووناکییه شار له گوند جیا ده کاته وه. ئه گه ر پووناکی نه ما،
شار گونده و گوند شاره. ئه و که مه پووناکییه ی دیار بوو، هی سه ر
شارپښکاگان و چه ند مالیک بوون، که به په نجه ی ده ست ده ژمی ران.
مالی سۆنه ی جووله که و شارۆی کوتا لفرۆش و یه ک دوانیکی تر
بوون. باقی ماله کانی دی، په نجه ره کانیا ن ئه وه نده بچووک بوو، تا
نه چووبایه یته به ر ده م ماله کانیا ن، نه ت ده زانی پووناکی هه یه، یان
نییه.

هه تا مه لابانگدان من خه ریکی نووسینه وه بووم. خولیایه ک دابووی

له سهرم، ده‌بوايه ده‌ستی لی هه‌لنه‌گرم تا به گۆتایی ده‌گه‌یه‌نم. جارێکیان له جوتیارێکم بیست، له سهردهمه کۆنه‌کان دا، کورپێکی که‌چه‌لی بۆر له‌و بیابانه‌وه هاتوه، به‌م ناوه‌دا تیپه‌پیوه، چی بینویه نووسیویه‌تیوه، چی ده‌ست که‌وتوه به‌ باری که‌ره‌که‌ی خۆی برده‌ویه‌تی، له‌م ئاخریه‌وه کتیبێکی گۆنی ده‌ستنوس براوه بۆ مزگه‌وتی گوندی جوتیاره‌که، تومه‌ز کتیبه‌که هی کورپه که‌چه‌له بۆره‌که‌یه. حیکایه‌تی کوره که‌چه‌له‌که له ناو می‌شکم دا گرمه‌ی ده‌هات، چۆن وا بکه‌م دووباره‌ی بکه‌مه‌وه. هه‌ر چه‌نده نووسیینه‌کانی من هی خۆم نین و هی دیوانه‌ن، به‌لام خۆ وه‌ک مه‌لا شه‌ش په‌نجه له ده‌رسی لۆژیک دا بۆی باس کردین، خویندکاره‌کانی نه‌بوونایه، سووکرات هیچی نه‌بوو. ئەوان بوون قسه‌کانیان نووسییه‌وه. له‌وانه‌یشه من قسه‌کانی دیوانه ده‌نووسمه‌وه، وه‌کو خویندکاره‌کانی سووکرات بیت که له حوجره مه‌لا شه‌ش په‌نجه بۆی باس کردین. ئێی بابه، چه‌ند خه‌یاڵخۆشم، خۆم لی بوه به که‌سیکی سه‌یر، زووکه بینووسه‌وه و بخه‌وه، له‌وانه‌یه که‌س نه‌ی بینیت و که‌سیش نه‌ی خوینیته‌وه.

باشه بۆ نووسیبووی "شه‌وی یه‌که‌م" مه‌به‌ستی چی بوو؟ ئا، دۆزیمه‌وه، مه‌به‌ستی ئەوه‌یه، یه‌که‌م شه‌وه له شار دووره و ئیتر ده‌یه‌ویت، شه‌وه‌کانی بژمی‌ریت. له ئاخری مقه‌باکه دا، که ئەو کات بیرم چوو، لی بپرسم، باسی مه‌سه‌له‌یه‌کی سه‌یری کردوه، ئاخ‌ره‌شه به سه‌ر، تۆ له خۆشیی پێگاپێدانت بۆ لای، یه‌کسه‌ره‌ه‌لسایت و پۆشتیت، توند له‌پی ده‌ستی خۆم کی‌شا به‌ نیو چاوانم دا. ئاخ‌ره‌که‌ی به‌وه گۆتایی پی هینابوو:

"دوینا دوو په‌نگ نییه، دوینا هه‌زاران په‌نگه. چاوێک دوو په‌نگ ده‌بینیت، چاوێکه دوینای نه‌بینیه. من چاوانی‌کم خۆش ده‌وین، دوینا وه‌ک خۆی ببین و وه‌ک خۆی خۆشیان بوویت. چه‌ند به‌دبه‌ختن که‌سانی‌ک له ده‌ره‌وه‌ی سرووشتن و باس له دوینا ده‌که‌ن. که‌می‌ک

له جهنجالي شارهكان و كاره دهستكردهكاني مروڤ دور بكهوه،
 شتانيك دهبنيت، تهواوي بينيت دهگورن، بويه بانگهيشتي ئيوه
 دهكه م بۆ سرووشت، بۆ ئهوهي دونياكه تان وهك خوي پي بناسينم
 و وهك خوي بيبنن. سرووشت ئهوه نيه چاو دهبيبنيت، سرووشت
 ئهويه كه چاوت داخست، به پوچ دهركي بكهيت. ئيشي سرووشت
 تهنه بۆ تيربووني تهماشا نيه، بۆ تيربووني پوچ و هوشه. نازانم پوچ
 چيه، دهزانم جوولهيهك هيه، جوولهيهك من هوشه، نه ئارهزوو، نه
 هست. جوولهيهكه له و نيوانه دا. ناوي پوچه. پوچ به تيكهلبوون
 لهگهڵ مروڤهكان نايدوزيتهوه، به تيكهلبوون لهگهڵ سرووشت و خودا،
 دهيدوزيتهوه. زور بيزار دهبووم له و كه سانهي، باسي ئهوهيان دهكرد، با
 پوحي يهكمان خوش بويت! ئاخركاري خوشهويستي، دهستكاريكردي
 هستهكان و هوشي مروڤه، دهسكاريكردي پوچ نيه. خوشهويستي
 هوشياريه. وهك عهشق بهرزترين ئاستي هوشياريه، وهلي پوچ
 بابهتيكي تره، بابهتيكه ئاسودهيهيهكهي پهيوهندي به دهرهوهي
 بووني مروڤهوه هيه. ئاسودهيهيهكهي له سرووشت دا به دي دهكه م.
 كه تيكهلي سرووشت دهبين، چاو تير دهبيت، هوش ئارام دهبيت، له و
 كاتانه دا پوچ دهردهكهويت. دواي تيربووني گشت هستهكان، پوچ
 دهردهكهويت. وهك ئه و كاتانهي نزيك دهكهوينهوه له خودا، هست به
 جوريك له فرين دهكهين، تيكهلبوون لهگهڵ سرووشت ئه و فرينه مان
 دهدات، كه پوچ دهيهويت"

سهيره ئه م ديوانهيه باسي مهسهلهيهك دهكات، له شارهكان دا
 نابنرين. مهلا شهش پهنجه تهنه كاتي باسي پوچمان بۆ دهكات، كه
 خوداي بير دهكهويتوه. پوچ بهس له خوداد دهبنيت و بردنهوهي
 پوحي مروڤيش بۆ لاي خوي، بۆ سزا و پاداشت دهبنيت. كه چي
 ديوانه له شوينيك دا بۆ پوچ دهگهريت، سهرزهمينه و پوحي تيدا
 نابنريت. دهبيت له ناو ئه و گژوگيا و هارهي ئاو و گڤهي بايه دا،

پۆچ چی بکات؟ سهرم له مه ده رناچیت، ئاخری له بهینی ئهم دوانه
دا شیت بم. جا من هه قم چیه، ههر چی بیت، دیوانه گوته نی، گوئی
ده گرم و برهوا ناکه م. تا بزانه ئهم دوانه بو کام شوینم ده بهن. یه کیان
له سهر زه مین دا بو مروف ده گه پیت و ئه وی تریان له ئاسمانه کان دا
بو خوشی ده گه پیت. منیش له و بهینه دا وهک په یکیک دیم و ده چم،
ئیشم گواستنه وهیه.

شه و ته واو درهنگی کردبوو، هه ستم به هیلاکی ده کرد، ده بوایه
زوو بخه وم و سبه ی زوو له خه و هه ستم. ماندوو بووم، به س هه ستم
به خوشی ده کرد. ده مزانی خه ریکی کاریکی خراپ نیم، له وانه یه
ئاخریه که ی باش بکه ویته وه. نووسینه وه که م ته واو کردبوو، له ژیر
لیفه جاجمیه که راکشام و قووتیه که م به سووتانه وه له په نجه ره که
جی هیش و نه م کوژانده وه، خه و به جوړیک نیشتبوه سهر چاوم،
نه ک قووتیه که، مانگیش بهاتایه ته بهر ده م په نجه ره که، نه ی ده توانی
خه وه که م لی بسه نیت. سهرم خسته سهر بالیفه خره که، که به په ری
مریشک دروست کرابوو و له ماله باپیرانه وه دایکم هینابووی، کاتیکم
زانی دهنگی باوکم که وته بهر گویم و به ده ست ده یجوو لاندنه وه تا
هه ستم درهنگی کردوه.

له سهر فهرشه کونه ئیرانییه که ی بهر هه یوان، ههر سیکمان، من و
دایکم و باوکم دانیشین، سه ماوه ریکی مسی کوئمان هه بوو، خه ریکی
گورانیگوتن بوو! سینه مسه که، له سهر لیواره کانی گولی چوار په ر
نه خشیئرابوو، له ناوه راستی ههر سیانمان دانرابوو، سی پیاله چای
و دوو نانی گه وره ی گه رمی له سهر دانرابوو، له گه ل قاپیک مسی
جوان که بریسکه ی ده هات، پر کرابوو له ماست. سووره چناره که ی
بهر هه یوانه که پۆلی چۆله که ی پیوه بوو، کردبوویان به پۆژی خویان.
سه ریوشه سپیه که ی دایکم به سهر ته نافه که وه به ده ست باوه
ده هاتوو ده چوو. باوکم له کاتی قسه کردن دا، په نجه خر و زیر و

برینداره کانی به شیوه یهک ده جوولانده وه، چاو له گه لیان ده هات و
 ده چوو. دیار بوو دایکم زۆر ده میکه له خه وه ستاوه، چه وشه که
 تا خواری خواره وه ئاورشین کرابوو، یهک بۆنی خوشی خاک ده هات
 به سهرت دا... هه ندیک جار هه ناسه ی تهنگ ده کردیت... دانیشتنی
 به یانیان له مالی ئیمه، خوشترین ساته کانمان بوو. نه نه پوونه زوو
 نانی خواردبوو، له مال چووبوه دهر بۆ سهردانی گۆپی باپیرم، چونکه
 باوکم دووکانی هه بوو، ده بوايه زۆر زوو له خه وه ستین. هه میسه
 جوتیاره هه ژاره کان که ده هاتن بۆ شار، ده مه و به یانیکی زۆر زوو،
 خۆیان ده کرد به شار دا و بازارپیان گهرم ده کرد. تا باوکم نانیک
 پهیدا بکات، به زوویی ده چوه سهر دووکانه که ی و جوتیاره کانی لی
 کۆ ده بوونه وه، بۆ خۆیان به پوخته و پینه کراوی ده گه پانه وه گوند و
 باوکیشم نانیک ده ست ده که وت. ئەم کاره ساده و تاقه تپروکینه ی
 باوکم، که هه موو سهری په نجه کانی شین کردبووه وه، هینده چه کوش
 و بزمار ی لی دابوون، وای کردبوو ده بوايه زۆر زوو له خه وه ستین،
 که چی که خه و بهری ده دام، هه ست به جۆریک له خوشی ده کرد، له و
 بهر هه یوان له سهر فه رشیک کۆن و هه یوانیک سواقدراو دانیشتووین
 و هه وایه کی پاک ده هات. تا ئەو کاته ی له دهرگا ته خته کۆن و دوو
 لاکه وه ده هاتمه دهر، ههر خوش بوو، به لام که له چه وشه وه دهر
 ده که وتم، ده مزانی ئیتر دیسان ده بیته، بچمه وه بۆ لای مه لا شه ش
 په نجه و حیکایه ته کۆنه کانم بۆ بکات و زله و شوول بخۆم له سهر
 ئەوه ی ئەو فه تحه یه م قووت داوه و ئەو که سهره یه م بیر چوه و ئەو
 (ع) م به (ح) خویندوه ته وه. له لایه کی که وه دلم به وه خوش بوو،
 وهک به شیک له خوا پیداوه کانی شار، منیش له حویره ده خوینم و
 له حویره که دا له ته نیشت یهک داده نیشین، مه لا شه ش په نجه زۆر
 به که می شوول ده کیشیت به کوری خوا پیداوه کان دا. دلشیم به وه
 خوش بوو، ئیستا خه ریکی شتیکی ترم، خه ریکم له گه ل دیوانه ی

خه لوه تنشین، وهک خه لک وا ناوی ده هیئن، ژیری فیئر ده بم که
ژیرییه که ی وی له حوجره کان دا فیئر نابم. به ته واوی ژیانم بووبوو به
سی پښگا، چوون بو حوجره، چوون بو دووکان، چوون بو لای دیوانه.
له هه مووی دلگیرتر، چوون بوو بو لای دیوانه، ده بوایه پوژانه له
سوسگه گه وره که ی خوار تاقه بچوکه که ی ناندکه که ی دایکمه وه، دوو
نان دهر بهیئم و له ناو مه نجه له کانی قه راخ هه وزه که یش بگه پریم، چی
تیدا بیت بیبه م بو دیوانه. به مهرجیک ئه مه دایکم چاوی لی نه بیت،
بزانیئت من خه ریکی چیم. له وه ده ترسام پوژیک بمبینیئت و ئه وه ی
شارد بوومه وه، پی بزانیئم و شته کانم ببه ن بو لای مه لا شه ش په نجه
و هه مووی بدرینیئت و به خراپه ناوم بهیینیئت.

■ پوڙی دوو هه م

وهک پوڙانی تر چووم بو خانہ قا، ماموستا له تہ نیشٹ حہ وزہ کہ
دانیشتبوو، خہریکی شوږدنی قاچہکانی بوو، دیار بوو دہستنوږ
دہگریٹ بو وانه وتنه وه. سلاوی خودام کرد، بہ خیرہاتنی کردم و
خیرا منیش لہ گہل ټہو دا دہسنوږیڅکم گرت و چوومہ حوجرہ کہ وه.
سوخته کان بہ پریز دانیشتبوون، یہ کی قورٹانیکی کراوه، وهک قاپی
چیشت لہ بہ رده میان دانرابیت، سہریان خستبوه سہر قورٹانہ کہ و
خہریکی گوتنه وهی ټہو ټایہ تانہ بوون، پوڙی پیشو بو مان دانرابوون
لہ بہریان بکہین. عادہ تیش وا بوو، دہبوا یہ یہ کی کلاویک بکہینہ
سہرمان و ہر کہ س کلاوہ کہی بیر چووبوایہ، دہبا ټہو پوڙہ تا ټیوارہ
چی حہ وشہ و دہری خانہ قاکہ ہہ یہ ہہ مووی پاک بکاتہ وه و بیست
شوولیش بخوات. لہ ترسی سزا کہی کہ س نہی دہویرا کلاوہ کہی لہ
بیر بکات. ناخوشتترین پوڙہکانی حوجرہ پوڙانیکی بوون، بہ زور یہ کی
سوورہ تیکی گہ ورہ مان پی دہخوینرایہ وه، سوورہ تہ کہ ہچی لی تی
نہ دہ گہ ییشٹین و ہہ لہ یہ کیشمان بکردایہ دہبوا یہ بہ دہم دا بکہوین،
مہلا شہش پہنجہ ہہ شت شوول بدا لہ پان و سمتمان. شہوی وا
ہہ بوو لہ ټازاری سمتم نہم دہویرا بہ پشت دا بخہوم و نہیشم دہویرا
بہ مالہ وه بلیم، وانه کانم نہ زانیوہ، بو یہ وام لی ہاتوہ، چونکہ باو کم
ټیجازہی بہ ماموستا دابوو، گوشتہ کہی بو تو و ټیسقانہکانی بنیرہ وه
بو مال. یانی بہ دللی خوٹ تی ټی ټہل بدہ و خہمت نہ بیٹ، بہ لیڈان
نہ بیٹ فیئر نابیت، بو یہ ټیستایش کہ میزہریکی سپی دہبینم، ټہو
شوولانہم بیر دینہ وه، کاتی خووی خواردوومن.

پۆژیکى خوش بوو، هه تاویکی هیمن له په نجه ره کانه وه خۆی کردبوو به حوجره که دا، کۆمه لیک گهردی نه رم ئالابوون له تیشکی هه تاوه که. له و شوینه ی که میک تاریکی هه یه، وینه یه ک نییه وهک هاتنه ناوه وه ی تیشکی پووناک جوان بیت. که له تیشکه که وه سهیری هه ر بابه تیکی ناو حوجره که ت ده کرد، تۆزیک نورانی ده رده که وت. وهک عاده تی هه میشه یی ئه و وانانه مان ده خویند، هی سه ده کۆنه کان بوون و ئه مپۆ جاریکی تر دووباره ده کرانه وه و ته فسیریکی تازه نه هاتبوه سه ریان. هیئنده ترس و خوشی خرابوه دلمانه وه، سه رم لی تییک چووبوو، کامیان باشه. ده میک وهک که سیک ده خراینه دونیایه که وه پر بوو له ههنگوین و باخ و شیر و ژن، ده میکیش ئاگریکی به کلپه ده خرایه ژانمانه وه به هیچ ئاویک نه ده کوزایه وه. ئه م دوو دلاییه م ته واو په ریشانی کردبووم. پێگای تریش نه بوو تا به ناوی دا برۆیت، بۆ ئه وه ی دوور بیت له م دوو پێگایه. تاقه ئومیدیک له م ژبانه دووباره و هه زار باره یه ی من، ناسینی ژیریک بوو، که خه لکی شار پییان ده گوت، دیوانه ی خه لوه تنشین.

پاش وانه کان، وهک جاران پۆیشتمه وه بۆ دوو کانه که ی باوکم، سه یر ده که م، باوکم دوو که بابی گهرمی کریوه و دای ناوه، دیار بوو ئه و پۆژه زه پیکى باشتری له پۆژانی پیشوو ده ست که وتبوو، بۆیه خۆی که بابی خواردبوو، بۆ منیشی کریبوو. لیقان ناشارمه وه دلگیرترین پۆژه کانم ئه و پۆژانه بوون، که بابم ده خوارد. بۆی دانیشتم به دلی خۆم سینییه ستيله که یشم لیسته وه، که چه ورپی که بابه که ی پیوه بوو. پاشان قه باله یه کی تری پی دام و ناردمییه وه بۆ مال، تا بیده م به دایه. ئه م به فرسه ت زانی و گه ییشتمه وه مال، که بابه کانم بۆ دایه دانا و یه کسه ر که وتمه پی بۆ لای دیوانه.

له قه راخ شار کۆمه لیک که سم بینی، خه ریکی راوه سه گ بوون. یه ک دوو سه گی گهره ی گوئی براویان به ده سته وه بوو، ده یاندا.

به يهك دا، تا يهكتر بخۆن. خۆم تى نه گه يانندن و دام به پاليان
 دا. نزيكى كووخه كه بوومه وه، وهك جاران، ديوانه له هه مان شويتى
 خۆى دانىشتبوو. ئه م جاره كه هه ستى به من كرد، لاي كرده وه و به
 دهنگيكي گرپه وه به خيهرهاتنى كردم، ئه وهى بۆم هيئابوو خسته بهر
 ده مى و چوومه ناو كووخه كه وه. يه كييك له مقه با گه وره كانم هيئايه
 دهره وه و چاويكم پيدا خشانده. نه من قسه و نه ديوانه قسه! تاويك
 دانىشتم و هه ستام گه پامه وه به ره و شار، ئيتر نه گوتى بۆ كوئى و
 نه من خواحافيزيم كرد. له وه ده چوو، به بيدهنگيه كه له يهكتر
 تيگه ييشتبين! يا تيشوويكم هيئاوه و له گه ل خۆم مقه بايه كم برده وه!
 له و كه سه كوئانه ده چووم، ئيشيان به س نووسينه وهى ئه ندیشهى
 خه لكانيكه، خويان تا قه تى نووسينه وهيان نيه. هه نديك جاريش له وه
 ده چووم، به شوين كه سيك گه پام و دۆزيومه ته وه و پيوست ناكات
 له سه رى برۆم. نيوان شار و كووخه كه، ئه و نيوانه بوو دوو دونياى به
 يه كه وه ده به سه ته وه. له دونياى ئيمان وه بۆ دونياى ژيرى. ئه رى من
 ئه و كه سه بووم له م نيوانه دا، بۆ خۆم ده گه پام، هوگر بوونم بۆ ژيرى
 زياتر بوو له هوگر بوونم بۆ ئيمان. ئيمان كه پر بوو له ترس و ئه فسانه
 و خوشى، ئه م ما ژيرييه كه پر بوو له ليكدانه وهى ترس و خوشى و ئه و
 ئه فسانانه، كه ئيمان نهى ده هيشت ليكيان بده يته وه. وهك مقه باى
 يه كه م له گوشه يه كى سه ره وه نووسرابوو:

"من زهويم خوش دهويت...."

زهوى هى ئه وانه يه، خوشيان دهويت. مرؤف ريواريكه و به سه ر
 زهوى دا تيده په ريت، باشترييان ئه وانه، به خوشه ويستيه وه زهوى
 جى ده هليين.

بچكۆل....

بهرم له وه نه كرده وه، بۆت بنووسم و نووسينه كانم بۆ كه س بن.

كاتيك تۆ هاتيت، گوتم با بۆ تۆ بن. تۆ له وانه به زهويت خوش بويت،

بچكۆل....

له وانه مه به، زهوی ده کهن به دۆزه خ و بۆ دونیا یه کی تر ده ژین. مروڤیک زهوی به خوشه ویستی وه جی نه هلییت، له دونیا کانی تر دا، ژیان نادۆزیته وه. گهر بریار بیت بۆ ئه وهی بیین، برۆین، ههر نه ده هاتین. ئیمه هاتووین، بمینینه وه، پاشان به خوشه ویستی وه مالتاوا یی بکهین. چه ندین سال وهک گهریده یهک به کووچه و کولانه کانی شار دا گهرام، تا خوشه ویستی به مروڤه کان بدهم، تا خوشه ویستی به زهوی و دونیا بدهم، که سیک نه بوو به شوین ویسته کهم بکه ویت ... که سیک نه بوو گویم لی بگریت ... شهر مروڤ له مروڤ بوون ده خات ... پاش شهره کان دهستم له درنده کان هه لگرت و ویلی خوشه ویستی بووم بۆ سهر زهوییه که مان، جگه له خوشه ویستی، شک نابهم ویستیکی تر هه بیت زهوی جوان بکات.

بیزار بووم له وانه ی زمانیان پر بوو له خوشه ویستی و دلیان پر له بق. خوشه ویستی راسته قینه لای بیده نگه کانه، نهک قسه که ره کان. ههر که سیک زهوی لا ناشیرین کردی، لیی دوور بکه وه، ئه وه دۆزه خیه کانن. ههر که سیک ئه و ریگایه ی پی نشان دایت، بۆ مردن ده ژیت، ئه وه جگه له مردوکی قسه که ره هیچی تر نییه. گوتاریژه زۆربلیکان، میشککوژه کان که لکی گوینگرتنیان نه ماوه، خویان بی سوودن، ده یانه ویت ده میان پان بکه نه وه و زه وییش بی سوود بکه ن. من چیم له م سهر زه مینه بینوه، بۆ تو ی جی ده هیلم. خودا سه رزه مینی خوش ده ویت، بۆیه ژیان به رده وامه. ههر که سیک هات و دووری خستیه وه له خوشه ویستی، ته نانه ت خوشو ویستنی دوژمنه کانیشت بیت، تویش لیی دوور بکه وه. خوانه که ی من، خوانی خوشه ویستییه. کئ ده یه ویت تامی خوشه ویستی بکات، با بیت له ده رگای ماله که ی من بدات و له سهر خوانه کهم دابنیشیت. ئه وانه ییش دژی خوشه ویستی و مروڤه کانن، ئه وانه غه ربیه سهر گه رده کانی ئه م دونیا یه ن. کهس نه بوو له م شاره دا دهستی بگرم و پیی بلیم.

وهره من گه وهه ريكم تيڊايه، بوونه وهه ريڪ هه بيٽ ٺه و گه وهه ره ي
دهست بکه ويٽ، تا ده مريٽ به ٺاسووده ي ده ٺي. گه وهه ره که ي من
ٺه مڙو به دهست تو ده گات. نازانم خوشبه خت ده بيت يان نا، ٺه ماما نيو
سه ده ٺه زموني ٺيانٽ بو ده نووسمه وه، به برين و خوشييه کانييه وه.
ده چمه ناو ٺه و که ليٺه تاريکانه ي مڙو ٺه وه، که ليٺيڪ مڙو ٺي تر دهستي
نه گه ييشته وه ته ناويان. بروام پي ده که يت يان نا، يا خود گرینگن لات
يان نا، بو م گرینگ نيه. ده بوايه له م سهر زه مينه خوشه ويسته م دا،
که سيڪ هه بيٽ، خو م پي بدهم، تو ٺه و که سه يت."

کاتي خويندمه وه، بي ٺه وه ي بير له وه بکه مه وه درهنگه يان زو،
پيڪ پروم وهه رگيرا و گه رامه وه بو کووخه که. نزيڪ که و تمه وه لي، له
به رده مي دا وهک منداليڪ چوڪم دادا. ده مه ويست تي بگه يه نم حالي
من، هم باشه و هم خراب. به پرسته سهره تاييه کاني خو م له م دوو
پيگايه ي که خه ريکه له نيوانيان دا، ون ده بم، پارمه تيم بدات. خو ي
تيڪ نه دا، زور به ٺه سپايي، دهسته زير و گه وره کاني هيٺا به سهرم
دا. کاتيڪ قورسايي دهسته کانيم به سهر سهرمه وه ههست پي کرد،
وهک باوڪيڪ هاته بهر چاوم، به لي، وهک باوڪيڪ.

مندال نه بووم، که چي ههستيڪي مندالانه له ناخم دا زيندوو بوه وه.
گويم له دهنگي بوو به سهر سهرمه وه.

"خه مت نه بيٽ، خه ونه کانم له بوخچه يهک دان، بو تو يان جي ده هيٺم.
ٺيشي من له م سهر زه مينه هه ٺه وه بوو، کاتيڪ پويشتم، پاش خو م
کو مه ليڪ جواني جي بهيٺم. ٺه م دل ه ي من هيٺه خوشه ويستي
تيڊايه، به شي مڙو ٺه کاني سهر زه مين ده کات."

گه رماييهک به گيانم دا هات. يه که م جارم بوو قسه ي له و جو ره
بيستم! قسان يڪ بوون، به گو يکاني من نامو. باوڪم پياويڪي زه ريف
و زه حمه تڪيش، نه رم، هيمن و غه مگين، وه لي نه ي ده تواني به زمان
خوشه ويستي بگه يه نيٽ. هه ميشه به جو له يهک، يان بيده نغيهک، يا

کرپنی که بابیک، خوشه ویستی خوی ده که یانده دلم. پاش ئەم قسانه
 زانیم، باشتین پښا بۆ که یاندنی خوشه ویستی زمانه، نه که هیچی تر.
 دل گوئ له دل ناگرت، گوئ له زمان ده گرت! حاله تیک دا کولیک
 زمان پښاگایه کی پوخته بۆ که یاندنی ناخ و هوش. باشه ئەی نه کهر
 که سیک، زمانیکی پوخت شک نه بات، تا ناخی خوی به وهی به رامبه ری
 بگه یه نیت ده بیت چی بکات؟ که ئەم پرسیاره هات به می شکم دا،
 سه رم به رز کرده وه و پرسیم: ووستیت. تیک بیستم، خرمه ت له من و
 وات - زمان چیه؟ تریک سه رتان سوور بمینیت، له م ته مه نه دا له
 چاره ندهیشه! وره، شتی زور و ده زانم. هیچ سه رتان سوور نه مینیت،
 نه ندهیشه چیه؟ که ی باوکم دانیسه گوئ بگره، چی شتی ئەم
 - جامیک ئاو بهینه پیش چاوی خوت... پری بکهیت، لیی ده پرتیت...
 می شک وایه. ده بی پری بکهیت، له و کاته دا که پر بوو، ئیشی زمان
 نه وهی وشه ی لیی ده بهینیت و بیگه یه نیت به رامبه ر. لیی رازی بیت،
 نه ها... یانی وهک من! که سی تر له ده وهی حو جره که نایرانیت.
 - توی چی؟ بیابان نییه له به زمان نه کردیت، هه ر حیکایه ته
 نه وه نییه من شته کانی تو ده که یه نمه شوینیک. زه رده خه نه یه کی
 کرد! رازیوون به پووخسارییه وه دیار بوو. گه ییشتبووینه جیگایه ک
 من هه سستی خویندکاریم هه بیت و نه ویش ماموستا. به س کو مه لیک
 هه لسوکه وتی ده کرد، هه موو شته کان له پیش چاوم ئاوه ژوو ده بوونه وه.
 بیده نگیه زوره که ی... نیگا قووله کانی... پیکه نینه که مه که ی،
 دونیایه ک خورپه یان به دلم دا دهینا. ته واو درهنگی کردبوو. خه ریک
 بوو تاریک دادهات. به ئامازه یه ک تیی گه یاندم ده بیت برۆم. به
 ده ست نا، به سه ری پیی گوتم، هه ستم برۆم، بی وه لامدانه وه، منیش
 هه ستامه وه به خیرایی له به ر تاریکبوون، به ره و شار که و تمه ری.
 به و که رانه وه یه م، نه و شتانه م بۆ پوون بوه وه، که بوو بوونه هو ی
 خرۆشانم له م چه ند پۆزه دا. هه ر چیه ک بیت با ببیت، من ده سست

لهم کاره هه لئاگرم، تا دهگه مه جی. پیویسته تاقانه بوونم له و خه یاله
دهربهنیم، چونکه مندالم دهکاته وه. نه خیر، با تاقانه ی ماله وه بم،
پیویست نییه خو پاریز بووم. گه وره، به لی، گه وره بووم. گه وره
بوونه که م به چاوی خوم ده بینم.

نابیت چیت رپگا بدهم وهک مندالیک سهیر بکریم. مندالبوون
تا شوینیک عه یب نییه، دواي ئه وه مندالبوون عه یبه یه. له وه ته ی
هه م بابه تیکی نوئ نه هاتوه ته ناو ژیانم، ژیانم دووباره کردنه وه یه کی
ساغ بوه. تاقه که سییک نوئ بیت به ژیانم و به هوشم، دیوانه ی
خه لوه تنشینه. بروا ناکه م له م سه رده مه دا له م جو ره مرو قانه مابن.
له چرا ده چیت، پیش ئه وه ی پووناکییه که ی ناخی بکوژیتته وه، با لی
نزیك بم تا رپگا که ی من پووناک بکاته وه. له م قسانه بووم، گه ییشتمه
ناو کو لانه کانی شار. ته واو تاریک بوو. له دووره وه له بهر ده رگای
مالی خومان پووناکییه ک ده جوو لایه وه. خو رپه یه کی تر به سه ر دلم دا
هات. خودایه باو کم نه بیت! چی بلیم باشه؟ بلیم له کوئ بووم؟ ئه ی
مقه با که م لی بسه نیئت چی؟ باو کم قهت لی نه داوم، ئه م ما ترسیک له
گیانم دایه به رامبه ر باو کم، له و ترسه ده چیت له گیانی هه موو مندالیک
دا هه یه به رامبه ر باو کی.

که نزیك که و تمه وه، گویم له دهنگی دایکم بوو له دووره وه بانگی
کردم. هه نگا وه کانم خیرا تر کرد و گه ییشتمه لای. باوه شیکی پی
دا کردم و ئوخه یه کی کرد، له گه ل ئوخه یه که ی دا یه ک هه ناسه ی
قوولی هه لکیشا. نه پرسیا ری کرد له کوئ بووم و نه هیچی پی
گوتم له گول کالتر بیت. چووینه ژووره وه و بینیم باو کم له به رده م
هه یوانه که، له سه ر به رماله که سو جده ی برده وه. شه ویکی زور کپ
بوو، یه که مین شه وی من بوو، درهنگان بگه ریمه وه مال. ته نها گویم
له دهنگی سیسرگان بوو، له دووره وه ده یان خویند. دایکم له بهر ده م
چرا که دا دهستیکی هی نا به روو خسارم دا. "نه ترسایت؟"

زور به باوه ربه خوږونه وه جوابيم داوه، نا .
جاريکي تر ماچيکي پووخساري کردم و دلنيا بوو له وهی له
ماله وه م، ده ستي برد بو نانه شانکه و خوی به ناماده کردنی نانی
تيواره وه خهريک کرد. مقه باکه م برده سهره وه و له تاقه که دام نا،
قووتيله که يشم پر کرد له پون بو پووناکي شهو، تيانووس و پهري
نووسينه که م دهرهينا و له تهنشيت جيگا که م دام نان. گويم لي بوو،
باوکم بانگي کردم.

چوومه خواره وه، ته ماته يه کی سووره وکراو و هه نديک تور و پياز
له ناو سينييه ستيله بريسه داره که دا له گهل جاميک ناو دانرا بوون.
ديار بوو باوکم بو ته وه بانگي کرد بووم نان بخوم، هيچي نه پرسى. به
جوريک شانازي پيوه ده کردم، که به بي ترس له و تاريکيه دا به و
کولانان دا هاتوومه ته وه مال و گويم به هيچ نه داوه، شانازييه که ي
به پووخسارييه وه ديار بوو! پاش خواردنی نان و چا و هينانی
سه به ته يه ک تري له قله ق، خهيلي له هه يوانه که دانيشتم و پاشان
چوومه وه هوډه که ي سهره وه و ده ستم کرد به نووسينه وهی، نووسيني
سهر مقه باکه ي ديوانه. له به شي خواره وهی نووسينه که دا، هاتبوو:
"زه وی له کاتي خوشه ويستی دا له گهل دلي مروځ دا لي ده دا.
زه وی له کاتي پق دا، له مروځ ده تورييت. تاقه نوميدک زه وی بو
هه ميشه به جواني ده هيليتته وه، بوونی مروځ و خوشه ويستيه که يه تی."

گونديک به ميرپک بوو به شار

میری گه وره پيشووتر مير نه بوه، يه کيک بوه له پياوه ژیره کانی
گونده کانی سهر سنوور. کومه ليک زهوی و سهر مهري هه بوه،
له گهل يهک دوو نه سپ و تانجی. کتوپر ئيواره يهک بو پراوکردن
دوور ده که ويته وه له مهمله که تی خویان و ئهم ناوچه يه ده بينيت،
که نزیک ده بيته وه چهند مال و خانويک و کانياويکی تيدايه. بو
حه وانه و ئاودانی نه سپه کانی له کانييه که نزیک ده بيته وه. کاتيک له
کانييه که نزیک ده بيته وه، دوو کچی نازداری گوزه له شان ده بينيت.
به زهرده خه نه وه سه يريکی نه سپسواره که ده کهن، مير که زهرده خه نه ی
دوو کچه شوخه که ده بينيت، له سهر نه سپه که داده به زيت و سه يريکی
ده ورو به ره که ده کات. به مه يته ره وانه که ی خوی ده ليت:
- ئيره ده که م به شار و مه نزلگی خومان.

کابرای مه يته ره وانش سهری سوور ده مي نييت ... وا ده زانييت مير
که وتوته داوی خوشه ويستی يه کيک له و کچانه وه، که چی مير بیری
له شتيکی تر کردوته وه، داوی چهندين سال له دروستکردنی شار،
له سهر هه مان کانی، به مه يته ره وانه که ی خوی ده ليت:

ههر شوينيک ژنه کانی نازدار و پوو به خه نده و کراوه بوون، نه و
شوينه ده بيته شاريکی مه زن. نه وه ی شاره کان دروست ده کات،
کريکار و باله خانه کان نين، زهرده خه نه ی ژنانه. شار ژنانه يه، پياوه کان
به پيوه ی ده بن، به لام له بهر دلی ژنه کان ده بييت به شار. بيرته پيم
گوتی: ئيره ده که م به شار. سه ير بکه، چ شاريکمان دروست کرد.

کاتییک دهگه ریته وه بو مهمله که تی خو یان، قهوم و که سه کانی
خوی ناگادار دهکاته وه بو کوچکردن بو ئه م شوینه . به خه یال و به
زیره کی و دهسته کانی خوی، شار بونیات ده نیت، تا وای لی کردبوو
له گشت لایه که وه خه لک پروی تی ده کرد . کاتییکیش نازناوی میری
به خوی دا، نه شرافه کانی شار کو دهکاته وه و دوا ی ناخواردنیکی
شاهانه، حیکایه تی میریتی خوی بو یان باس دهکات و نه وانیش
بی هیچ هه لالیهک، ریک وهک میری خو یان قبوولی ده که ن . له گه ل
درووستکردنی کو شکه که ی خوی، هه موو نه و شوینه نه ی، که پیو یستن
بین به کو لان و به بازار و به خانه قا، نه خشه ی نه وانیشی داناوه، له
سه ره تاوه که هاتوه بو مهمله که ته که، به نیازی درووستکردنی شار
هاتوه . وهک ده گیرنه وه به رده وام شانازی به وه کردوه، تاقانه ترین
میری نه م ناوچه یه بوه، خوی به خه یال و به په نجی خوی شاری
درووست کردوه و له سه ر میراسیک نه نیشته وه ته وه و خوی بکات
به میر . میرانی ناوچه که، ریزیان گرتوه و هه ندیکیشان هه سوودی یان
پی بردوه . زۆربه ی میره کانی ده ور به ر میرگه لیک بوون، به میراس
له باوک و باپیریان وه ده سه لات و میرایه تی یان بو مابوه وه، ته نها
میر هودار خوی خوی کردبوو به میر . ناو نیشانه که یشی له عه جه م و
تورکه کلاوسووره کانه وه وهر نه گرتبوو، له مه جلیسی پیاوماقوولان و
نه شرافی ناوچه که وه پیی به خشاربوو . زۆری نه برد میرنشینه که ی بوه
شوینی ئازاوه و ده یتوانی خه ونه کانی به ینیتته دی، به لام چی پی کرا
بو میرنشینه که ی کردی . نه نه پوونه، حیکایه تگه لی ده گیرایه وه که له
زمانی خه لکه وه بیستیوونی . حیکایه ته کانیش نه وه نده ده ماوده میان پی
کراوو، نیوه یان راست نه بوون .

من بو خوم یهک دوو جار له گه ل دیوانه باسی میرم کرد، ته واو شیوا .
به جو ریک به ناوی میر ده شیوا، وات هه ست ده کرد ئیستا په لامارت
ده دات و پارچه پارچه دهکات . نه م ده زانی نه ینیی دیوانه و میر چیه،

به و جوړه تیک ده چوو، چاوه کانی سوور هل ده گه را. نه یشم ده ویست
له باوکم، یان له مه لا شه ش په نجه و فه قییه کان بیرسم، دیوانه بوچی
به میر تیک ده چیت؟ ده ترسام بزائن هاتوچوی ده که م و شتیکم توش
بییت. کرابو به باو، چ پیاویک یا مندالیک له شار گالته به دیوانه
بکات، لای میری نویمان، دیاری وهرده گریت. نه و دووکاندارانه ی که له
خوا ده ترسان و جابه جار تیکه نانیکیان پی ددها، به شیوه یه ک پیان
دهدا دور بیت له چاوی خه لکه وه. له نهینیی شاردنه وه ی نان دان به
دیوانه یه ک تی نه گه یی شتم.

نه و حیکایه تانه یش بیستبووم له سهر دیوانه، باسیان له وه ده کرد،
غریبه یه که و کتوپر پی که وتوته شار و له یه که م پوژده وه، که هاتوه
به دیوانه یی هاتوته ناو شار.

له و کاته وه میری گه وره شاری به جی هیشتبوو، خه ریک بوو ورده
ورده له یاده وه ری خه لک دا نه ده ما. مروقی شاری وایه، که به جیت
هیشت، جگه له که میک یاده وه ری بچوک، هیچت لای نامینیتته وه. نه و
میره گه وره یی بناغه ی نه م شاره ی داناوه، له بیر خه لک چوته وه،
نیر دیوانه یه کی به دبه خت، چوئن له بیر خه لک ناچیتته وه. له کتیبه کان
وله پیاوه پیره کان له سهر میره کانم بیستوه، هه ر که سیکی تر
بییستیت، نیر تا مردن بروای به یاده وه ری مروث نابیت.

وه ختیک عه جه مه کان تیک ده شکین و سوپای تورک دیتته ناو شاره وه،
خزمه تکاره کانی ناو کو شکه که، ده ستیان کردوه به په لاماردانی توحفه
گرانبه هاکان و بو خویان ده به ن. کچه نازداره که ی میر و خاتوونی میر،
له گه ل یه کیک له چیشتلینره کان له گه ورپیکی سه رووی شار، خویان
ده شار دبو وه. دوا ی چهند پوژیک چیشتلینره که خوی ده گه یه نیتته
میری تازه و خه به ری خاتوون و کچه که ی میر ده باته شوینی مه به ست.
میری نوئی له باتی نه وه ی بیان پاریزیت، تا قمیک پیاوی خوی ده نیریت،
به زور ده یانهینن و تا هه فته یه ک، خوی شه ویان پی گهرم ده کاته وه و

دوای نه وه ده یانداته ده ست پاسه وانه کانی، شه وان له گه لیان رابویرن.
چیروکی رابواردنی شه وانی کچی میری گه وره و خاتوونی میر به
شار دا بلاو ده بیته وه و کومه لیک زانای نایینی، که له سه مه رقه نده وه
هاتبوون، ده چنه لای میری نوئ و، پیی ده لاین: نه و کاره ی ده یکت
دوره له ناکاری میرانه وه. میری له خو باییش، پاش گالته کردنی زور
پیان، داوایان لی ده کات با ماوه یه کی تر خوش بژین، پاشان فتوای
کوشتنیان بدهن. نه وانیش له حه شمه ت گیانی خو یان، میر چی ده لیت
وا ده کن و فتوای به ردباران کردنی دوو نازداره که ی میری گه وره ده دن
و دوای فتواکه، خه لک کو ده که نه وه، تا گیانکیشان به ردبارانیان ده کن
و له قه راخ شار له یه ک گوړ دا هر دووکیان ده نیژن.

میری گه وره له گه ل له شکره شکستخواردوه که ی پوو ده کاته ولاتی
غریبایه تی. نه و پوژه ی که شکست ده خون، میر فریا ناکه ویت ژن
و که که ی پزگار بکات. له وه ختی شه رپه که دا، فریای خوشاردنه وه
ده که ون و ناچن له گه ل ده لالی میرزاده و نه وه نده یان پی ده کړیت
نه و چیشتلینه ره ی له گه لیان بو، وه گه لی بکه ون و له گه وړیک
بیان شاریته وه. کاتیکیش چیشتلینه ره که هه والیان به میری نوئ
ده گه یه نیټ، که ده کاته مامیان. خاتوون و که که ی ده هیښته لای
خو و چیشتلینه ره که یش له مه نجه لیک ئاو دا ده کولینیت. وا باس
ده کن، گوايه کولاندویه تی، تا جاریکی تر له کوڅکی هیچ میریک نریک
نه بیته وه و دوایی خیانه ت له کوڅک بکات.

مه به ستی میر ته نها نه وه بو، چی ده سته و دائیره و تا قمی میری
گه وره هیه، له ناوی ببات. ئیتر به هر بیانوو یک بیت، گرینگ نه وه یه
نه مینن. ته نانه ت کوڅکه که ی له بن دا هه لکه ند و له سه ر ته پولکه که ی
نه و به ری کوڅک، که جاران باخچه بو، یه ک کوڅکی گه وره و چوار
قوله ی گه وره ی له ده وری دروست کرد. چوار قوله که که و تېوونه سوچی
دیواره به رزه کانه وه. شه و و پوژ دوو سی سیلکه دار له سه ر قوله کان

بسون، يهک دوانیکیش له بهر دهر وازه گه وره که وه ستابوون. ته نها بۆ دهسته و تاقمه که ی هه بوو، بچنه ناو کوښکه که وه، یا خزمه تکاری میری یاخود میوانان، یان که سانیک له لایه ن میره وه نه فره تیان لی کرابوو بۆ ته میگردن بانگ ده کران. جیاوازی سهرده می میری نوی له گه ل میری گه وره، ئاسمان و پښمان بوو.

میری گه وره کوښکه که ی که وتبوه به رامبه ر خانه قا گه وره که وه. پښگای نه ده دا سیکله داره کان بچنه ناو بازار و خه لک ئازار بده ن. له ناو کوښکه که خۆیشی جگه له خزمه تکاران و میوانان، مندا لانی نه و ناوه و هه ندیک جاریش سوخته کان له هه وشه که ی کوښک یارییان ده کرد و میر له ژیر که پره که، که سه کوپه کی به رزی هه بوو، له سه ر کورسییه کی ته خته داده نیشت، چیرژی له و دیمه نی یاریکردنی مندا لان ده بینی. په نجه ره گه وره ی هۆده که ی سهره وه، دایم کراوه بوه و په رده یه کی سپی به سه ر په نجه ره که وه لا درابوه وه، کچه شوخه که ی میر له ویوه ده پروانییه بازاره دریژه که ی ناو شار و کورانی شاریش بۆ بینینی کچه که، له و ناوه گووزه ریکیان ده کرد، هه ر چه نده نه یان ده ویرا به کامی دل ته ماشای بکه ن.

شیوه ی بازاره که وا که وتبوو، له پۆژه لاتی شاره وه تا پۆژئاوای شار دهستی پی ده کرد. له و سهره وه بوه ستیتایه تا خواری خواره وه ت لی دیار ده بوو. له ناوه راستی شار دا، چوار پښانیکی تیدا بوو، چوار پښگه که ی به یه که وه ده به سته وه. پښگایه ک له باشووره وه ده هات و ده چوو بۆ باشوور، بازاره که ییش له پۆژه لاته وه بۆ پۆژئاوا. شار دابه ش بوو بوو به سه ر چوار به شی سهره کی دا. خانه قا گه وره که ده که وته به رامبه ر مالی میر، له به شی پۆژئاوای شاره وه و که میکیش نزیک بوو له ناوه راستی شار، به دهستی پۆژئاوا دا. کاروانسه راکانیش له خواری شار بوون. عه مباری بازرگانه کان و میرنیشینه که ییش ده که وته به شی پۆژه لاته وه. له و دوو پښگایه ی ده هاتنه ناو شار، باجسه نیره کان

وه ستابوون و باجیان له و کاروانانه دهسه ند، دههاتنه ناو شار. سالانه یش
 باجه که له خه زینه ی میرنشینه که کو ده کرایه وه و به شیکی بو کوشکی
 میر و به شیکی بو سیلکه داره کان بوو، چونکه میرنشینیان ده پاراستن
 و به شیکیشی بو خزمه تگوزاری ناو شار و به شیکی تریشی بو نه و
 میوانانه بوو، دههاتنه ناو شار و شوینیان نه بوو، له دیوه خانی میر
 ده مانه وه و خزمه ت ده کران. دیوه خانه که ی میر جیابوو له کوشکه که
 و له ته نیشته خانه قاکه، له گه ل فیه قیه کان و سوخته بیگانه کان نانیا
 ده خوارد و خزمه ته که یشیان که وتبوه سهر به شی خویان که له باج
 و خه راج کو کرابوونه وه. کاتیک میری نوئ هات، نه مانه ی تیک دا.
 له سهر پښاگانی شار ده روزه ی نوئی دروست کرد و له ههر چوار
 ده وری شار، له باتی دیواری به رز، چالی هه لکه ند، تا نه وانه ی دینه
 ناو شاره وه له پښای ده روزه کانه وه بین. ده سه لاتی نه بوو، دیواری
 به رز دروست بکات، بو چاره سهر کردنی چالی هه لکه ند. پښای باکوور
 و باشووریشی فراوان کرد و بازار پک تری پیچه وانه ی بازاره که ی پیشوو
 دروست کرد، ههر چه نده زور که م خه لک پووی تی ده کرد، بازاری
 قه سه رییه که چونکه کون بوو، مشته رییه کان پوویان له وئ ده کرد.
 ئیستا شاره که وا که وتوه که له دوو شار پښا که بازارن. عه مباره کانی گواسته وه بو
 ته نیشته کوشکه که ی خوی له سهر گرده که. چی کاروانسه رایش هه بوو،
 له به شی باشووری شار، زهوییه کی بو ته رخان کردن و له وئ هه موویانی
 کو کرده وه. خانه قا کونه که ی فهراموش کرد و له به شی خوره لاتی
 شار، به ده ستوپه نجه ی وه ستا شاره زاکانی ده ره وه، خانه قایه کی تری
 دروست کرد و نامه ی نارد بو میره کانی تر، کومه لیک زانای گوپراهه لی
 بو بنیرن، چونکه زاناکانی پیشوو، که له سه مه رقه نده وه هاتوون، هیچ
 سوودیک به میرنشینه که ی ناگه یه نن. نه وه نده ی سیلکه داریشی زور
 بوو، له زوربه ی شوینه کانی شار دابه شی کردبوون تا چاودیری هه موو

شوینیکیان بکه ن . شویوه یک دهجورولاندوه ، چاو له گه لیان دههات و
 زوری و بورییه که ی ، شاری کردبوو به سه ربازگه . سیلکه دار و
 نه حبابه کانی ده و روبه ری خوی ، به و باج و خه راجه ده ژیان له خه لک
 و له کاروانه کان وهر ده گرت . پیاوماقوولانی شار له ده سه لاته کانی
 ناپازی بوون ، به لام هیچیان پی نه ده کرا و تا بویان بکرایه ، خویان
 له مه جلیسه کانی ده دزییه وه . ئیتر مه جلیسی دیوان پر بووبوو له و
 که سه بیگانانه ی له ده ره وه ی شار ده هاتن و خه لات و دیارییان به میر
 ده به خشی تا له کاتی کاروانه کانیان دا ، چاو پۆشیان لی بکات . شاره که
 له پروی نه خشه وه که وتبوه شوینیکه وه ، چوار شاری گه وره ی پیکه وه
 ده به سته وه . نه مه یش بووبوه نانیک کی گهرم و چه ور بو میری نوی . چی
 له باره ی میری پیشووه وه نوسرابوو ، کوی کردنه وه ی و خستنیه توونی
 حه مامه سپیه که ی شار . پۆژی سووتاندنه که ، به ناو شار دا جار درا ،
 هر که سیک ده یه ویت به میژووی کۆن خوی بشوا ، با بفرمویت به
 خورایی بچیت له حه مامه سپیه که خوی پاک بکاته وه . نه و میژوه
 کۆنه حه مامیک کی پی گهرم کرا و نه وانه ی خویان به چلکن ده زانی ،
 به گهرمای ناگری میژوه کۆنه که ، له و پۆژه دا خویان پاک کرده وه .
 له دلی خه لکی شار دا ، نه م کاره زور گران وه سستا ، بویه نه وانه ی
 چون بو حه مامه که هیچیان خه لکی شاره که نه بوون ، خوشوړه کان
 کومه لیک له و کاروانچیانه بوون هاتبوونه شاره وه . خه لکه که ده یزانی
 نه وه ی ده سووتینریت ، میژووی شاره که یه . که سیکیش نه م میژوه
 ده سووتینریت ، که خوی به شیک بوه له م میژوه . باوکم جاریکیان باسی
 پۆژی سووتانه که ی بو کردم و ناخی هه لکیشا بو سووتانی کتیه
 کۆنه کان ، که به خه تخوشه کانی کۆشک و خانه قا نووسرابوو ، باسی
 نه وه یشی کرد ، سونه ی جووله که نه و پۆژه له دووکانه که ی خوی گریاوه
 و به ده م گریان وه گوتوویه تی : به کوری خوا پیداره کان دا . دلیم به وه
 نه م میله ته میژوه که ی خۆله ، هر ره شه بایه ک بیت هه مووی تیک

ده دات. ده بېټ ئهه مېژوه بېټ به بهرد، بو ئه وهى هيچ شتيك
تيكي نه دات، هه تا مېژووى ئهه ميله ته نه بېټه بهرد، چاوه پړي ئه وه
بكه هه ر كه سيك بېټ له گه ل خوى ئه وهى پيشوو بسرپټه وه. ئه و
قسه يه ي سونه ي جووله كهه م بير ناچيټه وه. هه ميشه خه مى ئه وهه م بوو،
پوژيک كه سيك بېټ، چي ئه و تيانووسانه ي ديوانه هه يه، لي م بسه نيټ
و بيانخاته ناو توونى هه ماميك و بيانسووتينيټ. نه يشم ده توانى
له سه ر به رده كان هه لى بكولم. نه يشم ده توانى هه ر وا ده ست له
ديوانه هه لبگرم. مه لا شه ش په نجه پوژانه ئه و ئايه ت و هه ديس و
حيكايه تانه ي پي دنووسييه وه، كه ه ي ئه و بيا بانه بوون و بو يشم
گرينگ نه بوو چيان به سه ر ديټ، به لام بوم گرينگ بوو، ئه وهى
ديوانه م پيم ده ليټ لاي خوم هه لى بگرم و ده ستاوده ست بيگه يه نمه
نه وه كانى پاش خوم.

كه سيش گرينگى به وه نه ده دا ديوانه چي ده ليټ و چي له دواى خوى
جي ده هيلټ. مېژوو لاي خه لكى سه رده مه كه ي من، ته نها مېژووى
كو شك و ميره كانه. ديوانه يه كي به دبختي خه لوه تنيشين چيه له
گو شه يه كه وه قسه يه ك بكات و بېټ به مېژوو. شنه يه ك سوو كنايم
ده دا، شنه كه نووسي نه وه ي مېژووى ديوانه يه ك بوو كه كه س گرينگ
پي نه ده دا. كاتي كيش قسه كه ي سونه ي جووله كهه م بير ده كه وته وه،
كه باوكم بوى گيرامه وه، ته زويك ده هات به گيانم دا. قسه ي ژيرانه
له ژيره كانه وه ديټ. درويه قسه يان له شيټ يان له مندال... نا قسه
به س له ژير، كه سى تر نا.

سۆنه‌ی جووله‌که

هه‌ر یه‌که و به‌ جوړیک باسی پیاوه‌ گاوره‌که‌ی ده‌کرد. خه‌لک‌یک له‌ مزگه‌وته‌که‌نه‌وه‌ ده‌هاتنه‌ ده‌ره‌ و له‌ سه‌ر دینی ئه‌و نه‌بوون، دایم وه‌ک گلاویک و ئاشووبیکی شاره‌که‌ سه‌یریان ده‌کرد و چۆن مه‌لای گه‌وره‌، مندا‌لانی فی‌ر کردبوو، به‌رد له‌م و له‌ گاوره‌کانی تریش بگرن. ماوه‌ماوه‌ خوتبه‌ی مزگه‌وتیان ته‌رخان ده‌کرد بۆ نه‌فره‌تکردن له‌ خۆی و ئایینه‌که‌ی. باوکم دراوسی‌ دووکانی بوو، پوژیک له‌ پوژان به‌ زمانی باوکم دا نه‌هات خراپه‌یه‌کی، چ ئه‌م پیاوه‌ و چ گاوره‌کانی تر بلیت. هه‌میشه‌ ئاموزگاری ده‌کردم پیغه‌مبه‌ری نازدارمان، دراوسی‌کانی جووله‌که‌ بوون و به‌ردیان تیگرتوه‌، به‌لام هیچی نه‌گوتوه‌ و له‌بری نه‌فره‌ت، یارمه‌تی داون. ئه‌و قسه‌یه‌ له‌ سه‌ر گویم ده‌زرنگیته‌وه‌، کاتی‌ک ده‌یگوت:

پۆله‌ ئه‌رکی دراوسی‌یه‌تی گرانه‌.

به‌ چاوی دراوسی‌وه‌ سه‌یری ده‌کرد، خۆی گوته‌نی، حه‌قی به‌ سه‌ر قسه‌ی ئه‌م و ئه‌وه‌ نه‌بوو. هه‌ر که‌سه‌ و پښتای خۆی هه‌یه‌ بۆ لای خودا، پښتای من مزگه‌وته‌که‌نه‌ و پښتای ئه‌ویش ئایینه‌که‌ی خۆیه‌تی. هه‌ر چه‌ند میری گه‌وره‌ له‌ گه‌ل ئه‌وه‌ بوو، جووله‌که‌کانیش شوینیکیان هه‌بیت، تا خودا په‌رستی خۆیانی تیدا بکه‌ن، یه‌ک جار ئه‌و قسه‌یه‌ی له‌ ده‌م هاتبوه‌ ده‌ر، ئیتر لیان کردبوو به‌ هه‌للا و، ئه‌ویش له‌ ناچاری دا، قسه‌که‌ی قووت دابوه‌وه‌. یه‌کی‌ک ده‌یگوت: میری گه‌وره‌ به‌ دیارییه‌کانی چاوی کویر بوه‌ و یه‌کی‌کی تر ده‌یگوت: خۆیشی به‌ ئه‌سل گاور بوه‌. گوئی به‌م قسه‌انه‌ نه‌ده‌دا، سۆنه‌ی جووله‌که‌ی خۆش ده‌ویست و به‌

پاستگۆیییەکی ئاسوودە بوو. هێمن لە پەنجەرەکانەوە خۆی کردبوو.
 بە فیتی ئاییندارەکان، نەفرەتیان لێ دەکرد و تانەیان لێ دەدا.
 لە بریی وەلامدانەوهیان، دەم بە پێکەنین سەیری دەکردن! سیمایەکی
 ئایینی دەنواند... کلاوێ خڕ و بچووکی سەر تەوقەسەری، کە
 ئەستێرە داودی لە سەر نەخشینرابوو، دايم بە سەر سەرییەوه بوو...
 دوو پرچە لوولکراوەکی تەنیشست کلاوێکی، هەمیشە پاک و خاوێن
 و بریسکەدار بوون... ئەو کەمە پێشەیشی هەي بوو، گولای پێدا
 دەپژاند و بە زەیتی زەیتوون چەوری دەکرد. کە لە دوورەوه دەهات،
 راستەوخۆ دەتزانێ لە خەلکی شار جیا، چ بە جلوبەرگ چ بە
 شیو. برۆ ناکەم پۆژیک لە ژیانی گوزەرایی توشی تانەیهک، یان
 جێویک نەبووێت. هاتوچۆی لە مالهوه بۆ ناو قەیسەری و بۆ سەر
 دووکانەکی، وەک پۆشتن بوو بە ناو دێکودال دا. لەم سەرەوه دێکێک
 دەچوو بە گیانی دا، لەو سەرەوه یەکیک، هەموویشیان دەیانزانی نە
 زەرەری بۆ کەس هەیه، نە خراپە یەگەل کەس کردو. گوناھەکی
 تەنها ئەو بوو، ئایینەکی جیا بوو! باوکم چیرۆکی زۆری لە سەر
 دەگێڕایەوه... سەرسام بوو بە ژیریەکی. دەیکوت: کە ی باوکم، سەر
 ئەم پیاو تەماحکار نییە، ئێشەکی پاکە... دەیشزانیت ئێش
 بکات. سەردەمێک کە برنج گران بوو، بە هەرزان دەیفروشت، سەرم
 لەمە سوورما بوو، چۆن قازانج دەکات، تا پۆژیک لێم پرسی، ئەرێ برای
 جوولە، دووکاندارەکان هاواریان لێ هەلساوه بە دەست تۆوه، دەلێن
 بازارەکی تێک داوه و بە هەرزان برنج دەفرۆشیت و تۆپینی خۆی پێ
 باشترە لە زەرەری موسولمانێک. زەردەخەنە یەکی کرد و زۆر بە هیمنی
 وەلامی دامەوه: هەرگیز زەرەری نەکردو، هیچ دووکاندارێک زەرەر
 ناکات، ئەگەر بزانی چۆن مامەلە دەکات، ئەوان برنجە کە بە گران
 دەفرۆشن، هەفتە یە فەردە یەک نافروشن، من هەرزان دەیفروشم هەفتە ی
 بیست فەردە دەفرۆشم. راستی من بە نرخێ خۆی دەیفروشمەوه

نه وهی فهرده کانم به به تالی بو بمینیتته وه، له هر فهرده یه کی به تال
دا، دوو قروش قازانج ده که م، یانی ههفته ی چل قروش قازانج ده که م.
خوی له ههشت فهرده برنج دا بیست قروش قازانج ده که یت، یانی
تا دووکانداره کان، ههشت قروش قازانج ده که ن، من به س به گونیه
به تاله کان چوار پینج هینده ی نه وان قازانج ده که مه گیرفانم. ئیتر بو
توپینی خوم و زهره ری نه وان. نه وان راستیه که نالین، راستیه که یش
نه مه یه، دراوسی موسولمانم.

دوای پروونکردنه وه که ی، وهک ئاویک بکه ی به گیانم دا، له جیی خوم
وشک داهاتم. شتی زورم لی بینیه وه، حه زی له ده سترپین و فیلکردن
نه بوو، زمانت بپرپایه، درویه کی نه ده کرد. نه وهنده برپای به ئایینه که ی
خوی بوو، له پیناوی دا سهرت لی بکردایه ته وه، حاشای لی نه ده کرد.
خوانه خواسته بیزانیبایه گاوریک له م شاره، یان له م ده وروبه ره هه ژاره،
مانعی نه بوو، دووکانه که ی و سه روه ت و سامانه که ی بو بفروشیته.
خه لکی شاهیدی دلکراوه ییه که ین، چایه کت بو بکریبایه، ده چای
بو ده کریته وه. نازانم خه لک بو له دووره وه قسه یان پی ده گوت
و به پیسیان ده زانی. نه وانیه به پیسیان ده زانی، کاتیک موحتاج
بوونایه، ده هاتنه لای و نه ویش دهستی به پرویانه وه نه ده نا. کاتیکیش
ده رویشتن، وهک عاده ته هه میشه ییه که ی خوی، به گالته وه، ده یگوت:
ده زانم نه وانه چیم پی ده لین، ده یشزانم چاک نابن... ده یشزانم
دلایان نه رم نابیت و وا ده زانن کولکیکیان له به رازیک کردوه ته وه،
وه لی ئایینه که ی من وا فیتری کردووم، که وا بم. برپاداریکم، نامه ویت
پیچه وانیه ئایینه که م بجوولیمه وه. گالته م پی نه که یت، یان به پیاویکی
فیلبازم نه زانی، برای موسولمان.

پوون سوو لام، هه رشتیک ده یكات، خزمه تکردنه به ئایینه که ی
خوی. به داخه وه کویر بووم کویر، نه م کویرییه م وای لی کردم نه م
توانی کتیه که یان بخوینمه وه، تا حالی بم ئایینه که ی نه وان چی ده لیت

و خوا چی به سهر نهوان دا فهرز کردوه، که چی مه لا شهش په نجه زور
 خراپ باسی دهکرد، خراپتر له وهی مه لای گه وره. نهو رقه ی له ناخی
 مه لا شهش په نجه بوو، بهرام بهر به م گا وره، رقیکی زور له وه گه وره تر
 بوو به له ناو بردنی کو تای بیټ. دایم که ده هاته سهر باسی ئیمان و بی
 ئیمانی، په نجه ی بو نهو لایه راده کیښا دوو کانه که ی سونه ی جووله که ی
 تیدا بوو. خوی سوور ده کرده وه و دهماره کانی سهر دهستی و لا ملی
 دهر ده په پین و هاواری دهکرد:

نهو گا ورانه، نهو بی ئیمانانه ... نهوانه ئیمانان نییه، گهر ئیمانان
 هه بوا یه، خودا پیی گوتوون ئیتر ئایینه که و پیغه مبه ره که ی ئیوه
 کو تای هاتوه و، پوو بکه نه پیغه مبه ریکی تر، که چی نه م گا وره
 مه یخوره، به ئاشکرا له ناو شاریکی پاکي وهک نه م شاره دا، که
 زورینه ی موسولمانی پاکن، دیت و ده چیت و که سیش نییه، ریگری
 لی بکات. هر میریک دیته سهر ده سه لات، له باتی نه وه ی له زاناکان
 نزیک بیته وه، له م گا وره نزیک ده بیته وه. ئاخر زهر و سفره ی خوش
 و خه زینه چییه، میره کان نه وه نده خه زیان لییه تی. نهو گا وره کولکنه
 چی هیه، جگه له سفره و خه زینه. له بهر نه م شتانه یشه میره کان
 دهسته و نه ژتو بوی ده وه ستن. خو نازانن گلاوه و گونا هه لییشی نزیک
 ببیته وه. چی به ده می دا بهاتایه دهره هق به م بابا جووله که یه، نه ی
 ده وه ستاند و ده یگوت. نه ده گه رایه وه بو ئایهت و حه دیسه کان، نه
 پشتی به فتوایه ک ده به ست، تو په له رقه که ی ناخی و غه زه به که ی
 ناخی، له زمانی ده هاته دهره وه و کرد بووی به دیو و درنج. ئاموژگاری
 ئیمه ی ده کرد، به هیچ جوړیک لیی نزیک نه بین و په نجه ی دوشاومژه ی
 بو من را ده کیښا، هیی تو کوپی پینه چییه که، دراوسی تانه و لیی
 نزیک نه بیت. به باوکیشت بللی، خوی پییه وه گلاو نه کات. هینده نه م
 قسانه ی کرد، ئیتر پوژیک خوم نه گرت و هاتمه جواب.
 -ماموستا پرسیاریک؟

- فەرموو.
- دراوسى ئەجرى ھەيە، يان نا؟

بەلى ھەيەتى.
- ئەو دراوسىيە ھەر چى بىت، ئەجرى ھەيە، يان نا؟
بى ئەو ى بزانىت مەبەستم چىيە، ديسانەو تەئكىدى كردهو،
ئەجرى ھەيە.
- دە كەواتە سۆنەى جوولەكە، لەبەر ئەو ى دراوسىى منە، ئەجرى
بە سەرمەو ھەيە.

قسەكەم تەواو نەبوو بوو، چاوى چو ە پشتسەرى، نەيشى دەتوانى
لە قسەكانى خۆى پەژىوان بىيەتەو. لەو ەيش دلىا بوو، گەر زۆرم لى
بكات، نمونەكەى پىغەمبەر دەهينم، بۆيە دواى تاويك تەماشاكردنم و
وردبوونەو لىم، بە شىۆەيەكى رقاوى، بىدەنگ بوو، وەلى وانەى پى
نەوتىن و چو ەدرەو و لە ەوشەيش چاوم لى بوو، عابا شىنەكەى
شلىپەى دەهات و تا ەودەكەى خۆى نەو ەستا.
كە پۆششت، فەقىيەكان سەيرىان كردم و ەك خەتايەكم كردبىت،
كە خەتاكە خراپ نەبىت. بىدەنگىيەك ەوللى خویندەنەو ەكەى داگىر
كرد. دواى ئەو پۆژە ئىتر لە وانەكان دا باسى نەدەكرد، فەقىيەكان
بۆيان گىرپامەو، دواى وانەكان، پرسىارىك شتىكيان دەبىت لە سەر
ئىماندار و بى ئىمان، لەو كاتانە دا باسى گاۋرەكە دەكات، بەس بە
جۆرىك باسى دەكات، راستەوخۆ ەست ناكەيت مەبەستى ئەو بىت و
مەبەستەكەيشى ئەو.

سەرم لەو سەورما بوو، ئەم رقه چىيە بەرامبەر ئەم پىاو، لەم
شارە دا كۆ بوەتەو، ئەى كە پىويسىتيان پى دەبىت، بۆ پرووى تى
دەكەن؟ بۆچى باوكم وا دەلىت و مەلا شەش پەنجەيش وا دەلىت؟
ئەى دەلالى مىرزادە، بۆ خوشى دەويست؟ ئىتر كەلكەلەى ئەم شتانە
تا دەهات سەرى قال دەكردم و تەنھا ئاسوودەيى ئەم كەلكەلەى لای

پہنجہ زیرینہ کانی دیوانہ بوو. لہم شارہ دا دیوانہ دہتوانیت وہ لآمی
 ئەم میٹشکە پەر جەنجالە ی من بداتەوہ، ناتوانم بەرگە ی ئەم ھەموو
 شتانە بگرم. ھەر یەکە و شتییک دەلیت، کەسیک نادۆزیتەوہ لہم شارہ
 دا، دوو کەس بە باشی باسی بکەن و دەستییک بیئیت بە سەر دلت
 دا، تۆخە یەک بکەیت. سەیرە دوو کەس بە کەسیک پازی نین، ئەم
 خەلکە بۆچی وان؟

دەلال راستی دەکرد، مرقەکان پڕگای تایبەت بە خۆیان ھە یە.
 ناکرێ مرقە بە چاوی خۆیەوہ سەیری ئەوی تر بکات... ئەم گەنجە
 زوو دەچیتە دلەوہ... زوو لە خەمەکانی ناخ تێ دەگات، خۆزگە بمویرایە
 پۆرێک ببەم بۆ لای دیوانە. لەوانە یە بینینی ئەم گەنجە و دیوانە، ئەو
 ئالۆزییەم بۆ پوون بکاتەوہ، لە ناو بازارەکان و لە ناو خەلک و لە
 خانەقاکان دا خزاوہ تە ناو میٹشکەوہ، بۆچی زۆربەیان گاورێکیان پێ
 خراپ بوو؟ کەچی دەلال دەیگوت:

-نابییت ئیمە لەبەر ئەوہ رقمان لێی بییت، لە ئایینی ئیمە نییە.
 تازە گەنج بووم، کرابووم بە بەرپرسی دەروازەکان و باجەکانی شار،
 ئەو کاتە سۆنە ی جوولە کەم ناسی. وەک بازارگەنەکانی تر نەبوو. نە
 خۆی لە باج دەدزییەوہ، نە فیلیکی دەکرد، تا خۆی لەو یاسایانە
 بدزیتەوہ، لە میرنشینە کە کاریان پێ دەکرا. نەم دیوہ، بۆ ئیشیک
 بیٹە کۆشکە کەمانەوہ. وەختی دەھاتە کۆشکە کەوہ میری گەورە داوی
 بکردایە، یانی بە ئیشی خۆی نەدەھات. غروورێکی زۆری تێدایە، بە لآم
 بە شیوازە نەرمە کە ی خۆی، غروورە کە ی نابینی، تا زۆر تیکەل بیت
 لە گەلی، ئەو پیاوہ تییانە ی لەم گاورەم دیوہ، لە هیچ بازارگانیکی ئەم
 شارەم نەدیوہ. چوونە ژێر بالی ئەم پیاوہ، چوونە ژێر بالی ئامانە...
 لەبەر ئەوہ یە ترسم نییە، کاتییک قسە یەک دەکات، یان بە لێنیک دەدات
 سەریشی تێدا بچیت، قسە و بە لێنی خۆی، ناشکێت.

ئەو نىيە پوو بىكەيتە مزگەت و ھەلسى دانىشپە ۋە لە بازاپىش قولى
خەلک بېرىت. خوداپەرستى راستگويىيە لەگەل خۆت و خەلک. خوا
شاھىدە، راستى دەلیم، من ۋەك مىرزادەيەك ئەوئەندەى خوداپەرستى
لەم گاۋرە فېر بووم، ئەوئەندە لەو مامۇستايانە فېر نەبووم دەھاتنە
كۆشكەۋە، وانەى ئايىنيان پى دەگوتم، خەلک چى دەلین، با بىلین.
دەۋەرە لەم نىۋانە دا سەرت دەرچىت. ئەرى ئىۋە ھىشتا لەو تى
گەيشتون، سۆنەى جوولەكە پياۋى باشە يان خراپ؟ بۆ خەلكى
ترىش ھەر وايە، تا دەمرىت تى ناگەيت ئەو كەسەى دەتەۋىت بىناسىت،
لاى خەلک پياۋى باشە، يان خراپ. جا باشتىن رېگا پەيوەندى
بە خۆتەۋە ھەيە، لە كەسەكە نىزىك بىيەۋە و بىناسىت. با لەو
گەرىم خەلک چى لە سەر دەلین... من خۆم يەكەم جار كە بىنم، لە
دوكانەكەى باۋكەم لە سەر كورسىيە تەختەكە دانىشتبووم، بە گازەكە
خەرىكى دەرهينانى كۆمەلەك بىزمار بووم لە پىلاۋىك. پەروەكى رەشى
چەۋرەكراوم خستبەۋە باۋەشم و پىلاۋەكەيشم لە نىۋان ھەر دوو پانم
گرتبەۋە تا بىزمارەكان دەرەينم. ئەو پۆژە پۆژىكى گەرم بوو، عارەقىكى
نۆرم كەردبوو. كاتىكەم زانى سىبەرەك ھاتە نىۋان من ھەتاۋەكە...
سەرەتا وام زانى رېۋارەكە و تىدەپەرەت، بۆ ساتىك سىبەرەكە لا
نەچو، كە سەرم ھەلپرى، بىنم پياۋىكى رېش رەشى عابا لە شان لە
بەر دەم ۋەستاۋە و زەردەخەنەم بۆ دەكات.

سەردەكەم، دەستىكى ھىنا بە سەرم دا... سەرنجى پەنجە تووتەيم
دا، ئەلقەيەكى ئالتوونى گەۋرەى تىدا بوو. ۋەك سۆزىك دەستىكى
ھىنا بە سەر سەرم دا و سلاۋىكى كرد، يەكەم بىننى من و سۆنەى
جوولەكەى دراوسىمان بوو. ئەو قسانەيشم بىر ماۋە بۆى كردم، بىرمە
پى گوتم:

- ماندوۋىت، نانى ماندوۋىتەى خۆشتىن نانە. ئەوانەى چىژ لە نان
نابىن، ئەوانە لە بەدەست ھىنانى نان ماندوۋە نابىن. كۆرە باشەكە،

خۆت ماندوو بکه و نانی پاک پهیدا بکه، با ژيانه کهت پر چيژ بيت.
 که ميک به قسه کانی په ست بووم، له دلی خوم دا گوتم، تو وهره
 سهيري نه مه بکه، خوی پوخته و په رداخه و وانه ی نانی پاک به
 من ده لیت، خو نازانیت نانه که ی من و باوکم له ناو بزمارة په قه کان
 دایه، بزماریک که دای ده کوتین یان ده ری ده هیښن، هیښده ی مردن و
 ژيانه وه یه ک قورسه، ناخر سهرت بخه یته ناو بوئی بوگه نی پیا لوی نه م
 و نه وه وه، نانیک له ناو نه و بو نه ناخو شه پهیدا بکریت، که ی نانه. هه تا
 گه وره نه بووم و به ته وای ده رکم به شته کان نه کرد، قسه کانی هیښده
 بزماریک نازاری ده بوو بوم. که گه وره بووم و با شتر ناسیم و چه ندین
 جار له گه لی دانی شتم و بوومه یه کیک له ناشناکانی، ورده ورده له
 هه موو نه و قسانه تیگه یی شتم، یه که م پوژ پیی گوتم و پوژانی دواتر به
 ورتو و ژیرانه تر بوئی پوون کردم هه وه. خوی بوئی گیړاومه ته وه، خوی به
 هه ورامی زمان ده زانی. کاتی خوی جووله که کان له سه رده می هیښی
 عه ره به کان راو ده نرین، باو با پیرانی پووده که نه ناوچه ی هه ورامان. به
 هوئی سه ختی شوینه که وه، له لاپالی شاخیک له ترسی عه ره به کان
 خوئیان ده شارنه وه و له وی مه نرلیکی نارام بو خوئیان ده دوزنه وه.
 جاريکیان لیم پرسى:

- باشه له بری نه م هه موو را کردنه، واز له ئایینه که ی خوتان بهینن
 با شتر نییه؟

- نا با شتر نییه، تو له نیوان خودا و دنیا دا، کامیان هه لده برییت؟
 - خودا.

- که وای لومه ی من مه که، خودا هه لبريتم، ئایینه که ی و ئیمان که ی
 ئیمه یه که مین ریگایه بو لای خودا، بویه پیمان خو شه ریگای خودا
 هه لبريتم، نه ک له به ترسی مردن، پشت له و بکه یین و ده ست له
 ئیمان که مان هه لبريتم. باو با پیرانمان وا فیریان کردوین، که به و
 جوړه بین. هه تا سه رده میکی درنگ له و شاخانه بووین. له سه رده م

باوكم دا، پۆژيک له گه‌ڵ کاروانیك له‌م ناوچه‌یه‌وه تیده‌په‌ریت، ده‌بینیت
 ئیره‌ خه‌ریکه‌ ئاوه‌دان ببیته‌وه ... پوو له‌م ناوچه‌یه‌ ده‌کات و پاشان
 ئیمه‌یش ده‌هینیته‌ ئیره‌ . من خۆم بیرم دیت، میری گه‌وره‌ هات بۆ
 ئەم ناوچه‌یه‌ و ده‌ستی کرد به‌ دروستکردنی شاره‌که . یه‌کیک له‌
 پالېشته‌کانی میری گه‌وره‌ ئیمه‌ بووین، بۆیه‌ ئه‌ویش تا ئه‌و پۆژه‌ی
 میرنشینه‌که‌ی وێران بوو، پشتی له‌ ئیمه‌ نه‌کرد . هه‌ر چه‌ند مه‌لاکان و
 هه‌ندیک وشکه‌ سوڤی هاواریان لی ده‌کرد له‌م شاره‌ دوورمان بخاته‌وه‌،
 میر پیچه‌وانه‌که‌ی ده‌کرد . وه‌فای میر بۆ ئیمه‌ وه‌فابوو، ئیمه‌یش تا
 ده‌مرین به‌ وه‌فا ده‌بین بۆی .

- ئەو بەشى تۆيە جارى.
منیش لە برسېيەك دەچووم و پارچە نانێكى بۆ هێناوم، سەیری
تیا نووسەكەم كرد، بە خەتێكى شكستەى جوان، تىي دا نووسرابوو:
"مروڤ ترسینۆكە،

مروڤ نە بە تەنیا دەتوانیت بژی، نە بە بى خودا دەتوانیت بژی، نە
بە هیچیشیان پازى دەبیت. ئەو هی گلهیى لە خودا و لە ژيان و لە خۆى
دەكات، مروڤ خۆیەتى. نە ژيان گلهییەكى هەیه، نە خودا، تەنها
مروڤە و بەس. گیانەوهران بەو پازین، وەك خۆیان بژین. درەخت و
ئاو و ئەستێرانیش پازین. تەنها مروڤ پازى نییه. ناپازیبوونى مروڤ لە
خەونە نەفرەتییهكانییهو دەست پى دەكات. ترسەكەیشى بە جوړێكە،
شتى گەورەى پى ناکریت. کاتیك كە دەبینیت لاوازه، نەفرەت لە خۆى
و لە ژيان و ئاسمان دەكات. جاريك ناگەرپتەو بۆ خۆى ترسەكەى
بكوژیت و لەوێ دەست پى بكات. لە برى كوشتى ترسەكەى ناخى،
پەلامارى دەرەوێ خۆى دەدات. من ئیوه بۆ سەر خوانیكى بى ترس
بانگ دەكەم. هەتا ترسەكەى ناختان نەكوژن، ناتوانن لە سەر ئەم
خوانەى من دانیشن. گوێ بەو مەدەن چارەنوستان چیه، گوێ
بەو مەدەن، چۆن بەر نەفرەتى خەلك دەكەون. تەنها پڕیگاكهى
خۆتان بە بى ترس بپرن. ئەگەر سەرکەوتن، لە دەورتان كۆ دەبنەو و
ستایشتان دەكەن، ئەگەر شكستیشتان هینا، بەر نەفرەتیان دەكەون.
ئیوه لە شكست دەترسن، بۆیه ناتوانن كارى گەورە بكەن. ئەو كاتەى
وەك ئیوه لە شكست دەترسام، جوولەم خا و، دونیام كورت. ئەو
كاتەى ملم نایه سەر پڕیگاكه و دەستم لە پابردووم هەلگرت و پشتم
كرده ئیوه، چیم ویست هاتە دى، پۆحیكم بە دەست هینا، ئیوه
ناتوانن ببینن. وەرن لە چاوى منەو سەیر بكەن، بزائن بەرگەى
ئەم بینینه دەگرن. خۆزگە ناخوازم بە چاوى ئیوه، چونكە تەنها
ئەو شتانه دەبینن، بۆتان دانراوه بیانبینن. ئەگەر ناتوانیت دەستت

له وه هه لگبریت، ناتوانیت به باشی ببینیت. کاری ترسینۆکان نییه،
نه بینراوه کان ببینن. "
نه به باشی تیگه ییشتم، نه ویستم پرسیار بکه م. سه ییریکی سۆنه م
کرد و پیم گوت:

- سۆنه ی به پیرز: شتی ترت لایه؟ ده توانی یارمه تیم بدهیت.
- بۆ نا، به لئی شتی ترم لایه. پیاویکی گه وره یه. چ ئیستا گه وره یه
و چ رابردوویشی. بۆ من ئیستای گه وره تره له رابردووی. قسه کانی
ده بیئت به نه خش هه لیا نکۆلی. له ئەزموونه وه قسه ده کات. ماوه یه که
هه ستم به وه کردوه، به شوین قسه کانی ده گه پرییت. که سانی تریش
هه ن له م شاره، قسه کانیا ن نووسیوه ته وه. دیوانه له هه ر شوینیک قسه
بکات، قسانیک ده کات که سی تر نایزانیت و که سی تر نایبینیت. زۆر
پیم خۆشه گه نجیک بیهویت میژووی دیوانه بنووسیته وه و نه هیلیت
پیاویکی گه وره بکه ویته ژیر خۆلی دیواره رووخوا وه کانه وه.
ده توانی هه ندیک شتم بۆ باسکه ی له سه ری؟

- ده توانم. به لام جاری په له ت چیه، هیشتا دوو جار بینیوته.
لیی مه ترسه. ئیستا پیویستی به هاوده میک هه یه، ته نیایی و
گۆشه گیریه که ی، که هه لی بژاردوه ویستی خۆی نییه، ناچاریه.
به شی ژیا نی، ته نها به ردی په ق و نه فره ت بوو. کاتییک به باشی
ناسیت، له وانه یه پێگای ترت پیشان بدات. پیاویک بوو، مروقی به من
ناساند. راسته من که سیکی به ته مه ن و دونیا دیدم، وه لی ئەوه ی ئەو
پیی ناساندم له رابردوو و له ئیستا دا، ئەو نه بوایه خۆم نه م ده توانی
ببینم. گه ر په له م لی نه که ییت، منیش شتانیکت بۆ باس ده که م له
سه ری.

- ئەه ی ده توانم ئەم پارچه نووسینه ببه م؟
- به لی ده توانیت، به مه رجیک بیگه پرنیته وه. کۆی ئەو قسانه ی به
خزمه تکاره کانم نووسیومه ته وه، نامه ویت بیان فه وتینم. کتیبخانه که ی

من ده ستوسی زوری تیدایه . با قال ببیت به کاره کانتیه وه ، کتیبگه لیکی میژوویی زورم هه یه ، نه وانه یشت پی ددهم بیانخوینیه وه . شنه یه ک به ناخم دا هات . که گویم له کتیبی کوئی میژوویی بوو ، دلم خروپه یه کی کرد . بیزار بوو بووم له حیکایه ته کوئه کانی ناو ئایینه کان . ده مزانی کامه خلیفه چۆن هات و چۆن مرد و چهند که سی کوشت . ده مزانی یه کی چهند ژنیان هیئاوه و چهند که نیزه کیان هه بوه ، به لام قهت نه م ده زانی میژووی میلله تانی تر چیه ، جگه له وه ی که نه فره تلیکراو بوون و ئاین هات هه موویانی له و نه فره ته پرگار کرد . به لی ، نه مه ریگایه کی باشته . له دلی خوُم دا ، گوتم :

نه م جووله که یه هه ر سه رمایه ی سفره و خه زینه ی نییه ، سه رمایه ی کتیبیشی هه یه . بازرگانیکم نه دیوه له م شاره دا ، ده یان دووکان و کالای نه بیّت ، که چی کتیبخانه یان نه بوو . نه مه یان جیایه ، نه مه یان شتیکی تره . به شیکی ژیرییه که ی هی گوئگرتنیه تی ، به شیکی هی کتیبه کانی و به شیک هی نه زموونی و به شیکی هی دیوانه یه . که سیک به م میراسانه وه ده وره درابیت ، چۆن ژیر نابیت ، بویه ده که ویته قسه ، نه وانی تر ده بیّت بیده نگ بن و گوئی بو بگرن . خوئی گوته بووی :

هه ر که سیک ده یه ویت بمکوژیت ، با ریگام بدات چهند ساتیک له گه لی بم . نه گه ر نه م هیئاوه سه ر ئایینه که ی خوُم ، واتای نه وه یه حه قی کوشتنم هه یه و ژیری له من دا نه ماوه . هوشم لای ده ستنوو سه که و کتیبه کان بوو ، سوئه یش باسی توانا کانی خوئی ده کرد . ده بی له مه و دوا ، بو سئ شوین بجم ، تا نه و که لکه له یه ی پووی تی کردووم که میک دابمرکیته وه . تا زیاتر له گه وره یی نزیک ببیته وه ، ژیان ئالۆزتر ده بیّت و کاره کانیش زیاتر . له خه می نه وه دا بووم ، وام لی بیت دووکانه که ی باوکم فه رامووش بکه م و ئاواته که ی دایه و بابه نه یه نه دی . نه م که لله یه ی به منه وه یه که له یه کی ته واو نییه ، ناتوانیت نه و شتانه بکات لیم ده خوانن . ده بیّت نه وانیه ی تر کی بن ، وه ک من گیرۆده ی قسه کانی

ديوانه بن. تو بلی بازرگانه کان بن، له وه ناچیت ئیشی وان بیت،
 چونکه له شته جوانانه ی دنیا، تهنه پاره کو دهکانه وه. جگه
 له پاره، چاویان هیچی تر نابینئ. چیروکی یه کهم بازرگان و ئاخر
 بازرگانیس وهک یه که، کو دهکانه وه و کو دهکانه وه تا دهمردن، که
 مردن، منداله کانیاں بویان ته خشان و په خشان دهکن.
 تیانوسه که ی مالی سونه ی جووله که، وهک تیانوسه کانی خانه قا
 نه بوو. تیانوسی له م جوړه له قوسته نتینه وه دهاتن و تایبته بوون،
 نرخه که یان له تیانوسه کانی تر زور گرانتر بوون و ئه م نرخه که یشیاں
 تایبته تیکردبوون به بازرگان و میره کانه وه. حساباتی تایبته ی بازرگانه کان
 و نامه ی تایبته ی میره کان، له ناو ئه م تیانوسانه دا، دهنوسران،
 پهنکیان کراوه تر و بونیان خوشتر بوو، مه ره که بیش له سه ریان به و
 ئاسانیه بلاو نه ده بو وه. خالیکت دابنایه، تا تیانوسه که ت ته پته ر
 نه کردایه، خاله که وهک خوی ده مایه وه و بلاو نه ده بو وه. پاش
 خویندنه وه ی هیواشیک لوولم کرد و خستمه ناو کیسه که ی خوم.
 هه ستامه وه و ئیجازه م خواست، که ده بیت بروم. له مال چوومه دهر.
 هاتمه بهر دهرگا که، ملم به ره و کووخه که ی دیوانه وهرگیرا و یه کسه ر
 بو لای که و تمه پئ. تا که ییشتمه کووخه که، به دهم پئوه چه ندین جار
 ده ستنوسه که م خوینده وه، هه ر جاره و بیرکردنه وه یه کی جیاوازی پئ
 دهم. ئه وه ی زور منی و هستاندبوو، بوچی لای دیوانه مروف بوته
 چه قی هه موو شته کان. ئه گه ر خوی گوته نی، دیوه کانی مروف پروونا ک
 کرانه وه، کیسه یه ک نامینت. پیده چیت گورزیکی کوشنده بهر سه ری
 که وتبیت، ئه و گورزه ییش له لایه ن مروفه کانه وه بووبیت، هه ر بویه
 خالی بوونی کردوه به مروف.

که ییشتمه کووخه که، نه له سه ر تاشه به رده که دانیشتبوو، نه له
 ئوره وه بوو. که میک میوه و نان و په نیرم بو هینا بوو، له سه ر به رده
 پانه که ی بهر دهرگای کووخه که دام نا. چاو یکم به ناو کووخه که دا

گڙا، نووسينئڪم له سهر مقه باكان نه بينى. خورپه يهك به دلم دا
 هات، بؤچى وهك پؤژانى رابردو هيجى نه نووسيوه. له كووخه كه
 هاتمه دهر و له سهر تاشه به رده گهره كه دانيشتم. دواى كه ميڪ،
 دهر كه وت. له چه مه كه وه نه رم نه رم به ره و سهر وه ده هات. جوان خوى
 شور دبوو، په ونه قئيك به پووخسارييه وه دهره وشايه وه، له نه ستيره ي
 به يانيانى هاوين ده چوو. قره خاو و سپييه كانى به سهر شان و
 مى دا بهر دابوونه وه و پيشه پر و پاكه كه ي تا سهر توو كه كانى
 سهر سنگى هاتبوو. كه نزيك بوه وه، سلاويكى كرد و به ويقاريكه وه
 هه ناسه يه كي ماندووبوونى هه لكيشا. له سهر به رده پانه كه دانيشتم و
 تووره كه كه ي كرده وه و كردييه سفره و خواردنه وه كه ي له سهر دانا.
 به دهم خواردنه وه بانگى كردم:

- گهنجؤ

- به لئى

- شاره كان چى له مروؤف ده كه ن؟

دهيكه نه كه سيكى شارستانى.

- نا، ونى ده كه ن، له خويى دورى ده خه نه وه، دهيكه نه كه سيك
 خوى نيه. كه سيك له خوى دهره چيټ و به دواى ئاره زوه كان
 ده كه ويټ، وهك ته نه كه ي به تال به تالى ده كه نه وه. مروؤفك شار
 بيبات، وهك ته نه كه ي به تاله، دهنگى زوره و هيجيشى تيډا نيه.
 بهس ته نيابيه كي راسته قينه مروؤف له په والته تى شاره كان ده پاريزيټ.
 پاله وانى شاره كان، مروؤفه ته نياكانن.

له گه ل وه لامدانه وه ي پرسياره كه م، پارويكى ده خسته ده ميه وه و
 ده ستيكى به پيشه سپى و پاكه كه ي دا ده هينا. له ديوانه نه ده چوو،
 له مامؤستايه كي ناو كلاسه كوڼه كانى شارى نه سكه ندره يه ده چوو.
 گوتى:

- با چيروكيكت بؤ بگيرمه وه:

"سه‌رده‌میک پیش نیستا، پیاویک ده‌چیته لاپالیک، چاویک به لاپاله‌که دا ده‌خشی‌نیت و ناره‌زو ده‌کات بیکاته شاریکی ره‌نگین. چه‌ندین سال ره‌نج ده‌کیشی و بیر ده‌کاته‌وه و خه‌لک بانگ ده‌کات، تا شاره‌که دروست ده‌کا. که لاپاله‌که ده‌بیت به شار، یه‌که‌م که‌س فریوی ده‌دات، نه‌و که‌سه‌یه شاره‌که‌ی دروست کرد. پیاوه‌که له‌گه‌ل شاره‌که دا نغرو بوو... خوی له بیر کرد... له‌گه‌ل نه‌وه‌یش دا، خوی له ده‌ست چوو، شاره‌که‌یشی له ده‌ست چوو. کاتی‌ک وه‌هوش هاته‌وه، شتیکی نه‌ما بوی بژی. خوی بی که‌س و ته‌نیا و سه‌رگه‌ردان بینیه‌وه. مروف تا به ته‌واوی نه‌پروخیته هه‌لناسیته‌وه. مالی کون عاقیبه‌تی پروخانه، که پروخا جوانتر و باشتر دروست ده‌کریته‌وه. پیاوه‌ی پروخا و کاتی‌ک بو لای خوی گه‌رایه‌وه، پشتی له شار و ره‌نج‌کیشان کرد، کاته زی‌رینه‌کانی دوا‌ی پروخانه‌که‌ی ده‌ستی پی کرد."

- تی‌گه‌یشتی له‌م چیرۆکه گه‌نجو؟

- به‌لی، به‌لی، ده‌ته‌ویت هه‌ر چیم خویندوه و هه‌ر چی ره‌نجم کی‌شاهه، وه‌لاوه‌ی بنیم و بگه‌ریمه‌وه بو ناو خوم و ده‌ست پی بکه‌مه‌وه. - نا، وه‌لاوه‌ی مه‌نی، بیانکه به توله‌پیی خوت... بیانکه به فانوسی‌ک تا به‌رده‌مت پروناک بکه‌نه‌وه و بتوانی باشتر به‌ره‌و خه‌ونه‌کانت برۆیت. که‌سیک نه‌توانیت پشت له می‌ژوه‌که‌ی بکات و می‌ژویکی نو‌ی دروست بکات، که‌سیکی نه‌کرده‌یه و نا‌کریته‌ چاوه‌پیی کاری مه‌زنی لی بکه‌یت. که‌متر پشت به خویندن ببه‌سته و زۆرتر پشت به نه‌زموون ببه‌سته. وانه راسته‌قینه‌کانی ژیان، له نه‌زموونه‌وه‌ن.

نانه‌که‌ی ته‌واو کرد. تووره‌که‌که‌ی پی‌چایه‌وه و جامیک ئاوی به سه‌ر تی‌رییه‌که‌ی دا کرد. ده‌ستیکی خسته سه‌ر به‌ره‌که و به نه‌سپایی هه‌ستا. هاته سه‌ر تاشه‌به‌رده‌که و له ته‌نیشتم دانیشتم.

"گوومانم له چاکبوونی مروڤه!
چوار بهشی سهرهکی له ناو مروڤ دا هه ن: ئاره زوه کان، ههستی
خوشه ویستی و ههستی پق، ژیری، پوچ. ئهم چوار بهشه، بو
بالابوونی خویان شه پریانه. ژیری نایه ویست هیچ جهوله یهک و قسه یهک،
بی لیکدانه وه بروت. ئاره زوو له ماسیه کی برسی ده چیت، ده می
کرده وه ته وه داوا ده کات تیر بکریت. ههستی خوشه ویستی و ههستی
پق، دوانه یه کی دژ به یه کن و هه ریه که یان ده یه ویست ئه وی تر له ناو
بیات. پوچ جیا یه. گالتهم به وانه دیت، باسی خوشه ویستی پوچ
ده کن و پوچ ناسن. هه ر که سیک داوای لی کردیت به پوچ خوشت
بویت، لی بپرسه پوچ چیه، وه لامه که ی به نازانم ده داته وه.
تا به شه کانی ناو خوت نه زانیت چی به سهر چیه وه یه، ناتوانیت
خوت بناسیت و له گه ل دهره وه ململانی بکه یت. عاریفانی مه زن،
به شه کانی خویان ده ناسی و له ناو خویان دا، خویان ده دن به دهستی
پوچه وه. که پوخیان پووناک بوه وه، چاوه داخراوه که ی ناوه وه یان
کرایه وه، دیوه تاریکه که ده بینن. چاوی پوچ، چاوی سیه می مروڤه،
کاتی که ده کریته وه، پوچ بناسیت. ژیری ئه مه ی ناویت. ژیری گوومان
له پوچیش ده کات. خودانه ده ست پوچ، خوته سلیم کردنه. خو دانه
ده ست ژیرییش، خودانه ده ست گوومانه.
له م کاته دا پرسیم:

- بویه مروڤ چاک نابیت؟

- بوهسته، هیشتا گو یزه که م پاک نه کردوه. با پاکی بکه م، پاشان
ده توانی به باشی بیخویت. مروڤ بویه چاک نابیت، خوی ناسیت.
له به رده م چوار به شه که ی ناو خوی گیروده بوه. راسته هیلی نییه،
تا به سهری دا بجیت. هه ریه کی که له م دژانه یش، دیوکی باش و
دیوکی خراپیان هه یه. ته نها ژیری ده توانیت وا بکات، بزانی چو ن
به کاریان به ینیت. هه لبه ته ناتوانی بی ویران کردنی یه کی که له مانه، ژیری

بهيلته وه . بير بکه وه گه نحو، که برسيت ده بيت، پيوسته خوت تير
بکيت، به چي تير ده بيت؟

- به خواردن

- وایه . دهرهينانی خوراکيک گيایي بيت، يان گياندار بيت، بو خوی
ویرانکردنی گيايهک يان گيانه وه ريکه بو تيربوونی ئاره زوويک، واتای
دهسکارکردنی بوون، يانی ویرانکردنيک . که وایه چون گوومان له
چاکبوون نه که م ."

- له گه لتم، بوونی مروف کيشه يه و نه بوونيشی کيشه يه . به و ورديه
بیر له بوونی مروف و دهوروبه ری بکهينه وه، نائوميده بين . دايک
و باوکم دهیانوو يست که سيکی تر بم، وا نه بووم . مه لا شه ش په نجه
دهيه ويست که سيکی تر بم، نه و نه بووم . ديوانه دهيه ويته که سيکی
تر بم، له وانه يه نه وه يش نه بم، که نه و دهيه ويته . من جارئ نه خوم و
نه هيچ که سيکم . هه ري که و به لای شتيک دا رام ده کيشيت، ديار
نييه له و نيوانه دا ده بمه کي . نه م پراکيشان و بينينانه وایان لي
کردووم، هيچ که س نه بم و خویشم نه بم . ئای خودايه، خه ري که ميشکم
دهته قيت . چيم دابوو له م سه ر ئيشه يه، فه قيه که ی لای مه لا شه ش
په نجه بوومايه به بي گوومان و گوشيني ميشکم، ئارامتر و دلخوستر
ده بووم . بوچی نه م توانی وهک دوسته کانم، بکه ومه شوين عاده ته کان
و که وتمه شوين گوومانه کان . له م شه په ی ناوه وه ی خوم دا بووم،
ديوانه دهستيکی خسته سه ر شانم و پاچله کيم .

- ههسته برۆ، درهنگه بو تو . ههتا زياتر بير بکه يته وه، زياتر خوت
دهناسيت . ديار بوو ههستي کردبوو، له چ گوومان و دوودلييهک دا
کينگل ده دم . ده لين مروف خوی ريگای خوی ديارى دهکات، مني
به دبهخت ريگا قورس و پر ئازاره کانم هه لبرارد . ريگای تر شاره زا نيم،
دلپکی پر و هوشیکی جه نجاله وه، له کووخه که دوور ده که وتمه وه . به

له شاره‌كه نزيك. كه گه‌ييشتمه‌وه قه‌راخ شار، تاريكي داهاتبوو. وهك جاران نه‌بوو، دايكم له به‌ر ده‌رگا چاوه‌پيڻم بكات و دل‌ه‌كوته‌ي بيت بۆم. چ تاريك بوایه يان پووناك، ده‌يزاني كه‌ميك له جاران زيتترم و ده‌گه‌پيڻمه‌وه مال.

له ده‌روازه‌ي هه‌وشه‌كه چوومه ژووره‌وه، فانۆسي هه‌يوانه‌كه به ته‌واوي هه‌يوانه‌كه و لايه‌كي هه‌وشه‌كه‌ي پووناك كردبووه‌وه. چوومه سه‌ر هه‌وزه‌كه، وهك بي‌هۆشيک هه‌ر دوو قاچم خسته ناو ئاوه‌كه‌وه و مانگي ناو هه‌وزه‌كه‌م پارچه چارچه كرد و له تيکيشي له قاچه‌كانم ئالا بوو. ماندوووبووني پۆژه‌كه له‌گه‌ل شووشتنی قاچه‌كانم پڙايه، ناو هه‌وزي ئاوه‌كه. دواي كه‌ميك هه‌وانه‌وه، خۆم بۆ نووسينه‌وه‌ي قسه‌كاني ئاماده كرد، چونكه چيتر ديوانه خه‌يال و بيره‌كاني خۆي له سه‌ر مقه‌با بۆم نانوسيت. به شيۆه‌ي زاره‌كي بۆم باس ده‌كات، منيش ده‌بيت پاشان بي‌مه‌وه و به باشي مي‌شکم بگووشم، تا چۆر چۆر وشه‌كان بي‌نه‌وه خه‌يال و بيان‌پڙيڻمه سه‌ر تيانووسيک.

سۆزانیخانه کهی خاتوون و شارزاده

کاتییک مه لاکان پوویمان له میری دووهه م کرد، تا خاتوون و شارزاده له دهست سوپاهی دهریهینیت و شهوانی خۆیانیان پی به سهر نه بهن. میر داوای کرد فتوایان له سهر بدهن، مه لاکانیش فتوای کوشتنیان له سهر دان. که چی ئەم فتوای بهردبارانکردنه یان تا مردن، بۆ ماوه یهک دوا خرا. دواخستنه کهی له سهر ویستی میر بوو. هیشتا به وه دلی ئاوی نه خواردبووه، بهو دهردهی بردن، دهیه ویست گهنجانی شاریان پی گهرم بکاته وه. له دهسته راستی کۆشکه کهیه وه، پیزی خانووی چۆل هه بوون... ههر دووکی نارد نه ناو خانوه کان و بهشی خۆیان که لوپه لیشی بۆ کرین. دهسته و تاقمه کهی پاسپارد، سهردانیان بکهن و فه یازه کویر، که مه شهوور بوو به کاری ناشیرین و دهسمالباشی بۆ میر، داخوازییه کهی میری بیستبوو. بۆ شهوی یه کهم خۆی و دهسته یهک له سیلکه دارهکانی، خۆیان کردبوو به خانوه که دا و ئەو شهوه تا به یانی چیان پی خوش بوو کردبوویان.

بۆ به یانییه کهی به ناو شار دا ده گهرا، باسی له وه ده کرد، ههر گهنجیک ههزی له خۆ خالی کردنه وه ههیه، با سهر له سۆزانیخانه کهی خاتوون و شارزاده بدات. ئەم چیرۆکه به ناو شار دا بلأو بووه وه و گهنجه لچ ههلقورچاوهکانی شار، که تاریک دادههات یهک یهک و دوو دوو، پوویمان له خانوه که ده کرد. وای لی هات، خاتوون به هیچ شیوه یهک لهو خانوه نه دههاته دهر و بوو به سهردهستهی کۆمه لیک سۆزانی. کاتییک کاروانهکان دههاتنه ناو شار، له گه ل خۆیان پیاوی باش و خراپ و ژنی باش و خراپیان دههینا. ئەو ژنانه ی له گهنجیه وه به

دهست پیاوه‌کان فیږی له شفرۆشی بوو بوون، سه‌ریان له و ماله ده‌دا
 و خاتوونیش به کرځی ده‌یدانه کړپاره‌کانی. تا کار گه‌ییشه‌ته نه‌وه‌ی
 پیاوانی نایینی له خوتبه‌کانی پوژانی ه‌ینی دا باسی بی‌ ئابرووییی
 شاریان ده‌کرد و چاوه‌پړی دونیا ئاخیریک بوون. ه‌ندیکیان هینده‌ توند
 بوون، به جوړیک چیرۆکه‌کانیان ده‌گیږاپه‌وه، که شاره‌که به‌ته‌واوی
 پیس بوه و له چرکه و خوله‌ک دایه، شاره‌که تووشی ئافاتی‌ک بیټ و
 سه‌ره‌ونخون بیټه‌وه. که‌سیان نه‌یان ده‌وړا په‌نجه بو میرا بکیشن،
 دروستکرنی سۆزانیخانه‌که ویستی میر بوه بو شکاندن ه‌یبه‌تی
 میری پی‌شو، که‌چی له بری باسکردنی راستیه‌که، ده‌ستیان بو
 خاتوون و که‌که‌ی راده‌کیشا. نه‌و خاتوونه‌ی پوژانی‌ک شکوی ژنانی
 نه‌م شاره‌ بو، ئیستا له‌گه‌ل که‌که‌ی بوته‌ته سه‌رده‌ستی فاحیشه‌کانی
 مه‌مله‌که‌ت. گه‌نجان لچ ه‌ه‌لقراوی برسی، یه‌کی‌ک باسی خاله‌که‌ی بن
 پرانی شازاده‌ی ده‌کرد و یه‌کی‌ک باسی په‌له‌ په‌شه‌که‌ی پشتی خاتوونی
 ده‌کرد، که جی سووتانی‌ک بو. ه‌هر یه‌که و باسی به‌شیک له جه‌سته‌ی
 نه‌و دوو خانمه‌ی ده‌کرد. تا گه‌ییشه‌ته راده‌یه‌ک ناوبانگی سۆزانیخانه‌که‌ی
 گه‌ییشه‌ گوپی ه‌موو خه‌لکی شار و دل‌ی میر ناوی خواره‌وه.
 ئیواره‌یه‌ک میر خوانیک بو پیاوماقوولانی شار ئاماده‌ ده‌کات و پاش
 نانخواردن، ئاماره‌یه‌ک به‌ پیسی شاره‌که ده‌کات. له ناو قسه‌کانی دا
 باسی سۆزانیخانه‌یه‌ک ده‌کات، که خه‌ریکه عاقیبه‌تی کورانی شار تی‌ک
 بدا. پیوسته‌ چاره‌یه‌ک بو نه‌و دوومه‌له‌ بدوژنه‌وه و به‌ر نه‌فره‌تی بخه‌ن.
 مه‌به‌سته‌که‌ی پوون بو، به‌ نیاز بوو دوا‌ی شکاندن و ئابروو‌بردنیان، به
 شیوه‌یه‌کی وه‌حشیانه‌ خاتوون و شازاده‌ به‌ر دباران بکړین و خه‌لکی شار
 کو ببنه‌وه و ه‌هر ئیمانداریک له ه‌ه‌قی پاکبوونه‌وه‌ی خوی، به‌ردیکیان
 تی‌ بسه‌روینیت. کاتی‌ک قسان ده‌کات، مه‌لاکان کو‌ل‌یک که‌یفخوش ده‌بن
 و بو به‌یانیه‌که‌ی له مینه‌ره‌کانی خویانه‌وه، بانگی خه‌لکی شاریان
 کرد، بو چوارپیانه‌که‌ی ناوه‌راستی شار. پاش که‌می‌ک حه‌شاماتی‌کی زور

خه لک کۆ بووه و مه لاکان پيشيان که وتن بۆ بهردهم سۆزانیخانه که.
 کۆمه لیک گهنجی دنیا نه دیدیان هان ده دا، بچنه ناوه وه و چی ژنی
 تیدایه به قز پایان بکیشنه دهره وه. په لاماری سۆزانیخانه که ده را. چی
 په نجه ره و که لوپه لی تیدا بوو هه مووی سووتینرا و ژنه کان هیترانه
 دهره وه. من به چاوی خۆم دیم و لی ره دا بۆتانی باس ده که م، چۆن
 ناگر له سۆزانیخانه که به ربوو بوو، ناوایش ناگر له ناخی من به ربوو.
 په نگه نه و چه شاماته دهیان که سی تیدا بوو بیته، زانی بیته خانمانه کان
 گونا هیکیان نه بوو، به لام هه رشتیک بوو به چه شامات و که س به که س،
 چاوه پئی گشت شتیکی لی ده کریت جگه له عه قل و بیر کردنه وهی
 راست. مه لاکان ده یانزانی له م چه شاماته دا ژیری بوونی نییه، بۆیه چی
 بلین وا ده کریت و به قه ولی خویان شاره که پاک ده که نه وه، بهرده وام
 له کاتی گه له کۆمه و چه شاماتدا خویان دهره خه ن، تا ئاراسته ی
 گیلیتییه که به و ئاقاره دا ببه ن خویان ده یانه ویت.

قزی خاتوونی میر به ده ست گهنجیکی ریش دریژی یه خه چلکنه وه
 بوو. له و کاته دا خاتوون جهسته سپی و لاوازه که ی له ناو کراسیکی
 رهشی ناسکی کورت دا دهره که وت. که شنه بایه ک هه لی ده کرد، لایه ک
 له سمت خپ و بچوو که که ی، ده که وته دهره وه. مه مکی چه پی له تیکی
 شین بوو بووه وه و به ته وای هاتبوه دهره وه. قزی ئالۆسکابوو و زۆر
 له وه پیرتر ده یواند بیرم لی ده کرده وه. له ته نیشته نه وه یشه وه شازاده،
 به چاوه رهش و گه شه کان و ده موچاویکی خویناوییه وه به ده ست
 دوو پیای که ته وه بوو... کراسیکی هه ناری ته نکی له به ردابوو، به و
 لیدانه یشه وه که به ری که وتبوو، هیچ له ناسکییه که ی نه شار دبووه وه...
 هه ر دوویان نه ژتۆکانیان خوینی لی ده پویشته و له یه ک کات دا
 دهستی زیر دهستی بۆ ده بردن، یه کیک لی ده دان و یه کیک دهستی
 پیدا ده هیئان و یه کیک تفی تی ده کردن، به پاکیشیان هیئایان، تا
 بهردهم مه لاکان. سه ردهستی مه لاکان دوو سی تۆبه ی کرد و پاشا...

به تفیکی خهست، پیشوازی له ههر دووکیان کرد. دواى نه فره ته که ی
ههنگاوێک چوه دواوه، باسی له بیحورمه تیى دوو خاتوونه که کرد و به
ناشووبی گه وده ی شاری دانه قه له م. له و کاته ی سه رده سته ی مه لاکان
قسه ی ده کرد، تف له ده می ده رده په پری و نه وانی تریش کپ و بیده نگ
گوئیان له م گوتاره ناگراوی و ناراسته ی ده گرت. هیکرا پیکه وه هاواریان
ده کرد، له پیناو خوا، خراپه کان له م ژیا نه ده رده که ی ن.
سه رنجم له خاتوون و شارزاده ده دا، چاویان پر له فرمی سک، به
جه سته یه کی نیوه پروته وه، له به رده م پیزی مه لاکان دا چوکیان پی
درا بوو. کاتی که سه رده سته ی مه لاکان، گوتی:

- نه مانه له نه زه له وه پیس بوون.

که نه م قسه یه ی له ده م هاته ده ر، خاتوون یه ک هاواری به سه ر
دا کرد و هه تا هیزی تیدا بوو، تفیکی کرده ناو چاوانی و پیی گوت:
- هه ی بی غیره ت، چه ند جار له دیوه خانه که م نانت خواردوه.
کئ پیسه، نه م سوژانیخانه یه پیسه، یان نه و ناخه ی تو؟ نیمه سوژانی
بووین یان نه شرافتی نه م شاره. بو ناویری بجیته کو شکی میره
خو پرییه که ت، نه گه ر غیره تت هه یه تیده گه ی چی ده لیم؟ ناوگه لی
فاحیشه یه ک له ده می زور که سی وه ک تو پاکتره. ژنه کان فاحیشه
نین پیاوکی خو پری فاحیشه یان نه کات. من خاتوونی شار بووم تو
ده سته سړم بوویت. نیستا هاتوویت وانه م ده ده یت، تر سینوکی بی هیز،
ده بوایه پرو نه که نه نیره و پرو بکه نه سوژانیخانه که ی میره که تان.
که و ره ترین سوژانیخانه کو شکی میره کانه، تیگه ییشتی بی که لک؟!

نه م قسانه ی نه وهنده له دل م خوش بوون ههر مه پرسه. که نه م
قسانه ی کرد خه لکیکی زور دایه قاقای پی که نین و که سانیکى تریش، بی
ده نگ بوون. مه لایش له قسه کانی وه ستا و هه موویان هه لو یسته یه کیان
کرد. که چی له بری ده سته لگرتن لیان، ههر دووکیان به ستن به
نه سپوعه ره بانه یه ک و رایان کیشیان بو ناوه راستی شار. هه شاماتی که

له دواوه يان به ردی تی ده گرتن و هه نديکيش شوينه که يان جي هيش
و مه لاکانيش له گه ل حه شاماته که پوښتن بو ناوه پراستی شار. هه ت
گه ييشتنه ناوه پراستی شار گيانيان تي دا نه ما. هي نده به ردیان لی
دابوون، شوينيکیان نه مابوو برين و خوینی پيوه نه بیټ. له ناوه پراستی
شار، نه و مه لایه ی تفه که ی خاتوون به نیوچاوانییه وه بوو، چوه سهر
سه کوکه و هاواری کرد، شار پاک بوه وه.

حه شاماته که يش هه ریه که و به لای خو ی دا پوښت.
پوښکی گه لیک ناخوش بوو، له تاریکترین پوښی شار که بوو له لام.
قیژ و نازاره کانی نه و ژنانه ی به بی گونا به و دهرده بران، له گو یی
نه م شاره دا دهر ناچن. برینی سهر جهسته ی نه و ژنانه، برینیک بوو
که و ته سهر دلی شار. نه وانه ی به ردیان ده گرتنه ژنه کان، نه وانه بوون،
شه وان ده چوونه باخه لیان و خو یان گهرم ده کرده وه. دوا ی مردنیشیان
له ناوه پراستی شار هه لیان واسی بوون و پوژانه ریواره کان سهیری
جهسته پر برین و ناوساوه کانیان ده کرد. مه لاکانیش به م کاره یان
ته و او دلخوش بوون. خه لکیکی به ویزدان له بریی نه فره تکردن له
سوژانییه کان، نه فره تیان له و مه لایانه ده کرد، دهریاری میر بوون و
نه م کاره یان کرد. نه شاره که پاش کوشتنی ژنه کان، پاک بوه وه و
نه کوتایی به چیروکه کانی پشته وه يش هات. به خه یالی توندپه وه
نایینییه کان، هه ر شتیکی به نهینی بکریټ، گونا هی که متره، هه ر
شتیکیش ناشکرا بوو، گونا هه که ی گه وره تره. ته نها ده ست بو نه وانه
ده بن پیان ده ویرن و وهک پارویکی بچووک زوو به ده ستیانه وه
دین. سهری مار که میری نو ی بوو، نه ک خاتوون و شازاده. به لاکه ی
سهر مالی میر، له وه پر نازار تر بوو، باس بکریټ. یه که به یه که ی
ماله که یان، به دهردیکی قورس چوو. پاش بینینی ده لالی میرزاده، به
ته وای بو ی گپرامه وه چی به چاوی خو ی بینوه. پوښی حه شاماته که،
هاتوته بهر په رنجه ره که ی مالی سو نه ی جووله که و له وپوه

جهسته لاوازه کانی کردوه، چۆن به ردباران ده کړین و هاواریان لی
 مه لده ستیت... چۆن چاوی پر بوه له فرمیسک و هیچ دهسه لاتیکی
 نه بوه... چۆن نه و مه لایانه ی دیوه، پوژانیک له دیوه خانه که ی میری
 گوره دهسمالپاشیان کرده وه و نه مړو به ردبارانی ژنه که ی و کچه که ی
 ده که ن. پیان ناخوش نه بوو، کرا بوون به سوزانیی نه م شاره، به لام
 پی ناخوش بوو که به و تازاره وه مردن و هر وا به هلواسراوی مانه وه.
 قورسه به چاوی خوت ببینی، له شهو و پوژیک دا نه و شتانه ی به
 دریزایی ژیان دروستت کردوون، قلی بینه وه و ژیان بپیته تازار و
 سووکایه تیکردن. بینینی برینه کانی سهر گیانی خاتوون و شازاده وه،
 برین گه لیک بوون، نه له خه یالی من ده چنه وه، نه له خه یالی شاره که.
 جیگی تیپرامان بوو، ته نه ا گاوره کان نه هاتبوون بو به ردبارانه که...
 مه لاکان دواي نه و گونا هه گوره یه ی کردیان، بو په رده پووشکردنی
 کاره نابه جیکه ی خویان، هیشتا گاوره کانیان گونا هبار ده کرد، گوايه
 گوئ به م شاره ناده ن و پیان خوشه پر بیت له سوزانیخانه، بویه
 نه هاتوه نه ته ناو خه لکه که وه نایانه ویت شاره که مان پاک بیت. که سیک
 نه بوو باس له وه بکات، پاکي و پیسیی مړوڅ به ده ست مړوڅه کان
 نییه و به ده ست نادیاریکه. که س بوی نییه له م سهرزه مینه دا بریار
 له سهر که سیکی تر بدا جگه له خوی. نایینی گاوره کان، پیکا نادات
 به م کارانه و نایشیانه ویت به شداریی کاری له م جوړه بکه ن. شار به
 کوشتنی ژنیک، که شه وان گه نجان ده چنه باخه لی پاک نابیته وه.
 شاریکی پاک له م دونیایه دا نییه، وه لی چی بکه یت له گه ل حه شاماتیکی
 ته نه ا دهسته کانی و هیزه که ی کار ده کات، نه ک میشکی.

خوینه ناله که ی ژنان به ناو کو لانه کان دا قه تاره ی به ستبوو، تا
 نه م دواييیه خوینه که وه ک خوی مابوه وه. چه ند جار له و کو لانه وه
 چوممه ته بازار، نه وه نده جار گویم له قیژه ی ژنه کان و پیکه نینی به رد
 وه شینه کان بوو. په له خوینه کانیان وه ک شاهیدیکی کال نه بوو بوه وه.

ههتا شارهكەيشم جئ هئشت وهك خۆي مابوهوه، دواي من نازانم چي به سهرهات و چۆن پاكيان كردهوه. لهوانهيشه تا ئىستائيش ههر مابيت.

مهرك دهنگيكه له كاتي خۆي دا ديت، وهلي مهرك بۆ مهرك جياوازي نۆره، ئهوه مهركه ي به چاوي خۆم ديم، لهو مهركانه ناچيت، دهيانبيينم، يان بۆم باس دهكهن. ئازاريك له پيش مهركهوه ديت، ئازاريك بۆ كهسانيك به سهر جهسته يانهوه دهردهكهويت و له ناو هاوارهكەيان دا ئازارهكه دهبينيت. بۆ كهسانيك ديش له ناوهوهيه و تواناي هاواري نابيت. لهوانهيه ئازاري بيدهنگيهكه قورستر بيت، له هي هاوارهكه، بهلام ئازاري هاوارهكه دهنيشيت سهر پۆحي گوگرهكاني. به نهفرهت بم، باشه بۆ چووم. خۆ ديار بوو شتيكي باش نابيت، بۆ پيگام به خۆم دا بيمه شاهيدي ئهوه مهركه سهخته. بۆ پيگام به خۆم دا مروف هينده به لاوازي و مروف هينده به درندهيي ببينم. دهبيت ئهوانه چ جوړه كهسيك بن، به پي بكهينهوه بهرديان دهكيشا بهو جهسته سپي و ناسكانه دا. ئه ي ئهوه مهلايانه چ جوړه كهسيك له پيناو خودا دا مروف بهو شيوهيه ئازار ددهن. خودا چ پيوستتي بهوهيه، مروفي بۆ ئازار دهيت، تا پاك ببيتهوه. وهك گوتراوه هه موومان دهچينهوه بهردهم قاپيهكه ي. ماداميك دهچينهوه لاي خۆي، ئيتر ئهوه كوئخايانه ي سهر زهوي بۆ خويان دهكه نه نماينده ي ئه و و، له سهر ي مروف ئازار ددهن.

نهفرهت له م سهر زه مينه. من بۆ پويشتم بۆ سهيركردني دۆزهخيك به دهستي مروفي نهفام درووست دهكريت. دهسته شكاوهكانيان، قاچه لولكرارهكانيان، برينهكاني سهر سمتيان كاتيک به ناو كوئانهكان پايان كيشابوون. كراسه دراو و مهكه شينبووكانيان... خويني ناو ده م و خويني لووتيان... پهنجهي نوفا و قلبيشي ناوهراستي ليويان... ئاخ، نهفرهت له من، له پيش چاوم نارۆن. شهوان خويان پيوه دهبينم، ده...

به گۆلانه كان دا دینه وه پیش چاوم. چوار پئیانه که ده لئیت گۆرستانه
له بهر چاوم. من بۆ چووم تا مروڤ ببینم به و شیوه یه ... نه فرهت
له مهلاكان. نه فرهت له بهردوه شیینه كان، نه فرهت له حه شاماته كان،
نه فرهت له هه موو نه و میرانه ی دونیا پیس ده که ن و وهک سۆزانییه ک
سهیر ناکرین، نه فرهت له و پیاوانه ی ژنه كان ده که نه سۆزانی و پاشان
به چاوکی که مه وه سهیریان ده که ن. سۆزانیی راسته قینه پیاوه كانن،
نهک ژنه كان، پیاوه كان نه بن ژنه كان نابنه سۆزانی، به لی پیاوه كانن،
گونا هباره که وره كان.

باو کم حه مهی پینه چی

سه ری په نجه کانی پر بوون له برین. نیوهی نینوکه کانی ده سته
چه پی شین هه لگه را بوون، هینده چه کوشیان بهر که وتبوو، به
ته ماشاگردنیکی په نجه کانی ده ترانی نه و نانهی ده یخوین، له ژیر
زه بری چه کوش و نووکی بزمارة کان درووست بوه. سه روه ختی
قاوه لتی، سهیری سینییه مسینه که و نانه کهی ناویم ده کرد، نه و
ساتانم ده هاته وه بهر چاو، کتوپر باو کم چه کوشیکی ده کیشا به
دهستی دا و نیوچاوانی گرژ ده کرد و په نجه کهی ده خسته ناو ده می،
تا نازاره کهی که م بیته وه. ژیانی باو کم چیروکیکی گه وره نه بوو،
پیاویک بوو له نیوان مالیک و دووکانیک و خانه قایه ک دا ده هات و
ده چوو. سیگوشه یه کت بکیشیبایه، ژیانی باو کم هیندهی سیگوشه که
بوو. له م شاره له دایک بوو بوو، له م شاره گه نجی خوئی به ری
کرد بوو و له م شاره به ره و پیری پویشیت، نه شارانی تری بینی، نه
پوژیک له پوژان له م شاره چووبوه دهره وه، نه و چیروکانه یش بو
منی ده گیرانه وه له سه ر نه سه بی خوئی، له نه نه پوونه و باپیره
نه لیساهه وه ری گرتبوون. سه ر ده میک گه نج بوه، لای باپیرم ئیشی
کرده، پوژیک حه مالیک دیته لای و دوو جووت پیلاوی کوئی ژنانهی
لا جی ده هیلیت و لی ده خوازیت، که ته واوی کردن بیانباته وه مال
و ناویشانی ماله کهی لا جی ده هیلیت. بو ئیواره، پیلاوه کان به
چاکراوی ده خاته بندهستی و به ره و مالی حه ماله که ده که ویته ری.
ته قه له دهرگای ماله که ده دا، ده بینیت کچیکی نه سمه ری قر په ش

کراس سوور دەرگا که ده کاته وه ... دواى سلاو و به خیر هاتن پیلاره کان
ده داته ده ست کچه که، له و کاته ی پیلاره کان ده داته ده ستی، ده ست
پېر بزمارة کانى بهر ده ستی کچه ده که ویت و یهک ته زوو به گیانی دا
دیت. نه و کچه ی ده ستی بهر ده ستی باو کم که وت، نسا رانی دایکم
بوو. پیلاره کۆنه کان، دلّی دایکم و باو کم له یهک نزیک ده کاته وه.
چاوه قاوه یی و بچو که کانى، دایه نسا ران، وهک بزمارة ده چه قنه دلّی
باو کم و ترپه کانى دلّی وهک چه کووش زوو زوو دانه یهک ده کیشتن به
خه یالّی باو کم دا.

وهک خوی ده یگی پرایه وه، بۆ شه وه که ی تا به یانى، خه وم لی نه که وت
و نه یشم ده ویرا به با پیرت بلّیم، چ حالّمه. بیرم له وه ده کرده وه،
چۆن بیبینمه وه. جاریه جار زه رده خه نه یه کیشتی ده کرد و خوشه ویستی
و کاره که ی خوی تی که لّ ده کرد و ده یگوت:

- خوشه ویستی وهک پیلاره وایه، سه ره تا زۆر تازه و جوانه
و پاشان کۆن ده بیت ... دواى کۆنبوون ده دپیت و زۆر که س فری
ده دن. ته نها نه وانه فری ناده ن، که دلّی کی پاکیان هه یه بۆ یه کتر.
من و دایکت خوشه ویستی یه که مان پینه کرد و نه مان هیشت له
خۆمانی دوور بخه ینه وه. چه ندین سالّه پیکه وه ین، یهک جار هه ستم
به کالبوونه وه و کۆنبوونی خوشه ویستی یه که ی نیوانمان نه کرده.
به م ژیا نه زه حمه ته وه، نسا رانی دایکت، بۆ من نسا ر بوه. نیواران
وهک پئیوار یکی ماندوو ده که پامه وه مالّ، له گه لّ بینینی، ماندو ییتیم
ده پوشت.

بۆ پۆژی دوا یی، ئۆقره ی لی ده بریت. هه ولّ ده دات به هه ر بیانوو یک
بوه، جاریکی تر که ب بینیت. چۆن باو کم بى ئۆقره بوه دایکی شم
به هه مان شیوه! که چاوی به و گه نجه پینه چیه که وتوه، دلّی له
سینه ی دا نه ماوه. چاوه پروان بوه به زووترین کات بگه رپته وه و بچیته
به رده می به کامی دلّ قسه ی له گه لّ بکات. چه ندین پۆژ چاو له

دەرگا، هاكا هاته وه . هەر جاريك ته قه ی دەرگا هاتوه، به پرتاويك
 خوی گه ياندوه ته دەرگا كه به شكوم ئه و بئيت . تا ههفته يه ك به م
 شيوه يه گوزه راوه، دواي ههفته يه ك ناوميد بوه و وا تيگه ييشتوه،
 كه خو شه ويستيه كه يه ك لايه نه يه و كو تا يي هاتوه . وه لي باوكم
 هه موو پوژيک به يانيان له و كو لانه وه چوه بو دووكان و ئيواره يش
 له ويوه گه راوه ته وه، به ئوميد ي دهر كه وتني كچه و نيگايه كي، يان
 سلاويك، يان هيچ نه بئيت ناوي بزانييت و ناوي خوي پي بلييت .
 ئه م خه يالانه بو هه ر دووكان هيچ سوودي نه بوه، تا پوژيک
 ديت به مي شكي دا ده چيته به ر دهرگاي ماليان و له دهرگا ده دات .
 دهرگا كه ده كريته وه، هه مان كچ به كراسيكي وه نه وشه يي و جووتيک
 گواره وه، كه گواره كاني مانگيكي شكاوي ده پوژه بوون، به بيانوي
 پرسيني ماليک، كه نه ئه و ماله له و گه ره كه هه بوه، نه ئه و ناوه يش
 بووني هه بوه، ته نها خه يال داني باوكم بوه و كردوويه تي به بيانوو، تا
 جاريكي تر كچه ببينيته وه .

دواي كه ميک، له ناوي دايكم ده پرسيت و ناوي خو يشي پي
 ده لييت، پي ده لييت، به يانيان له چ كاتيک لي ره وه تي ده په ريت و
 ئيواران له چ كاتيک ده گه ريته وه . له م قسانه دا ده بن، دهنگي نه نكم
 ديت و له ترسان دا باوكم ده روا . كه ناوه كه ي ده زانييت، خو شيه كي
 زور ده چيته دلييه وه . بو پوژي دواتر، ده چيته بازار، ده رزييه ك و
 هه نديک شيري ته ر ده كريت، له كوورده يه كيش كه ميک خه لووز كو
 ده كاته وه، ده يش چيته لاي فه قييه ك پي ده لييت:
 له سه ر مه چه كي راستم: بنووسه نسا ران .

فه قيكه يش بوي ده نووسييت و شه و درهنگيک، شيره كه تي كه لي
 خه لووزه كه ده كات و پاشان ده يخاته سه ر خه ته نوو سراوه كه و ده ست
 ده كات به كو تيني، تا ته واوي نه كات ده ست هه لئاگريت و چو ن له دلي
 دا ناوي دايكمي هه لكو لي بوو، له سه ر مه چه كي راستيشي، ناوه كي

کوتیبوو. ئیستایش که دهستنوئژ دهگریت، یه کهم شتیک سهرنجی
چاوه کانت ده با بۆ خۆی، خاله شینه کهی سهر مه چه کیه تی. دوی
ماوه یه که برینه کانی چاک ده بنه وه و ناویکی که میک خواروخچ له
سهر مه چه کی ده رده که ویت. شه ویک له هه یوانه که ده خه ویت، بیرى
ده چیت مه چه کی داپوشیت، بۆ به یانییه کهی باپیرم ده پوات له خه و
هه لی بسینیت، سهر ده کات ناوی که سیک به سهر مه چه کیه وه تی...
باپیرم قاقایه کی گهره لی ده دات و به ده م پیکه نینه وه، بانگی نه نه
پوونه ده کات:

- پوونه خان، پوونه خان، وهره سه یری کورپه کهت بکه، چۆن
عاشق بوه. ئه ها ژنی لیمان ده ویت، وهره به چاوی خۆت بیبینه.
که نه نه م دیت و خاله کانی سهر مه چه کی ده بینیت، چه ناگی
ده خاته نیوان دوو په نجه ی و ئه یرویه کی بۆ ده کات:

- ئه وه بۆ وای کردوه. ئه ی بۆ باسی نه کردوه و ئه و کچه کییه؟
- چووزانم پوونه... خان چووزانم. ههر که سیک بیت پیلایى ئه م
شاره ی بۆ ده دوورمه وه، تا بۆی به ینم. من یه که تاقانه م هه یه، به
مرازی خۆی نه گات، ئیتر خه ریکی چیم.

باوکم له م کاتانه دا، خه به ری ده بیته وه و په له په ل ده یه ویت،
مه چه کی داپوشیت. باپیرم مه چه کی ده گریت:

- مه یشاره وه، ئه و که سه ی له دلتایه ههرگیز مه یشاره وه.
خۆشه ویستی ناشادریته وه کورم، که سیک خۆشه ویستی شاردده وه،
په که ی دیته دهره وه. له مه یخانان فیڕ بووم، عاشقانی حه قیقی
ئه وانن، باسی ئاگره که ی ناخیان ده که ن. مه ی تاله بۆ ده م، به لام
مه ی گرپه که ی ناخت گهره تر ده کات. ههر که سیک دوو جار چوه
مه یخانه یه که، بزانه دلشکاویکه. ههر که سیکیش برینیک له سهر
ده سه کانی بوو، له و جوړه برینانه ی تو، بزانه یه که م جاریه تی له
به رده م ئه و ئاگره دایه. جا من نالییم وهره بۆ مه یخانه کان، ده بیت

به مرازی خۆت بگهیت. به شی من له م ژیا نه له ناو پیلاو و له ناو مه ستانه. حه ز نا که م هه مان به شی من، به شی تویش بیّت. کوړم له گه ل پیلاوه کان ئیش بکهیت با شتره، تا له گه ل مروّقه کان. ئیشت بو ده که م تا به مرازی خۆت بگهیت. خه مت نه بیّت باوکه که م، خه مت نه بیّت.

کاتی که به و به یانییه زوه گوئی له و مژده خوشه ده بیّت، هه ست به پوژیک نوئ و جیاوازتر ده کات. با پیرم ناو نیشانی مالی نسا رانی دایکمی لی وهرده گریت و پوژی دوا یی، پاش ئیشه کانی، خوی ده کات به مالیان دا. له گه ل مال وه قسه ده که ن و باوکی کچه یش نا رازی نابیت، ته نها ده لیت:

- با کوړ و کچه که خویان بریار بده ن.

ئیواره با پیرم ده که پریت وه مال و به سه ر هاته که ده گیریت وه. ئیتر نه نه پوونه و باوکم ده که ونه خویان بو زه ماوهند. هه فته یه ک نابات، زه ماوهند ده که ن، بووکه ده هی ننه مال وه و هو ده که ی من، که پیش من هی باوکم بوو، ده بیته هو ده ی بوک و زاوای نوئ. نه نه پوونه گشت به یانییه که له گه ل نوژی به یانی دا، دووعا ده کات ئوجاخیان کویر نه بیّت. پاش سالی که که مرد، سکی دایکم به رز ده بیته وه و من ده چمه سکویه وه. له خوشی تو به ره ی یه که م، نه نه پوونه بزنی که ده کا به خیر و گوشته که ی به سه ر دراوسی کان دا دابه ش ده که ن و خویشیان ئیواره جگه ره که ی ده برژین و به خوشیه وه ده یخون. کاتی من له سه کی دایکم بووم، دایکم بیژووی به خه وه وه کردوه. حه زی کردوه هه موو پوژیک دوانزه تا سیانزه سه عات بخه ویت و خه ون به زور شته وه ببینیت.

له نیوه ی زستانیک سخته ی پر له به فر دا، له دره نگانی شه ویکی سار دا من له دایک بووم. ئه و شه وه له خوشی و له ترسان تا به یانی، که س نه خه وتوه. با پیرم هی نده شا که شه که بوه، دوو بوتل شه رازی

خواردوه ته وه، به بئ ته وهی مه ست ببیټ. نه نکیشم یه ک تاوهی
گه وره، حه لوی کردوه و داویه تی به وانه ی هاتون هه والی منداله که
بیرسن. بؤ دوی چهند پوژیک ویستویانه ناوم بنین، که چی که سیان
به ناوه که ی باپیرم رازی نه بوون و باپیرم دلی شکاوه و له داخان
شهرابی خواردوه و گورانیی خویان له بیر کردی گوتوه.

باپیرم نه یویستوه باوکم به شوین خوی دا رابکیشتیت، وهلی
حه زی کردوه من ناوم ئایر بیټ. ناویکی کونی زهرده شتییه و
په مزی پووناکیی دله کانه. باوکم له ترسی قسه و قسه لوکی خه لکی
نه ی هیشتوه ناوه که م، هه لبرارده ی باپیرم بیټ. باوکم مشکیه کی
ده کرده سهری، باپیرم سهری پروت بوو... باوکم به رده وام که وایه ک
و پشیتینیکی گولوی ده به ست، باپیرم له بری پشیتین قایشیکی
له خوی توند ده کرد. باوکم بالایه کی به رز و دهستی دریژ و قاچی
دریژ بوو، باپیرم ورگیکی بچکوله و بالایه کی خری هه بوو. باوکم
سمیلیکی قهیتانیی بؤ خوی درووست ده کرد و له م لا و نه و لای
سمیله کانییه وه، دوو لوچ تا سهر چه ناگهی ده هاتن و ده موچاوی
دریژتر ده کرده وه. باپیرم گوپی خر و سملیکه کانی ده چه قینه ناو
ده می، باوکم که پیشی ده هات، نه سمه ریه که ی توختر ده بوه وه به لام
باپیرم سپیتر ده بوه وه. باپیرم به پیشه وه نورانیتر ده رده که وت، تا به
بئ پیش. باوکم ئاموژگارییه کانی هیچی هی خوی نه بوو، له خه لکی
تری بیستبوون و وه ک خوی ده یگیژپانه وه. چوون من قسه کانی دیوانه
به ئامانه ته وه ده گپرمه وه و پیتیکی خومی ناخه مه سهر، باوکیشم
وا بوو، که چی باپیرم نه بری به ئاموژگاری هه بوو، نه ئاموژگاری
که سیشی ده کرد. قسه کانی هی خوی بوون. کاتیکی مه ست ده بوو،
بیری له زور شت ده کرده وه و زور شتی ده گوت. به پیچه وانه ی
باپیرم، باوکم ریگای خانه قا و مزگه وته کانی به ر نه ده دا. پووخساری
باپیرم باش له به ر چاوه، به لام قسه کانیم له بیر نایه ت. هه ر چی

گوتبیت له زمانې مالې خوځمانه وه بیستومن. باوکم زور که مدوو بوو،
 باپیرم قسه خوښ و گالنه گالکه ر بوو.
 باوکم به یانیاڼ زوو ه لده ستا و شه وانیش زوو ده خه وت. که
 سه ری ده خسته سه ر پیا لویک، سه ری به رز نه ده کرده وه تا چاکی
 ده کرده وه. هه میسه ده یگوت:
 - یان ئیش مه که، یان که کردت به باشی بیکه. مروقی ئیشکه ر،
 بیانوو بو ئیشه که ی نادوړزیته وه. مروقی ئیش نه که ریش، ئیشیشی
 نه بیت بیانوو ده دوزیته وه بو بیئیشیه که ی.
 باوک و کوریک بوون، هیچیان له یه ک نه ده چوو.

هاتن و چوونی عه جهمه کان

ئەو بە یانییهی مالی میری گه وره، بۆ نانخواردن کۆبوونه وه و بانخان دیار نه ما، ترسیک که وته دلی میری گه وره ... تا ده هات ترسه که زیاتر ده بوو ... وهک مۆته که یهک، یان تارماییه که به سه رییه وه بیته، ته نانه ت به ترپه ی پی، به دهنگی قه له پشه کان، به قیژه ی کتوپری مندا لان، به تریکانه وه ی کچان، پاده چله کی . شه و پۆژی لی تار بوو و ترسه که له گیانی ده ر نه ده چوو . بیری له وه ده کرده وه، ده ره تانیکی بدۆزیته وه، که میک له م حاله ی بچیته ده ره وه و بگه پیته وه سه ر ژیا نی ئاسایی خۆی . تارماییه که ی سه ره سه ری و ترسه که ی ناخی، ته نها له ناوه وه ی خۆی نه بوو، سه رتا پای میرنشینه که ی خستبوه دۆخه که ی خۆیه وه . پۆژیک سلیکه داری ده نارد ده روزه ی پۆژه ه لات، پۆژیک ده ی ناردن به ره و باشوور . پۆژیک پاوی له خۆی قه دهغه کرد، پۆژیک میوانداری قه دهغه کرد، له تهک ناخی خۆی دا، ترسه که ی به سه ر مه مله که ته که دا ده به خشییه وه . به رده وام له هاتوچوودا بوو، تا ده سه لاته که ی خۆی بپاریزیت . هه چیش پووی نه دا بوو، ئەم شتگه له ی ده کرد . ناخی خه به ری دا بوو، که بانخان گه رایه وه، به تاقی ته نیا و ده سته تالی ناگه پیته وه . پۆژ به پۆژ پوو خساری میری گه وره به ره و پیری ده چوو ... گۆناکانی که میک نیشته بوون و لۆچی سه ر ته ویلی خه تی زیاتری تی که وتبوو . نه بۆی ده کرا له ناو میرنشینه که ی له شکرکی پته و درووست بکات، نه بۆی ده کرا ده ور به ری شاره که بکات به شو رای به رز و خۆی له میزشه کان بپاریزیت . ده سته کی که وتبوو ئەم لای و ده سته کی که وتبوو

ئەو لای. دواى ناھومىدبىوونى لە خەيالەکانى، سەر لە بەيانىيەك،
تەتەرێك دەخاتە پێ بۆ لای سەرکردەى عەجەمان و کۆمەلێك دیارى
لە کراسى کەتان و کلی پەشى حىجاز و تەشى سەر مەرقەدەكەى
حسین و نامەيەكیش لەگەڵى دا بۆ پەوانە دەکات. لە نامەكە دا باسى
مەملەكەتەكە و پيشهاتهکانى دەکات و خۆيشى بە تەواوى دەداتە
دەست عەجەمان، بە مەرجێک پێگري لە سووتاندنى شارەكە بکەن. لە
نامەكەى دا ھاتبوو:

سلاوى میرى کوردان بۆ دراوسێ ئازیزەكە...

ئیمە لە بەردەم ھات و نەھاتین. ھەر وێرانەيەك تووشى ئیمە
ببیت، پشكى بەر ئیوھیش دەکەوێت. ئەو قسەيەت نەبیستوھ دەلێت:
دراوسێ ئاسنگەرەکان، دايم جی سووتاوى بە جلەکانیانەوھ دیارە.
خەونم دیوھ، شتیکی خراپ پوو دەدات. لەوانەيە لەشکریکی بیگانە پوو
لەم مەملەكەتە بکات. پيش ئەوھى پوومان تی بکات، با ناومەلەكەى
خۆمان کۆ بکەینەوھ. ناخوازم لە ئالى گەرەتان بپارێمەوھ، بەلام ھەر
جی ئیوھ بیلین، میرى خۆتان ملی لە موو باریکترە لە پیتان. چ لوتفیک
دەکەن، با قبوولی بکەم. ئەم قبوولکردنەیشم جی سەر بەرزیمە.
خەونم دیوھ دووکەل لەم شارە بەرزەبیتهوھ. خەونم دیوھ قیزەى ئازار
دەگاتە کەشکەلانى فەلەك. خەونم دیوھ، بۆنى کەلاکان، گیاندارانىش
بیزار دەکات. پيش ئەوھى دووکەلێ ئەم سووتانە، بەر چاوتان تاریک
بکات، دەستەکانت بینە با بیانگووشم. دەست لە دەست و قووت لە
خوا. میرى خۆتان چاوەرپێ کەرەمى گەرەكەيەتى.
باقى وەسەلام.

دواى یەك دوو مانگ، کەمترین، تەتەرەكە دەگەرێتەوھ و لەو
سەرەوھ لەگەل خۆى دا، خەنجەرێك و گۆزەيەك شەرابى کۆن لە
گەرەى عەجەمەکانەوھ دەھینیت بۆ میرى گەرە. لە سەر پارچە
تیانوسیکیش نووسراوھ:

بخۆ تا مه‌ست ده‌بیت. که مه‌ست و خوش بوویت، خه‌نجه‌ره‌که
ده‌ربه‌ینه، هه‌ر تارماییه‌که هاته به‌ر چاوت، خه‌نجه‌ریک بکه به‌ سینه‌ی
دا، هیشتا مه‌ستی به‌ری نه‌داویت، ئیمه‌ لاتین.
میر نامه‌که ده‌خوینته‌وه، له‌ خوشی دا، پووی سوور هه‌لده‌گه‌ریت
و به‌ غرووره‌وه زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی بۆ ده‌کات.

پاش چهند هه‌فته‌یه‌ک، سه‌ر له‌ به‌یانییه‌ک که له‌ خه‌و هه‌لسان، ناو
شار پر بووبو له‌ سیلکه‌داری عه‌جه‌م. کالوێکی درێژی ره‌ش و جلیکی
قاوه‌بیان له‌ به‌ر بوو. هه‌ندیکیان ئه‌سپسوار و ئه‌وانی تر، پیاده‌پێ.
پۆژی یه‌که‌م به‌ ناو شار دا بلآو بوونه‌وه و به‌ که‌یفی خۆیان، کووچه
به‌ کووچه و قورژین به‌ قورژین ده‌گه‌ران. بۆ پۆژی دوماهی به‌ فه‌رمانی
میری چوونه‌وه ده‌ورو به‌ری شار. هه‌ر که‌ سه‌یری سه‌روقیافه و که‌یف
و سه‌فایانت ده‌کرد، وا ده‌هاتنه‌ به‌ر چاو بۆ باج و خه‌راج هاتبن، نه‌ک
بۆ شه‌ر. چهنده‌ میری خوشیی خۆی ده‌رده‌بپی به‌ هاتنی له‌ شکره‌که
و به‌ شان و شه‌وکه‌تی فه‌رمانده‌کانیان هه‌لده‌دا و خه‌له‌تا بوو و
چوبه‌ هه‌وای ئه‌وه‌ی، ئیتر هیچ له‌ شکرێکی دنیا ناتوانیت سنووری
میرنشینه‌که‌ی ببه‌زینیت.

له‌ ده‌ره‌وه‌ی شار ده‌واری خۆیان هه‌لدا، بۆ پیداو یستیه‌کانیان تاقم
تاقم و ده‌سته ده‌سته ده‌هاتنه‌ ناو شار، تا چییان پیویسته‌ بیکرن،
یان بچن بۆ چه‌مامی سپی، ده‌ستیک به‌و سه‌روچاوه‌ چلکنه‌ی خۆیان
به‌ینن. خه‌لکانیک له‌ زمانیان تی ده‌گه‌یشتن، گوێیان له‌ کۆمه‌لێک
قسه‌ و لاقرتییان بووبو، قسه‌کانیان به‌ ناو شار دا بلآو بوونه‌وه،
دیسانه‌وه ترسیکی زۆر که‌وته‌وه ناو دلێ خه‌لک.

یه‌کیک وای گوتبوو، خۆ نه‌ده‌زانرا کییه‌ باسی کردبوو گوايه، له‌ کاتی
خۆشۆردنیان دا گوتوویانه، سه‌فه‌ریکی خوشه، بۆ خۆمان ده‌خوین و
ده‌خه‌وین... باج و خه‌راجیک زۆریش کۆ ده‌که‌ینه‌وه.. که‌ شه‌پیش
پووی دا، له‌م مه‌مله‌که‌ته‌ که‌س به‌ پێی ئیمه‌ ناگات... که‌ له‌و سه‌ر

له شكري هيرشبر دهركهوت، ئيمه له م سهرهوه خومان دهكهينهوه به
مهملهكهتي خومان دا... خوينه ئالهكهى ناو گيانمان حهيفه له خاكي
بيگانه دا برژينين.

ئهم جوړه قسانهيان به زووي له مهوه دهگهيشته ئه و. خهلكهكه
كوئيك ننگه ران بوون، له لايهك باجه كانيان قورس بووبوو، له
لايهك به خويان دهكردن و پريزان دهگرتن، له و لايشهوه ئه مان وا
بلين. ننگه رانييهكه گهيشته لاي پياوماقوول و ئه شرافه كانى شار،
كومه ليكيان هه لسان پرويان له كوشكى مير كرد و چيان بيستبوو، له
دهمى خهلكهوه، وهك خوى بو ميرى گهرهيان گيرابوهوه.

ميرى گهرهيش وهك نه باي ديبيت نه بوړان، زهرده خه نه يه كيان
بو دهكات و دلنبايان دهكاتهوه، ئه وه قسهى هه نديك هه رچيوپه رچيى
ترسينوكه، به ناوى ئه وانهوه بلاوى دهكه نه وه. با هه ر كه س بچيته وه
مالى خوى و بى خه م سهرى خوى بخاته سهر مه چه كى ژنه كهى و
له سهروهت و سامانه كهى دلنيا بيت. مير به دلنيايييهكه وه قسهى
بو پياوماقوولان كردبوو، گوايه عه جه مه كان ئه وه نده خوشيان دهويت،
سه رومالى خويان دهكه ن به قوربانى ساتيكي. له شكره كه ورده
ورده پوخته وپه رداخ بوون، خه ريكي خوشگوزهرانى و چلپاو بوون
له و ناوه، چيان بهر دهست بكه وتايه، بو خويان كويان دهكردهوه.
جاريه جاريش له و خه لكانهيان دهدا، نه دهكه وته ژير باريان. كه لوپه لى
دووكانه كانيان دهبرد و پارهيان نه دهدا. منه تيشيان به سهر بازركان و
پاره داره كان دهكرد، گوايه هاتوون خوينى خويان كردوه ته كاسه وه،
دهبيت ئه مانيش چاويكيان له وان بيت. جموجووله كانيان بازركان دهكان
برون. ئهم جموجوولانهى لا باشتربوو، تا به ته واوى دهسه لاته كهى
بكه ويته ژير مه ترسيى ئه و خه ونهى بينويه تى، بويه هه ر كه سيكيش
بجووبايه بو شكات، گووى بو دهگرت و نهى دهبيست، چاوى داده خست

و نهی ده بیڼی. تا گه پیشتینه نیواری شه پړه که، گله یی و بۆله بۆلی
بازرگان و دووکانداره کان نه برپایه وه.

نیواری مقومقوی هاتنی سوپای تورک، شاری به یه کجاری
شله ژاند. هر که سه و لای خویه وه، دووکانی ده پیچایه وه و به دراوسی
دووکانه که ی تری ده گوت:

- خیرا بکه، ئەمه ئەو خه وه یه میری گه وره بینیبوی.

پیش مه لگیرسانی شه پړه که، ئاسمان خه به ری شه پړه که ی هینابوو. تا
چاو بری ده کرد، ئاسمان سوور بوو. که له په له هه وره سووره کان ورد
ده بوو یته وه، له خوینی مه یو ده چوو. به یه که ته ماشا کردنی ئاسمان،
دلت ته نگ ده بوو. هیشتا سوپا نزیک نه بوو بوونه وه، ئاسمان به خه لکی
شاره که ی گوت، بچنه وه مال و ده رگا کانتان قایم بکه ن. هه والیکی
خرابم پییه بۆتان و ئافاتیک به پړوه یه.

له گه ل تاریک داهات و پړه نگه سووره که ی ئاسمان، پړه شی پۆشی.
هاتوهاوار و ناله نال له خوارووی شار دهستی پی کرد. له هه یوانی
ماله که ی خۆمان، له گه ل دایکم و باو کم چاومان برپیوه چاوی یه کتر
و که سیشمان هیچی نه ده گوت، ته نها گویمان شل کردبوو، بزانی چي
پوو ده دات. ده نگه ده نگ و زرمه زرمه که م له بیر، پړه نگي زهردی دایکم
و پړه هه لگه پانی باو کم له به رده م فانۆسه که دا، به جوانی له پیش
چاومه. هینده به ئەسپایی گویمان شل کردبوو، گهر درۆنه که م، ده نگي
حیله ی ئەسپه کانیشمان ده بیست. شاره که وه که پړه لایکی شه که ت
خوی دابوو به ئەرزا، له سه د لاوه خه نجه ری پيدا ده کرا و ده نگي لیوه
نه ده هات. هه تا هاواره کان و گاله گاله که نزیکتر ده بوه وه، ترپه کانی دلم
خیراتر ده بوون. له بهر خۆمه وه وه که مندالیک بیرم له وه ده کرده وه،
له وانه یه بین خانوه که مان پرووخینن، ئیمه بکوژن. بۆنی سووتانی
لاشمان، ئەم ناوه وه که بابخانه لی بکات. شه پ وایه، که هه لی کرد
پیش نه وه ی شوینیک ویران بکات، دل ویران ده کات. هیچ شتی که له م

دونيایه دا، وهک شهړ، دل ناکات به بهرد. شهړ یه کهم جار پوو له دل
دهکات، پاشان پوو له شار و مردن. نهو شهوه، بو یه کهم جار گویم
له ترپه ی پی شهړ بوو. به ترپه ی پییه کانی دا زانیم، له بهردهم چ
مه ترسییه کی سهخت داین. تا شهړه کان پووت تی نه کهن، نازانیت نهو
جی دهسته رهقه ی مروڅ له دواي شهړه کان به جی دهیلت، چند
برینیکی قول درووست دهکات و چند سالی دهویت، تا جی برینه که
چاک بکه یته وه.

تا دهمو بهیان، هاتوهاوار بوو. له دهمو بهیان دا، چاوه پی بانگم
دهکرد، تنها له خانه قا گه وره که ی خواره وه دهنگی بانگ هات. کپی
و تاریکیه کی قولی پیش پووناکی بهیان، سهرتاپای شاره که و دلی
منیشی گرتبوه وه. زوو زوو دهاتمه تاقی په نجره که ی خوم و چاویم
دهگیرا، تا بزانه هیچم لیوه دیاره. جگه له کومه لیک فانوسی کز،
شتیکم نه دی. که پوژ بوه وه و تاکوته را خه لک دهرکه وتن، له تاقه که وه
نه سپسواریم بینی، یه ک دوو که سی له گه ل بوو... جله کانیان سوور
و کلاوه کانیان دریژی باریک بوو. ئیتر زانیم، سوپای تورک هاتونه ته
ناو شار و سلیکه داره کانی عه جهم، شاریان جی هیشتوه. یه کسه ر
له هوده که ی خوم هاتمه خوار و چوومه هه یوانه که، دایکم و باوکم
دانیشتبوون، نانیان دهخوارد. خه بهری شکاندنی میری گه وره م پیدان.
قسه کهم ته واو نه کردبوو، دایکم دایه پرپه ی گریان و پاروه که له دهمی
باوکم وشک بوو. هینده له دلیان گران بوو، دهتگوت کوسیان که وتوه.
نهو هاشوهووشه ی میری گه وره به عه جه مانیه وه دهکرد، بهرگی
شه ویک بهرگریکردنیان نه گرت و هه له اتن. دواپیش که شار توژیک
قه ره بالغ بوو، خه لکی دهرکه وتن، باوکم سه ریکی دووکانه که ی دا و
که راپیه وه. به دلیکی غه مگینه وه باسی نهو شتانه ی کرد، که به چاوی
خوی دیوونی، وه ی باوکم، چند خوش دهیگیرانه وه، گپرانه وه که ی
هینده وردبوو، شه وه که ی هینايه وه بهر چاوم، بازار و دوکان و

شه پرکه ی هیئایه بهر چاوم، ههر ده لئی خۆم له سه رتاپای شه پرکه دا
 بووم. له گه ل گه رانه وه ی باوكم گوتی:
 - كۆشكه كه ی میری گه وره دوو كه لی لی هه لده ستیت و شار پر بوه
 له سوپای تورك. هه ندیک له دوو كانه كانیان بریوه، به تایبته ئه و
 دوو كانه ی وشكه و قوماش و عه تریان تیدایه له گه ل خواردن. ئه وه ی
 پێیان خۆشه ده یكه ن و ههر گه نجیک تیده په رپیت، كۆمه لیک ته شقه له ی
 پێ ده كه ن. له شكه كه ی عه جه م و ده سته و تاقمه كه ی میری گه وره یش
 كه سیان دیار نین. یه ك مه یتی عه جه م جی نه ماوه و وا باسی ده كه ن،
 كه سوپای تورك ده ركه وتوه، به هاتوهاوار رایان كردوه و ده ستیان
 بۆ خه نجه ره كانیان نه بردوه. ئه سپه ره خشه كه ی میری گه وره، كه
 ره شیکی قه ترانی بوو، به ده ست یه ك دوو سلیكه داره وه له ناو بازار
 یاریان پێ ده كرد. هه ندیکیشان مه ست كه وتبوون له قه راخ شه قامه كان
 و جنیویان به و رپیواره كوردانه ده دا، كه له و ناوه گوزهریان ده كرد.
 ئه وه ی من بیستم، گوايه بانخان، به خۆی و له شكریكه وه كه وتوته
 شوین عه جه مان، گوتوویه تی وازیان لی ناهینم تا سه ریان نه كه مه وه
 به قه بری باوکیان دا. هه ندیکی تریش باسی ئه وه یان ده كرد، گوايه
 میری گه وره یان له گه ل دایه بۆیه كه وتوته شوینیان تا به شكوم له
 ده ره ندیک دا، ته نگیان پێ هه لچنیت و بیانگریت.

كه باوكم ئه م قسانه ی كرد، له جی خۆم وشك بووم. ئامۆژگاری
 كردم، تا شار كه میك هیور نه بیته وه، به هیچ جوړیک نه چمه ده ره وه و
 خه لك ده دزن. ئه و له شكه ی هاتوته شاره وه، ئیمانی نییه و مه ست و
 چاو پر له خوینن. ههر كه سیك له م كاتانه دا بروات، وهك بلقى ئاوه.
 راستی ده كرد، مه تر سیدارترین كاتی ژیان، سه ره تای شه پرکه كانه. ئه و
 چهند پۆژه ی شه پرکه ره كان وهك شیتن و گوئی به هیچ نادهن، له پیش
 چاویان نه بیت، كه تیر بوون، له ویرانکاری ده گه رپینه وه دۆخی خۆیان
 و نه و ده سته زبانه ناوه شیتن، له سه ره تای شه پرکه كان دا ده یوه شیتن.

سهره تاي شه پره کان يهک دوو پوژه، يهک دوو پوژي قورس و دوژه خي. وهی به حالی نهو که سهی بی ئاگا بکه ویتته ناو نهو شیتیه وه له دلی شه پرکه ره کان دایه. داخی هیچ نام کوژیت، داخی میری گه وره نه بیت. چون پالی دابوه وه، وای ده زانی له شکره مشه خوړه دوسته که ی هاتون به رگری لی بکه ن و که س ناتوانیت چاوی لی سوور بکاته وه. نهو دلنیا ییه چی بوو، دابووی به خو ی له پال نهو له شکره قه شمه ره دا و وا خو ی و میرنشینه که یشی ویران کرد. خو تازه من هر چی بلیم سوودی نییه. وه لی میر، میریکی راسته قینه بوایه، پشت به مه پیکی میرنشینه که ی خو ده به ست، نهک به شیر ی بیگانه کان. ده با بخوا، به شه و پوژیک تاج و خه راجی هه مووی به سهر يهک دا که وت و خویشی مه گهر خوا بزانی بۆ کوئ پویشته وه. پووداوه کانی شه وه که م له به رچاو ون نابن، گیرانه وه کانی خه لکیش له کاتی شه پرکه و دوا ی شه پرکه، به رده وام له می شکم دا زرن گه یان دیت. شه ویکی ناخوش و پر ترس، شه ویک خه لک نه ی ده زانی چاره نووسی چیه. عه جه مه کان تی یان ته قاند و مالی میریان کاول کرد، چی ده سته ی میریش بوون که وتنه ناو ئاگره که و پیکرا سووتان. کئ زهره ری کرد، جگه له میرنشینه که. بۆ خو تان وهک دوو برا دابنیشته نایه میراسه ویرانبوه که ی خو تان به ش بکردایه، باشتر نه بوو له م شه پره. جا کئ گوئ له قسه ی مندالیکی وهک من ده گریت. تو سه یریان بکه، له به رخاتری مالی دنیا، تینووی خوینی سهری يه کترین.

۳

تا دله کان پیس نه بن، شاره کان پیس نابن

■ پوڙی چوارهم

بارانیکی خوشه . پوڙانی باران، مالہ وه خوشترین شوینہ . بو خوت
بکویت به دم دا و جاریه جار سهیریکی په نجره که بکویت، باران به
سهری په نجره کانی ختوکه ی بیدهنگی هوده که ت دها . نه م دهویست
بچه دهره وه . بینینی دیوانه نه بوايه، تا تاریکی ده کرد، ده خه وتم . خه
له گنجی دا، یه کیکه له شته زور زور خوشه کان . پیت ده لین ته مه لی
یان نا، که یفی خویانه . خه خوشه، نه وهنده بخهویت، به نازاری پشت
خه برت بیته وه، من ده لیم سهد جار تو بللی، هه زار جار وام لی هاتوه .
جا به چاوکی خه والوو و خوینیکی قورسه وه هه لسیته وه، باویشکیکی
بو بدیت و پاشان له تاقی په نجره که که میک دانیشی و سهیریکی
شار بکویت . جوانترین دیمه نی شار دوی بارانبارینه، چی پیسی هه یه
دهیشواته وه و شار به پروتی دیته بهر چاوت . تا چیشته نگو چوار
جار دایکم هاته سهره وه، به خه بهری هینام و دیسان خه وتمه وه . ناخر
جار لیفه جاجمییه که ی له سهرم لا برد و بوله بولیکی کرد، ناچار
هه لسامه وه و هه ر چی خودا دابووی خواردم و دهستیکم هینا به قره
خاو و لیقنه کانی سهرم دا .

له مال چومه دهشت . تا گه ییستمه بهر دهرگای خانه قا، باویشک
له سهر باویشک دم دا . درهنگیش بوو، به شیک له وانه کانمان ته و او
بوو بوون . گه ییستمه حوگره که و سلاویکم له حازریان کرد . مه لا شهش
په نجه، پووی تی کردم و به مونییه وه :

- نیوه پوت باش؟ زو نه بوو؟

- به بیدهنگی، سهری خوم دانه واند و سیبهری سهرم کتیبی (نه هج

به لاغه) که ی داپووشی بوو. کتوپر چاوم چوه سهر نه و قسه یه ی ئیمامی
عه لی که ده لیت:

(کات شمشیره، گهر نه ی بری ده تبریت.)

جا چیه، خوی ده کرد ده یکردم به دوو که رته وه، له دلّی خوم دا
ئاوا جوابم دایه وه. مه لایش هر چی بیستبوو له باره یه وه، ده ی کرد به
حیکایه ت و خویشی بریکی پیوه ده نا و ته فسیری بو قسه کانی ده کرد.
هو شم لای دیوانه بوو، له و پوژده وه ناسیومه و گیروده ی گوته کانی
بووم، ته نها قابلوغه که م له حوجره یه. خواخوام بوو زوو ته واو ببین و
بکه ومه ری بو لای. نه و شتانه ی له دیوانه یه که وه فیّر ده بیت، له هیچ
ئیمامیکی نه م زه مانه وه فیّر نابیت. ئیمامی چی، یه کی میّزه ریّک به
سه ریانه وه یه و دوو سی کتیبیان به ته فسیره وه خویندوه و نه م کتیبانه
ده جوونه وه، هه تا ده مرن. چی حیکایه تی بیابان هه یه، ترشو خوی به
سهر دا ده کن و هاتوها واریکیش ده خه نه پالی و ده ر خواردی خه لکه
به سته زمانه که ی ده دن. نه ری نه برایه وه، ته واو نه بوو. مالتان به قور
نه گیری، خودا چ پیویستی به م حیکایه ته بیکه لکانه یه. خودا ژیری
ده ویت ژیری. هر که سیّک ژیر بیت نازیزی خودایه، هر که سیّکیش
بی عه قل بیت، لای خودای زانا ری نابیتته وه. نه م درووده له سه یه ی بو
چیه. له م خه یالانه بووم، ده ستیّک بهر شانم که وت، مه لا شه ش په نجه
توند رای وه شاندم:

- چیه ناگات له خوت نییه؟ دلّی لای کییه؟

- خه جاله تم ماموستا، دلّی لای خومه؟

- ده زانم لای خوته، بوچی گوئی له گوته کانم ناگریت؟ پوژیک دیت
په شیمان ده بیتته وه؟

له دلّی خوم دا گوتم، نه شه ه د و راست ده که یت، هر له ئیستاوه
په شیمانم. له باتی بیّم گوئی له تو بگرم، دوو دیوانه م بناسیبا یه، ئیستا
حالم به م حاله نه ده که ییشت. له ده ره وه چی فیّر ده بم و ده یخه م

هۆشم، لیره تو به تالی ده که یته وه .
 زهق زهق، سهیری ناوچاوانی ده کردم . نه م هیئا به سهر خۆم دا
 و سهرم خسته وه سهر کتیبه که . کاتیگ به هۆش خۆم هاتمه وه،
 حویره که چۆل چۆل بوو . به جۆریک چوو بوومه خه یاله وه نه م زانیبووم
 که ی ته و او بووین، هیچ گویشم له خوا حافیزی فه قییه کان نه بوو بوو،
 له وان وایه پۆ چومه ته ناو کتیبه که .
 به واشیک هه لسام به ره و مالی سۆنه ی جووله که که وتمه پئی . تا
 گه ییشتمه لای مالیان، به ته وای خوسابووم . ده رگای هه وشه که
 کرابه وه، یه ک دوو جار لیم دا و خانمی فهرمویکی کرد .
 - کورم، خۆی لیره نییه، بجۆ هۆده که ی سهر وه، لای ده سته چه پی
 مه کته به که، سنفی سی له ژیر کتیبه به رگ سووره که، ئامانه ته که ی بۆ
 داناویت .

دیار بوو پیشووتر پئی گوتبوو، من دیم . چی پئی گوتم وام کرد .
 ده ستم برد له ژیر کتیبه که پارچه تیانووسیکم ده ره یئا . به هه مان
 خه تی پیشوو نووسرابوو:

"ئه و تالاهه ی مرف ده یكات به دلی مروف دا، به سه د گریان
 و مه ست بوون، شیرین نابیت . خۆزگه ده مزانی بۆچی، ئیمه هینده
 به قین؟! ئامۆزگاریی که س ناکه م، به س تکام وایه ئازاری یه ک مه ده ن .
 ئیوه هه ره مووتان، به لئ هه ره مووتان ئازاری منتان دا، من به
 پیکه نین، وه لأمم دانه وه .

نالیم ئازارم مه ده ن، وه لئ گهر ئازاریشم ده ده ن، ئیسقانه کانم
 مه شکینن . ئیسقانه کانن من ده بنه خاکی ئەم شاره . ئیسقانه کانن من
 وه ک خۆم، ده بنه خاکی ئەم شاره .
 ناخ، چ بلیم"

له ژیر ئەم قسانه، به خه تیکی ورترباس له وه کرابوو، خوین له
 مه چه کی راستی ده چۆرا، به ده م هاواره وه به ناو قه یسه ری شاره که دا

ئەم قسانەى دەکردا
 وای خودایە، بۆچی ئازاریان داو، بپوام نەدەکرد بەو توندییە لییان
 دابیئت. که خەتە وردەکەم خویندەو، کزییەک بە دلم دا هات. ئەو
 کتییە ئەوئەندە بئی پەحمە، پەپوولەیهکی بئی بال، دەخاتە ناو چرایەکەو
 تا بسووتیئت. خوینەکەم بیینی بە مەچەکییەو دەچۆرا، هاوارەکانی لە
 ناو گویم دا زرنگەیان دەهات، دیسانەو چوومەو سەر نووسینەکە:
 "کیشەى من لەگەڵ ئارەزووەکانتان نییە، لەگەڵ ئایین نییە، لەگەڵ
 مەرۆفە. مەرۆف خۆی شتەکان درووست دەکات و خۆیشی لە ناویان
 دەبات. گەر بپوام پئی ناکەن، لییان نزیک ببەو تا بیان ناسن. که
 ناسیتانن، ئەو کات بپوام پئی دەکەن. حیکایەتیک نییە لەم سەر
 زەمینە، لە حیکایەتیکى ترور نەگیرابیئت. میژووێک نییە، نەبەستراپیئت
 بە میژووێکی ترور، خوایەک نییە، خودایەکی تری نەبیئت. دنیا و
 چیرۆکەکانی، وەک ئەستێرەکان و تەزیحەکان، بە یەکەو بەستراون.
 یەکەم جار مەرۆف خودای تاشی، پاشان شکاندی! ئینجا کردی بە
 ئاگر و کورژاندییەو، دوایی کردی بە هەتاو و شەوان بۆی گریا، ئاخیر
 جار بۆ ئەوێ بپوا بە خۆی بکات، شاریدیەو، تا هەرگیز نەتوانیئت
 هیچی پئی بکات. مەرۆف ئاوا، هەمیشە خۆی دارەکە دەچینیئت و
 دوایی دەبیریتهو! خوداکان درووست دەکات و دەیشیان پووخینیئت!
 دە پیم بلین: یەک شوینم پئی بلین لەم کەونە، دەستی مەرۆفی پئی
 گەیشتبییئت و زامداری نەکردبیئت. ئاخەر مەلئ، ئەم کابرایە شیئتە و
 قسە فری دەدات، وەرن با هەزاران برینتان پیشان بدەم، جئ دەستی
 مەرۆفی بە سەرەوێ. یەک برینم پیشان بدەن، جئ دەستی مەرۆفی لە
 سەر نەبیئت؟ درۆ دەکەم؟ ئەگەر درۆ دەکەم خودا لەمە شیئتەرم بکات"
 ئەمە ئازار بوو نووسراوێ. ئازاریک لە گوتهکانی تری نەدەچوو.
 حەقی خۆیەتی بۆچی هاوار نەکات، لە شاریکی وەک ئەم شارە ناخۆشە
 دا، تەنها یەک دیوانەى لئ بیئت، بەم جوړه ئازاری بدەن. ویستم کتییە

سورده که بیش دهر بهینم و له ژیر تیانووسه که دای بنیم و، بیانووسمه وه .
 گویم له کۆکه یهک بوو له پشت کتیبخانه که . چوومه سوچی لای
 راستی، په رده کهم لادایه وه، ده لالم بینی .
 سه رنجی دهسته کانی ده دام، له کاتی گواستنه وهی دهستنووسه که
 بو دهستنووسیکی تر . دوی که میک هاته پیش و په نجهی خسته سهر
 پیتهیک به هه له نووسیبووم . منیش لایه کم بو کرده وه و راستم کرده وه .
 دوی ته واوکردنی دهستنووسه که، هه لسام پویشتم و پیم گوت:
 - نیستا په له مه، دیمه وه پیکه وه هه ندیک کار ده کهین، نه گهر پیته
 خوش بیت .

سه ری پازی بوونی له قاند و له هۆده که چوومه دهر .
 هه ر که گه ییشتمه کۆلان، دهستم کرد به گیرفانم دا چهند قروشیکم
 پی بوو . نه و قروشانه به شی دوو که بابی ده کرد . خلور بوومه وه بو
 لای هه مامی سپی و له که بابخانه کهی سهر ریگا که، دوو قه باله که بابم
 پیچایه وه و که وتمه ری . هیشتا له شار دهر نه چوو بووم، هه ورکیکی
 تاریکی هیئا . نه و پورته هینده باران لی دابووم، شوینیکم نه مابوو
 پیس بیت . یهک دوو هه نگاویک له شار دوور که وتبوومه وه، تاوینک باران
 دهستی پی کرد تا گه ییشتمه لای کووخه که خوشی نه کرده وه .

له ناو کووخه که، ناگریکی خوشی کردبوه وه و قاچه کانی یه کالā
 کردبوه وه و خووی دابوه بهر ناگره که . که خۆم کرد به ژوور دا،
 راجله کی . یه کسه ر هه لسا یه سهر پی و فه رمووی کردم بو ته نیشتم
 ناگره که . هینده هیمن و غه مگین بوو، له پیای ناو تابلو کۆنه کانی
 که نیسه کان ده چوو .

دهستم برد له ناو تیشوه به پیست درووست کراوه کهم، لووله
 که بابه کانم دهر هیئا و دامه دهستی . له پیش دا بۆنیکی کرد، له کاتی
 بۆنکردنی دا چاوه کانی داده خست . هینده به هه سره ته وه بۆنی ده کرد،
 له باوکیک ده چوو بۆنی منداله کهی بکات .

هه ميشه تا نانی نه خواردايه، تاقه تی قسه کردنی نه بوو. هيچيشم له گه ل خو م نه بردايه، بړوا ناکه م داوای بکردابايه. عاده تی وا بوو، گهر هه بيټ ده خوات، گهر نه بيټ، به بيدهنگ داده نيشيټ. ورده ورده عاده ته کانی فير بوو بووم. گوزه يه ک ئاو له سوچی لای چه پی کووخه که دانرابوو، له گه ل جاميکی به ته خته درووست کراو. هه لسام جاميک ئاوم بو هينا و کترييه ره شه که يشم خسته سهر ئاگره که و چنگی چایی ره شم تی کرد. کاتيک خه ريکی ئه م شتانه بووم، به لاقرتيوه پی گوتم:

- چييه خه ريکی مه جلیس خو شکردنيت.

منيش به زه رده خه نه يه ک وه لامي قسه يه که يم دايه وه. ويستم قسه يه ک بکه م، ده ستي کرده وه به پرسيار کردن. هه موو جار پرسيار هاژنی ده کردم.

- چه ند جوړ مردن هه ن؟

- ده لين زوړ هه يه و يه کيکيان شای هه موويانه.

- کامه يان؟

- ئه وه ی ده پوټ و ناگه پيټته وه!

- به پيکه نينه وه، ئه وه يان مردن نييه، سه فهره و گواستنه وه ی کاتي مروقه له شوينيکه وه بو شوينيکی تر. شای مردن، مردنيکه، مروف ده يخاته سهر دلی مروف!

- يانی چو ن؟

- يانی، ئه و پوژانه ی ده نگيک له ناخته وه پيټ ده ليت، ئه مرو مردم، شتيکم بينی، يان که فلانه شتيان پی گوتم. ئه وه شای مردنه.

- ئه ها تی که ييشتم.

- جا با پيټ بلیم:

"لای من ته نها دوو جوړ مردن هه يه. جوړيکيان، ونبوننه هه ميشه ييه، جوړيکيشيان شکانه. مروقه به شکوکان له مردنه"

مه‌میشه‌یی سل ناکه‌نه‌وه ... له شکاندنه‌کان سل ده‌که‌نه‌وه . مه‌هیل
 که‌سیک لیته‌وه نزیک بیټ، که خه‌ریکی شکاندنی ئه‌وانی تره، چونکه
 پوژیک دیت تۆیش ده‌شکینیت. مردنیک، که به ده‌ست خودا بیټ،
 مردنیک خۆشه و ده‌بیټ هه‌موومان تامی بکه‌ین. مردنیکیش له خودا
 به‌نریته‌وه و بدریته ده‌ست مروّف، مردنیک به شکو نییه. مروّف
 به‌رده‌وام بۆیه ئه‌وانی تر ده‌شکینیت، یان ده‌یانکوژیت، تا شکویان
 نیک بشکینیت. جه‌نگاوه‌رانی ناو شه‌ره‌کان، که ره‌سته‌ی ده‌ستی که‌سه
 بی شکوکانن. ده‌چن بۆ شه‌ر و ده‌کوژن و ده‌کوژین و شکوی یه‌کتر
 ویران ده‌که‌ن، تا که‌سیکی پشت خۆیان، شکودار بکه‌ن. من هیچ له‌م
 جوړه مروّفانه‌م خۆش ناویت. مروّف کاتیک پیویسته شه‌ر بکات و
 بکوژیت، بیانه‌ویت بیته سه‌ری و چه‌وشی ماله‌که‌ی، یان میرنشینه‌که‌ی
 تیپه‌رینن. شه‌رکه‌رانی به‌رگریکار باشتین شه‌رکه‌رن، بمرن و بیشمرینن،
 لیان دیت. له ده‌ره‌وه‌ی ئه‌م باب، ئیدی هیچ شتیک شایه‌نی شه‌رکردن
 و مردن و مراندن نییه

بچکۆل، دایم به‌ گوومانه‌وه سه‌یری گه‌ردوون بکه‌. عه‌قل بۆ گوومان
 دروست کراوه، تا له پێگای گوومانه‌وه، راسته‌ پێگا که‌ بدوژیته‌وه .
 ئه‌میش وه‌ک خه‌لکه‌که‌ی تر، هه‌ر جاره و ناویکی لی ده‌نام، ده‌میک
 ده‌یگوت بچکۆل و ده‌میک ده‌یگوت گه‌نجۆ و ده‌میک ده‌یگوت کوپه‌،
 قه‌ت ناوی خۆمی نه‌هینا، سه‌یره ده‌لیی ناوه‌که‌م بۆ خۆم نابیت، وا
 که‌س به‌و ناوه‌ بانگم ناکات.

با بیرم نه‌چیت، مروّف زۆر ئالۆزه ... ئالۆزترین گیانه‌وه‌ری سه‌ر
 زه‌وی مروّفه ... هه‌تا زیاتر لی وردبیته‌وه، زیاتر ئالۆزییه‌که‌یت بۆ
 ده‌رده‌که‌ویت. زۆر له‌و که‌سانه‌ ده‌ترسم مندالییه‌که‌ی ناخیان جی
 هیشته‌وه. که‌ مندالی ناخ جی هیشته‌وه، مردوویه‌کی له‌ ناو جه‌سته‌یه‌کی
 بی پۆح دا. له‌وه‌ته‌ی خۆم ده‌ناسم و گه‌راومه‌ته‌وه بۆ ناو خۆم، هه‌ول و
 ته‌قه‌لاکام بۆ زیندوو هیشته‌وه‌ی مندالییه‌که‌ی ناخمه. که‌سیک بتوانیت

۱۷۸
مندالیه که ی ناخی به زیندوویی را بگریخت، نه ده مریت و نه ده یه ویت
که س له به رده م نه و دا بمریت و بشکیت. راسته شکانی مروّف دهنگی
نییه، وه لئ ناخ ویران دهکات.

مه هیله مندالیه که ی ناخت کال بیته وه، با بو هه میسه به جوانی
بژی. گولیک که به چاوی مندالیک سیر بگریخت، جیاوازتره له و گوله ی
به چاوی گه وره یه ک سیر دهگریخت. له م شاره دا، چه ندین جور مروّف
هه ن، جوانترینیان که سانیکن مندالیه که ی ناخیان نه ی هیشتوه پیس
بن. نیستا تو هه نگاوبه هه نگاو به ره و گه وره یی دهچیت و له مندالیت
دور ده که ویت وه. به رده وام پیویستت به وه یه، لایه ک بکه یته وه بو
دواوه، تا چاویک له مندالیت بکه یته. به رده وام پیویسته هاروهاجی
مندالی ناخت سه رکوت نه که یته و بهیللیت وه ک خوی بمینیت وه. له بهر
دهسته بچووک و جوانه کانی منداله کان و قیزوهوپیان نه بیته، ده میک
بوو نه م دونیا یه سه ره و خوار بووبوه وه. جا وه ره نه و منداله جوان و
ناسکه، که گه وره ده بیته، جاری وا هه یه درنده یه کی لی ده رده چیت،
که شهرم له خوت بکه یته.

درنده کان گوناهیکیان نییه، ته نها گوناهیان نه وه یه نه یانزانیه
منداله که ی ناخیان په روه رده بکه ن و خویان داوه ته ده ست گه وره یی.
خودانه ده ست گه وره یی و فریوخواردن به گه وره یی، مالویرانیی به
دواوه یه. ئامان، دهستم به دامانت بچکول، نه م فریوه نه خویت ... قسه
بو تو ده که م و نامه ویت پوژیک بیته، نه و که سه ی زوربه ی قسه کانی
خومم بو کرد، مروّف نه بیته شتیکی خراپتر بیته له مروّف.

سهرم گیژی ده خوارد. نه فریا ده که وتم وه لامیکی بده مه وه، نه
بویشم ده کرا به په له په ل نه و قسه به نرخانه له سهر یه ک بنووسمه وه.
نیوهیم ده نووسی و نیوه که ی تریان له میشمک دا هه لده گرتن. هه ستی
به وه کرد، ماندوو دیارم ... که میک وه ستا ... قومیک ناوی خوارده وه و
پاشان به هیمنیه وه پرسه:

- تۆ پاستەكەيت، پەلەپەلکردن قازانچ بە كەس ناگەيەنیت. من پەلەم کرد وایە؟
- بەلێ پەلە بوویت، منیش هیشتا را نەهاتووم بتوانم بە خیرایی

بنووسم.

- باشە بۆ دەینووسیتهو؟ دەتەویت چی بکەیت؟
- نایشارمەو، لە نیوان تۆ و مەلا شەش پەنجە دا، گیرۆدە بووم.
کاتیکی دیم بۆ لای تۆ، دەمەویت دەری بخەم پێگاکی تۆ بە راست دەزانم، نەك پێگاکی ئەو.

- بوەستە بچکۆل. من دژی مەلا شەش پەنجە نیم. من تەنھا ئەو شتانە دەلیم، کە خۆم بینومن و بڕوام پێیانە ... لەوانەیشە راست نەبن ... عەیبی گەورە ی من، لەو کاتەو دەستی پێ کرد، گورزیک بەر سەرم کەوت. دواي ئەو گورزە دەنگیک لە ناخەم دا بە ئاگا هات ... دەنگەکی ناخەم چیم پێ بلێت دەیکەم ... چیم پێ بلێت، دەیلیم. نازانم بەرەو کوێ دەپۆم، وەلێ دەزانم هەر چی عازاوێ نامی گیانمە برینە. زۆر شتم بیر نەماو، بەلام بیرم ماو، گەلەگورگیکی پەلاماری منیان دا. دواي بیکەس بوونم و لە دەستدانی ئازیزانم، گەلەگورگە کەیش بەر بوونە گیانم. بۆیە دەستم لە ژیان هەلگرت و کەوتمە شوین دەنگەکی ناخەم.

- واتە تۆ کەسانیک ئازاریان داویت، بۆیە وات لێ هاتو؟

- چیم لێ هاتو؟

کە بەو جوورە وەلامی دامەو، تەریق بوومەو و کەمیک بە خۆم دا چوومەو:

- هیچ، هیچت لێ نەهاتو.

دایە قاقای پێکەنین، بە شیوەیەکی پێدەکەنی، دەنگی تا چەمەکی خوارەو دەچوو ... پێکەنینیکی شیتانە، بە راستی شیتانە ... یەكەم جارم بوو ببینم بەو شیوەیە پێدەکەنیت، چ پێکەنینیکیش، بەرز و

دریژ. هیئده پیکه‌نی، چاوه‌کانی پر بوون له ناو. به قو‌لی کراسه‌که‌ی

چاوه‌کانی س‌ری و گوتی:

- ده‌زانم چیم لئ هاتوه. پیم ده‌لین دیوانه، پیم ده‌لین شیت‌ه‌ی ناو
کۆلانه‌کان، خه‌لوه‌تنشینی ته‌ریک‌کراو... چلکن... هه‌زاران ناوی له‌م
شیوه‌یه. ئه‌و ناو و ناتۆره و قسانه گرینگ نین، گرینگ ده‌نگه‌که‌ی
ناخمه. گرینگیش نییه تۆی منداڵ چۆن سه‌یرم ده‌که‌یت، به‌ قسه‌م
ده‌که‌یت یان نا، گرینگ ئه‌وه‌یه له‌م شاره منداڵیک هه‌یه، تا شتی‌ک فی‌ر
بی‌ت خه‌رجیه‌که‌ی خۆی ده‌دات به‌ خواردن بۆ دیوانه‌کان. دیوانه‌یش
له‌ به‌رامبه‌ر تی‌ربوونی، هه‌ندی‌ک شتی منداڵانه فی‌ری ئه‌و منداڵه ده‌کات،
به‌لئ زۆر منداڵانه. هیشتا شتی‌کم فی‌ر نه‌کردو‌یت بۆ گه‌وره‌کان باش
بی‌ت. نایشمه‌و‌یت گه‌وره‌کان فی‌ر بکه‌م... له‌ ده‌ست چووین و ته‌نها
منداڵه‌کان هه‌قی فی‌رکردنی شتی باشیان هه‌یه.

قسه‌که‌م پئ ب‌ری... ویستم چاکی بکه‌مه‌وه... دلم که‌می‌ک ده‌گو‌وشرا:

- نا، مه‌به‌ستم هیچ نه‌بوو. منیش ئه‌و قسه‌یه‌م کرد که‌ خه‌لک
ده‌یکات.

ده‌نگی گۆرا...

- راسته تۆیش وه‌ک خه‌لک ده‌م ده‌که‌یت‌ه‌وه... هاتنت بۆ لای من،
به‌س ئه‌و شتانه‌ی فی‌ر کردو‌ویت له‌ ده‌می من که‌وتوونه‌ته‌ خواره‌وه. بریا
وا نه‌بایه، پۆله‌ بۆیه‌ پازیم له‌گه‌ڵ تۆ دابنیشم، ئومیدم به‌وه‌یه پۆژی‌ک
بی‌ت، تۆ له‌و خه‌لکه‌ نه‌چیت. گه‌ر هه‌مان قسه‌ی ئه‌وان بکه‌یت‌ه‌وه،
که‌واته ئیتر مه‌یه، که‌واته سوودی نییه، ناب‌یت به‌س ئه‌و شتانه‌ بزان‌یت،
من ده‌یلیم. ئه‌ی ژیا‌نه‌که‌ی خۆت چی تی‌دایه؟ چی فی‌ر بو‌ویت. بۆچی
هه‌ر چی خه‌لکی‌ک گوتی، خه‌لکانیکی تریش به‌ شوینی دا ده‌یلینه‌وه.
هیشتا قسه‌کانم له‌ سه‌ر مردن به‌ ده‌ستی مرو‌ف سارد نه‌بوونه‌ته‌وه،
شکاندن ئه‌وه‌یه هه‌ر شتی‌ک بیست بیل‌یت‌ه‌وه... شکاندن مردنه... پیم نه‌گوت‌یت...

به خۆم دا چوومه وه . زانیم هه له یه کم کردوه، گهر فریای خۆم نه کهوم، له دهستی دهدهم . توورپه بوونه که ی له ناخییه وه دهاته دهر . به پووخسار تیک نه چووبوو، به دهنگی تییکچوونه که ی ناخیم هه ست پئ ده کرد . هه لسامه سه ر پئ و داوای لیووردنم کرد و چه مامه وه دهستی ماچ بکه م، پئگهی نه دا . به دهسته گه وره کانی ئاماژه ی بۆ کردم، دابنیشمه وه . دانیشتمه وه و که وته وه قسه .

- نیگه ران نیم... تویش نیگه ران مه به . بۆیه وا قسه م کرد، تا ئیدی وهک خه لک نه بیت . دنیا پیوستی به که سیکه، له وانی تر نه چیت . پیوستی به که سیکه شاره که پاک بکاته وه . هه ر که سیک، وهک خه لکی ئه م شاره نه بیت، له ناویان دا پئی نابیته وه . سه یر بکه به یانی تا ئیواره را که را که یانه، تا که میک زه ریان ده ست بکه ویت و ئیواره بیده ن به شتیک سکی خۆیانی پئ تییر بکه ن . پۆژ نییه ده یان عه ره بانه، خواردن نه فروشریت . له هه ر سووچی شه قامیک چیشته خانه یه کی گه وره کراوته وه، بۆ تییرکردنی ورگه کان و له ناو هه ر کۆلانیکیش مزگه وتیک قوت کراوته وه، بۆ بیهۆشکردنیان . ده چن له چیشته خانه کان ورگیان تییر ده که ن و له مزگه وته کانیش خۆیان بیهۆش ده که ن و ده چنه وه ناو ماله کانیان، ده میان ده که نه وه و قسه ده که ن . ئه مه که ی شاره ؟ شار پیوستی به ژیرییه، پیوستی به دیوانه نییه . حه قی خۆیانه منیان شاره دهر کرد و له ده ستیان هه له اتم، من دیوانه بووم، به لام بۆچی بۆ ژیریک ناگه رین تا له ناویان دا بیت

شاره که هاته به ر چاوم . میریکی نانه جیب به خۆی و کۆمه لیک سلیکه داری سوپای تورکه وه چییان بویت ده یکه ن . خانه قا که یه ک دوو کۆلکه مه لای تیدایه سه ری زمان و بنی زمانیان پیا هه لدانه به میر و میرنشینه که ی دا . ئه و یه ک دوو زانایه ی له شاره کانی دیکه وه هاتوون، بۆ خۆیان له گوشه یه ک دا دانیشتوون، خه ریکی نووسینی شیعر و شانامه ن... نه باکیان به خه لکه و نه شتیکیش به خه لک ده لین .

بازار په که تر شاوه . چی پیسی و پوخلییه تی دا ساغ ده کړیته وه .
هر که سیک بۆ خوی چونی پی خوش بوو، لی ده خورپیت . سهر دینم و
سهر ده بهم، جگه له سونه ی جووله که، که س نابینم بۆ ئەم شاره باش
بیټ . باشه بۆچی ئەم شاره وایه ؟ باشه بۆچی که س وهک دیوانه بیر
ناکاته وه ؟ خو هه موو قسه کانی راستن . منیش بیرم لی نه کردبوونه وه .
سهرم له سهر تیانووسه که بهرز کرده وه و پیم گوت:

- مندا له کان هه له ده کهن و گه وره کان لیان ده بوورن . بمبور ده دیوانه
گیان، که شتیک ده لیم، له ساده یییه وه یه نهک له رقه وه . دیوانه گیان،
خوت باش ده زانیت، بویه نه و ریگا دووره ده بریم، تا شتیک فی ریم .
من به و ژیا نه رازی نیم، بویه هاتوومه ته لای تو . به و شاره رازی نیم،
ناسووده ترین کاته کانم، نه و کاتانه ته نیام، یان له گه ل تو م، چاوه رپیش
نیم که سیکی گه وره م لی ده رچیټ، به لام خوشیم له وه دیت، وهک
نه وانی تر نه بم . هر نه مه نده به سه بۆ من، که بتوانم که میک له تو
بچم . تو دیوانه ی مروفتیت و منیش دیوانه ی تو م .

ده بیټ برۆم . کاته کان درهنگن و تا ده گه مه وه شار تاریک ده بیټ .
بوه به عاده ت له ژیانم، به رده وام درهنگانیک ده چمه وه مال، دایکم و
باوکم راهیټا، که به م جو ره قبولم بکه ن، گه رچی سه ره تا سه خت
بوو، وه لی ئیستا ناسای بوه ته وه . به مه دا تیگه ییشتم، شتیک زور
سه ختیش بیټ به پیی کات ده توانیت بیکه یته عاده ت و شتیک
ناسای . ده ی خوات له گه ل دیوانه گیان . توخوا دلټ لیم گه رد نه کات .
هیچی نه گوت ... به س پیکه نی، پیکه نینه که ی دلنیایی بوو بۆم، که
دلی له جاران سافترو پاکتره به رامبه رم .

تا گه ییشتمه وه شار، نه ستیره ی ته نیشت نه ستیره که ی مانگ
دهر که وت . که میک دلته نگ بووم و که میکش سه رمام بوو . هر که له
دهر گای حه وشه وه چومه ژور، یه که و راست چومه لای ناگردانه که ی
دایکم و پشتم تی کرد .

دایکم چاوی پیم کهوت خوسابووم، دەنگی بەرز کردەوہ:
 - ئەک دایکت بمرئ خو ئەوہ ھەموو گیانت خوساوە. بە ناخیری
 نەبیٹ، لە کوئ بوویت بو خۆت داوەتە بەر باران.
 دایکم بە دەم ئەم جوړە قسانەوہ پویشت لە ناو تویشەبەرەکە،
 کراسیک و پەستەکیکی ھینا و بە خیرایی کراسەکە ی لە بەرم داکەند
 و ئەوی تری کردە بەرم و پەستەکەکە ی خستە سەر شانم. وردە وردە
 گەرم داھاتم و خەوم دەھات. دوو قاشوق چیشتم خوارد و چوومە
 ھۆدەکە ی خۆم، لە گەل خۆم بە ئەرز دا دا، خەو بردیمەوہ.

گردبوونه وهی خه لک

میره کانی پینشو، یان له خانه قاکان، یان له کۆشکه که ی خویان
قسه یان بو خه لک ده کرد، که چی ئەم میره بینی شاره که له ژیر دهستی
خوی دایه و سوپای تورکی پشتی بهر نادهن و باج و خه راجیکی زۆر
بو خوی و سوپا کۆ ده کاته وه، لووتی کردبوو ئاسمان.

پیاوماقوولان و ئەشرافانی شار، خویان لی نه ددها، مه گهر کاریک،
یان لاقرتیه کی هه بوایه، بانگی ده کردن و دهسته و تاقمه که ی،
کۆمه لیک ده سمالباشی بوون، هه ریه که یان خه لکی مه مله که تیک بوو.
خویشی بو ی گرینگ نه بوو، زانا و ئەشرافه کان له دهوری بن، ئەو
چهند جاره ی پیاوماقوولانی بانگ کردبوو هینده به لاقرتی و دوور له
ئه ده به وه قسه ی له گه ل کردبوون، هه ستیان به سووکایه تییه کی زۆر
ده کرد و ده سه لاتیشیان نه بوو، دهنگ له ئاستی بهرز بکه نه وه.

ئه ویک باکی به وه نه بیته سوپای بیگانه بهینیه ناو شار و براکانی
خوی شاربه ده ربکات و خزمانی خوی تووشی له سیداره دان و
سووکایه تی بکاته وه، چ باکی به سووکایه تیکردن به خه لک هه یه.
دونیای بوته کورسییه شه قوشپه که ی و کۆشکه به رزه که ی سه رگرده که
و دهسته و تاقمه که ی خوی. هه تیوه له ئەستور و دهستکورتیه که ی لای
دهسته راستی، که خوا ده زانیته زۆلی کوپیه، سه روبنی ده سه لاتیه که ی
له ژیر دهسته. خویشی به لووته زل و ده مه توژه خواره که ی و سه ره
که چه ل و دهسته کورته یه وه، له شووتی فروشی لای ده روزه کانی شار
ده چیته، کوفر نه بیته، نالیته مندالی ئەو دایکه نازداریه، که چاوه

بچوکه کانی ده تروکینیت و به ده مه خواره که یه وه ده که ویت قسه، بق
له زمانی ده باریت.

نیوه پو بوو به ناو شار دا چار درا میر دواي بانگی عه سر له
چارپیاننه که قسه ی زیرین بو خه لک ده کات. هه موو که س ده بیت
له وئ ناماده بیت و گوئ له قسه به نرخه کانی میر بگریت. دواي نویژی
عه سر به یه واشی له خانه قاکه وه چوم بو چوارپیاننه که. له و سهره وه
به خوی و نه سپه سپیه که وه ده رکه وت... قاچی هینده کورت بوو،
به چ حالیک ده گه ییشتنه پیبه ندی نه سپه که... ده سته کورته کانیشی
یه کیکیان ره شوی نه سپه که ی پی گرتبوو، به وی تریشی، سلای له و
خه لکه ده کرد، که له ترسان سهری خویان بو داده نه واند. هه تیوه لچ
ئاوساوه که یش له ته نیشیته وه ده پویشست و موره ی له خه لک ده کرد.
له پشتیه وه یه ک دوو ده سمالباشی هانکه هانکیان بوو، تا به پی
نه سپه که بگه ن. کاتیک له چوارپیاننه که دابه زی، یه کییان ده سستی
خسته ژیر قاچی و نه وی تریشان چه مییه وه، تا پی بخاته سهر پشتی.
که خه لکه که نه مه یان بینی، نیوچاوانیان گرژ بوو... پیشووتر هیچ
سهر کرده یه کی سوپا و هیچ میریک، له پیش چاوی خه لک، کاری وای
نه کردبوو.

ئاخر گزگلی لووت زل، تو شار و نیویکت به ده سته وه یه، نه م
خوبادان و جرتوفرته له چیه... خوت به چی ده زانی، خوت هینده ی
نه سپیه کی و میرنشیننه که یشست هینده ی برینیکه، نه م خوناندن و
هاتوچوونه له چیه. که سیک نه ت ناسیت، وا ده زانیت نه م برینه
بچوکه ی ناوت ناوه میرنشین، خوت به ده سست هیئاوه، چووزانن
چوویت سوپای بیگانه ت هیئاوه و خوت جگه له نوکه ریکی بچکوله،
ده سه لاتی میشووله یه کیشست نییه.

چوارده وری چوارپیاننه که به سلیکه داری سوپای تورک گیرابوو...
یه ک دوو فرمانده ی خواری خواره وه یان، له سهر پینچ کورسییه

پیزکراوه که ی ناوه پاستی چوارپییانه که دانیشتبوون ... دیار بوو
 فرمانده گه وره که یان بیژی نه هاتبوو بیټ، جا بوچی بیټ و گوئی له
 کئی بگریټ ... گوئی له نوکه ریکی که چه لی کورته بنه بگریټ، له وه ته ی
 هه یه ئاشووب بوو بو مهمله که ته که و له بهر خاتری کورسییه که ی
 خوی، نه وه ی له دهستی هات کردی. دهستی خوش بیټ، فرمانده
 گه وره که یان نه هاتوه. قه سه م به و قورئانه ی لی م خویندوه، له ترسی
 باو کم نه بیټ، که ده زانم زور بی شه ره فن، گه ر من نه یه م عه زیه تی
 ده دن، نه ده هاتم. باشریش که هاتم، بو نه وه ی باش بیناسم و بزنام
 نه م گزگله ی کو مه لی ک ده سمالباشیی بو ده که ن، کییه .

له سه ر کورسیی ناوه پاست دانیشته، وه ک مندا ل به حالیک قاچی
 ده گه ییشته سه ر زه وییه که . به چاوه بچوکه کانی و لووته خره که ی
 سه ر نیوچاوانی، سه یری نه م لا و نه و لای ده کرد و زه رده خه نه یه کی
 بی تامی بو خه لکه که ده کرد. خوشی له وه دا بوو، که س نقه ی لی وه
 نه ده هات. که سانیک به س سه یریان ده کرد و که سانیک تریش یه ک
 یه ک و دوو دوو، له به ینی خو یان خه ریکی چرپه چرپ بوون، له وانیه
 نه وانیش وه ک من، له دلی خو یان دا نه فره تی لی بکه ن. که ناخوشه ،
 خو ت به شتیکی گه وره بزانیته و له ناو دلی خه لکیش دا نه فره تته لی
 بگریټ.

دوو له فرمانده بچوکه کانی سوپای لای دهستی راستیه وه
 دانیشتن و بابای لچئاوساویش لای چه پی و یه کیکی تر، که چاکیکی
 دریژ و لووتیکی خواری پیوه بوو، لای لچئاوساوه که دانیشته. سی
 چوار سلیکه دار له پشتیه وه و له و سه ری گوشه ی چه پیشه وه
 ده سمالباشیه ک دهستی خستبوه باوه شی و به شیوه ی چه مانه وه،
 خوی بیده نگ کردبوو، سه یری ده کرد. پاش که میک تیرامان له یه کتر،
 بابای سه ر سووچه که دهستی کرد به قسه کردن.
 خه لکینه، له سای سه ره ی میری گه وره مان، مهمله که ته که ناوه دان و

خۆشە. ھەموان خۆش دەخۆن و خۆش دەنوون، ئەمەیش پەرچوویە کە
خودا بۆمانی ناردووە و لە ژێر سیبەرە کە ی دا ئاسوودە ی کردووین.
ئەمپۆ جەنابی میری گەرەمان، لوتفی کردووە، چەند قسە یەکی
زیرینی درەوشاوە بۆ خەلکە کە ی خۆی بکات و لە نزیکە وە ئاگای
لە کیشە کانتان بیّت، خوا دەست بە بالیە وە بگریّت و ھەمیشە
میرنشینە کە ی ئا و گەشاوە بیّت، حەز نا کە م زۆر بە شان و بالی دا
ھەلبەدەم، با جەنابی گەرەمان خۆی لوتف بکات.
کە قسەکانی تەواو کرد، لە تەنیشت خۆمە وە گویم لە دەنگیک بوو
بە کزییە وە دە یگوت:

دەک پووت پەش بیّت بۆ خۆت و قسە و میریشت، ئەم گزگە
بیگانە پەرستە، مەگەر میری تۆ بیّت، دەمخواری وا. تو یکلای پیو
نەهیشتین، ئەوەندە باج و خەراجی لی سەندین و لە سەر قووتی ئیمە
دەژی. بە تەمایت بیکەیت بە گەرەمان. پووی زەمانە پەش بیّت، ھەر
کە سیک ناپیاو بیّت، دەبیّتە میری ئەم میرنشینە. چۆن ئەو بە کزییە وە
قسە ی دەکرد، منیش بە کزییە وە پیم گوت:

- کابرا دەمی خۆت بگرە، کە سیک هیئە نا ئینسان بیّت، براکە ی
خۆی دەربەدەر بکات و براژنی خۆی و برازاکە ی بکات بە سۆزانی
و دوا ییش بە کۆمە لای مەلای چەرچی، بەردبارانیان بکات، پەحم
لە دلی دا نییە و گوئی لە هیچ نادات، پیویست ناکات دەنگت بەرز
بکەیتە وە، لە دلی خۆت دا قسە کان بکە بە سە.

- نا، کاکە نا... تۆ نازانیت چی بە سەر ئیمە هیئاو... منی
جوتیاری بەستە زمان، لەو دەشتە چوار وەرزە خەریکی کارم، تا نانیک
بۆ مندالە کانم پەیدا بکەم، ئەم گزگە لیش لە مالە وە دانیشتووە قسە ی
زل دەکات و نیوہی قووتی مندالە کانم دەخوات. ئاخر میرایەتی گەر
وا بیّت، شەرت بیّت بە شەرتی خوا میرایەتی زەویشم پی دەگریّت.
- کابرا، تۆ فەقیری، منیش وەک تۆ فەقیرم. پیویست بەم قسانە

ناکات، توپکلی بهس به دهستی تۆوه نه هیشتوه، بهس قووتی تۆ
ناخوات، هی هه موومان دهخوات. خۆبادانه که ی بهو سوپای بیگانه یه وه
نهک به خۆی. سهیری خه لکه که بکه، به جۆریک لیی دهپوانن به
دهموچاویانه وه دیاره، نه فره تی لی ده کهن. میریکی ژیر بوايه، خه لکی
له خۆی کۆنه ده کرده وه، تا نه فره تی لی بکهن.

گوئی به قسه کانی من نه دا، له بهر خۆوه بۆله ی ده هات،
ده و روبه ره که یشی کهس نه لای ده کرده وه نه قسه کانیان بۆ گرنگ بوون،
له وه ده چوو گوئی خۆیان گرتبیت، یاخود پییان خوش بوو. خه مم
بوو لا بکه نه وه، یاخود یه کیکیان به ئامار هیهک، ده سمالباشیه کانی
تیگه یه نیت و قور ببیت به سه ری جوتیاری داماو دا، که چی وا
پیده چوو قسه کانی لای گو یگره کان هینده به تام و چیژ بن، له دل ه وه
پییان خوش بیت.

که میک خۆم کشانده دواوه و به لای راست دا پۆیشتم تا له سه کوکه
نزیك بوومه وه، ده مه ویست بزائم میری گزگل چی ده لیت، که میک
چه چپ له ناو خه لکه که دا ده بیسترا، بابای قسه کهر ده ستیکی بهرز
کرده وه و ئاگاداری خه لکه که ی کرده وه بیده نگ بن، میر قسه ده کات.
بانخان له سه ر کورسییه که ی هه ل سایه وه و له پیش ده می سه کو یه ک
به ته خته درووست کرابوو، چوه سه ر سه کوکه و شوکور تۆزیک بالای
بهرز دیار بوو. خۆی بینی خه لکه که له ژیر دهستی دایه، ئحمیکی بۆ
کرد و په نجه خر و بچوو که کانی توند گووشی بوو. وا پیده چوو قسه ی
پی نه بیت، ته نها بۆ خۆنواندن هاتبیت، یان بیه ویت رقیکی ناخی به
سه ر ئه م خه لکه دا بریژیت.
"خه لکینه ..."

نۆر له نزیکه وه ئاگاداری ئیشوکاره کانتانم ... سوپاس بۆ
ماندوو بوونی هاوکاره کانم له میرنشینه که مان ... سوپاس بۆ دۆسته
به ری □ □ زه کانمان له سوپای تورک، به هاوکاری ئه وان، توانیمان له

سالانی پیشوو دا دهستیکی پیس، که شاره‌که‌ی کردبوو به سفره‌ی
خوانه‌کانی خوی، وده‌ر بنیین و پزگارتان بکه‌ین له نالاندن به ده‌ست
ئو ده‌سته پیسه‌وه

له کاتی ئەم قسه‌یه دا، پیره‌می‌ردیک له ته‌نیشستم بوو گوتی:
ده‌ک پووت ره‌ش بی‌ت... تو پیس بوویت، نه‌ک ئەو. ئەو که‌سانه‌ی
له‌وناوه‌ گوئیان له قسه‌ی پیره‌می‌رده‌که‌ بوو، به‌یه‌ک جار سه‌یریان
کرد. یه‌کی‌ک زه‌رده‌خه‌نه‌ی بۆ ده‌کرد و یه‌کی‌ک ترس له‌پووخساری
ده‌باری. هه‌ستم کرد ده‌چمه‌ هه‌ر شوینی‌ک، گو‌به‌ندی‌کی پیوه‌یه. ناچار
پیره‌می‌ردیشم جی هیشت. ترسم له‌وه‌ بوو، تووشی به‌لایه‌ک بېم و دایک
و باوکم، به‌ده‌ست ده‌سه‌لاته‌ ترسناکه‌که‌ی میره‌ گزگله‌که‌وه‌ به‌دبه‌خت
بن.

دریژه‌ی به‌قسه‌کانی دا:

"جا‌عه‌رزتان بکه‌م...

بۆ ئەوه‌ هه‌مووتانم کۆ کردوه‌ته‌وه‌، تا پیتان بلیم، گه‌وره‌مان سولتان
له‌قوسته‌نتینه‌وه‌ نامه‌یه‌کی موباره‌کی بۆ ناردووم، قه‌راری داوه‌، چی
میریکی به‌شکوی سه‌ر به‌ ئیمپراتۆریه‌ته‌که‌ی خوی هه‌یه‌، خه‌لات بکات،
خه‌لاته‌که‌یش پیدانی شاریکی تره‌ بۆ میرنشینه‌که‌مان و فراوانکردنی
ده‌سه‌لاته‌که‌مانه‌، داوا ده‌کات بۆ ئەم کاره‌ی، هاو‌لاتییانی میرنشینه‌که‌
پشتگیری میره‌که‌ی خویان بکه‌ن و باج و خه‌راجه‌کانی سوپایان بیر
نه‌چیت.

قه‌سه‌م به‌خودا، هه‌ر که‌سی‌ک سه‌رپیچی له‌ داواکه‌ی گه‌وره‌مان
سولتان بکات، له‌ بن دا ده‌سته‌کانی ده‌برمه‌وه‌"

ئەک قور به‌سه‌ری خه‌لک. هیشتا به‌مه‌ رازی نییه‌، به‌ته‌مايه
سولتانیش له‌ سه‌ر عاره‌قی نیوچاوانی ئەم خه‌لکه‌ بژی. باشه
کورته‌بنه‌، تۆیه‌ک که‌ خۆت بوویت به‌ ده‌سمال‌باشیی سولتان، چیت
داوه‌ له‌م خۆن‌اندنه‌. هه‌ی میری نامیر. میریتی، که‌ی نۆکه‌رایه‌تییه‌ بۆ

ئەم و ئەو. دەستی خەلک بۆ لە بن دا دەبریت، لە کاتیک دا نایانەوئیت
 خزمەتی سولتانیک بکەن، لە سەر ماندووبوونی خەلک ورگی خۆی زل
 دەکات. ئاخ، لە دەست میرەکانی کورد. یەکیکیان نەهات بۆ خەلک
 بێت. ئەوەی هات بە لای بیگانهیەک دا پای کیشا. سۆنە ی جوولەکە
 راستی دەکرد، کورد نابێت بە هیچ، چونکە میللەتەکە ی ماندوو دەبێت،
 میرەکانی ماندووبوونی میللەتەکە دەخەنە سەر خوانی بیگانهیەک.
 لەوەتە ی فامم کردووەتەو، چیم بیستووە و چیم خویندووەتەوە باسی
 دووبەرەکی کورد دەکات. باسی سەرلیشیواوی و مالبەکۆلی کورد
 دەکات، خەتاکەیش بیگانهکان نین، میرە ترسینۆک و چاپوکهکانیەتی.
 "بەرێزان..."

من میری ئێوەم و ئێوەیش منتان خوش دەوئیت... من هی ئێوەم و
 ئێوەیش هی منن."

هە ی هە ی، خۆی لی بوە بە قەیسەر! وەللا بابە نە من هی تۆم و نە
 تۆیش هی منیت. ئەم قسە بی تامە چییە. تۆیەک لەتە شارێک و چوار
 گوندی گەرگولت لە بەر دەستە، بۆ هەوات تی چووە و وەک قەیسەری
 پۆما قسە دەکەیت. دە وەرە شەق مەبە بە دەست ئەم کورتەبنەو، جا
 خوا بکات هەرەشەیش لە پۆمانەکات باشە.

"میرایەتی کاریکی قورسە و پیاوی خۆی دەوئیت. دوژمنمان زۆرە و
 لە ناو خۆیشمان دا دوژمن هەیە. لە دوژمنەکانی دەرەو ناترسم. لەو
 توولە مارانە دەرسم، بەخیویان دەکەین و پاشان گەرە دەبن و بە
 خۆمانەو دەدەن"

ئەشەدوایە. خۆت توولە مار بوویت و میری گەرە گەرە کردیت
 و دات بە خۆیەو. دوژمن، دوژمن... راستیان دەکرد دايم دوژمنیک
 دادەتاشی، تا قسەکان و ناخە ویرانەکە ی خۆی پئی هەرپێژیت و
 هەرەشە لە خەلکی ناوخوا بکات. عادەتی میری لاواز وایە، بەردەوام
 دوژمنیکی درۆینە درووست دەکات، تا قسە ی پئی بلیت و لە پئی

دوژمنه درۆینه که وه، ژیر دهسه لاته که ی خوی بترسینیت. ههر میریک له قسه کانی دا بهرده وام باسی دوژمنی کرد، گوومان له پاکیی بکه و خوی نوکه ری دوژمنیکه. له کتییی خهلیفه کان دا زۆرم له م بابه ته خویندوه ته وه، که چی ئه وه تا له بهرده می خۆمان تووشم بوو به تووشی میری لاوازه وه. دهک خوا له ناوت ببا بۆ خۆت و چ میریکی.

"نامه ویت زۆر سه رتان بئیشینم. وه ل حال و یستم پیتان بلیم، ئاگام له خشی ماره. بۆ خۆتان بژین و بخۆن و بخهون. ژیان خوی باجدانه، باجی خۆتان بدهن و منیش ده بمه سایه و سیبه رتان. ههتا منتان هه بیته کهس په لامارتان نادات، که منتان نه ما، گورگیش بتانخوا که سیک لایه کتان لی ناکاته وه. خوا دهست به بالی گه وره مان، سولتانه وه بگریته و منیشتان بۆ بهیلتیت.

وه سه لام"

باشه کاکه، خۆ گویتان له هه لیتوپه لیته که ی گرت. راست دهکات هینده ده سمالباشی و چه رچی زۆری له گه ل خوی هیناوه، له ماله وهیش نوزه یه ک بکه، دهگاته وه لای. هاتوه سوال بۆ گه وره که ی دهکات. بی خه مین قوریان، بی خه مین. تا تو نوکه ری بیگانه بیت و میرنشینه که له خزمه تیان دا بیت، چ حۆجه ی ئه وه دهکات بیته سه رمان، خۆیان لیژهن. ئه ری توومان هه بیت، خۆمان نین و بیگانه په رستین، خه ممان نییه. هاتی چیت پی بوو، هه لته پرشته ناومان و فه رموو برپوره وه ناو کولانه که ت.

که قسه کانی ته واو بوو، ریزی پی شه وه هه لسانه وه و دهستیان کرد به چه پله لیدان. ئاخ، له ریزی پی شه وه، من نازانم که وا شینه کان بۆ له مینه ری مزگه وته کانه وه باسی له خواترسان ده که ن، که چی له ریزی پی شه وه داده نیشین، بۆ چه پله لیدان بۆ میریکی گه روگول. به ته واوی دلم له خانه قا هه لکه نراوه، نه ک له خانه قا، له وانه ی خۆیان کردوه به ده مرآستی خودا و دایم له خزمه تی ده سه لاتداره کان دا ده میان پان

ده که نه وه و شه قه ی چه پله کانیان پوژه پړییه ک ده پروات ... له خوا بترسن
که وا شینه کان. دهک په حمه ت له و گوړه ت باپیره . تو باشت ناسیون،
بو یه تخونیان نه که وتوویت. پاش چه پله کان، بابای ده سمالباشی داوای
له خه لکه که کرد بلاوه ی لی بکه ن و پړگا به میری گه وره بده ن،
بچیت ه وه کو شکه که ی خو ی. ورده ورده خه لک بلاوه ی لی کرد و و
بانخانیش به یه ک دوو که س سواری نه سپه که یان کرد. به ملیکی
کورته وه لووتی به رز کرد بوه وه بو ئاسمان و لیی دا پویش ت.

دوو کانه که ی شاروی کوتالفرۆش

خوی به خه لکی په سه نه ی شاره که ده زانی . که داده نیشیت،
چیرۆکه کانی باس باسی کاروانی کوتال و پښگا کانی شام و سه مه رقه ند
بوو، یان باسی درووستکردنی شاره که . ماله که یان زۆر خوش و گه وره
بوو. په نجه ره کانی ده یان پروانییه سهر شه قامه سه ره کییه که . دوو کانیکی
گه وره ی پر له ده یان جوړ کوتالی له ناوه پاستی قه یسه ری شاره که
دا هه بوو. یه ک دوو شاگرد له دوو کانه که ی خزمه تی موشته رییه کانیان
ده کرد، هه مامه سپییه که یش به میراس له باوکییه وه بوی جی مابوو.
پیاویکی بی مه نه ت بوو، تا دل هه ز بکات چرووک... هه ر چی
کو ده کرده وه ژنه قه له وه که ی و دوو که که ی ده یان دا به ئالتوون و
که لوپه لی جوانکاری و ئه میش نیوه پویان دلی نه ده هات لووله که بابیک
بخوات، چلپه چلپ خه ریکی نان و دۆ خواردن بوو. جابه جار سوونه ی
جووله که، تانه یه کی لی ده دا، ها دۆست، هه ر نان و دۆ بخۆ و کوی
بکه وه، تا به لا دا ده که ویت. له و لووله که بابانه ی به زۆر پیّت ده کړن
بو ماله وه، خویشت تامیکی بکه گونا هیت!

چاوی ده چوه پشت سه ری و سوور هه لده گه را و ده ی کیشا به رانه
خره کانیان و ده یگوت: جا وهره خۆت مه کوژه، جووله که یه ک باسی
سه خیی ته بیعتت بو بکات. سوونه یش که ئه م قسه یه ی ده بیست، قاقا
پیده که نی و ده چوه وه سهر کاره که ی خوی.

باوکم ده میک بوو شاروی کوتالفرۆشی ده ناسی، ده یگوت: پیاویکی
نۆر باشه، ته نها عه یبی په زیلییه که یه تی، په زیلییش دوزمنی خواجه .

زهره‌ری بۆ کهس نه‌بوو. له سه‌رده‌می میری گه‌وره دا، که‌یفی به دیوه‌خانی میر هاتوه و جارب‌ه‌جار خۆی پێ دا کرده‌وه. چ باج و خه‌راجیکیشی له سه‌ر بوویت، به زیاده‌وه داویه‌تی و جیگه‌ی گله‌یی ده‌سته‌ی میر نه‌بوه. دوا‌ی میری گه‌وره، نه‌ی وێراوه زۆر خۆی له قه‌ره‌ی بانخان بدات، له بازار گله‌یی لێ ده‌کرد:

- ئه‌مه‌یان له‌وی تریان ناچیت... وه‌ک قوماشی ئاوریشم و قوماشی ره‌نگ‌کراوی بیابان وایه. قوماشی ئاوریشم ک‌ریاری تایبه‌تی خۆی هه‌یه و که‌سانی به شکۆ ده‌یک‌رن، قوماشی ره‌نگ‌کراوی بیابانیش، بۆ که‌سه بێ ده‌رتان و بێ مال‌و‌حاله‌کان درووست کراوه. میری کۆن ئاوریشمه‌که بوو. ئه‌مه‌یان له‌وی تریان ناچیت، وه‌ک ئاگره، تا زیاتر لێه‌وه نزیک بیت، زیاتر ده‌تسووتینیت. پیاویکی بێ هه‌سته، کاتی خۆی کراوه به سه‌رده‌سته‌ی زیندانه‌که، له‌و کاته‌وه ره‌حم و به‌زه‌یی له‌ دلی دا نه‌ماوه... هێنده ئازاری زیندانیانی داوه، وا ده‌زانیت شاره‌که زیندانه و خه‌لکه‌که‌ی زیندانین، بێ می‌شکی وا، که‌ی به که‌لکی میرایه‌تی دیت. بێگانه‌کان زۆلن، پیاوی بو‌ده‌له‌یان خۆش ده‌ویت... بۆ پیاوی گه‌وره ناگه‌رین، ده‌زانن پیاوی گه‌وره نابیته تۆکه‌ریان، بۆیه بو‌ده‌له‌کان هه‌ل‌ده‌برین.

گله‌یی زۆری له سه‌ری هه‌بوو، وه‌لێ لای نزیکه‌کانی خۆی باسی ده‌کردن. خۆشی که‌س نه‌ی ده‌زانی چه‌ند قروش و ده‌ره‌می هه‌یه... ژنه قه‌له‌وه‌که‌ی له پرسه‌ی ژنان زۆر خۆی هه‌ل‌کێشاوه، گوايه به گۆزه‌ لیره‌ی ئالتوونیان هه‌یه، که‌چی خۆی هه‌شای ده‌کرد و نه‌فره‌تی لێ ده‌کرد، که ژنه‌که‌ی به‌م خۆ هه‌ل‌کێشانه قورپ‌ی کرده‌وه به سه‌ری دا و گه‌نجه‌ له‌ هه‌لق‌رچاوه‌کان ده‌وری مال‌ه‌که‌یان داوه به ته‌مای که‌کانین، نه‌ک له‌به‌ر جوانیه‌که‌یان، له‌به‌ر کووپه ئالتوونه‌کان. باوکی شارۆ، یه‌کیک بوه له حاجیه‌ بازرگانه‌کانی ناوچه‌که. دوا‌ی مردنی، پ‌یزی دوو‌کان و یه‌ک دوو خانووی جیه‌یشتوه بۆ نه‌وه‌کانی... پ‌یش درووستبوونی شاره‌که، له

بانه وه هاتوون بۆ ئەم ناوچهيه ... له سەر ته پۆلكه كه ی لای کارێزه كه،
خانویکیان دروست کردوه و له گه‌ڵ دروستبوونی شاره‌كه‌یش، یه‌کیک
بوو له یارمه‌تیده‌رانی میری گه‌وره. ئێره‌یان به‌ زادگه‌ی خۆیان ده‌زانی
و کارێزه‌كه‌یش، که هی جوتیارێکی کۆنه‌ گونده‌که‌ بوو، به‌ گیرفانی
باوکی کپراوه‌ و دوا‌ی کراوه‌ ته‌ خه‌لاتی شاره‌که‌، تا ئاوی شاره‌که‌ له‌ وێوه
دایین بکری‌ت.

ئێواران له‌ دوو‌کانه‌که‌ی داده‌نیشت، دراوسی‌کانی ده‌وریان ده‌دا و
سه‌ریان ده‌خسته‌ سه‌ری، که‌ توو‌ره‌ ده‌بوو، هاواری ده‌کرد: لیم بگه‌رین،
ده‌چم دیارییه‌که‌ی باوکم هه‌لده‌وه‌شینه‌وه‌ و بۆریی کارێزه‌که‌ بۆ مالی
خۆمان راده‌کیشم، تا له‌ تینوان بخنکین ... هه‌مووتان نانێک بخۆن و
له‌تێکی بکه‌نه‌ ساقه‌ سه‌ری بنه‌ماله‌که‌ی ئیمه‌، ئه‌گینا ده‌بوا‌یه‌، به‌ گۆزه
ئاو بۆ مال‌ه‌کانتان بێنن.

دراوسی‌کانی که‌یفیان به‌م قسانه‌ ده‌هات و زیاتر هانیان ده‌دا شتی
تر بلی‌ت.

به‌رده‌وام که‌وا و سه‌له‌ته‌یه‌کی له‌ به‌ر ده‌کرد و جامانه‌یه‌کی ره‌ش
و کلاویکی ره‌ش، که‌ گۆلی سپیی وردیان تیدا بوو، ده‌کرده‌ سه‌ری
و جامانه‌که‌ی به‌ ده‌وری کلاوه‌که‌ ده‌پێچا. سه‌عاتی‌کی به‌ زنجیر
به‌ستراویش له‌ سه‌فه‌ری حیجازه‌وه‌ هینابووی، له‌ گیرفانی بوو. کاتێک
به‌ ناو‌قه‌ی سه‌رییه‌که‌ دا تیده‌په‌ری، بۆ سه‌رخستنه‌سه‌ری، له‌م به‌ر و له‌و
به‌ره‌وه‌ لی‌یان ده‌پرسی: ئا‌غا گیان کاتر‌می‌ر چه‌نده‌ .. بێ زه‌حمه‌ت که‌ی
بانگ ده‌دا. وه‌ختی چیش‌تان‌گاوه‌؟

هینده‌ پی‌یان ده‌گوته‌وه‌، له‌ به‌ر خۆوه‌ بۆله‌ی ده‌هات. پووی باب‌تان
ره‌ش بی‌ت، ئەم شاره‌ قو‌ره‌ ئیشی به‌س گالته‌کردنه‌ به‌ خۆی ... نازانم
بۆچی ده‌ست له‌م گالته‌کردنه‌ هه‌لناگرن ... دنیا وێران بی‌ت، ئەم شاره
له‌ زه‌وقی خۆی ناکه‌و‌یت.
پیشه‌ تال تال ره‌ش و سپییه‌که‌ی لی‌ ده‌هات ... یه‌خه‌ چل‌کن و پیل‌اوه‌

دهمخواره کانی، نه وهندهی تر پووخساری گالته جارانهی پی ددها.
شهش حوت مانگ جاریک، کاروانیک کوتالی بو دهات. پیش
نه وهی بیفروشیت، خانمه قه له وه کهی و دوو کچه کهی دهاتنه
دووکان، چی جوان و گرانبه ها بوايه، بو خویان دهبرد، پاشان بوی
مه بوو بیانفروشیت. له وه ختانهی خانمه قه له وه کهی دهات، رهش
مه لده گهرا و دهسه لاتی هیچی نه بوو، وا دیار بوو له ماله وه حالی باش
نه بیت، بویه دراوسیکانی به تانه دان لیی ته واو دهه رییان ده کرد: چیه
ئاغا، دوشه که کهی ماله وه حقی خه وتنه کهت لی ده سینیت... تو به م
کراسه چلکنه وه به یانی تا ئیواره په یدای ده کهیت و ئیواره دهیکه یته
ناو ته نکیه کهی ماله وه... دیاره شه وان حالت شره به دهستییه وه،
بویه سواری ملت بوه.

وایان لی ده کرد جنیو بدات، جنیوه کانی زور به تام بوون. زمانی
که میک فس بوو، که جنیویکی ددها (ش) تیدا بیت، ده بوو به (س) بو
نمونه: له باتی بلیت بی شه ره فینه، دهیگوت بی شه ره فینه. هینده به
خوشی دهیگوت، حزت ده کرد یه ک دوو جاری تر دوو باره ی بکاته وه.
گیرفانه کانی دایمه ن ئاوسا بوون. له دووکانه کهی چایه کت ده خوارد،
نیو کاتر میز به گیرفانه کانی دا ده گهرا، تا قروشیکی دهرده هیئا بیداته
دهست چایچییه که. گشت جاری کومه لیک تیانووس که حیساباتی
له سه ر نوو سربوو، ده هیئایه دهره وه، ئەم گیرفان ده گهرا بو ئەو
گیرفان. زوله کانی ناو قه یسه رییه که یش هاواریان ده کرد: دهی پیغه مبه ر
ماریک بدا به دهسته وه. چیه هیچی تیدا نییه... ئەم هه موو گیرفانه
قروشیکی تیدا نییه.

لای دهسته چه پی دووکانه کهی، کورسییه ک و میزیکی دانا بوو... له
سه ر میزه که ته خته یه ک و کومه لیک ته خته ی بازنه یش به شیشه کانه وه
هه لواسر ابوون. به م ته خته بازنه ییانه، حیسابات ه کانی خوی ده کرد
قه رزوقوله یشی له ناو تیانووسه زه ردباو و بون عاره قه کانی ناو باخه

دهنوسى. به حهياتى نان و كه بابيكي بو شاگردهكانى نه دهكړي، يان به سهره بو نان خواردن دهچوونه وه ماله وه، يان دهبوايه پازى بن به نان و دوكه ي نيوه پړيان.

دهستى چه پى دووكانه كه، قوماشى ئاوريشم بوو. ناوه پاستى دووكانه كيش، قوماشى مه خمه لى و كه تان بوو... به دهستى پاستى دا، قوماشى په نگرولى بيا بان بوو... به دهگمهن موشته رييه كى پياوى مه بوو، موشته رييه كاني به س ژنانى شار و ده وروبه رى شار بوون. دهبوايه شاگردهكان به يانيان زوو، پيش دووكانه كاني تر دووكان بكه نه وه و ئيوارانيش، دواى دووكانه كاني تر داي بخهن. تا تاقه كه سيك له قهيسه رى بمايه، دووكانى دانه ده خست و چاوه پړي موشته رييه ك بوو... دونياى لى بوو بوه زهر.

گوناهيش بوو، زور به خوى دا دهچوه وه، كه كورپى نيه. هه ندى كات زووخاوى دلى خوى هه لده پرشت، به دهست ژنه قه له و و دوو كچه ناو چاو پانه كه يه وه. ده يگوت: دونيا بوچى باشه، گهر دهنگى كورپك بانگت نه كات، باوكه. هه ر چى په نجم هه يه به با ده چيت و دوو هه تيو سبه ينى دين كچه كان ده بهن و په نجه كه ي منيش ده خون. ناو سكم په ش بوه ته وه به دهست سهرشینه كه ي ژمه وه. به يانى تا ئيواره له به ردهم ئاوينه و خو پازاندنه وه يه، جوانيش بوايه قه يى نه ده كرد. نازانم به گه نجى من كويز بووم، يان باوكم فريوى دام، تووشى كردم به تووشى سهر شينىكى وايه وه. پيشم عه يبه له م ئاخري ته مه نه وه ته لاقى بدهم و بچم يه كيكي نازدار به يئم. تازه بارى خوم كرده و با راي بكيشم. خو من به نان و ماستيك قايل ده بم، هه ر چى بلیم و هه ر چى بكم، درهنگه بو من و له دهستم چوو... خه لكى نه م شاره يش ليم ناگه پرين، وا دهه ريم دهكهن، خه ريكه به دهستيانه وه شيت بم.

بانخانى خوش نه ده ويست. لى ده ترسا. باس بهاتايه ته سهر ميرنشينه كه، سهرى خوى دهه ينايه بنگويت و به چرپه وه گله ييه كاني

دهرده بړی، نه بادا که سیګ گوئی لئ بگریټ، باسی ده کرد که:
 تامانی نییه. که تیر بوو، چاوی سوور هه لده گه پړت و چی بکه ویتته
 بهر ده ست پارچه پارچه ده کات. چهند جار داوای پاره ی کرده، بئ
 که م و زیاد به خیرایی تووره که یه کم بو بردوه. بئ منته ئیشاره تیکی
 بو کردووم، له و خواره تووره که پاره که فری بدهم. پړزی ئه م پیشه
 سپییه ی نه گرتووم و سهرانه ی لئ سه ندووم. خوا هه لئاگریټ، میری
 گه وړه زور پړزی ده گرتم و سهریشی ده خسته سهرم، وه لئ قهت پوژئ
 له پوژان، هه ستم به سووکایه تیکردن نه کرده له به رامبه ری، که چی
 ئه مه یان پړزی که س ناگریټ و دلئ به وه خوش ده بیټ، سووکایه تی به
 پړشسپییه کی وهک من بکات.

لای من، شاروی کوتال فروش، یه کیک بوو له پیاوه جوانه کانی
 شاره که. له وه ته ی من ده یاناسم و له وه ته ی بومی باس ده که ن، دلئ
 که سی نه ئیشاندوه و سهرقالي کوتال فروشتنی خوی بوه. له دلم گران
 ده بوو به و جوړه هه لسوکه وتی له گه ل کراوه. کابرا گیرفانی خویه تی،
 چوونی ده خوات و چوونی هه لده گریټ، خه لک هه قی به سهرییه وه چیه
 و بو وازی لئ ناهینن وهک خوی بژی. یان میری گزگل تو چیت، تا
 سووکایه تی به پیاویکی پړشسپی بکه یت. به و خرته لانه یه ی خویه وه،
 پړزی که سانیکی ده گرت، به شاروی بازرگان ناوی بهینن. ئه و ناوه ی
 زور له لا خوش بوو. منیش شه یتانانه، به رده وام به شاروی بازرگان
 بانگم ده کرد و به پوویه کی خوشه وه، جوابی ده دامه وه. حه یف بوو،
 نه ده با گالته ی پی بکه ن... به س چ بلیم، پووی زه مانه پش بیټ.
 شتی وا ده بینیت بیژ له خوت ده که یته وه. دیوانه بویه دیوانه بوه، له
 ناو ئه مانه دا ژیاوه و ئه م شتانه ی بینوه. زور له سهری برؤم، منیش
 وام لئ دیت. ئیواران نه رم نه رم ده چوه وه مال. که بانگ ده درا، چاکی
 که واکه ی هه لده کرد و به هه نگاوی وردی خیرا، به ره و خانه قاکه ده چوو.
 حه زی لئ بوو له پړزی پیشه وه ی نویژ که ران، نویژ بکات. کاتیک نوژ

تەواو دەبوو، بە فرکان خۆی دەگەیان دەو دەوکانە کە ی . لە و هەموو
 قوماشە نایابە، خراپترینیانى دەکردە بەرگی خۆی... خاکی و بى
 ئارەزوو... قسەخۆش و هەلچوو... ناخیکی پر لە ئازار و پووخساریکی
 شیرین... پەزىلییە کە ی بووبووە تانە یە ک بە سەرییەووە... خۆبادانى
 ژنە قەلە و کچە دەموچا و پانەکانیشی، باریان قورستر کردبوو...
 دەسمالباشیی بۆ کەس نە دەکرد و زۆر بیووی بوو. ئەمما خەلکی شار
 سەریان خستە سەر کەسیک، دەیکەن بە کۆ دا.

بیری کچه چاوره شه که ده کهم

یه کیک له و ئیوارانه ی لای دیوانه که پامه وه، لای حه مامی سپییه وه
کتوپر کچیکی باریکه له ی چاوره شم بینی. به جوریک سهرنجی پاکیشام،
تا ئیستایش وینه که ی له خه یالم دایه. بالایه کی به رز و قرژیکی دریز و
دوو چاوی رهشی پیوه بوو. نیگایه کی هیمن و زهرده خه نه یه کی کالی
بو کردم. به و نیگا و زهرده خه نه یه چه قییه ناو دلم. چه ندین جار به و
رپگایه دا پویشتم و هاتمه وه، نه م بینیه وه. هه میشه چاوه پئی نه وه
بووم جاریکی تر ببینمه وه.

ژیان زور سهیره، که سانیک کتوپر له شوینیک دا ده یانبینی، تا
کو تاییی ته مه نت به شوینیان دا ده گه پئیت بیانبینیتیه وه، که چی
نایاندوزیتیه وه. له وانه یه خه ون بیت، یان فریشته یه ک و چووبیتیه وه بو
ئاسمان. به سه دان شه و به خه یالی نیگا پر زهرده خه نه که یه وه خه و
بردوومیه تیه وه. من عاشق نیم، عاشقیش نه بووم، وه لی ده زانم که سیک
به یه ک بینین هاته ناو دلم و ئیتر نه پویشتم... پی بزانیّت یا نه زانیّت،
کاری خوی کردوه. خوشه ویستی وایه، که سیک پی شووتر نه ت دیوه،
به نیگایه ک دیته ناو ژیانته، تا کو تاییی ته مه نت ناچیته دهره وه!
که سی وایش هیه، به دریزایی ته مه نت له ته نیشته وه یه، نایه ته ناو
دلت. سحریک له پازیوونی دلدا هیه، هیچ نه ولایا و حه کیمیک بوی
نادوزیتیه وه... دوا ی نیگا که ی له گه ل خوی بردمی.

بیرم له وه ده کرده وه، نه م جاره ببینم بچه بهر ده می و به
جه ساره ته وه پیی بلیم:

باوانم،
تۆ به جوریک هاتییه ناو دلم، هر چند پات بکیشمه دهره وه،
دلیشم هله ده که نیت و له گه ل خوت ده بییه ییت. چاره یه کم بکه، حز
ده که م له ژیر سیبهری تۆ دا بژیم.

خه یالی زۆرم بۆی هه بوو... ده مه ویست هۆده که ی سه ره وه، جوان
پیک بخه م و دایک و باوکم له م گوله ئاگادار بکه مه وه و گولیکی تر بۆ
خه وشى ماله که مان زیاد بکه م. ده بیئت دایکم چه ند دلی خوش بیئت،
مه والی ژنه یانی من له زمانى خومه وه بییستیت. دایم دووعا ده کات
نه مریت، تا من له مالی خوم بییستیت و ماچی نه وه که ی بکات.

چش له م قسانه، له خه یال دا ده ژیم، ژیان شتیکی تره و خه یال
شتیکی تره. مرۆف له خوشه ویستی دا دۆرا، خه یالاویتر ده بیئت. مرۆف
بۆیه خه یالی پی دراوه، تا قهره بووی دۆرانه کانى ژیانى بکاته وه.
خه یالی من پره له کۆشش و گه ران به شوین مرۆف و خوشه ویستى
مرۆف دا. ده مه ویئت یه کییک بم له وه که سانه ی، بکه ومه دواى دۆزینه وه ی
خوشه ویستى. خوشه ویستییه ک، مرۆف له خوی دوور خستوه ته وه.
مه رج نییه خوشه ویستى ته نها گه ران بیئت به شوین ژنییک دا. بیزارم
له وه فقی و که سانه ی، کاتییک باسی شاعیره کان ده که ن، یه که و
راست بیریان بۆ لای ژن ده چیئت. شیعر هه موو جار بۆ ژن نییه ...
خوشه ویستیش هه موو جار بۆ ژن نییه ... له وانه یه شاعیره کان ژنیکیان
کردبیته بنه وانی خه یالیان و دونیا یان له و ژنه دا وینا کردبیئت. شاعیر
نیم، گه پرده ش نیم، که سیکی ئاسایییم. وه لی ده کریئت دنیا بیئت به
که سییک و که سیکیش بیئت به دنیا. گۆرانییه کی کۆن هه یه ده لیئت:
"دunia له لایه ک و تۆ له لایه ک"

له و گۆرانییه وه بۆم ده رکه وت، یه ک تاکه که س به سه بۆ تیگه ییشتن
له دنیا و تیگه ییشتن له دنیا ییش، به سه بۆ ناسینی تاکه که سییک،
بۆیه له کتیبه ئاسمانیه کان دا رقیکی زۆر له شاعیره کانه، چونکه

خه ونی گه ردونیان هه یه، ده توانن دونیا پیچه وانه بکه نه وه و خویان
دونیا یه کی خه یالی دروست بکه ن، جیاواز بیت له دونیا ی ئیمانداران،
بنه وانی خه یاله که یشیان خوشه ویستییه .

خراب داگیری کردبووم . تامه زړو بووم یه ک جاری تر بیبینم .
شه وان له گه ل نووسینه وه ی گوته کانی دیوانه، چولی دلی خوم بو
ده نووسییه وه . وهک ویلیک کوچه به کوچه و کولان به کولان
ده گه پام، تا یه ک جار، به س یه ک جار بیبینم .

شانسی من وا بوو، که سیک به بیده نگی بیته ناو دلم و، تا کوتایی
ته مه نم نه ی بینمه وه . زورم نه ماوه له م شاره، کلاسه کانی خویندمن
له خانه قا به ره و کوتا ده چن و ده بیت باروبنه ی خوم بیچه مه وه و
پوو بکه مه، پایته ختی میرنشینکی دیکه، تا لای مه لایه کی زانتر له
مه لا شه ش په نجه بخوینم و ئیجازه که م وهر بگرم . چه ندی سه یری
سه روه کوتی خوم ده که م، له مه لا ناچم، نه شیوه م له مه لا ده چیت،
نه می شکم و نه دلم . جگه له خانه قا، جیگای تر نییه تا تی دا بخوینم .
قابیله ئه م شاره بچوکه ئه سکه نده رییه پر بیت له زانا و فه له کناس
و چه کیم، تا بچیت له لایان بخوینیت . هه ته و نیته خانه قایه که به
مه لایه کی کلؤلوه، نیوه ی ته مه نت ته واو ده بیت، فیری فه ته و
که سره ی نه کردوویت . ده بیت به مه لایش، که وایه کی شین و میزه ریکی
سپی و دوو ئایه ت و چه دیس و چوار حیکایه ت له بهر ده که یت و بو
خه لکی ده جوویده وه . زانسته که ی ئیمه ته شتیک حیکایه تی دووباره یه .
می شکم پیم ده لیت، پوو بکه مه شاره دووره کان، شارانیک زانستی
تیدا بیت، ژیریژی تیدا بیت، حیکمه تی تیدا بیت، من کوری ناو
خانه کانی حیکمه تم، نه ک ناو خانه قا کانی حیکایه تی کونه کان . به
من چی، بابایه کی عه رب سه ری خه لکی زور په پاندوه یان که م،
به من چی نانه رقه ی خواردوه، یان پلاو . من حیکمه تم ده ویت ...
دیوانه نه بوايه شیت ده بووم . له دارای دونیا به س دیوانه شک ده به م

دهسكاري ميښكه بچووك و جه نجاله كه م بكات .
 له باره ي دلمه وه مه پرسه ، ويرانه . تيريكي بهر كه وت و خويني
 لي ده پوات . نه خاوه ن تير دياره نه تيريش دهرديته وه . سوپاس بو
 خه ياله كانم ، هه نجه م پييانه . خه ياله كانم نه بايه ، ژيان دهيكو شتم .
 ناتوانم وهك خه لكه كه بخوم و پييكه نم و گالته به بازركان كان
 و ديوانه كان بكه م و له بهرده م ميرنه نا ميركه كه دا ، زهرده خه نه ي
 دروينه بكه م . ناتوانم وهك ديوانه ، تهركي دونيا بكه م ... نايشتوانم
 هاوده مه كه ي خوم بدوزمه وه ... به راستي تا قانه م ... تا قانه بوون بي
 كه س بوون نيه ، غه ريبدوونه له ناو كه سه كان دا . به پوژ پاكه پاكه مه ،
 له خانه قاوه بو دووكان ، له دووكانه وه بو مالي جووله كه كه ، له مالي
 جووله كه كه وه بو لاي ديوانه . به شه و يان ديوانه يي دهنوسمه وه ،
 يان وه همه كان ي ناو حوجره . دلم به ئاستيك له سنگم دا تهنگ بوه ،
 شوييني خومي تيډا نه ماوه . ئه ري بوچي كه سيك ديته وا له دل دهكات ،
 جگه له خوي شويني كه سي تر نابيته وه ؟ هه ر بهرژدي شويني خوم
 نابيته وه و دهيه ويته خوم دهر بكات و پيم بليته :

من ئيتره ي تو نيم . ئه وه ي هات و شويني خوي گرت ، نه ده پوات
 و نه كه سيش ديته شويني . چاره ي دهر د ، لاي دهر ده داره . تو بليته
 ديوانه وهك من پوژيك له پوژان ، تيريك بهر گياني كه وتبيته ؟ بوچي
 ئه م جاره راي نه كي شمه ناو باسيكه وه ، به شكوم پيگايهك پي بزانيته ...
 جا كردمان پيگايشي زاني . به من چي خو تيره كه ي من بي خاوه نه .
 ونبوه كه ، جگه له م دله ي من له م دونيايه دا ، شوينيكي نيه تا پوي
 تي بكه م . كه نازاره كه ي ناخم هورژم بو ده هينيته ، سوفييه گه وره كانم
 بير ده كه ويته وه ، چون بو گه ييشتن به پووناكييهك ، بوونه ته په روانه
 و له دهوري پووناكييه كه سووتاون . په روانه ده زانيته ئاگر سووتينه ره ،
 به لام عه شقي پووناكييه كه راي ده كي شيت تا بسووتيت . سوفييه كان
 فيري ئه م عه شقه ده كه ن ، له په روانه كانه وه بو يان ماوه ته وه . كه ي

بيټ خۆم ببينم، قرچم ليوه هه لسيټ و سووتانی خۆم ببينم.

سووتان! نه مه سووتان نيه؟
له ناو خۆم دا کيشم له گه ل خۆم دا هه بوو. پرسيارم له خۆم
ده کرد و خويشم به پي عه قلی خۆم وه لامم ده دايه وه. کاتي وا هه بوو،
هينده ده نگم بهرز ده کرده وه، ده نگم ده گه ييشته خواره وه. جاريکیان
له گفتوگو دا بووم له گه ل خۆم دا، دايکم هات به سه ر دا:
- ئه ی پۆ، نه وه له گه ل کي قسه ده که يت؟ ناشيټ شيټيش بوو

بيټ.

- نا دايه گيان نا، خه مت نه بيټ، وانه کانمان قورسن، ده بيټ له بهر
خۆمه وه بيانليمه وه و باسيان بکه م، تا بيرم نه چن. له بهر خۆمه وه
قسه ناکه م، دهرسه کانم له بهر ده که م.

- ده باشه پۆله، ترسام گوتم نه کا جنۆکه ده ستی لی وه شانديټ.
که دايکم چوه خواره وه، گوتم: جنۆکه ی چی، فريشته يه ک
ده ستی لی وه شانديوم، گه ر حالي ئه م دلّه ی من بزانيټ، باسی
جنۆکه ناکه يت، باسی تارمايييه ک ده که يت، ئيواره يه ک بينم و هاته
ناو ژيانم و پويشت. ده نگي غه رييه يه ک له دلّمه وه ديټ. شاره که مان
چوار هه کيمي تيڊايه. هه کيمي برين و هه کيمي ئيسقان و هه کيمي
پيست و هه کيمي گوشت، که چی يه ک هه کيمي تيڊا نيه، جيڊه ستی
خۆشه ويستی چاک بکاته وه. له وانه يه شاره که ی ئيويه يش پر بيټ له
هه کيم و هيچيشيان هه کيمي دل نه بن... بۆچی ئه م هه موو هه کيمه
هه يه و که سيان هه کيمي دهردي دل نيين. گه وره ترين بريني مروّف له
خۆشه ويستييه وه ده ست پي ده کات. له خۆم ده پرسم، چی بکه م تا
برينه که م چاک بيټه وه؟

چاره لای برين دروستکه ره که يه. دل وه ک شوينه کانی جه سته
نيه، نه وه ک چاوه، نه وه ک ئيسقان، نه وه ک قاچ و ده ست،
که شکا، به س شکينه ره که چاکي ده کاته وه، که بريندار بوو، ته نها

بریندرووستکه ره که چاکی دهکاته وه، نه بۆ ته بیب بگه پئی و نه بۆ دهوا... دهوا له زهرده خه نه و چاوان دایه. تیریگ به نیگایه ک بچه قیته دل، به زهرده خه نه دیته دهره وه. خه ریکم، داد و نالینه کانی خۆم ده نووسمه وه، بۆیه ده لیم ئه مه عه شق نییه، عه شق داد و نالین نییه، عه شق هۆشیارییه کی بالایه. ئیواره یه ک له گوشه ی حه وزه که ی خانه قا دانیشتبووم. سۆفییه ک به کوله بالیک و مشکیه ک له سه ر، له ته نیشتم دانیشتم. قاچی خسته ناو حه وزه که وه و به بیده نگه، سه رنجی ماسیه کانی ده دا. پاش که میک وردبوونه وه له ماسیه کان، که وته قسه له گه لیان:

"ماسیه بچکۆلانه و جوانه کان... عه شقی راسته قینه بیده نگه کردوون؟ عه شقی راسته قینه مرووف بیده نگ ده کات. له وانه یه سه رده میک، که زه وی درووست کرابیت، یه که م شتیک به ئیوه ی ماسی به خشرا بیت، قوولی و بیده نگیه، هه ر دووکیان مانای عه شقیکی راسته قینه ده گه یه نن، وه لی سه رم له وه سوور ماوه، بۆچی هینده گیلن، ده بن به توپی راوچییه کانه وه، خۆ عه شقی راسته قینه، هۆشیارییه کی قووله"

منیش خۆم لئ نزیک کرده وه و سلاویکم لئ کرد.

له ژیر لیوه وه وه لایمیکی دامه وه:

- مامه سۆفی، عه شق له دل دایه یان له میشک؟
- له هیچ کامیان دا نییه. میشک به شوین لۆژیک دا ده گه پیت، دلش به شوین خۆشه ویستی. عه شق له پۆح دایه.
- که وایه پۆح حه قی چیه به هۆشیاریی بالاه؟
- لایه کی بۆ کردم وه و جوابی دایه وه: پرسیاره کانت قورسن، کئ فیری کردوی له م جۆره پرسیارانه بکه یت؟ هیشتا زوه بۆ تو پرسیار
- له م جۆره بکه یت و زووشه تی بکه یت له وه لایمه کانیا.
- مامه سۆفی پیم خۆشه جوابه که ی بزانه؟

- پۆح حەقی ھەبە بە سەر ھۆشیاریی بالاو، چونکە پۆح تەنھا لە گەییشتن بە ھۆشیاریی بالاً دەدۆزیتەو. تا نەگەییشتە ھۆشیارییەکی قوول و گەردوون لەبەر چاوت نەبیشتە خالیکی بچکۆلە، ناتوانی پۆح بدۆزیتەو.

- ئەھا، تیگەییشتەم... کە وایە کە پۆحمان دۆزییەو ە شقیشت دەدۆزینەو؟

- بەلێ. پەبیردن بە پۆح پەبیردنە بە ە شق. تۆ تەماشای ئەو خەڵکانە مەکە، بە شەو پۆژیک باسی ە شق دەکەن، ئەوانە نە لە خۆیان تیگەییشتوون، نە لە ە شق. وەلێ وشەکەیان لە بەر کردووە و داد و نالە ی خۆیان لێ بوو بە ە شق. ە شق ئەو نییە... ە شق شوینیگە کەم کەس پێی دەگات.

پاش گوێگرتن لەو سۆفییە، دانم بەو دا نا، من عاشق نیم. عاشق کەسیگە خۆی دۆزیووەو و دەزانیت پۆح چییە. منیک، کە بەس پۆحم بیستووە و نازانم چییە، عاشقی چی.

داد و نالە ی من پەبوو نیدی بە ە شق ە نییە. پەبوو نیدی بە چاو پەشیکی باریکەلەو، چووە ناو دلم و دەر نایەت و بۆیشم نادۆزیتەو، لە دە لاو بيمارم، بۆ چارەکردنی بيمارییەکانم، ناچارم چیم بینووە بینووسمەو، نووسینەو دەوایەکی باشە بۆ سارپژبوونی برین. پۆژیک ھات خۆم بتوانم، بنووسم و دەست لە نووسینەو قسەکانی دیوانە ھەلبگرم، حیکایەتی وا لە میشکم دایە، مەست و ھەیرانتان دەکات. ئەمە ی دەخویننەو، ھیچ نییە، تۆکیک ئاو لە خەیاڵەکانم. باسی شاریکە دەیان چیرۆکی تال و شیرینی تێدایە... بەشیگە لەو بەشە ی، کە بە چاوی من بینراو. ھەلبەتە ھەموو بەشە نییە. بھوێت شارەکە بە یە کجاری بنووسمەو، دەبیست چی تیانووسی ناو خانەقایە بیدزم و پیری بکەم لە حیکایەتەکانی میشکی خۆم. لە ھەمووی ناخۆشتر، ناتوانم بە باشی باسی برینەکە ی ناخی خۆم

بکەم. زمانم زۆر لاوازه بۆ وەسفی برینه کانی خۆم. زمانم بگاته ئاستی
نوسینه وە ی برینه کانم، دەستنووسە کان پڕ دەکەم لە برینی خۆم.
شە و درەنگی کردبوو. چاوم زۆر قورس بوو، دەرگای کۆپی
مەرەکە بەکەم بە باشی نە دەبینی. بە ئومێدی خەو بینین بە
چاوپرەشە کە وە، بە لا دا کە و تەم. کاتیەک خە بەرم بوو وە، هەتا و لە
تاقە کە وە خۆی کردبوو بە ژوور دا و تا لای سەرینه کەم هاتبوو.

مه لاشهش په نجه

له يه كه م سات دا بينم، خوشم نه ويست. ټول ليكي هه ناريني ده گرت
به ده سته وه، به دلي خوي بيره حمانه ده يكي شيا به پان و سمت و
پشتمان دا. يه كه هه له به س بوو، تا سي چوار ټولي ته پ بخويست. هينده
كافر بوو، كه وانه كان ته واو ده بوون، ټوله هه نارينه كه ي ده خسته ناو
حه وزى ناوه كه، تا وشك نه بيت و دايم ته پ و نازاروى بيت.
هوډه بچووكه كه ي له گوشه ي خانه قاكه دا، سوپه يه كي دارين و
كومه ليك كتيبي گه وړه گه وړه و دوشه كيكي تيډا بوو. به يانيان نان و
ماستيكي باشيان بو ده هينا تيږي ده خوارد. نيوه پويان له و چيشته ي
سوږفيه كانى خانه قا ليان ده نان، به شيان جيا ده كرده وه و له سهر
سينييه ك ده يانبرده هوډه كه ي خويه وه. له وي جلخانه كانى ده شووشت و
دهيدا به سهر ته نافي سهر حه وزه كه دا و وشكي ده كړنه وه. بيستو چوار
كاترمير له وي بوو، مه گهر بو مه ولوديكيان بو ماره برينيكي بچووبايه ته
ده روه.

به نه سل خه لكي ده شتاييه كان بوو، كاتي خوي له گه ل كاروانيك
له جوتيارانى خزمى هاتبوه شار و لاي مه لاي گه وړه جييان هيشتبوو،
تا بخوينيت و بيت به مه لا و بگه پيته وه بو گونده كه ي خويان. دواي
وه رگرتنى ئيجازه ي مه لايه تي، دلي چووبوه له م شاره و نه گه رابوه وه،
تا مه لاي گه وړه سهرى خوي هه لنه گرت له داخى نابروو چوونه كه ي
حه وشه ي خانه قا، به رده ستي مه لاي گه وړه ي ده كړد. كه نه و پويشت،
مه لايه كي تر هاته شويني، له شانسي نه م دا زوو مرد، مهرگي مه لايه

فرستى پى دا، ئىتر خۆى بوو به بكوژ و بېرى خانەقا.
له سەردەمى پووخاندنى مىرى گەورە و هاتنەوہى بانخان بۆ
مىرايەتى. سەرىكى له بانخان دابوو، تكاى لى كوردبوو، چ ئەمريك
دەكات بۆى جىبەجى بكات. مىريش ئىجازەى دابوو له شوينى خۆى
بىننيتەوہ و سەرىرشتى خانەقاكە بكات و پۆژانى ھەينىيش ھەر
مەلايەك خوتبە دەدات، له خوتبەكانى دا، كەمىك باسى شكۆى مير
بكات، مەلايش بەمە پازى بوو و شوينى خۆى گەرم كرد.

دواى ماوہىەك، له بەشى پۆژەھەلاتى شار، بانخان خانەقاىەكى ترى
كردەوہ، لەم گەورەتر. چوو له دەرەوہ كۆمەلىك مەلا و سوختەى بۆ
ھىنا و تەرىقەتىكى ترى قووت كردەوہ وردە وردە بە ھۆى خۆشى
خانەقاكە و گەرموگورپى مىواندارىيانەوہ، پىر بوو له خەلك و خانەقا
كۆنەكە چۆل دەبوو. بەم حالەيشەوہ مەلا وازى نەھىنا و بە سەدەقە
و سوال، نەى ھىشت خانەقاكە دابخريت. سۆفییە كۆنەكان و ئەھلى
تەرىقەتە كۆنەكە، زۆربەيان ھەژار و جوتيار بوون، سالانە چى زەكاتىكيان
دەكەوت، دەيانھىنا بۆ خانەقا و لەوئى سوختە خانەكانى پى بەرپۆوہ
دەبرا. بانخان نەى دەويست بە ئاشكرا دەرگای خانەقاكە دابخات،
دەترسا ئەھلى تەرىقەتە كۆنەكە لى ھەلسن و ئازاوەيەك بنينەوہ.
ئەمما گرینگىيەكى زۆرى بە خانەقا تازەكە دەدا و بۆ پىايىيش، پۆژانى
ھەينى سەرىكى لى دەدا. لەو باج و خەراجەى دەستى دەكەويت،
پشكىكى بۆ دانابوون.

قسە و باسى زۆر لە سەر تەرىقەتەكان دەكرا و ھەر لايە و ھەك
مىرەكان، خوداى بۆ لای خۆى پادەكىشا. لەم كەينوبەين و بگرەوبەردەيە
دا، مەلا ھەك بەردىكى پەق وەستابوو، لە سەر پىتمى خۆى دەپۆيشت.
دەيزانى خانەقاكەى چۆل بوو و ئەھلى مەسلەحەت پوويان لە تەرىقەتە
تازەكە كردوہ، گوئى نەدەدايە و دەيگوت: ھەموو گۆزەيەكى تازە ئاوى
خۆشە. پۆژگارپك دىت، راستى و دروستى دەرەكەويٹ و دەگەپنەوہ

سەر پڭا راسته که . خانه قاکه ی من یه کیکه له و خانه قا کۆنانه ی دهیان مه لای گه وره ی دروست کردوه . خوا خۆی باش ده زانیّت و پشتوپه نای راستیه کانه . ئیمه خودامان ههیه ، میرمان بۆ چیه .

که ده مبینی به م شیوهیه وه ستاوه ته وه و به رهنگاری دهکات ، تۆزیک زۆر نا ، خۆشم دهویست . دوا ی که میک به خۆی و تووله دارینه که وه دههاته ناو سوخته خانه که ، ئه و خۆشه ویستیه ی هه م بوو بۆی ، ده بوه پق و په شیمان ده بوومه وه . له ناو خه لک دا قسه ی په ق و زلی ده کرد ، له بهرده م دهسته و تاقمی میریش دا ، ده بوو به لۆکه یه کی نه رم .
دهمه وه عه سرانیک وانه مان ده خوین و گه ییشتبووینه سهر به شی لۆژیکی ئه فلاتوونی ، لیم پرسى مامۆستا :

- لۆژیک چ په یوه ندیی به ئایینه وه ههیه ؟

دههری بوو ... یهک شوولی کیشا به بناگویم دا سوور سووری کرده وه ... ئه وهنده ئازاری هه بوو ، چاوم پر له فرمیسک بوو ، به وه یشه وه نه وه ستا ، دوو سی قسه ی تالی پی دا کیشام .

- هه ی که چه لی قول باریک ، چۆن حه قی چیه ، خوا ئایینی دروست کرده وه و عه قلیشی دروست کردوه ... هه ر دووکی پیکه وه دروست کردوه و ده بیّت سوود له هه ر دووکی ببینین ... تۆی گه مژه ی مندال ، گوومان له قودره تی خودا ده که یت !

دهم سووتا ، خۆزگه پرسیارى وام نه کردبایه ، من چووزانم به و جۆره وه لامم ده داته وه و به و شیوهیه له لۆژیک تیگه ییشته وه . چه ندین جار له سهر پرسیارکردن شه قم خواردوه به دهستیه وه . له ته ر ده خوات و له وشک ده نوئ ... زانسته که ییشی به شی دوو مندال ناکات ، به پرسیار هه لده چیت ... ده ته ویّت شتیکی بزانیّت ، نابیت پووی تی بکه یت ، خۆی شتیکی وا نازانیّت ، تا بیخاته سهر نه زانینی تۆ . به دبخت بووین به په له م بوو بۆ ته واوکردنی وه رزی دهرسه کان و ، له م خانه قایه وه پوو

بکه مه شوینیکی دیکه .

نه ژنی دههینا و نه بیریشی لی دهکرده وه . به سال سهری له خزمان
و که سوکاری خوی نه ده دا . به ته واوی هوگری خانه قاکه بووبوو، به رد
به به رد و کتیب به کتیبی خانه قاکه شاره زا بوو . له مندالییه وه تا
نیستا لیتره ژیاوه ... خه لکیش زیاد له حه د پیزی ده گرن و که س ناگای
له سوخته کان نییه، چ دادیکیانه به دهستییه وه . له لایه ک مملانی
مانه وهی خانه قاکه ی ده کرد، له لایه کیش خوی ده کرد به کوшке که ی
میر دا و داوای لی ده کرد، گهر نه م خانه قایه ت به دل نییه، با دای
بخهین و بخینه خانه قاکه ی تر خزمه ت بکهین . خزمه تکردنی خودا له
سهر تاشه به ردیش بیته ده کریت . میریش دلنای ده کرده وه مه بهستی
داخستنی خانه قا کونه که نییه ... راستی نه ده کرد، دهیه ویست به لوکه
سهری خانه قاکه ببریت، مه لایش شهیتان بوو، هانی ده دا دای بخات
تا بیته هه لا و ناژاوه یه ک درووست بیته و خه لک پروو بکاته وه
خانه قاکه ی و باج و خه راجه کان بدرینه وه پی . پیاوانی کوшке له
فیه که ی تیگه ییشتبوون و نه یان ده هیشت پیاپییه که ی سهر بگریته .
بیزانیبایه خانه قاکه زور چوله، فرسه تی دههینا خوتبه ی ههینی
خوی پیدا . له خوتبه که دا باسی که مده رامه تی خانه قا و بی ئیمانی
خه لکی ده کرد . له گوتاره کانن دا هاواری ده کرد:

"خودا په نامان بدات،

بی ئیمانی بوه به عاده ت . شهش پوژ له سهر یه ک، له م دنیا خوش
و بهرینه ده خون و ده خه ون، ناتوانن بو دوو خوله ک پوژانی ههینی بیته
خانه قا گوئی له خوتبه بگرن . خوا پسقی نه وانه ببریت، پروو له مزگه وت
ناکه ن و نویژ ناکه ن . پیغه مبه ره نازداره که مان سه د جار گوتوو یه تی،
دواکه وتن له نویژ دواکه وتن له ده رگای به هه شت ."
مه بهسته که ی ئیمان نه بوو . مه بهسته که ی لای فیه کان و
سوخته کان پروو بوو، که داوای وشکه ده کات بو خواردن و پقی

له قهره بالفی خانه قاکه ی تر، هانی داوه بجیته سهر مینه ره که
 قسه بکات. نه ی دهویرا بلیت: پروو له و لا مه کهن و وهرنه وه بو
 ئیره. له باتی گوتنی راستیه که، باسی ئیمان و بیئیمانی خه لکه
 به سته زمانه که ی ده کرد. بیئیمانی خه لک چ حقی به سهر هاتن و
 نه هاتنه بو مزگهوت... کی به گوینگرتن له مه لایه ک ئیماندار ده بیته و
 به گوین نه گرتن لی بی ئیمان ده بیته. ئیمان له ناو پوچه کانه، نه ک له
 مزگهوت و خانه قاکان. له باتی نه م هه لیتوپه لیت گوتنه، راستیه که ی
 بگوتایه خوشتر بوو. خه لکه داماو ه که یش وا گوینان لی ده گرت وه ک
 بلیت، ها کا دنیا به سهرمان دا پوو خا... ها کا به بونه ی گوینه گرتن
 له مه لایه ک بومه له رزه یه ک هه لی کرد و چی کافر هه یه له گه ل خوی
 بباته ژیر زهوی.

مه‌رگی باپیره‌م به‌هیکایه‌تی نه‌نه‌پوونه

نه‌نه‌پوونه، هیکایه‌ته‌کانی زۆر غه‌مگین و جوان بوون. ژیا‌نی من
په‌له‌و هیکایه‌تانه‌ی له‌زمانی نه‌نه‌وه‌که‌وتوونه‌ته‌خواره‌وه. به‌مندالی
خه‌وم لی نه‌ده‌که‌وت، تا سه‌ر نه‌خه‌مه‌سه‌ر سنگی و به‌بو‌نی می‌خه‌که‌کان
و هیکایه‌ته‌کان خه‌و ده‌یبردمه‌وه. کاتی‌ک گه‌وره‌بووم، هو‌گرم بو‌ی
زیاتر ده‌بوو، وه‌لی نه‌ی ده‌توانی باسی‌ک بکات به‌بی ناوه‌ینانی باپیرم،
ئه‌زموونی‌کی دوور و درێژی له‌گه‌ل پیاوان دا هه‌بوو، ئه‌زموونه‌که‌ی
فی‌ری کردبوو، پیاوه‌کان به‌ر له‌وه‌ی ده‌م بکه‌نه‌وه، به‌چاویان دا بزانی‌ت
چیا‌ن ده‌وێت. له‌باره‌ی پیاوه‌کانه‌وه، قسه‌ی عه‌جایه‌بی هه‌بوو! باشی
ده‌ناسین، کردبوونی به‌دوو به‌شه‌وه، وه‌ک خۆی باسی ده‌کرد:

پیاوه‌کان دوو جو‌رن:

جو‌ری‌کیان کو‌شکیان هه‌یه، ئه‌سپی گرانبه‌هایان هه‌یه، موسته‌یه‌ی
ئال‌تون ده‌که‌نه‌ده‌ستیان و شار به‌شار و و‌لات به‌و‌لات ده‌گه‌رین،
هه‌موو شوینی‌کی ژن ده‌ناسن، ئه‌مما خۆیان ناسن. له‌ناو دونیا‌یه‌کی
گه‌وره‌و دلی‌کی بچووک دا، نازانن چی له‌خۆیان بکه‌ن، ئه‌مانه‌یان،
ورگیان له‌عه‌قلیان گه‌وره‌تره‌، هی‌نده‌لاوازن به‌نازی کراسی‌کی سووری
سه‌ر ته‌نافی‌ک، چۆک دا ده‌ده‌ن. پلنگی‌ک له‌ناخیان دایه‌، ئاره‌زووی
خواردنی گوشتی ژنه‌، هه‌موو شتی‌کی ئه‌م سه‌رزه‌مینه‌به‌پووتی ده‌بینن.
خه‌یا‌لیان لای را‌کردنه‌به‌شوین که‌رویشکی‌کی خرپن دا، هه‌ر وه‌ک چۆن
پلنگی‌ک له‌بی‌شه‌لانی‌ک دا داده‌نیشی‌ت، تا نی‌چیره‌که‌ی بی‌ت و په‌لاماری
بدات، ئه‌مانیش له‌ناو کووچه‌و کو‌لان و بازاره‌کان و کو‌شکه‌کان دا

داده نیشن، تا نیچیریک وە چنگیان بکەوێت! خۆیان دەکەن بە کالاً و
پووبە پووی ناشیرینترین شت دەبنەو، وەلێ پووبە پووی خۆیان نابنەو.
ئارەزوویان چی بویت دەیدەنێ، جگە لە عەشق، ئەمانە غەریبن بە
عەشق.

جۆریکی تریان:

تەنیان، لە هەر شوێنیکی ئەم دونیایە بن، تەنیان. هەر چۆن
گۆلدانییک دەکەوێتە خوارەو و پارچە پارچە دەبیّت، یەک جار تەنها
یەک جار، دلّیان کەوتووەتە خوارەو و پارچە پارچە دەبن. ئەم
جۆریان، برینیکی لە سەر دلّیانە، بە هیچ حەکیمیکی تیمار ناکرێت.
هەمیشە گۆشەگیرن، مایکی بچووک و دلّیکی شکاویان هەیە. کەس
نەناسن، خۆیان دەناسن. هەرگیز لەم دونیایە دا ناگەرێن، لە ناو خۆیان
دا دەگەرێن. وەک ئاگر وان، دوور بیت لییان سەر مات دەبیّت و نزیک
بیت لییان دەسووتیّت. بۆ ژن ناگەرێن، بۆ عەشق دەگەرێن لە ناو ژن
دا. چۆن دەزانن مالهەکی خۆیان لە کوێیە، ئاوايش دەزانن پۆچی ژن
لە کوێیە... ئەمانەیان یەک جار لە ژن دەتۆرێن و، ئیتر تا مردن ئاشت
نابنەو... عەشق لە دووری دا دەبینن... نزیکی بۆ ئەمانەیان، دەردە
دەرد... مندالییەکی لە ناخیان دایە، وەیل بۆ ئەو ژنەکی مندالییەکی
ناخیان بە خەبەر دینێت... دەبیّت تا مردن ئاگای لیی بیّت، نەتۆریت.
لەم دوو جۆرە دا: بەشیکیان غەریبن بە ژنەکان و ئاشنان بە
خۆیان، بەشەکی تریان ئاشنان بە ژنەکان و غەریبن بە خۆیان. بەشی
یەکیان، پلنگیکی خەوتوو لە ناخیان دایە و بەشی دووھەمیان،
مندالیکی خەوتوو. بەدبەختە ئەو ژنەکی، یەکیکیان بە خەبەر دینێ.
نايشارمەو کورم، هەر دووکیان موسیبهتن بۆ ژن. پاستە باپیرت
پیاویکی زەریف و بە کەیف بوو، وەلێ کە توو پرە بوا، وەک پیاوھەکان،
پیاو بوو. مەچەکیان زۆر قورس و پرەقە، کاتیکی لاواز دەبن عەقل لە
سەریان دا نامینێت و مەچەکیان بە کار دەھێنن. پرەحمەتی، کەم توو پرە

ده بوو... که میس دهستی به کار دهیڼا، به لام دایم لیی دترسام.
 جوانترین کاتی، کاتی مهستبوونی بوو، له و کاتانه دا خوی بوو، خوی.
 منالییه که ی ناخی له مهستی دا به خه بهر دههات. بیژم له بونی ده می
 دههاته وه، وه لی له و کاتانه دا خوشم دهویست، گهر له بهر بونی ده می
 نه بویه، حزم ده کرد به مهستی باوهشی پيدا بکه م و بیلاوینمه وه.
 مهستم پی کردبوو له و کاتانه دا چون پووخساره پیاوانه که ی لا ده بات
 و وهک مندالییک له گه لم ده جوولیتته وه. خوزگه، مه ی حه رام نه بویه
 و بونی ناخوش نه بویه. تا پیاوه کان بیخونه وه و حه قیقه تی خویان
 بو ژنه کان دهربخه ن. ئیواران له گه ل خوی تووره که یه ک که لوپه لی
 ده هیڼایه وه... گوزیه که شهراب... خه یار و ته ماته و پیاز و ماست...
 چیمان پیویست بویه ده هیڼایه وه، له ژیانم دا، نه م بیني به دهستی
 به تال بیتته وه مال. به شه که ی من و به شه که ی خوی جیا ده کرده وه.
 ده یگوت:

پوونه خانم، خه مت نه بیټ، به شه که ی توم جیا کرده وه ته وه، با
 حه رام نه بیټ. تو پریگای خوت و من پریگای خوم، به لام من هو شم
 هه بیټ، له و دونیایش به شوین پریگاکه ی من دا دیټ. مادام به هه شت
 مه یخواردن و خوشگوزهرانییه، با لیړه وه ده ست پی بکه ین. بوچی
 خومان هه لبرگین بو نه وی. تفته و مفتی زوری ده گوت، گویم نه ده دایه.
 تازه پیاوم بوو، نه ده کرا له بهر خوه که ی خوی وازی لی بهیڼم، من نالییم
 پیاوه که م خراب بوو، نایشلییم له پیاوه کانی تر باشتر بوو، زمانم لال
 بیټ بتوانم خراپه ی بلیم، چیم ویستوه نه ی گوتوه نا، چیم کردبیټ
 لاری نه بوه، یه که م پوژی هاوسه رگیریمان، سی شتی پی گوتم:
 به بی پرس هیچ مه که

درو مه که

خوت به.

یه که م پوژ و ناخر پوژی وهک یه ک بوون. بو کویم بویستایه پرسه

گورگانه یەکم بکردایە، نە ی دەگوت، نا. چیم بکردایە بۆم بگێڕایە تەو، خراپیش بوایە، مادام راست بوو، نیگەرانی نە دەبوو. خۆیشم بووم، بە گیانی کورپە نازدارە کەم خۆم بووم. دوو قسە ی یە کەم جیبە جی بکە خۆتی، هونەری تیدا نییە، کورپە شیرینە کەم. خۆتبوون بە دوو مەرجه کە ی پیشوو دەکریت.

نە ی دەویست وەک ژنەکانی تر بم، هەولێ زۆری دا، دوور بکە و مەو، لەم تاعەت و خۆپارێزییە. بە قسە نا، بە هەلسوکهوت. لەو پیاوانە بوو، شتی پێ نە دەگوتی، فێری دەکردیت. کارەکانی خۆیشی زۆر بە پێژدی و بە وردی جیبە جی دەکرد. لەو چەند سالە دوور و درێژە پێکەو بووین، بۆ جارێکیش چییە، نەم دی کارێک بکات، لە کارە کە ی ناپازی بم. زۆر بە سەلیقە و بە وردی دەجووڵایەو.

بە پۆژ نە ی دەخواردووە، تا ئەستێرە لە ئاسمان دەرنەکەوتایە، پێکە شەرابە کە ی تێ نە دەکرد. خۆی گوته نی: تا بە تەواوی دنیا تاریک نەبێت، پووناکی خۆشەویست نییە. دل لە تاریک دا باشتر لێ دەدات و ئارەزووی زیاترە... شەراب دەرمانی دل و پۆحە... مە ی خواردنی پیغەمبەرە. پوونە ی ئازیز، یەک پیغەمبەرەم پێ بلێ، مە ی نە خواردبێتەو... شەراب پۆحی سرووشتە، بۆیە پیاوێ گەرەکان خواردوویانە تەو... من پێگای پیغەمبەرەم گرتووە، بۆیە پووم کردووە تە مە یخانە.

لە بیرم ناچیت، قەتم لە بیر ناچیت. زۆر هەولم داوێ بۆ ساتیک پووخساری، پێکەنینه کانی، گالته کانی لە بەر چاوم نەمێنن، ناتوانم. قورسە چەندین سال هاو دەمی کە سیک بیت، کتوپر مەرگ بیت لیت بسەنیتەو. بێرەحمیی مەرگ بێ ئەندازە یە، نازداری وات لێ دەسەنیتەو، تا پۆژی مەرگی خۆت، برینە کە ی لە سەر دلته.

خۆزگە پیش ئەو دەمردم، نەبینم بە تەنیا جی ماوم، بە لام چی بکەم، ئەو ی لای بە شەر خەیاڵ، لای خودا بە تالە.

داخی ئاخىر ئىۋارەى، وا لە بانى دلم ... بەھارىكى نۆر خوش و
تەپ بوو ... دواى ۋەشتىك، شار پاك پاك بوو بوەۋە ... ناۋمالەكەم
پوخت كوردبوو ... باوكت لە ھۆدەكەى تۆ بوو لە سەرەۋە، تازە لای
بزنەكان گەپابوۋە ... ۋەك گوتەم، باپىرت شەش بزنە گەپى بۆ كرىبوو،
بەيانىيان لەگەل بزنەكان ويلى دەكرد بەۋ دەشتە دا، ئىۋاران لەگەل
بزنەكان دەھاتەۋە .

تارىك دانەھاتبوو، لەۋ شوينە حازرىيەى تۆ دانىشتوويت، لەۋيۋە
سەيرى كۆلانم دەكرد، لارەلار سەرۋسەكوتى دەرکەوت ... تووشەبەرىك
كەلوپەل لە بن ھەنگلى بوو ... خۆى كردهۋە بە ژوور دا. ۋەك پۆژانى
رابدوو، لە بەردەم دەرگاۋە بانگى كردم، پوونە خانم، نافەرموۋى
شتەكانم لى ۋەر بگريت؟

ھەلسام شتەكانم لى ۋەرگرت، كىلۆيەك گوشتى نەرمەى سوورى
ناسكى ھىنابوو ... كوپىك شەراب و، برىك شتى تىرش. پىشتىنەكەى
كردهۋە و قاچى خستە ناۋ ھەوزەكەۋە. بە دەم دەموچاۋ شووشتەۋە،
گوتى:

-پوونە خانم: مقەلىيەكە حازر بكة، با گوشتىكى باشى بۆ بىرژىنين
ۋەتەماتەى خۆمانەيشم ھىناۋە، تۆبەرەيانە، ھى ئەۋ لای گەرمىانەن، زو
پى دەگەن، با بىكەينە چرە دوۋكەل و منىش لە پالت دا، دادەنىشم،
ورده ورده دەرمانەكەى خۆم دەخۆمەۋە و تۆيش بىرژىنە و نانەچەرە
بكة.

من خەرىكى نانە چەرە بووم و ئەۋىش ھىۋاش ھىۋاش، بە دەم
خواردنى گوشتەۋە، قوزەلقورتهكەى دەخوارد ... باوكىشت لە سەرەۋە
دانىشتبوو، نەھاتە خوارد، يەك دوو جارىش بانگم كرد، گوتى برسىم
نىيە.

تا درەنگانىكى شەۋ، من برژاندم و ئەۋ خواردى ... قسەيەك لە من
ۋقسەيەك لەۋ ... باسى گەنجى خۆمان كرد ... باسى يەكتر بىنين.

باسی چەند سال غەریبی و چەند سال پەنجکیشان. که مهست بوو،
تیر گریا. دهسته کانی بهرز کرده وه و به دلکی پر له گریان وه، گوتی:
- پوونه گیان. ژیانم تو بوویت. تو نه بوویتایه، وهک بزماریکی
لاری ناو پیلاویک دهریان دهینام و فریایان ده دام. وهک ناوکه فیکی
بوگهن، دهیانخسته ناو سه به ته یهک خو له وه. عهینی پیلاویکی کون،
له شوینیک دا که لکم نه ده ما و جیان ده هیشتم. تو سایه و سیبه رم
بوویت. پوژان، که ئیشم ده کرد، به خوشی تووه ماندوو بوونم بیر
ده چوه وه. چەند ساله له گه لتم، بو تاقه جاریکیش ده موچاوت نه دا به
یهک دا. گهر تووم نه بوايه، خویشم نه ده بووم. تو که شتییه که ی منی،
به رده وام سه ولت لی ده دا و ده تبردم بو که ناریکی خوش. چه کووشیک
بوویت، کاتیک لار ده بوومه وه لیت ده دام و راستت ده کرده وه. تو زور
شتی بو من.

وهی ناگر له دلم بهر بوو، گویم له م قسه شیرینانه گرت. نازانم
بوچی ناخر شه و هینده به ههسته وه قسه ی کرد. ده یزانی ده مریت و
ویستی برینیک جی بهیلت، یان ویستی سه ره تایه کی تازه ده ست پی
بکهین. عاشقی یهک بووین، عه شقیک نه من بهوم گوت، نه نه وه به
منی گوت. عه شقیکی بی ده نگ، له سینه ی هر دوو کمان دا ده کولا.
که مهست ده بوو، خهوی لی ده کهوت، سه ری دهسته کانیم ده کرد، به
چه کووش کوترابوون، دلم ژانی ده کرد. ئیواره یهک درهنگ بکه و تایه،
تو قره م نه ده ما. هاتوچوونم بوو، تا له و سه ری کو لان ده رده که و ته وه.
وا هوگری یهک بوو بووین، نه به یه که وه ده مان کرا، نه به بی یهک.
چ زاخاویک له ناخی دا بوو، پیش مردنه که ی هه لی پشت. باسی
ده ربه ده ری و بیبه ختی خوی کرد، چون به یانی تا ئیواره، سه ری
نه وی ده کات بو پیلاوی خه لکی، چون بونی ناخوشی قاچه کان ده چیت
به سه ری دا و گوئی ناداتی. بیهینه پیش چاوت، نانی که سانیک له ناو
پیلاوه کان دایه و نانی که سانیکیش له ناو سینیه کی زیرین دا.

دهمى نا ده ميک، به دهنگه گرپه کهى گورانیه کهى کونى نه کيسا و باره بادی ده گوت. نازانم چۆن گورانیه کانى بير مابوو، دوو گورانیه پيژى کونى ناو مه عبه ده کونه کانى زهرده شتييه کان بوون، له گهل خوى گورانیه کانى هه لگرتبوو، شاره و شار گه پانده بوونى و ده يگوتنه وه.

ناخ، له يله کهم. يه کيک بوو له و گورانیه نهى، بهرده وام له گهل مه سته بوون دا ده يگوتوه. خو من باش ده مزانى له گهل منيه تى، به لام خو م تى نه ده گه ياند. دلنيا بوو بووم له و دلله زامداره ي دا، جگه له من کهسى تر نيه. دلى زامدار ته نها پي يه کهسى تيدا ده بيته وه. کورم، با به عزيزک شتت پي بلیم، مه لى ئه م نه نکه نه خوینده واره م، بو وا قسان ده کات. دونيام بينيوه دونيا.

هه ژاره کان، ناخيان پاکه. خه لک کاتيک پيس ده بيت، هه لپه ي دونيا بکات. ئه لياسه کهى من، هه لپه ي دونياى نه ده کرد. بايى ژه ميکى ده ست بکه وتايه، به ئاسووده ي پالى ده دايه وه. نه بوه و پرووى نه داوه، له به شى خو مان زياترمان هه بيت، چاويشمان له مالى کهس نه بوه و ماله کهى باپيرت هيچى تيدا نه بوو، جگه له خو شه ويستى. سفره کهى باپيرت پر بوو له قسه ي خوش، له گورانیه گوتن، له کوفرى گه وره، له پيکه نين. ناشو کور نيم به به شى خو م، گله ييشم زوره. به قسه ي نه ده کردم و دوور نه ده که ته وه له و قوزه لقورته، چونکه غه ريبيش بووين، سه رم نه ده خسته سه رى، ده مگوت:

- له داراي دونيا بهس مه ي شک ده بات، ده با بيخوات. خو نه زهره ي بو من هه يه، نه که سيش ئازار ده دات. له و کاته ي گورانیه ده گوت، دوو شيش گوشتم برژانده بوو، نانه چه ريه يه کهى باشيشم کردبوو، هه لسام له گهل توژيک ته ره پياز و ته ماته ي برژاو دا، برده سه ره وه بو باوکت، خه يلى لاي باوکت مامه وه، تا نانه کهى بخوات. کتوپر دهنگى گورانیه که نه ما... خورپه يه که به دل م دا هات. پاش که ميک هاتمه خواره وه، بينيم کووپه شه رابه که پژاوه و باپيرت له سه ر لا

که وتوه . گوتم له وانه یه خه وی لی که وتبیټ . دوو جار بانگیم کرد،
جوولای نه کرد . چوومه سه ری، چی ببینم، ته و او بوو بوو . به دهم
گورانیکوتنه وه، گیانی دهرچووبوو . هر چنده پام وه شانده، سوودی
نه بوو، تازه پویشته .

بانگی باوکتیم کرد، هاته خواره وه . به هر دوو کمانه وه که میک پامان
کیشایه سهر دوشه که که . په له پهل، قوزه لقورته که م لا برد و سفره که م
ماشیه وه، دلشیم پر له گریان، ناگریک له ناخم دا هلی کردبوو
خه ریک بوو بسووتیم، نه یشم ده توانی پر به دهمم بقیرینم و بگریم،
تا دهوروبه ریم کو کرده وه ... خه می دراوسیگانم بوو، بین ببینن له
سهر مه یخواردنه وه مردوه، نه فره تی لی بکه ن . له گهل کوکړدنه وه ی
که لوپه له کان دامه پر مه ی گریان ... به گریان و ناله ی من و باوکت،
دراوسیگان هاتن ... مردبوو، تازه نه ده گه رایه وه .

دوای ماوه یه که داره مه یتیکیان هیټا و له حه وشه ی مال بردیانه
دهره وه . چاوم لی بوو، که له حه وشه که بردیانه دهره وه، هیشتا
دهنگی گورانییه که ی، ناخ له یلی، له گویم دا دهرینگیاه وه ... بیکه س
که وتم . راسته باوکتیم هه بوو، پاشان دایکت و ئینجا تو، وه لی مردنی
نازیزیک که چه ندین ساله له ته نیشته وه بوو، سه ختترین بی که سییه ...
که س وه که باپیرت بو من که س نه بوو . باوکه داماو که ت، وه که به چکه
پیشله یه که ده گه وزا . بی پشتوپه نا مایه وه . له م شاره دا هه مان بوو
نه مان بوو، به س ئه لیا سمان هه بوو، ئه ویش جیی هیشتین . له لایه که
خه می مه رگی ئه لیا و، له لایه که خه می حه مه م بوو، نه یشم ده ویست
وا پیشانی بدهم پوو خاوم و باوکت به ته و او ی نا ئومید بیټ . به ساقه ی
بم، که س وه که باوکت له م شاره دا، بی که س نه ژیا . که س وه که من دلی
نه شکا . نه م ماله نه بوایه سه رکه ردان و به دبه خت ده بووین و چاوشوړی
دهستی نامه رد ده بووین . توخوا لیگه پئی کوړم، زوخواوی زوړم له دله با
هه لیان نه پریژم و تویش دلته نگ بکه م ... تازه ئه لیا سه که ی من پویشته .

چاوەرپم بمرم و بچم بۆ لای. چۆن دلنیام خودا گەورەى سەر زەوییه،
ئاوایش دلنیام چاوەرپم دەکات. پینچ فەرزه دووعای بۆ دەکەم خودا لە
گوناھەکانی خوش بیّت. گوناھیشی نەبوو جگە لە مەخواردنەو. مەى
نەخواردایەتەو، بە پیللۆھەکانی خۆیەو تا سەرى سەرەوێ بەھەشت
دەچوو. خودا بەرھەمە دەیبەخشیت.

مەرگ ئەوێ لە من سەند و بردییەو بۆ قاپی یەزدان و منى بە
تەنیا جى هیشت.

■ رۆژی پینجه

نه چووم بۆ خانه قا، به يانييه كه ي سهر يكم له دووكان دا و له وييشه وه،
پويشتمه مالي سونه ي جووله كه . دواي سلاو كردن چوومه نهومي
سهر وه . دهلال دانيشتبوو كتيبيكي به دهسته وه بوو، دهخوينده وه .
كه چاوي پيم كهوت، پروي گه شايه وه و به خيرهاتنيكي گه رمي كردم،
ديار بوو دهستنووسه كه ي پيش من خويندبو وه . به په نجه دريژ و
ناسكه كاني كردييه وه و گوتي:

- بخوينه وه؟ نه مه كييه نه م قسانه ي كردوه؟

ديوانه يه كه ... ديوانه نييه، ديوانه يان كردوه . ژيري وام له م شاره
نه ديوه . قه دري پياوي له م شيويه، لاي نه هلي كتيبه . شاره كه ي
ئيمه شاري كتيب نييه، دوژمني كتيبه، بويه حالمان جوانه، كه س
بیر ناکاته وه، هه مووي خو ي تير دهكات، ديوانه له باتي شار بير
دهكات وه .

- دهتواني بيهيتيت بۆ لام، بيبينم؟

بروا ناکه م . ئيستا له دهره وه ي شار، به ته نيا له ناو کووخيک
دهژي، تاقه كه سيک سهر ي لي بدات، منم . من ناني بۆ ده به م و قسه م
بۆ دهكات . له وانه يشه نانيشي بۆ نه به م قسه م بۆ بکات . باكي به هيچ
نييه .

- تو پي بلئ، بزانه دييت؟ من ناویرم خۆم دهریخه م، خۆم و نه م
ماله يش دهخه مه مه ترسييه وه، به لام تو دهتوانيت به و بلئيت، بييت
ليره نانیک بخوات، زۆرم پي خوشه بيبينم . دوو به شي قسه کانيم
خويندوه ته وه حه يراني بووم . چ پياويکه !

- باشه پئی ده لیم. سوور ده زانم نایه ت. تۆ ده ستنووسه که ت نقل
کرده سهر تیانووسه کانی خۆم؟
- به لئ.

- ده ستت خۆش بیّت، عه زیه تم دایت، ده توانم بیبینم؟

- فه رموو.

- وای، چ خه تیکی خۆشت هه یه ... وشه کانی شیرینتر و جوانتر
کرده.

- تۆ واز له خهت بهیینه بیخوینه وه، چ به لایه که ئەم دیوانه یه.
ده ستم کرد به خویندنه وه ی قسه کانی، قسه کانی بهم شیوه یه
نووسرا بوونه وه:

"مرۆف بئ خۆشه ویستی ناژی، مرۆف بئ رقیش ناژی. خۆشه ویستی
مرۆفه کان پیکه وه ده به ستیته وه و رقیش درز ده خاته نیوانیان. له ناو
هه موو خۆشه ویستییه ک دا، رقیک خه وته وه و له ناو هه موو رقیکیشی
دا، خۆشه ویستییه ک خه وته وه. ژیره کان ناهیلن خویان بده نه ده ست
هه ر دووکیان. گیله کانیش ده می نا ده میک، به ده ست یه کیکیانه وه ن.
خۆشه ویستی ته نها له کاتی شه ره کان دا نامریت. مه رگی راسته قینه ی
خۆشه ویستی، کاتیک ده ست پئ ده کات، مرۆف به ره و ئاره زوو پیچ
بکاته وه و پۆحی فه رامۆش بکات. ترپه ی یه که م دیدار، پاچله کینی
پۆحه. سوّفی و پیاوه گه وره کان چله ده کیشن، تا پۆحیان له خه و
هه لسیّت. وه لئ یه ک نیگا، به س یه ک نیگا به سه، تا پۆح پا بچله کیّت.
- خه لکی شار.

- من له ئیوه م. هه میشه بۆ ئیوه بووم. ته مه نی خۆم به رد به به رد
خسته سهر یه ک، تا دیواریک بۆ ئیوه دروست بکه م، به لام ئیوه نه ک
بۆ من نین، بۆ خۆیشتان نین. به زه بییم پیتان دا دیته وه، ده تانبینم
به شوین ئاره زوه کانتان دا پا ده که ن. که سیک دونیادیه بیّت، ئیوه
به ره و هه ر شوینیک چوون، پیچه وانه ی ئیوه ده چیّت. خه ریکی چین،

گورستانه کان نابینن، له قهراخ شاره که دهیان که سی تیدا پاکشاوه .
پیش چوونتان بو شاری مردوان، با که میک یه کترتان خوش بوویت .
دهتوانن به بهرد، به مندالان، من له م شاره وهدهرنین، نه ماما دلی نه م
شاره له سینهی من دایه ... من له دلی نه م شاره دام ... وهک خوتان
دهلین: قسه یان له مندال، یان له شیت ... به خوداکه ی بانی سهر،
نه مندال نه شیت ... گوناھی گهره ی من نه وهیه، له نیوهم . له نیو
نه بوومایه، له بری خه و تنم له کوچه و کولانه کان، چرایه ک بووم بو
تاریکی ماله کانتان . حه یف، که هیچ پی نازانن . حه یف بو من بروام
پیتان کرد . چی نه ما نه ی که م، تا خوانه کانتان به خوشه ویستی
برازینمه وه، که چی ناختان رقی لی دهباری .

چیم پی دهلین، پیم بلین ... خو م دهزانم، نه رکی من چیه و بو
هاتومه ته دونیا وه . ببینن، له م زه مینه فراوانه دا، بارته قای فراوانی
زهوی، خوشه ویستی پزاوه، کی ده توانیت، با به شی خوی کو بکاته وه .
نیشی من، کوکردنه وهی خوشه ویستی به دله ویرانه کان ... کام دل
له بهرد ره قتره، به چنگیک خوشه ویستی ده تویت وه . ره قیه ک نییه
له م سهر زه مینه، به رگه ی نه رمی خوشه ویستی بگریت، ته نانه ت
پیاوکوژه کانیش، گلپه یه ک ناگری خوشه ویستی له ناخیان دایه، له و
ساتانه ی پیاویک ده کوژن، کلپه که ی ناخیان نه فره تیان لی ده کات .
پیاویکی درنده م پی بلین، له باوه شی ژنیکی نیان دا، نه پزابیت؟
خوشه ویستی وایه، ته نانه ت له ناو دلی درنده کانیش دا بوونی هه یه .
خوزگه، نه م دونیا یه، به ده ست که سانیک بوایه، خوشه ویستی که ی
ناخیان، کلپه ی زیاتر ده بوو، له کلپه ی رقه که ی ناخیان ."

دهلال: تو راست ده کهیت، نه م پیاوه له که س ناچیت . یه که م جار
بینیم نازاریان دا بوو، پر به گه روی هاواری ده کرد: مروف، نه ی درنده
خونینه که ی سهر زهوی، که میک خوشه ویستی کو بکه ره وه .
له شوینیکه وه قسه ی ده کرد، پیشووتر په ییم به و شوینه نه برده بوو .

قسه له سهر دهره وهی مروځ ناکات، قسه له سهر ناووهی مروځ دهکات. هاوارهکانی یه کهم جاریم بیر ناچیت. ناخ، له دهست مروځ. خه لکیکي بی پره کم، ته ماشایان دهکرد و پیده که نین! سیحری قسهکانی سړی کړد بوم! به زه ییم بهو خه لکه دهاته وه، پیکه نینیان پیی دهات. پیکه نینه که یان به عه قلّه بچوکه که ی خویان بوو، نهک به هاوارهکانی دیوانه، چوون قسهکانی هی پیکه نین نه بوون. تو سهر بکه، خه لکی ئه م شاره، چوون ژیریک دیوانه دهکهن و پیکه نینیان به نه زانیی خویان دیت. حه قی خوّم نییه، ویلی دواي ئه م پیاوه بوم؟ تو پیم بللی حه قی خوّم نییه؟

- دوست، نهک حه قی خوته، بریا سهردهمی دهسه لاتی میری گهره، بمنایسیبایه. مالیکم بو چاک دهکرد، تا که میک ژیری به سهر نه زانی خه لک دا برژینیت. بی چاره خوّم، وهک بالنده یه کی بالکراوم لی هاتوه. له قهفه زیک دام بهس دهنگم لیوه دیت. مه حکوم کراوم له بینینی ژیان. براکه م نه ی کوشتم، ژیان لی سهندمه وه! ده بی تا مردن له په نجه ره وه سهری ژیان بکه م. باش بوو توّم ناسی، باش بوو له پیی تووه، دیوانه م ناسی. چیت لایه بوم بیته، بی به شم مه که له هوشی ئه و پیاوه. دهمه ویّت له گه ل قسهکانی دا بریم. دهمه ویّت ورد بېمه وه له مروځ. بو ژیانیکي نه عله تیی وهک ئیستا، پیوستان به چرایه که، تاریکاییه کمان بو پووناک بکاته وه، چرایه کمان ده ویّت له بری شه وه تاریکه کان، ناخی مروځ پووناک بکاته وه. خوشبهخت خوّت دوست، چرای خوّت دوزییه وه ته وه.

- وهره پیشه وه، سهر بکه لیړه دا چی ده لیت:
"گیله کان عه قلیان نییه، تا به کاری بهینن، بویه مشته کوله یان به کار دهینن! که سیک مشته کوله ی به کار هیئا، عه قلی نییه، بویه په نای بو بهر هیزی بردوه. هیی، له گه ل ئیوه مه، بچه مینه وه...
به رده کانتان هه لېگرن و بیکیشن به جهسته لاوازه کهم دا، تا به باشی

بیعه قلیی خۆتان دهربخه ن. له گه ل ئیوه مه گیله کان، هر کاتیک دم بکه نه وه و قسه یه ک بکه ن، وه ک نه وه یه به ردیک بهاون. ده می ئیوه قسه ی لیوه نایه ت، به ردی لیوه دیت. دهمتان مه که نه وه، با زهوی به قسه ناخۆشه کانتان پیس نه بیئت. بۆ نه وه باشن دهمتان دابخه ن و بچه مینه وه بۆ زهوی به رد هه ل بگرن. ئازاری به رده کان که متره، له ئازاری دهمه پیسه که تان. من به وشه که لیک وه لامتان دهمه وه، برینتان بۆ درووست بکات، برینیک هۆشتان به خه بهر بهیئیته وه. قسه کانی من چه شنی زهنگی کلێسان، به ئاگاتان دینیته وه. وهرن به راوردی بکه ن، بزائن قسه کانی من قورسن، یان ژیانی خۆتان. ده بینن، ده بینن، ده سته کانم، سهر شانه کانم، سهرم، پره له برینی جی به رده کانی ئیوه. له ناخم بگه ریئن، ناخم وه ک درک ده چیت به گیانم دا، به ده ست گیلیتانه وه. چیتان پی ده کریت بیکه ن، منیش سه به ته که ی خۆم هه لده گرم و خۆشه ویستی ده چنمه وه و ده رگا به ده رگا ده گه ریئم، به شتان دهم. ده ی کامان باشین، منی شیت، یان ئیوه ی ژیر. بۆ قسه ناکه ن و دهمتان پان کردوه ته وه پیده که نن؟

- بوه سته دۆست، وای زۆر خۆش ده یخوینیته وه. جه رگم قوولپ ده دا. گشت گیانم، داوای بینینی ده کا. پیم بلێ: شیوه ی چۆنه؟
له ناو تابلۆ کۆنه کان دا، پیاوانیکی نورانی سپی نه خش کراون، به گوچانیکه وه له ژیر دار سیویک دانیشتوون، بۆ ئاسۆیه کی دوور ده پوانن، کتومت له وانه ده چیت.

- ئم، دیاره، دیاره که وایه... قورسی وشه کانی، پروو خساریکی جیاواز دینیته ناو خه یالم. بۆچی پیشووتر، به ریژ سوونه باسی نه کردوه؟ جی سهر سوور پمانمه، که سیک به م شیوه یه پرووی له م شاره کردوه و من ئاگام لی نییه! دهمه ویت بزائم که ی هاتوه؟ خه لکی چ مه مله که تیکه و ناوی راسته قینه ی چیه؟

- ئی، یه کییک له کیشه کانی منیش نه مه یه، نه خوی له باره ی

رابردوی ژيانییه وه شتیکم پی دهلیت، نه که سیک پی دهزانم، بیناسیت
 و چیرۆکه راسته قینه که یه م بۆ باس بکات.
 - نا، دلنیا به بهرپرز سۆنه دهیناسیت. کهس نییه له م شاره دا، له
 ژیر دهستی دهر بچیت. دهیناسیت و ده بیته رابردوی بزنام. به قسه کانی
 دا، له پیاویکی خانه دان دهچیت. به شیک له ژیری له خانه دانایی
 دایه. حیکایه تیکی کۆن ههیه، له حوهره کان دهیخوینیت... حیکایه تی
 فهیله سووفیکی سهرده می کۆنی یۆنان، دهلیت:
 "به رۆژی پروناک به چراوه دهگه را، پییان دهگوت، بۆ وا دهکهیت...
 له وهلام دا دهیگوت:

به شوین مروف دا دهگه ریم

- له پیاوی ناو ئەم حیکایه ته دهچیت، تۆیش پیته وا نییه؟
 - ریک وایه. راست دهکهیت. له و پیاوه دهچیت. تۆ واز له وه بیته،
 کییه و کێ نییه. فیتری کردم مروفه گه وره کان باسی بیرکردنه وه کان
 دهکه ن و مروفه بچوکه کان، باسی کهسه که. رای هیناوم وینه کان، گهر
 بچوکیش بن، به گه وره ی بیانبینم. ته ماشا چۆن وینه کان به گه وره یی
 دهبینیت، گوئی بگره بۆم، با بیخوینمه وه.
 "تا خۆت نه ناسی، دنیا نانا سیت. مروف دنیا یه. مروف ناو له
 شته کان ده نیت، مروف مانا به شته کان ده دات. مروف دنیا رهنگین
 دهکات و تیکیشی ده دا. مروفت ناسی دنیا یه ناسیوه."

بوهسته، پیشتتر گویم له م قسانه ی بوه. له کووخه که نا، له شوینی
 تر... با بیته وه بیرم، له کوئی بوو، ئەم قسانه ی دهکرد، کێ له وئ
 بوو، له من هوگرتری بوو، قسه کانی نووسیوه ته وه. ئەم جووله که یه
 نۆر سهیره، ئەوه ی خه لک بیر ی لئ ناکاته وه، دهیکات. کێی ناردوه به
 دوا ی دا، تا قسه کانی بنووسیته وه. دهزانی دهلال، پیم وایه جگه له من
 کهسی تریش ههیه، به شوینی وه ته.

- ده تۆش واز له م خه یالاتانه بیته... بیخوینمه وه... په نجه ی خسته

سہر بہ شی کو تایی، لہ ویدا بووی لہ ویوہ دہست پی بکہ .
 "کاتیک ہاوار دہک م مروٹ، مہ بہ ستم ناوہ وہی مروٹہ . دہست لہ
 جوانکردنی پووخسارتان ہہ لہ بگرن، شوینیک پیویستی بہ جوانکردن
 بیٹ، ناختانہ، نہک پووخسارتان . بونی ناختان ہہ راسانی کردوم .
 کاتیک لہ مروٹ دوور دہک و مہ وہ و لہ سرووشت نزیک دہمہ وہ،
 ہہ وای پاک پوم تی دہکات . لہ دہشتہ چولہ کان و کیوہ چولہ کان دا،
 ئارامترم، تا لہ ناو مروٹ دا . کہ دیمہ وہ ناو شمارہ کان، ہہ ناسہم تہنگ
 دہبیٹ . بچن ناختان پاک بکہ نہ وہ، با دوو ہہ ناسہی پاک ہہ لمزم .
 شمارہ کانتان پیس کرد، سرووشتان پیس کرد، ئیتر بوچی خہریکی
 پووخسارتان دہبن؟"

خوم نہ گرت، بہ دہنگیکی بہرز گوتم:
 - بہ، بہ، چہند بہ باشی دہمان ناسیت، نہم گوت پیاویکی سہیرہ،
 نہم گوت دہست بو جیہک دہبات، دہستی مروٹ نایگاتی ... دہی برا
 بو بہ شوینی دا را نہ کہم، کی لہم سہردہمہ دا، وہک ئہم پیاوہیہ؟
 تاویک بی دہنگ بووین، ہہر کہ سمان لہ جیی خویہ وہ چووبوہ
 ناو دونیایہ کی تایبہت بہ خویہ وہ . ہہ ستم بہ گہورہ بوونی خوم کرد،
 کہ سیکی وام ناسیوہ و شوینی کہ وتووم، نہ فریوم دہدا، نہ دہست
 لہ برپاکانی خوی ہلہدہ گریٹ . دونیای راستہ قینہ، دونیای دیوانہ کانہ .
 ژیان بہم گہورہ بییہ و خہلک بہم زوریہ، سووکنایی منی نہ دا،
 دیوانہ یہک ہات، سووکنایی پی دام . تینویکی سہرگہردان بووم،
 کانیی خوم دوزیہ وہ . نہ فرہت لہ وہی، خوی لہ دیوانہ کان بہ ژیرتر
 دہزانیٹ، مروٹی ئہم سہردہمہ ہیچ نییہ، جگہ لہ تویہ لیک ئارہ زوو .
 چاوم لہ سہر تیانووسہ کہ بازی دا بو ناوہ راستی ژوورہ کہ . تیشکی
 ہہ تاوہ کہ تا ناوہ راستی ژوورہ کہ ہاتبوو . ہہ ستامہ سہر پی، دہلالی
 نازیز، دہبیٹ برؤم . گوومانم نییہ چاوہریم دہکات . با زوتر بیگہ می،
 زوو گہیشتم بہم پیاوہ، زوو گہیشتم بہ خوم .

- دهستی گرتم. بوهسته، ئامانه تیک ههیه ... نامهیه کم بۆ نووسیوه،
دلخۆش ده بیدیهیت، تکایه پێی مه لێ من کیم. خۆت حالێ خۆم و
خیزانه که یشم ده زانیت، نه بادا له ده می ده ربچیت و نه م هۆدهیه یشم له
کیس بچیت و بخریمه ناو گۆرپیکه وه، له م هۆدهیه تهنگتر بیت و چاوم
له چاوی تۆیش بپریت.

پێی بلێ، گهنجیکه وهک گهنجانی تر. پێی بلێ، له م شاره دا،
که سانیک هه ن قسه کانی تۆیان پێ گرینگتره له ژيانێ خۆیان ...
ئاره زووی بینینی ده که م ... نه مرم ده که مه لای ... تو چه ند هۆگری بۆی،
من سه د هینده ... خوشه ویستی من بۆ مروفی ژیر، له خوشه ویستی
کۆتریک ده چیت بۆ بیچوه که ی.
به چاوان.

نامه که م خسته ناو تیشوه که مه وه و به ئاراسته ی کووخه که ی له
مال ده رچووم. چاوه رپم نه ده کرد به و جوړه سه ر سام بوو بیت پێی.
وه ل حال دلخۆشیش بووم، کردمه کاریک، که سیکی تریش بیناسیت و
هۆگری بیت. به ده م گۆرانی و لیکردنه وه ی چله گیاکانی سه ر پێگا که،
گه ییشتمه کووخه که ی. له بن به رده که دانیشتبوو، داریکی درێژ به
ده ستیه وه و به ردیکی خریش به دهسته که ی ترییه وه، به رده که ی به رز
ده کرده وه و ده یکو تی به زه وی دا. له میشکی خۆم دا، وام لیكدایه وه
حالێ باش نه بیت. که لی نزیك بوومه وه، به ردیکی گه وره م بینێ.
باشتر نزیك بوومه وه، هاوه نیکی به به رد تاشر او بوو، کۆمه لیک گیای
سه وزی تیدا بوو ده یکو تین. سلوم کرد و به کزییه وه جوابی داوه.
خه ریکی کو تینی گیای ناو هاوه نه که بوو ... دوا ی چه ند کو تینی ک،
به رده که ی دانا.

- وه ره شوینی من، به نه رمی گیای ناو ئه م هاوه نه م بۆ بکو ته.
کۆمه لیک گیان، دوا ی کو تینیان، وه ک بنیشتیان لێ دیت ... تیکه لێ
قه زوان و توویان ده که م، پاشان ده یانکو تم، تا باش پیکه وه ده نو سین.

که پی‌که‌وه نووسان، پوژی لوقمه‌یهک بخۆ، تا ئیواره به‌شت ده‌کات.
خۆی ئه‌م په‌چه‌ته‌یه له‌ کۆن دا پییان ده‌گوت کوته، وه‌لی ده‌بی‌ت به
گو‌یز و توو و قه‌زوان پی‌که‌وه بکو‌تیت، که گو‌یز نه‌بی‌ت، ئه‌م گیایه‌یش
خراب نییه.

من چوومه شوینه‌که‌ی و ئه‌ویش له‌ سه‌ر به‌رده پانه‌که‌ی به‌ر ده‌م
کووخه‌که دانیش‌ت... نانه‌که‌م خسته به‌ر ده‌ستی و جامی‌ک ئاویشم بو
هی‌نا. لی‌گه‌رام نانه‌که‌ی بخوات، جا نامه‌که‌ی بده‌می. من خه‌ریکی کوتان
بووم و ئه‌ویش خه‌ریکی نانخواردن، که‌می‌ک ماندوو بووم و عاره‌قم
کرد... پالم دایه‌وه و لیم پوانی نانه‌که‌ی ته‌واو کردبوو. ده‌ستم کرد به
ناو تیش‌وه‌که‌م دا، نامه‌که‌م ده‌ره‌ینا و دامه ده‌ستی... دیوانه‌ی به‌ریز
ئه‌مه گه‌نجی‌کی هاو‌پیم بۆی ناردوویت؟

- سه‌یری کردم و به‌ گو‌مانه‌وه پرس‌ی؟ چۆن من ده‌ناسی‌ت؟
- خه‌ل‌کی شار تو ده‌ناسن، ئه‌م گه‌نجه‌یش وه‌ک من تو ده‌ناسی‌ت.
- که وایه بو نه‌هات و نامه‌ی نارد؟
- تو‌زی‌ک کی‌شه‌ی خیزانی‌ی هه‌یه. وه‌ک من بۆی نا‌کری‌ت، له‌ شار
ده‌ری‌چی‌ت.
- زۆر باشه.

نامه‌که‌ی وه‌رگرت و به‌ ئه‌سپایی کردییه‌وه. ده‌ستی کرد به
خو‌یندنه‌وه‌ی نامه‌که‌. سه‌رنج چوه سه‌ر خه‌ته خو‌شه‌که‌ی ناو نامه‌که‌.
نه‌یشم ده‌زانی چی تی‌دا نووسراوه. ئو‌قره‌م نه‌ما‌بوو، زوو ته‌واوی بکات
و بزانه‌م چی بو نووسییه‌وه، له‌و کاته دا پوانیمه‌ چاوه‌کانی. له‌گه‌ل
خو‌یندنه‌وه‌ی نامه‌که‌، چاوه‌کانیشی به‌ره به‌ره ته‌ر ده‌بوون. ته‌پاییه‌ک
له‌ سه‌ر موژه‌ی چاوانی بو خواره‌وه ده‌کشا، تا ته‌پاییه‌که زیاتر ده‌بوو،
هه‌ل‌کی‌شا و فرمی‌س‌کی‌ک که‌وته سه‌ر گو‌ناکانی. فرمی‌س‌که‌که هینده
قورس بوو، به‌ ئه‌سپایی به‌ره‌و خواره‌وه ده‌کشا.

نامه‌کە ی تەواو کرد و بە دەستی چەپی گرتی و بە دەستی راستیشی
فرمیسکەکانی بە سەر گۆنایەوه بلأو کردەوه . دەستی بۆم درێژ کرد
و دایەوه دەستم . نامه‌کەم لێ وەرگرت و دەستەکانی خستە سەر هەر
دوو ئەژنۆیی و قووەتییکی دایە بەر خۆی و هەلسا . بە دەم پۆیتشنەوه ،
گرتی :

- کورپێکی خاسە ... با ببینم . لێم بگەرێ قسە یەکم نییە بۆ گوتن .
تۆ بەرەو مأل بچۆرەوه و منیش بەرەو شیوەکە دەچم . بێدەنگی گەلێ
خاسترە لە قسەگەلی بێ مانا . دەچمە شیو ، بزەم کەمێک لە بێ تاقەتیم
نارەوینمەوه . هەست بە ئاشنایەتی ئەو کورپە دەکەم ... لەوانەیە هەلە
بم . ئەمما وشەکانی بە من غەریب نین . بڵێی ئەو بێت ؟
- کێ ؟ مەبەستت کییە ؟

- هیچ کورپم ، هیچ . برۆرەوه مأل . بە دەم پۆیتشنەوه کۆمەلێک قسە ی
کرد و جێی هێشتم . نائۆمیدانە هەلسام . دە وەرە تاقەتت هەبێت ، بە
بێ هیچ سوودێک برۆیتەوه شار . نەفرەت لەم نامە یە ، بۆ دامە دەستی .
نەینییەک هە یە ، نە من دەیزانم و نە دەلال ... پووداویک پووی داوه .
دەرنگ یان زوو ، بۆم پوون دەبێتەوه چییە . دە ی خەیاڵپالوی مەکە ،
هەلسە برۆ . تیشۆهەکەم دا بە سەر شانم و پوه و شار ملم کز کردەوه .
لە نیوێ پێگا ، دەستم کرد بە خویندەنەوه ی نامه‌کە :
"گەرەم سلأو ..."

بەمبۆرە دەرەنگ تۆم ناسی . کاتیەک تۆم ناسی ، دوتیا لە خۆم
سەنرابووه ، بە سەر چووم . بەلام تۆ تاقە پووناکیت بۆ من . خۆشحالم ،
هیشتا کەسانێک ماون ، بە شوین دیوێ راستەقینەکە ی ژیان دەگەرین .
ناتوانم بە ئاسانی خۆم دەربخەم ، بەلەندە یەکی ناو قەفەزم . خۆم ژیا نی
خۆم هەل نەبژاردوه ، لەوەتە ی هەم ، ژیانم بۆ هەلەبژێرن .
لەوه بگەرێ من کێم و چیم ، دەمەوێت نزیک بم لێتەوه ... بۆنیکی
خۆش دەکەم ... لە ئێستا دا بۆنی بێکەسیم لێ دیت . وەلێ ، بۆنی

که سببون له تو ده که م. يارمه تيم بده له ژيري دا... ده توانم شاره که
جی بهیلم. ده توانم ژيانکی تریش بدوژمه وه، ئەمما ئەم شاره بوه به
ژيانم. گەر جیشی بهیلم، يان ديمه وه، يان نيوه م ليړه جی ده مينيت.
بروام پي ده که يت، له په نجره وه سه يري ژيان ده که م و پازيشم
پي؟ مه لي ديلي، ديل نيم، هه له اتووم. سي به ريک شک ده به يت بو
ريوارکی ماندوو؟ ئاسوودم به ناسينت. که ميک گويم له قسه کانی
تو گرتوه، لايه ک له دلم پروناک بوه ته وه.
وه سلام.

ونبوويه کی بيکه س"

ئەي بابە، بۆيه ديوانه ئوقره ي نه ما، هيچ نه ماوه نه ي ليت. بيوتايه
فلان که سم له م گله ييه گهرمانه، باشتري بوو.

سووتاندنی قه یسه ریه که

نیوه شه و پيش بانگی به یانی، دهنگه دهنگیک هاته گویم. لیفه که م
لادایه وه، له په نجه رهی هۆده که مه وه، پووناکییه که ده رکه وت. هه لسام
هاتمه لای تاقه که، له ناوه راستی شار ئاگریکی گه وره به رز بووبوه وه.
شه ویکی تاریک... هه وریکی غه مگین به ری ئه ستیره کانی گرتبوو... له
ئاسمان تروسکایییه که پووناکی چیه، به ده ره وه نه بوو... ئاگره که ی
ناوه راستی شار، به جوانی ده رده که وت و دهنگی خه لکیش ده گه ییشه
ئه و سه ری شار.

به پلیکانه کان دا هاتمه خواره وه و بانگی باوکم کرد. له خه و
راپه ری و به ده موچاوه ترشاوه که یه وه، گوتی:
- چی بوه؟ نه خوشی؟

- نا، له ناوه راستی شار، ئاگریکی زۆر به رز بوه ته وه و دهنگی
خه لکی دیت... با هه والیک بزانی.

- بوهسته کوپم، تۆ مه چۆ ده ره وه، شار ئه مین نییه. هه لسا به
خیرایی که واکه ی له بهر کرد و پشتینه که ی به ست. دایکیشم خه به ری
بوه وه له م که ینوبه یه تیگه ییشتن گرکه له ناو بازاره. هه ر سیکمان
هاتینه سه ر سه کوکه ی بهر هه یوانی و تاوی لیمان پوانی. دهنگی
دراوسی که ی ته نیشتمان هات، بانگی باوکی کرد.

- کاک حه مه، کاک حه مه؟

- به لئ قوریان، ئه مر بکه.

- کاک حه مه گیان. قه یسه ریه که یان سووتاندوه، فریای

که لوپه له کانتان بکه ون .
 - وهک چه کووشیک بکیشن به سهرم دا، زرنګه ی سهرم هات .
 قسه که ی ته واو نه کړدبوو، پیکړا له گه ل باوکم له حه وشه وه دهر
 که وتین . به پاکردن، تا لای قه یسه ری چووین . نیوه ی خه لکی شار،
 به گوزه ناویان ده هینا و دووکانیان ده کوراندوه . دوا ی چی، بووبوو به
 قه ره برووت .

هر دووکانداره و خه می ئه شیاکانی خوی بوو . تا پووناکي کړد،
 ناگر نه ما . قه یسه ری بوو به خوله میشی ناگردانی راوچییه ک ... هیچی
 به سهر هیچه وه نه ما . چووینه دووکانه که ی باوکم، ته نها توزیک بزمار
 و سهری چه کووشه کان مابوون، ماباقی بووبوو به خوله میش . سهرنجی
 دووکانه کانی ده وروبه رم دا، له وه ی ئیمه خراپتر بوون . هر ئه و شه وه،
 هه والی سووتاندنی قه یسه ری گه ییشتبوه شاروی کوتالفروش، هر دوو
 ئه ژنوی شکابوو و ده می خوار بووبوو . له گه ل سووتاندنی دووکانه که ی،
 له مال وه که وت، تا من له شاره که دهرچووم، چه ندین حه کیمیان برده
 سهری نه هاته وه سهر خوی . نه زمانی مابوو، نه جووله، تومه ز چی
 پاره ی هه بوه، ئیواره که بردوویه تییه دووکان، تا به یانی له گه ل شه به ق
 دا، کاروانیک به پئی بخت بچیت بو ته بریز، قوماشی ئارویشمی ئیرانی
 بهینیت . پوخت و پاک شه و دووکانه که یان سووتاند و هه م پاره که ی
 چوو، هه م سهری خویشی . چه ندین سال کوی کرده وه، ئاخری ئاگریک
 خواردی .

دووکانه که ی سونه ی جووله که یش، له باخیکی وشکی سووتاو
 ده چوو، هینده به جوانی سووتابوو، چلوچیوی خه لووزاوی بو جی
 مابوو، که چی هر گویشی نه ده دا . دلی باوکمی ده دایه وه :
 - کاکه حه مه گیان گوئی مه دهری ... سهر سه لامه ت بیت، مالیش

په یدا ده کات . کاتی خوی ئیره ده شت بوو کردمان به قه یسه ری،
 ئیستایش ناگردانه، ده یکه ینه وه به قه یسه ری . چیم هه یه له گه لت به شی

دهكهم. تا دهكه ویته وه سهر خۆت، عه ره بانه یه كه م هه یه بیگره به
 دهسته وه، له گه ل دووكانه كه ی خۆم، هی تۆیش باش دهكه مه وه، خه مت
 نه بیته، دراوسێ بۆ پۆژی ته نگانه نه بیته، بۆچی باشه.
 باوكم كه میك سووكنایى هات. ته واو به زه ییم پێدا هاته وه، چاوی پر
 بوو له ئاو، له پرویشی نه ده هات بگری. یه کیك له و لاوه هاوری ده کرد
 مالم پۆ، ژیان پۆ، یه کیك جنیوی ده دا:
 - باشه ئه و حه سحه سه قۆرانه له کوئ بوون؟ كئ سووتاندویه تی.
 خاوهن دووكانه كان هه لیان کوتایه سهر حه سحه سه كانی شه وان و
 هینانیان:

- ئه مه چییه؟ كئ ئه م کاره ی کرد؟ ده تانکوژین.
 له م بگره و به رده یه، سۆنه ی جووله كه كه وته نیوانیان و حه سحه سه كانی
 له چنگ ده ره ییان:

- بابه لییان گه پێن، با تئ بگه ین بزانین مه سه له كه چییه؟
 داماوانه هینده رایان کیشابوون، كه واکانیان له به ردا نه مابوو، لووتیان
 پر بوو له دووکه ل و ده موچاویان په ش هه لگه پابوو. ملباریکه که یان،
 زوو مشیکی ده کرد و به ترسه وه، سه یری هه موویانی ده کرد.
 سۆنه و باوكم و دوو دووکانداری تر، بردنیانه ئه و لاوه و پاش
 كه میك هاتنه وه. حه سحه سه کانیان ناردبووه بۆ ماله وه. سۆنه چوه
 سهر کوته ره دارێک و بانگی دووکانداره کانێ کرد.

- دراوسێکان هیچ خۆتان تیك مه دن. ده سته حه سحه سه
 داماوه کانێ تیدا نییه. دیاره ئازاریش دراون، ویستویانه پێگری بکه ن
 له سووتاندنه که، سلیکه داره کانێ کۆشک ئازاریان داو. به قسه ی
 ئه وان، کۆمه لێک سیلکه دار، له گه ل فه یازه کویر، هاتوون دووکانه که ی
 شارویان برپوه و پاشان گریان به رداوه ته قه یسه ری. جاری نازانم بۆ
 سووتاندوویانه، با پۆژ ببیته وه، له وه یش تئ ده گه ین. ده ی په حه مت
 له باوکتان بلأوه ی لئ بکه ن. خه لکه که که و تنه مقومقو، ئئ میر بۆ

دهيسووتينيت؟! باجي خومان داوه ... كيښه مان نه بوه ... له بهر چي؟
تي ناگهين، وايش بيت هيچمان پي ناکريټ.
پوڅ بوه وه. چنډ خاوهن دوکانيک پوويان کرده کوشک. پاش
خه يلي، گه پانه وه. گه پانه وه که يان نائوميدي لي دهباري. يه کيان
گيرايه وه:

- به ميرمان گوت، حال و مهسه له بهم جوړه يه. له بري
خه م خواردن، قسه ناخوشي کرد. هر چي به دهمي دا هات نه ي
گيرايه وه ... تيگه ييشتين ئيشي خويه تي. به نياز، نيوه ي قهيسه رييه که
بکات به مهيداني ئه سپسواري بو خوي. سووتاندوويه تي و داوايشي
کردوه هر دوکانيک وه قفه، بگه پيټه وه بو ژير دهسه لاتي ميرنشين.
به کورتي و کرمانجي، شهر ده فروشي و رازي نييه بهم حاله ي ئيمه.
ئو وه تيوه کويره ي کردوه به گورز به دهستي خويه وه، به دلي
خوي دهيوه شيټ. ده ئيتر بخون، حورمه تي ميري گه وره تان نه گرت،
به رگريتان له شاره که نه کرد. ئو وه پاداشته که يه تي.

باوکم زوو تيگه ييشت. له پيگاي گه پانه وه مان بو مال، پي گوتم:
- کورم تي بگه. ميري پيشوو چنډ که سي به دوکان و زه وي و
خانوو خه لات کرد بيت، ئه م مير به بيانويک لي دهسه نيټه وه. من و
دايکت پير بووين، به نانه وشکه يه کيش ده ژين، تا زو ده رسه کانت
ليړه ته واو بکه و له م شاره برؤ. ئه م شاره به که لکي ژيان نه ماوه.
ئه م کورته بڼه يه، تا ديت زياتر قاچي راده کيښيټ. خه لکي شاره که يښ
ملي خوي نه وي کردوه به سهريان دا بچيټ. ئه م پو دوکانه کاني
قهيسه ري ده گه پيټيټه وه بو خوي، سبه ي خانوه کان ده گه پيټيټه وه،
يان ده بيت بچين ببينه ده سمالباشي کوشکه که ي، يا ده بيت ببينه
فه يازه کوير. به خوا ئيمه ئه مانه مان پي ناکريټ. من ناننيک بو خوم
و دايکه پيره که ت پهيدا ده که م، له م دونيا يه به س توم هه يټ، با
توښم له دهست نه چيټ، تا زو ليړه برؤ. ماوه يه که تر، بيانوو به

گهجهكان دهگريټ. چاوجنوكيى ئهم سەلكە پيازە، لە حەد تىپەپيوە.
 بى شەرمە چى خوڤى و موڤى توران و مورانه، لە دەورى خوى كوى
 كردوونەتەو. حەرەم سەرايەكى داناو، لە سەر ژيانى خەلك، شەو
 تا بەيانى لەگەڵ فاحيشەكان دا، دەخەويټ. لەوانەى سەبەى دە نۆل
 بخاتەو و شارەكە ويران بكەن، باشتەرە خەمىكى خۆمان بخوين. خەمى
 من و دايكت، بەس تۆيت. تۆزىك خۆت گورج بكەو، ئيتەر ناچمەو بە
 لاى ئەو دووكانە دا. عەرەبانەكەى باباى جوولەكە زۆر بيمەنتەر، لە
 نانى ميرىكى هەتيوچە. سەرم بۆ خوا نەبيټ، بۆ كەس شوڤر ناكەم.
 تا هيزم تيدا بيت ئيش دەكەم، كە هيزم تيدا نەما، بە ئاسوودەيىيەو
 دەچمە قەبرەكەم.

- پرسيم، ئەى نەنە پوونە؟

- پۆلە نەنە پوونە، بە قەد چۆلەكەيەك دەخوا. قابيلە نەتوانين
 بەخىوى بكەين. خوا پەحمى پى بكات، هەفتەيەكە وړينه دەكات.
 دەترسم، بمرىټ. دويىنى ئىوارە دەيگوت: "كوڤم ئەلياس بانگم دەكات."
 خوا بكات، لەم كاتەدا نەمرىټ. لە لايەك مالمەن سووتاو، ئەويش
 بمرىټ، ئيتەر بى كەس دەمىنينەو.

دلم زۆر تەنگ بوو. دونيا لە بەر چاوم بچووك بچووك بووبووە...
 چۆن دەبيټ من برۆم... چۆن دەبيټ ژيان كتوپر خراپ ببىټ...
 گوناھمان چيىە بەلایەكى وا پووى لەم شارە كردو، خەلك بە
 دەستىيەو بەستەزمان بو. وا من چووم، ئەى دايكم، ئەى باوكم،
 ئەى ديوانە و دەلال و سۆنەى جوولەكە، هۆگرى ئەمانە بووم... ئەى
 نەنە پوونە... قوربانى بم، چەندم خۆش دەويټ... بۆ كوى بچم.
 گەيشتىنەو مال... شەكەت و ماندوو و دلتهنگ... بە نابەدلى
 پارووك نانم خوارد. چوومە هۆدەكەى سەرەو، هيشتا نەنە لە خەو
 هەلنەسابوو، بى خەبەر لەم شتانه كەوتبوو. لىى نزىك بوومەو، بە چ
 حالىك هەناسەى دەدا. ليفەكەم لە سەرى لا برد. دەستم خستە سەر

دلى كركز لى ددها. قسه كهى باوكم، له گويم دا دهنگى ددهايه وه،
پاست دهكات دهرىت. دوو جار پام وهشانده، چاوه كز و لاوازهكانى
كرده وه، زهرده خه نه يهكى بو كردم، دهموچاوى پر بوو له لوچ.

- نه نه گيان، هه لناسى نان بخويت؟

- نا، ته بيه تم نايبات.

- ناييت هه لسه، نه خوش دهكه وييت.

- نا، كورم نه خوش ناكه وم. باپيرت بانگم دهكات.

- ئەم قسانه چين؟ خوشيم بهم قسانه نايهت، هه لسه شتيك بخو،

ئيستا دهچم شتيكت بو دينم.

چوومه خواره وه، به دايكم و باوكم گوت، حالى باش نيه، با
خه ميكي بخوين. دايكم په پويه كى ته پر كرد و منيش قاييك ماست و
قاشوقيكى ته ختهى بچووكم له گه ل خوم برد و چووينه سهره وه.

كه ميك ئەم ديو نه و ديومان كرد، هه وليكى زورمان دا، نهى توانى
ماسته كه بخوات... پووخساره سپى و لوچاوييه كهى، تا دههات زياتر
دهبوو... سهرپوشه سپييه كهى ئالا بوو له مله چرچه كهى... قوهتى
ددهايه بهر خوى چاوى بكاته وه، نهى دهتوانى. تا چيشته نگاو برى
كرد، ئيتري گياني دهرچوو.

چ پوژيكي شووم بوو. له لايهك دووكان سووتا و، له لايهك نهنكم
مرد. ژنانى گه پرهك كو بوونه وه و له دهستشورييه كهى لاي حه وزه كه،
ئاويان گهرم كرد و شورديان و كفنودفنيان كرد. يهك دوو پياوى
دراوسى و مه لا شهش په نجه هاتن... خستمانه ناو داره مه يتيك و
بردمان بو سهر قه بران. له گه ل باوكم و دوو قه برهه لكه ن، قه بريكممان
هه لكه ن و تا عه سر ناشتمان.

دلم پر له گريان، هه ستم ده كرد، نه گبه تى ده وري داوم. هوشم
له جى خوى وه ستابوو، نه م ده زانى بير له چى بكه مه وه. سووتانى
دووكانه كه، پويشتنى خوم لهم شاره، مردنى نهنكم، جيهيشتنى نازيزانم.

كاس بووبووم... تەواو كاس بووبووم. ھىندەيش ماندوو بووم، ئاواتم
 بۇ تۆزىك خەو دەبرد. چارە نىيە، سى پۇژى پەبەق لە خانەقا ماينەو،
 تا پرسەى نەنكم تەواو بوو. بە ھاتنى خەلک بۇ پرسەكە سەبووريم
 نەدەھات. ھۆشم لای كەس نەبوو، ھۆشم لای قسەكانى باوكم بوو.
 چۇن دەبىت ئەم شارە جى بهيلىم. پووخسارى خەلكەكە خەماوى
 بوو. من و باوكم تەنيا نەبووين، خەلكيش ترسيك نىشتبوه سەر
 پووخساريان... شارەكە شارە پىر جەنجالەكەى جاران نەبوو، بوو بوە
 شارىك لىي بترسيت.

فه یازە کوێر

کە بانخان لە گەڵ سوپای تورک گەرایەو، کۆمەڵێک دەموچاوی تازە ی وە گەڵ خۆی هینا. یەکیەک لەو دەموچاوە تازانە، فه یازە کوێر بوو. میری گزگل کاتی خۆی بەرپرسی زیندانەوانەکان بوو، لە گەڵ بوو بە میر، فه یازە کوێری خستە شوینە کۆنەکە ی خۆی.

بالایەکی بەرز و دوو قاچی زلی پێو بوو. بەردەوام کراسیکی لە بەر دەکرد تا نزیک ناوکی قۆچەکانی دەکردەو و قۆلی کراسەکە ی تا سەر مەچەکی هەڵدەکرد. دەستەکانی هەموو جی کوتان بوو، دونیایەکی نووسین لە سەر دەستی بوو. دوو گوێچکە ی زل و لووت و دەمیکی بچووکی پێو بوو. لووت و دەمی لە گەڵ گوێچکە ی نە دەهاتنەو. چەقۆیەکی بچووکی دەگرد بە دەستیکییەو و سیوێکی سووریش بە دەستەکە ی ترییەو. یەک دوو سەر زلی دەخستە دوا ی خۆی و بالی فش دەکردەو لە م سەری بازارەو بۆ ئەو سەری بازار دەهاتوو دەچوو. بە عالەمی ئاشکرا شەری بە خەلک دەفرۆشت.

لە بەردەم هەر دووکانێک بوەستابایە، خاوەنەکە ی پەنگی پێو نە دەما، دەیزانی خەریکی تەشەلە یە پێی. بە فیزەو چەقۆکە ی لە سیوێکە دەدا و قازێکی لێ دەکردەو و دەخستە دەمی، دەگوت دنیا ئەو بەرپێو ی دەبا. چاوە کوێرەکە ی و پەنجە قرتاوەکانی، هیندە ی تر ترسناکیان کردبوو. نە کەس خۆی لێ دەدا و نە کەس کاریکی دەکرد تووشی ببیت بە تووشییەو. خۆی کردبوو بە سەگی هاری شارەکە. کۆمەڵێک شەقاو ی فشەکەر لە ناو شارەکە بوون، کە فه یاز دەردەکەوت،

هر يه كه يان خوۍ به كونيک دا ده كړد، كه نه ویش ده پوښت له و سهر جاده يه، حیلکه حیلکیان بوو خه لکیان بیزار ده كړد.

دیار نه بوو كئ شكاتی كړد بوو، ئیو اړه يه ك پيش مه غریب، بویان په پيدا بوو، به چه قو و كوته ك تییان كه وت، تا خه لك فريا كه وت، يه ك دوانیكيان داپاچی. گیانیانی پر كړد بوو له خوین. تر سینوكانه كه سیان نه یان ده ویرا ته نانه ت ده ستیش بكاته وه یان را بكا، خه لك نه بوايه وهك خه یار به چه قو پاكي ده كړد، كه شیتیه كه ی ده نیشته وه، به نووکی چه قو كه، چاوه كویره كه ی ده خوراند.
به قسه ی خوۍ:

باوکی دایکی دیار نین و كه س نازانیټ كین. به مندالی له یه كیك له گه وړه كانی سهر سنوور دوزراوه ته وه. ئاغایهك بردوویه تی لای خوۍ كړدوویه تی به خزمه تكارۍ ماله كه ی تا گه وړه بوو. به هه رزه كاری ئیشی قوړی زوری كړدوه. ئاغایش هه موو جاريك ئیشه قوړه كانی، باش ته می كړدوه. سالیك له له وهرزی هاوین دا، كه جوتیاره كان ده چن بو سهر كیلگه كانیان، فرسه ت له ماله جوتیارك دینی و ده چیته سهریان. دیاره كه ژنی جوتیاره كه زور جوان بوو، ته ماحی تی كړدوه ... ده چیته ژورده وه و په لاماری ژنه ده دات ... ژنه یش نایكات به نامه ردی، سیخیكي داخ، كه له ناو ئاگردانه كه بوو، دهرده هیټ و ده یكات به چاوی دا. چاوی ده ته قیټ و ئاوه سپییه كه به پروخساری دا دیته خواره وه. ژنه ده بینیت به م شكله ناشیرین و ترسناكه وه چاویشی ته قیوه، هه تا پی ده كریټ را ده كات بو لای پیاوه كه ی له كیلگه كه. حيكایه تی هه لكوتانه سهری و كویر كړدنی فه یاز بو پیاوه كه ی ده گیریته وه. پیکه وه له ترسی ئاغا له ویوه گوند به جی ده هیلن و له سنوور ده چن به و دیو دا، ئیتر ناگه پرینه وه، تا ئاغا ده مریت.

كاتیك بلاو ده بیته وه، ژنه ی جوتیار چاوی خزمه تكاره كه ی ئاغای كویر كړدوه، ئاغا كه ر ده بیټ، فرمان به پیاوه كانی ده دات، بچن

ماله که بسووتین و له دهغله که یش به ره می نه و ساله ی چی بوه
 بیهیننه وه و بیخه نه خه زنه ی ماله وه . تا ماوه یه کی زور، حه کیمیک به
 مه نگوین و ترشه سماق خه ریکی چاککردنه وه ی برینه که ی ده بیت . بو
 نه وه ی برینه که ی ته شه نه نه کات و نه بیت وهره م، به یانیان پری ده کات
 له مه نگوین و نیواران لای ده بات و به ئاوی ترشه سماق ده یشوات .
 نزیکه ی شه ش مانگ به م حاله وه به رده وام ده بن، تا برینه قووله که پر
 ببیتته وه و شوینه که ی زور دیار نه بیت . به جوړی تیمار کرابوو، شوینی
 چاوه که پر بوو بوو له گوشت، تا باش لی ورد نه بوویتایه ته وه، نه ت
 ده زانی پیشووتر چاوی تیدا بوه . که باش ده بیتته وه، دیسانه وه ده ست
 ده کاته وه به چه توونی . ئاغایش بی گویدانه به ره لاییه که ی پشتی
 ده گریت و ئازاری جوتیار و گوندیه کان ده دات له سه ری . تا وای لی
 دیت ئاغایش ده گه زیت .

زستانیک ئاغا ده چیت بو پړاو . به س فه یاز و ژنه ی ئاغا و یه ک
 دوو خزمه تکاری تر له مال ده بن . فه یاز شه ویکی درهنگ، له به رده م
 هه یوانه که ده بیت . سوچی ده رگا که ی خانم له سه ر لا کراوه ته وه .
 چاوی تی ده بریت ده بین، خانم به دم دا که وتوه و کراسه که ی
 هه لکراوه سمته خر و سپیه که ی که وتوه ته ده ره وه . بی نه م لا و نه و
 لا هه لده ستیت، ده چیتته ژوره که و ده رگا که پیوه ده دات . یه واشیک
 خوی پووت ده کاته وه و خوی ده نوو سیئت به ژنه ی ئاغا وه . ژنه یش
 له خه و دایه، هوشی لای نه وه نییه ئاغا له مال نییه . هه ر چی له وه
 ئاغیه، بوی ده وه ستیت تا کاتی هانکه هانکه که . که گوئ پاده دیریت
 هانکه هانکه که ی هی ئاغا نییه، لا ده کاته وه ده بینیت فه یازه کویره، تا
 هیزی تیدا ده بیت ده کیشیت به بنا گوئ دا و به شه ق و زله و جنیوی
 پیس پیس له ژوره که ده یکاته ده ره وه .

دوای گه پانه وه ی ئاغا، ئاغا ژن چیرۆکه که ی بو ده گیریتته وه . ئاغا شیت
 ده بیت، ته وریک دینیت چوکی ببریٹ . خزمه تکاره کان تکای لی ده که ن

شتی وا نه کات. ئاغا نه رم ده بیټ له باتی چووکی دهستی ده خاته سهر
کوټه ره یهک و به یهک ته ور سئ په نجه ی لی ده کاته وه. سویند ده خوات
هر چه کی میک تیماری بکات، دهستی نه ویش ده بریته وه.

فه یازه کویر چاری نامینیت، ده چیت له ناگردانه کی هه یوانه که
دهستی ده کات به ناو خو له می شه که دا ده ری ناهینیت وه، تا خوینه کی
بوه ستیت. پوژانه یش به خوئی و ناو ده یشوات تا برینه که باش
ده بیته وه. نه م داخه ده نیشیت سهر دلی و فرسه ت له ئاغا دینیت،
شه ویک نه سپه که زین ده کات و داده نیشیت تا ده مه و به یان ئاغا بیته
ده ره وه. که دیته ده ره وه له سهر یهک شه ش هوت خه نجه ر ده کا به
ورگ و شانی ئاغا دا و بوی ده ر ده چیت. نه و پویشتنه ی پویشست بو
قوسته نیتنیه نه گه پرایه وه. له گه ل کوشتنی ئاغا دا دیکه ی بی زالم کرد
و جوتیاره و ژنه که یش گه پانه وه شوینی خو یان و خویشی له ترسی
خرمانی ئاغا، خوئی شاربه ده ر کرد.

له قوسته نیتنیه هه ول ده دات بجیته ناو سو پای سولتانه وه، له بهر
چاوه کویر و په نجه کو له کانی وه ری ناگرن. ناچار له گه ل چه ند
قاچاخچییه کی فراندنی ژنه جوانه کان و فروشتنیان له بازاره کان ریک
ده که ویت. ماوه یه کی زور خه ریکی قاچاخچیتی و کرپین و فروشتنی
ژنان ده بیټ. پاش ماوه یه ک له ته ک گروپیک تلیا ک فروشی نه فغانی و
سه مه رقه ندی ریک ده که ویت، تللیاک بو چه کیمه کان ده بات، تا وهک
ده وا بو نه خوشه کانیا ن به کاری بهینن. ورده ورده خویشی فی ری
تللیاک کی شان ده بیټ و له سهر جاده کان ده خه ویت. به پوژ ده چیته
چاخانه یه ک نزیک کاروانسه رای شار. کتوپر نیوه پویه ک له هه مان
چاخانه له ته نیشست بانخان داده نیشیت. نه و کاته ی بانخان چوبوو بو
قوسته نیتنیه سو پاسی تورک بینیته سهر براکه ی، له و چاخانه یه یه کتر
ده ناسن و ده ی کاته هاوه لی خوئی. پیی ده لیت:
- کویره ی بهر چاو ره ش. تو بو من باشی. ده چم بو مه مله که تیک

پړه له گورگ. گورگه کان به گورگ ده ترسيږي، ن نهک به شير. تو له شيره کان ده ترسيت، ئيشي جواميرانه له تو نايهت. وهره له گهل من، ده تکه م به خاوه ني زور شت، وهلي بوت نيه له ژير فهرانم دهرېچيت. بي فهرانيم بکهيت، نه چاوت دهردهيڼم نه په نجهت دهرېم. ملت له بن دا هله ده که نم. فهازه کوپړيش به م قهوله رازي ده بيت و وه گه لي ده که ویت. له پيگا له هر شوينک سوپاي دوار هله دات، بانخان فهاز راده سپريت له و دوروبه ره، سي چوار به رخ پهيدا بکات. ئه ویش خو ئاسا ده که ویت گه ران و چاو ده گپړيت، له کوئ حه يوانک بهر چاوي بکه ویت، تيان ده که ویت سي چوارکي قهله وي باش هله ده بژيريت، گوايه نزیک سهر سنور شوانک رازي نه بوه به رخه کاني بيات، داويه تيه بهر چه قو و کوشتوويه تي، پاشان له باتي سي چوارک بيست بهرخی هيڼاوه و ئه واني تري به شوانه ي کورواوه جي هيشتوه.

هرچي کاري نامه ردانه يه لي دهاهات... په روه رده ي خراب بوو... که س لي رازي نه بوو... ميريش هيڼابووي تا سووکايه تي به و که سانه بکات، پيچه وانه ي مير ده جو لينه وه. کردبووي به سهرده سته ي يه کيک له دهر وازه کاني شار و سهرده سته ي زيندانه که ي کوشک. مير ئيشاره ي بو هر که سيک بکرديا ده که وته بهر په حمه تي بي په حميه که ي. وا ده گپړنه وه، زيندانه که ي شتي زور خراپي تيډا بوه. خويشي يه ک دوو سهر زلي کوسه ي له گهل دا بوو، توبه خودايه، ده يانگوت: سواي يه کتر ده بن. ورگه زله که ي که شوپر بووبوه وه به سهر رانه کاني دا، قه باره ي له پيش چاو گه وره تر کردبوو. شه وان يان له مه يخانه که ي لاي کاروانسه راکه ده يخوا رده وه، يان له زيندانه که. کاتيک مه ست ده بوو، وهک شيتيک هلي ده کوتيه سهر زيندانيه کان، تا ماندوو ده بوو لي ددان. وه ي به حالي ئه و که سه ي ده که ویت بهر ده ست که سيک په روه رده ي سه قه ته. وه ي به حالي ئه و زيندانيه ي زيندانه وانه که ي، مروفکي بي په چه له که.

چی ئیشی قوړی میر بوو، به فه یازه کویر ته وای ده کردن. خانمی
میری گوره و شازاده که ی، به م کویره فیږی فاحیشه یی کران. بازرگانه
به شکوکان له پڼگه ی فه یازوه سهرانه یان لئ ده سهرنا و هره شه ی
بردنی کچه کانیا ن لئ ده کرا.

له پشت کوڅکه که ی میره وه ده یان نه ینی پوخل هه بوون، باس
نه ده کران. وه ختیګ نه م کویره مه ست ده بوو، قسه له ده می نه ده وه ستا.
چی کړدبوو، چیا ن پئ کړدبوو، له ناو مه یخانه کان باسی ده کړد و
مه سته کانیش بو به یانییه که ی له ناو بازار و کو لانه کان بو خه لکیان
ده گپراهه وه. قسه کانی ده ماو ده م ده هاتنه ناو مالانه وه. ماو هیه ک فیږ بوو
بوو، ده چوه حه مامی سپی، له وی خوی ده شووشت و پاشان ده چوه
که بابخانه کان، تیږ که بابی ده خوارد. دوا ی تیږ بوونی، چی جنیوی پیس
بوو له ده می ده هاته خواره وه. نه پاره ی ده دا نه باکیشی به ده مه
پیسه که ی بوو. مامه شارو باشی پیکابوو، نه مه سهرده می پیاوی به
نه ده ب نییه. سهرده می پیاوی ده ستوه شی نه.

که ده می ده کړده وه، ده یگوت:

ژیان چه قویه که، یه کیکی پئ نه بریت، خوت ده بریت. پیش نه وه ی
خوم بمریت، یه کیکی پئ ده بریم. سهیری په نجه کانم بکه ن، سهیری
چاوم بکه ن، سهیری کوتانه کانی سهر ده ستم، نه مانه هه مووی، نیشانه ی
زهمانه ن. نیشانه ی عه جوولییه که مه. شهرم له هیچ ناکه م، شهرم بو
ژنانه نه ک پیاوان. نه فرهت له پیاوی شهرمن. تو که شهرم ده که یت،
بو له مال هوه دانانیشیت حاجهت بشویت.

لای ده کړده وه بو سهرپانه که ی پشتی و لئ ده پرسى، نه ری سهر
پان وا نییه؟

- نه شه دو وایه، به حه یاتم نانی سهر شوپیم نه خواره وه، مه چه کی
به هیږم بو چیه، گهر نانی پئ په یدا نه که م.
ده تویش فشه فش مه که، له بهر خاتری من نه بیټ، ملت له بن

دا هه لده که نن. دوو پوژده خوتت بينيوه دهست دهوه شينيت. خوتت
لئ نه گوپيت. بهو سه ره زله يه وه، سه ري داده نه واند و جووکه ي ليوه
نه ده هات. که سي دهست نه که وتايه شه ري له گهل بکات، تيروپري له
دوو سه رپانه که ي لاي خو ي ده دا. هه ر دوو کيان وهک تووتکه سه گ
له بهر دهستی ده قروزانه وه و دهستيان بهر ز نه ده کرده وه. بازولي هه ر
يه کيان دوو هينده ي فه يازه کوپر بوون.

داخي ده سره ئاوريشمه که ي ملي، ته ري ده کات و سووچيکي ده گريت
و ده يکيشيت به سمتي ژنان، تا شه قه ي بيت. ده لي ئه م شاره پياوي
تيدا نه ماوه. به م چاوانه ي خوم ده يان جار ديومه، شه قه ي له سمتي
ژن هه لساندوه، يه کيک نه ي وي راوه بلئ بو وا. شاره که ي به ته ووي
ناخوش کرده. بر يا توژيک گه وره بوومايه، تا چاوه که ي تيريشي کوپر
بکه مه وه. که ده مبيني، قه ليم تيک ده چوو. تووکه زير و ناشيرينه کاني
سه ر سنگي، به م لا و له و لا دا که وتبوون و چيلکه داريکي ده خسته ناو
ده مي، کاوپري پي ده کرد، له و فاحيشانه ده چوو، له گهل کاروانسه راکان
دا ده هاتنه شار.

نازانم له کوئ ئه و قسه زلانه فير بووبوو. جا بو نا کاکه، چي کون
و قوربيني دونيايه گه راوه. پوژيک سواري خه لک بوه، پوژيک سواري
بوون. له هه ر سواري بوونيکدا شتيک فير بووييت، به شي ده سالي تر
قسه ي پييه. مندا ل و هه رزه کار نه بوون لي ئه نه ترسن، به تاييه ت جوان
و خويان گوته ني لووسکه کان. ته شقه له ي به گه وره و بچووک ده کرد.
يهک دوو جار پياوان و مه لاکان چوونه شکاتي لاي بانخان، سوودي
نه بوو. زور بي موبالاتانه جوابي دابوونه وه:

- جا سه ره سه ري و ا چييه، بيگرن دوو شه قی تی هه ل بدهن، بو
باوک و باپيري، که نيه تي، عاقل ده بيت.

گه رچي تيان گه ياندبوو، هه ز نا که ن ده م بخه نه ده مي و له پشتي
تو به رده وامي به کاره به ده کاني ده دات. وه لي گرينگي به قسه کانيان

نه دابوو. به نابۀ دلی گه رابوونه وه.

پاشان ماوه یهک، بانخان ناوی ئه و پیاو و مه لایانه ی پی دابوو،
هاتوون بو شکاتی. وهک هاندانیک هانی دابوو، بچیت سووکایه تیان
پی بکات. به یانییه کی زوو چوووو بو مزگه وتی یه کیک له مه لاکان،
مینبه ری مزگه وته که ی پوو کردبوه ئاسمان و یهک گۆزه ناوی کردبوه
ناو مینبه ره که، کاتیک مه لا بانگی دابوو، له باتیی بلیت ئه لالو ئه کبه ر،
گوتبووی: قولولولولولو.

به م شیوه یه، یهک له دوا ی یهک، حه قی خو یانی لی کردنه وه، تا
وا ی لی هات ده هاته ناو قه یسه ری، له و سه ری ده رگا که وه به خو ی و دوو
ملپانه که ی پشتیه وه ده وه ستا و هاواری ده کرد:

- ئه م شاره پیاوی چه قووه شیینی ده ویت. کی چه قوی پی بیت
و بتوانیت بیوه شیینیت، له وانی تر سه نگینتره. میره که مان، میری
چه قووه شیینه کانه. میری ئه ده ب و پیاوی نازدار نییه. یه کیک به
خه نجه ره وه له دایک بوو بیت، به نوکی خه نجه ر نه بیت نانی بو په یدا
نابیت. توند ده یکیشا به سمته خره که ی خو ی دا و ده یگوت:

- ئه و پۆژه ی ئه مه یان بو هه لدریم، یهک شه قم له پیاوه تی دا. پیاو
یا ده بیت وهک پلنگه کان بژی گوشتی ئه وی تر بخوات، یا ده بیت وهک
کو تره کان بژی گوشته که ی بخۆن. کی بروام پی ده کات بیكات، کیش
بروام پی ناکات جار به جه هه نه م. سه رده می پیاوی به پیز به سه ر
چوو. سه رده می چقووه شیینه. حه زم له خه نجه ر نییه، خه نجه ر هی
ئاغایه که بو جوانی هه لی ده گریت، نهک بو وه شاندن. من نه ئاغام و
نه مسکین. من فه یازم، فه یاز. ناسراوم به فه یازه کویر، نانی خو ش له
کوئی بیت، له وی ده له وه پرم.

هینده بی ئابروویش بوو، وهک سه گ ده وه ری. وهو... وهو...
دوا ی قسه قو ره کانی راهاتبوو، دهستی ده خسته سه ر سنگی و
ده چه مایه وه و به ده م چه مانه وه ده یگوت:

- پېزم هه يه بۆ ميرم. من له ژير سيښهري ميرم دا، چ خزمه تيکي
 بويت بۆي ده که م، ته نانه ت گهر خوشمي بويت له خزمه تي دام.
 که س قسه ي هه يه؟ ئه ري که س قسه ي هه يه. له م سه ري
 قه يسه رييه که وه تا ئه و سه ري، کشومات ده بوو. پاشان ده پويشت و
 پوژيکي تر ده هاته وه شتيکي تري ده گوت له مه خراپتر. حالې خه لک
 به ده ست فه يازه وه به م شيوه يه بوو.
 به قورباني ئه و ده مه ت بم، سونه ي جووله که، خه لک باش ده ناسي،
 يه که م جار چووبوه لاي بانخان، فه يازي له پشت سه رييه وه ديپوو،
 بنيشت ده جويت، پي گوتبوو:
 - گه وره م، ئه م هه تيوه زور بي شعوره، له عه ره ب ده چييت.
 عه ره بيش که لي قه وما، يه که م شت بيفروشييت، ژنه که يه تي. ئه م
 هه تيوه يش لي قه وما، يه که م شت بيفروشييت، خويه تي ئينجا تو.
 بانخان قسه که ي له دل گرتبوو، به لالوته وه جوابي دابوه وه:
 - وا نييه جووله که، وا نييه. تو خراپ تيگه ييشتووي له م پياوه و له
 عه ره بيش. له به رده م گه وره کان دا قسه فرې مه ده.

عەرەبانە كەي باوكم

دوو ئەسپى شىكى پەش، عەرەبانە يەكى بە تەختە دروستكراوى
سەردەمى قاجارەكان. شوينىك لە پيشەو و دوو شوينيش لە پشتەو،
باوكم لە سەر شوينكەي خوي، بە قامچيەكەي دەستىيەو دانىشتبوو.
تەقەي نالى ئەسپەكان، ئاوازيكى گورجيان خستە ناو كۆلانەكەو.
تەواو دلم كرايەو، باوكم لە پشت ئەسپەكانەو بىنى. من دەليم سەد
جار، تۆ بلى، ھەزار جار لە ئيشەكەي پيشووي خوشتر و ئيسراحتەر
بوو. ليشى دەھات بە مشكيەكەي سەري و قۆلە ھەلکراوەكەيەو، لە
پشت ئەسپەكانەو قامچيەكەي راوەشىنييت و ھۆ گيانيان لى بکات.
يەكى توورەكەيەكى، پەر لە كا، لە ملی ئەسپەكان دا بوو، تا لە
ھەر جيەك وەستان، سەري خويانى پيدا بکەن، شتيك بخەنە دەميان
بيکرمينن. ئىوارەي پيشووتر باوكم باسى کرد، دەبييت سبەي بجيت
ئەسپەكان بەينييت، بەياني زوو شەبەقي نەدابوو ھيناني. كە بەم حالە
خوشەو كەوتە پيش چاوم، لە بەر دەرگا بانگى دايم کرد.

- دايمە، دايمە. وەرە باوكم ببينە چ ئەسپسوارىكە.

دەستم دەھينا بە لاملى ئەسپەكان دا، دايم لە دەرگا دەرکەوت.
وہى ماشەللا، ھەمە ليت ديت. لە چاو دوور بيت، سەد دووگان دينيت.
نە دەستت دەکوئيت، نە سەرت دەخەيتە ناو بۆنە ناخوشەكەو. نە
ماندوويش دەبيت. بە مەيلى خۆت چى كووچە و كۆلانە دەگەرپييت و
بەشى ژيانيشمان پەيدا دەكەيت. پەحمەت لەوہى چاوى لە فەقىرە.
بەدەم ئەم قسانە و پوويەكى پەر لە خوشيەو چوہو مالى. باوكم پووي

تئ کردم، دهی کوړم وهره بتگه‌یه‌نمه بهر ده‌گای خانه‌قا. یه‌ک قوونه‌م کردوو سوار بووم. یه‌که‌م جارم بوو سوار بم، قرته‌قرتی پیی ئه‌سپه‌کان و جوول‌ه‌ی تایه‌ داره‌کان به‌ شیوه‌یه‌کی خیرا سه‌رنجی پاکیشابووم. زه‌وی به‌ وردی و خیرا له‌ به‌رچاوم ده‌پویش‌شت. تا گه‌ییش‌تینه‌ به‌رده‌م خانه‌قا، هه‌ستم به‌ فرین ده‌کرد. له‌وی دابه‌زیم. هینده‌ جوان ده‌پویش‌تن، تا له‌ پیچه‌که‌ له‌ به‌ر چاوم ون بوون ته‌ماشام کردن.

دوکان سووتانده‌که‌ی خیریکی پیوه‌ بوو، باوکم له‌م ته‌مه‌نه‌ دا چاوی کز بوو، چه‌مانه‌وه‌که‌یشی زیاتر ده‌رده‌که‌وت، شان‌ه‌کانی کوړ بووبوون. ده‌ترسام له‌گه‌ل پویش‌تنی من، کاریکی پیی نه‌کریت. خوا ناردی ئیشیکی باشترو خوشتری بۆ ده‌سته‌به‌ر بوو. ژیان وه‌ک ئه‌سپ وایه، چۆن قامچی لی ده‌ده‌یت، وا ده‌پروات. قامچی توندی لی ده‌یت، له‌وانه‌یه‌ خیرا بروات و سمی بترازیټ و قلپت بکاته‌وه. له‌ سه‌رخویش ته‌ی بکه‌یت، به‌ هیمنی و جوانی ده‌تگه‌یه‌نیته‌ مه‌نزل‌ی خوټ. بۆ ئیواره‌ گه‌ییشتمه‌وه‌ مال. له‌گه‌ل دایکم له‌ هه‌یوانه‌که‌ دانیشتبوون. پالی دابوه‌وه‌ و که‌یفخوش دیار بوو. نه‌ ماندوو بوو، نه‌ هاواری هیچ شوینیکی ده‌کرد. بینینی به‌م شیوه‌یه‌، وای لی کردبووم، خه‌می سه‌فه‌ره‌که‌م نه‌خۆم. چوومه‌ ته‌نیشتی دانیشتم:

- باوکه‌؟

- گیانی باوکه‌

- زۆرم نه‌ماوه‌ ته‌واوی بکه‌م، له‌م هه‌فته‌ی دادیت، کۆمه‌لیک ئیجازه‌ی مه‌لایه‌تی وهرده‌گرن، منیش دواي ئاهه‌نگه‌که‌، ده‌بیټ سه‌فه‌ر بکه‌م، بۆ شاریکی دوور له‌و دیوی سنوور، له‌وی ئیجازه‌م دراوه‌ بخوینم و مه‌لایه‌تی ته‌واو بکه‌م. پیم خوشه‌ بچم و پيشم خوش نییه‌ بچم. -یانی چی؟

- مه‌ستم خراپ نییه‌. نامه‌ویټ تو و دایکم و دۆسته‌کانم له‌م شاره‌ جی به‌یلم، نایشمه‌ویټ ده‌ست له‌ خویندنه‌که‌م هه‌لبگرم. غه‌ریبی

گه لیک سه خته .

- گوی بگره کوپم، له دارای دنیا توم هیت، نیستا حالم زور
باشه، خوا مالی نه و جووله که یه ئاوه دان بکات، که وا مال که ی منی
پووناک کرده وه . نیشه که م زور خوش و بی منه تانه یه . نانی ته قی
پی نه سپه کان ده خوین . نه خه می منت بی، نه دایکت، قاتی و قوتی
ماوینه ته وه . به دلیکی بی خه وشه وه برپو . خویندنه که ت ته واو کرد،
وهره وه . خوا خوی ده زانیته نه م شاره چی به سهر دیت، زالمه کان
ته مه نیان دریژ نییه . گورگ تا هارتر بی، زووتر ده مریت . شوانی ژیر
شوانیکه، مه ره کانی ده پاریزیته له گورگی هار . من باوکم و شوانم، یه ک
مه رم هیه، نایخه مه بهر ده ست گورگ .

- نا مه به ستم نه بوو که نارپوم، مه به ستم بوو دلم به بی نیوه ئوقره
ناگریته .

- را دیت کوپم را دیت . به شی نیمه هه میشه غه ربی بوه . نه وه
دوای نه وه، که سمان له ولاتی خوی و له ناو خزمانی خوی نه ژیاوین .
دایمه ی خوا ئاواره ی شاران بووین . ده یشتوانیت له ویوه خزمانمان
بدوزیته وه و سه ریان لی بدهیت . هیچ ناویت، وه لی خودا نه وه نده
ته مه نم بدات، تو ببینم به مه لایی دیته وه نه م شاره و پوژیک گوی له
ده نگت بگرم بانگ ده دهیت و له پشته وه نویژ بکه م، نیتر دوای نه وه
بیشمرم باکم نییه .

باوکم زور به ئومیده وه ده پروانییه من . له وانه یه خه یالی واکات،
ده به شوینگره وه ی مه لای گه وره . نا من نابمه شوینگره وه ی هیچ
مه لایه ک . سه رپشک بکریم له ریگای خوم، ریگای دیوانه م پی راستره
له ریگای مه لاکان . دیوانه ریگایه کی هیه له خودا که ی ناخم نزیک
ده کاته وه و مه لاکان ریگایه کیان هیه، له خودا که ی ناخم دورم
ده خاته وه . نامه ویت باوکم نا ئومید بکه م، تا ماوه چی بویت ده یکه م،
که پوشت منیش به ریگای خوم ده پوم .

شه ویکی خوش بوو. گه لئ قسه ی خوش و ته گیرمان بو سه فەر
 و ژيانی نایینده ی من کرد. هه ستم به هیچ نه کرد، تا چوومه سهر
 جیگا که م. کاتیک پال که وتم دلته نگییه ک دای گرتم.
 زور جار دلته نگییه ک پروت تی ده کات، له م دنیا گه وره یه دا ریت
 نابیتته وه. چه ندیک بیرم کرده وه، بنه وانی دلته نگییه که م نه دوزییه وه.
 دلته نگی بو سه فهره که یه، دلته نگی بو دووری مالّه، یان چاوپریش
 گیانی ناو خه ونه کانم. دلته نگی دیوانه و نازیزانم، یان دلته نگی
 کووچه و کولانه کان. نه م دوزییه وه و نه م دوزییه وه. به و حالّه شره وه
 دره نگانیک خه وم لئ که وت، سبه ی به حیلّه ی نه سپه کانی خه وشه که مان
 خه به رم بو وه. هه تا هاتمه خواره وه، باوکم به خو ی و عه ره بانه که یه وه
 چووبوه سهر ئیش و منیش به ره و خانه قا که وتمه ری.

درهنگ يان زوو،
دهبي ئهم شاره جي بهيلين

■ رۆژی شه شه م

ئىوارەكەى چومە لای دەلال. تەگبیرمان کرد بۆ شەو، درەنگىك
بەكك لە ئەسپەكان بەینم و پیکەو بەچین سەرىك لە دىوانە بەدەین.
کارەكە مندالانە و مەترسیدار بوو، ئەمما نەم دەویست عاشقیك لە
مەعشوقەكەى بکەم. لە ژوورەكە دانیشتبووین، خەرىكى تەگبیری
خۆمان بووین. جیرەى دەرگاگە هات، سۆنەى جوولەكە وەژوور کەوت.
سلۆیکى کرد و دەموچاوى دا بە یەك دا. لە جیى خۆمان هەستاینەو
وشوینەكەى خۆم بۆ چۆل کرد. دانەنیشت. بە دەموچاوه مۆنەكەیهو
گوتى:

- گویم لیتان بوو، تەگبیری چى دەكەن. دوو گەنج بە بى
پرسی پیاویكى بە ئەزموون تەگبیر بکەن، مالىك بە قور دەنن.
ئىو خەرىكى چىن؟ نازانن ئەم شارە نانویت؟ نازانن چاوه پیسەكان
هەمیشە کراونەتەو. چاویك دەنویت، پۆژەكەى بە پاکی بردبیتە
سەر. چاوى پیس ئیشى کرانەو. نابیٹ کارى وا بکەن خۆیشتان و
منیش وەقورنن. کاکە دەلال لەم ماله بجیتە دەر، گەرانهوت نییه،
تۆیش کورم ئیشم پیتە.

دەستى گرتم و لە ژوورەكە بردمییه دەرەو. نەخشەكەمان تیک
چوو. بۆ نەگبەتى نەچومە لای دىوانە، بە مەبەستى دیدارى ئەم دوو
کەسە، دیدارەكەم دواخست بۆ شەو. کەچى لیمان تیک چوو.
جوان خۆى پىچایەو و جلە عادەتییهکانى خۆى لە بەر کرد.
هەستایە سەر پى و گوتى:

- کورم وەرە لەگەلم، منیش بە بى پرس دواى کەوتم. بەرەو

دەر وهی شار پوښت. له نیوهی پئی پرسیم:

- بۆ کوئی.
- دهچینه سهر کاریزه که ی دهر وهی شار. له ویی کومه لیک قسه ت
بۆ ده که م.

پوښتین، پوښتین تا گه یشتینه سهر کاریزه که. دوا ی که می ک
دانیشتن، پرووی تی کردم:

- تۆ خه ریکی ویرانکردنی.

- مه به ستت چیه؟

- کوپم به س گوی بگره، بزانه چی ده لیم.

"له یه که م پوژ وه زانیوومه، گه نجیکی دلت پاکه، چه ند جار چوویته
دهر وهی شار، خه لکم نار دوه ئاگای لیت بیت. نه م ده ویست ئاگره که
بتسووتینیت، پوون بوو لام ئاگات له چیرۆکه راسته قینه که نییه،
بویه تۆم هی ناوه بۆ ئیره تا چیرۆکه راسته قینه که ت بۆ باس بکه م.
کار گه یشتوته راده یه ک، خه ریکه ده ست به ئاگریک دا ده که ی ت،
ماله که ی منیشی پیوه بسووتیت"

دلّم که وته له رزه. ترسام. کاتی که ده ترسم ره نگم زهر د ده بیت و
هیژی ئه ژتوکانم نامینیت. له م قسه به تو یکلانه سهر م سوورما بوو:
- تی ناگه م سونه ی به ریز باسی چی ده که ی ت. دیوانه یه ک ئه وه ند
مه ترسیداره، تۆ وا له من بکه ی ت؟

- به لئ، کوپم، مه ترسیداره. دیوانه، دیوانه نییه، دیوانه یان کرد.
- کی؟

- تۆ بوهسته، با بۆت باس بکه م.

"خه لکی ئه م شاره، ترسینۆکن. به س پارویکی چه وریان ده ست
بکه ویت، گوی به هیچی تر ناده ن. ده بوا یه گه وره و بچووی ئه م
شاره، له خزمه تی دیوانه که ی تۆ بن. وه لئ، چی له زه مانه بکه م،
مروّف که شکوی شکا، هیچی نامینیت بۆی بجه نگیت"

- قسه کانت ترسناک و به تو یکلن. منت ترساندوه و نه سلی
بابه ته که یشم پی نالییت.

- به چاوان کوپم، به چاوان. ته نها خوت بگره و گوی بگره،
چیرۆکه که ت وهک خه یار بو پاک ده که م و دهیده مه ده ست. دیوانه،
میر هوداره!

- چی، چی؟

- به لی، دیوانه میر هوداره!

که گویم له م قسه یه بوو، یهک پارچه گیانم عاره قیکی ساردی کرد.
له جی سړسړبووم:

- یانی چی میر هوداره؟

- کاتی خوی، که تی کشکا و ژن و مندا له که یان گرت و به و دهرده یان
برد، لای عه جه مه کان ئەم خه به ری بیستبوو. ماوه یهک خوی گرتبوو و
دوای ماوه یهک پرووی له م شاره کرده وه. به قه ولی خوی یان ئەم جاره
سه ری بانخان پان ده کاته وه و حه قی خوی لی ده کاته وه، یان وهک
خاتوون و کچه که ی به سه ر داری که وه هه لی ده واسن. ئەو ئیواره یه ی
هاتبوه وه ناو شار، یهک دوو که س بینیبوویان و دلنیا بوو بوون که
ئوه. خه به ریان به بانخان دابوو، هاتوه ته وه ناو شار. ئەو یش خوی و
کۆمه لیک سیلکه دار له گه ل ئەو هه تیوه کویره، یه که و راست چووبوو
بو سه ر گۆپی خاتوون و کچه که ی، گوتبووی:

له هه ر شوینیک بییت، به شوین خاتوونه که ی ده که ویت و
دهیدوژیته وه، له ده وری گۆره که بوی دانیشن، که هات بیخه نه ناو
قه فه زه وه. چۆنی گوتبوو، وا دهرچوو. میر هودار به پرسوپا گۆپی
خاتوون و کچه که ی دۆزیبوه وه. ویستبووی سه ریان لی بدات و داوای
لیبوردنیان لی بکات که به و دهرده ی بردن. که گه ییشتبوه ئەو ئی،
گیرابوو. ده سته کانیان به ستبوه وه. به و شه وه پروت پروتیا ن کردبوه وه
و چه قاندبوویان به ناو ناو دا، به شوولی دارین تا بوورابوه وه لییان

دابوو. بانخان به فه‌یازه کویری گوتبوو:
 "نامه‌وئیت بمریت، به‌لام ده‌مه‌وئیت بیکه‌یت به عیبره‌ت بۆ‌شاره‌که."
 نامه‌رده چی پی‌گوترا‌بوو وای کرد. بردبوویانه‌وه بۆ‌زیندانه‌که‌ی
 خواره‌وه. له‌وئ تا‌یه‌ک هه‌فته لیده و بکوته. هی‌نده ئازاریان دابوو،
 گشت گیانی بو‌بوو به برین، یه‌ک تۆزی مابوو بمریت. پاش ماوه‌یه‌ک
 له‌زیندان، شه‌ش‌ه‌وت پیاوماقوول‌ی شار له‌لایه‌ن بانخانه‌وه بانگ
 کراین. که‌سمان نه‌مان ده‌زانی بۆ‌سه‌رانه‌یه، یان مه‌سه‌له‌چییه. دوا‌ی
 نانخواردن، به‌پیکه‌نینیکی بی‌تامه‌وه، پرو‌ی تی‌کردین و گوتی:
 "پیتان خۆشه‌ته‌یریکی گول ببینن؟ ئه‌و ته‌یره‌ی پیتان وا‌بوو
 باشت‌رینه، له‌قه‌فه‌ز دایه. په‌نجه‌یه‌کی بۆ‌هه‌تیوه کویره‌که‌پاکیشا و
 پای سپارد بمانباته‌لای، ئه‌ویش پيشمان که‌وت و چو‌وینه‌زیندانه‌که‌ی
 خواره‌وه ده‌بینم، میر هوداره.

قزیک‌ی دریژ و پیش‌یک‌ی دریژ. هه‌ر چی گیانیه‌تی برین و
 شینبوونه‌وه‌یه. ئه‌وه‌نده ئیش گه‌ییشه‌دل‌م، خه‌ریک بوو بکه‌وم به
 پشت دا، به‌دیواری زیندانه‌که‌خۆم گرت‌ه‌وه. پیاوه‌ناماقوله‌کانیش له‌
 باتی دل‌گرانی، پیکه‌نینیان ده‌هات. له‌م قسه‌و له‌و قسه‌، خۆم لئ
 نزیک کرده‌وه، به‌چرپه‌وه پیم گوت:

"بۆ‌ئه‌وه‌ی له‌مردن پزگارت بیت، خۆت دیوانه‌بکه. دیوانه‌بوون
 پزگار‌بوونه‌له‌ژیان و مردنیش."

به‌چاوه‌شینبوونه‌وه‌کانی تی‌پوانیم، چاوی پر‌بوو له‌سو‌پاس‌گوزاری.
 من بووم گوتم خۆت دیوانه‌که، من بووم پزگارم کرد له‌و‌عه‌زابه. من
 بووم، نانم پی‌ده‌دا و به‌خیوم ده‌کرد، نازانم بۆ‌نه‌ده‌پۆ‌یشته‌، چه‌ندین
 جار تکام لئ کرد بر‌وا، نه‌ده‌پۆ‌یشته‌، ده‌یگوت:

ده‌بیت له‌م‌شاره‌بمرم، هیچ نه‌ماوه‌بۆ‌ی بژیم، ئیتر بۆ‌برۆم.
 باش بوو به‌قسه‌ی کردم، کتوپر‌هاواریکی کرد و په‌لاماری داین،
 یه‌ک دوو له‌پیاوه‌ناماقوله‌کان که‌وتن به‌پشت دا، کویره‌ی چه‌رچی

شه قیکی تی هه ل دا، خۆم لی تووړه کرد:

بابه بۆ وازی لی ناهینن، شیت بوه. کهس له شیتی داوه. ته واو
عه قلی له دهست داوه، لیی بگه پین با نهیش مریت. کویره سهیریکی
کردم و برپوای پی کردم، که شیت بوه! چووینه وه سه ره وه، که
دانیشتین، قسم کرد و باسی شیتبوونه که یم بۆ بانخان گیرایه وه. هر
چی له ویش بوون، ئه شهه دوویان کرد که شیت بوه. چ بانخان و چ
کویره قسه که میان پی خوش بوو. له وی ئه مری کرد، به ره لای شاری
بکن، با بکه ویتته دهست مندا لان. تا له م شاره بوو، چی خراپه پییان
کرد. بازرگان و پیاوانی ده ربار، تا خه لاتیک لای بانخان وه ربگرن،
گالته یان پی ده کرد و گالته که یان بۆ ده گیرایه وه، ئه ویش له به رامبه ر
ئه وه دا، سهیریکی بۆ ده له قاندن گوايه شتیکی باشتان کردوه. خه لک
زۆر بیړه حمن، له به ر خاتری ورگی خو یان، چی خراپه ده یکن.

کاس بوو بووم، به قسه کانی. ئه و ماوه زۆره بۆ کهس باسی نه کرد.
بۆ من پوژیک له پوژان، ورد نه بوومه وه له قسه کانی. پوژی نامه که
ده بوايه تی بگه م. پیی گوتم:

- بونی نامه که ئاشنایه پیم. خه ته که ی ده ناسمه وه. پی می شک
خۆم، بۆ ده رکم به وه نه کرد، دیوانه نامه که ی ده لالی برای ناسییه وه.
بۆیه گوئی:

- کوړه خاسه بیته بۆ لام. ئای به ده بخت خۆم، بهس نه بوو
نه م برد بۆ لای. بمبردایه یه کیان بدیبايه چی ده قه و ما.

- باشه ده لال ده زانییت؟

- نا، نا، نازانییت. له و خه یال له دا ده ژیت، له ناو عه جه مه کان دایه و
پوژیک دیت، به خوی و سوپایه که وه بگه پیتته وه و کو تایی به و تالییه ی
ژیانی بیت. به ئومیدی ئه و پوژه شار جی ناهیلیت.

- ده ی خراپ ده که یت سونه ی به پیز، بۆ راستییه که ی پی نالییت.
- کوړم تو دلت گه رمه، دلگه رمه کان بیر له ئایینده ناکه نه وه.

لیگه‌پئی با ئه‌ویش خه‌سار نه‌بیئت. بیدۆزنه‌وه له میر هودار خراپتری
پئی ده‌که‌ن. براکه‌یان دلنیا بوه له میری گه‌وره، که شیت بوه.
ترسی ته‌نها له برا بچووکه‌که‌یه‌تی. خۆم چه‌ندین جار گویم لی‌بوه
باسی کردوه، که خه‌ونی پی‌وه ده‌بینیئت و بوه‌ته مۆته‌که‌ی ژیا‌نی.
تا نه‌ی دۆزیته‌وه و نه‌ی کاته عیبره‌ت به ئیسراحت خه‌وی لی
ناکه‌ویئت. نامه‌ویئت بیچاره‌ بیئت. بۆ منیکی جووله‌که، وه‌ک یه‌کن،
به‌لام ئایینه‌که‌م پێگام پئی نادات، هه‌له‌ی هه‌رزه‌کارانه بکه‌م. میوانیک
له ماله‌که‌مه به سه‌ر چاو و به سه‌ر پۆخ، میوانیک له ماله‌که‌م بیئت
باشتره، یان سبه‌ی به ویژدانیکی بیماروهه بیبینم، میوانه‌که‌ی مالم
هه‌لواسراوه، یا شیت بوه به کۆلانه‌کان دا. جا بیش زانه، دیوانه،
دیوانه نییه. میره‌که‌ی جارانه، له باتیی دانیشتن له سه‌ر کورسی
میرنشین، له سه‌ر پۆحه‌کان داده‌نیشیئت. یه‌ک به یه‌کمان ده‌ناسیئت.
ئاگای له خشه‌ی ماره. خۆی له‌م دونیایه بی‌به‌ری کردوه، تا فرسه‌تیک
بیته پیش کاری خۆی بکات. قسه‌کانی لی‌ره و له‌وی باس ده‌کرین.
خه‌لک زۆربه‌ی، به تایبته‌ت پیاوه به ته‌مه‌نه‌کان و که‌سانی سه‌رده‌می
ئه‌و، باش باش ده‌زانن کییه. وه‌لی که‌س ناوی‌ریئت چیرۆکه‌که به
باشی باس بکات. له ترسی گوئی زۆر و چاوه پیسه‌کان، چ دیوانه
خۆی له خه‌لک کردوه به دیوانه، چ خه‌لکه‌که دیوانه‌یان لی بوه به
دیوانه. بریا منیش وه‌ک خه‌لک بوومایه، چاوم داخستایه و سه‌رم
بخستایه‌ته سه‌ر له‌وه‌په‌که‌ی خۆم. ئه‌مما من ناتوانم وه‌ک خه‌لک
بم... مرقه‌که‌کان وه‌ک یه‌ک نین... ئازاریکی زۆر له ناخم دایه... به
خۆش... یکردنی چاک... به‌رامبه‌ر که‌سانیک
خراپه‌یان به‌رامبه‌ر ده‌کریئت، به ته‌مای ته‌واوکردنی ژیا‌نم. نالیم
ده‌نگی من به‌رزتره له ده‌نگی خه‌لک، وه‌لی نایشتوانم وه‌ک خه‌لک
بم. زۆرم بینوه و زۆرم چه‌شتوه. خه‌لکی وام دیوه، تفم له خۆم
کردوه. خۆباده‌ران و خۆنۆینه‌کان، زۆرتن له می‌روله‌کان. سه‌رده‌می

خۆبادهران و خۆنوینانه كورم. تۆزىك ژير به، ديوانه شتىكى فير
 كردوويت، منيش با شتىكت فير بكه م.
 چه ندين شه و هيناومه ته وه مال، خوى شورده و پيكه وه تا
 به يانى قسه مان كردوه. به شىكى ئه و شتانه ي داومه ته ده ست تو
 بيانخوينيته وه، به ده ستى خوى نووسيونى. نه خشه ي زورمان دانا وه
 بو گورپنى شاره كه، سوودى نه بوه. پياويكم شك نه برده جى متمان
 بيت، نه خشه كانى بو باس بكه م، بويه نه خشه كان له به ينى من
 و ديوانه دا به با چوون. متمان نه ما وه. سهرده ميكيش متمان
 تيدا نه بيت، پياوچاكيشى تيدا نامينييت. ئه م ميره كورته بنه يه، كاتى
 خويشى كه به رپرسى زيندانه كان بوو، زور له ميرى گه و ره پارامه وه
 دوورى بخاته وه و پوزىك ديت، ده بيت به لا به سه رييه وه، به قسه ي
 نه كردم. ئه و كات له گه ل بيگانه كان هاته وه، چيم گوتبوو هاته دى.
 فهازه كويى بى دايك وباك، له گه ل بانخان فهرقى نييه، يهك
 سروشت و يهك ته بيعه تيان هه يه. به خوينپرشتن و كه رامه تشكاندى
 خه لك دليان ئاو ده خواته وه.

پوزىك به سه ر ژيانيان دا تى ناپه ريت، شكوى كه سىكى تيدا
 نه شكينن. به ئه ستيره كه ي داود، دواى سووتاندنى قه يسه رييه كه،
 ويستم ريگا كه ي ديوانه بگرم و منيش هه مان شت بكه م، به لام له به ر
 خاتوونه كه م نه م توانى. نه م توانى ببينم ده بيت به كه ره سته ي ده ستى
 پياوانى ده ربار. نه م توانى ئه و سووكايه تيه ببينم پيم ده كريت.
 ئه گينا باشتري رىگا بو پزگار بوون له م خه لكه، چوونه ده ره وه يه له
 پيستي ژيرى. ژيرى به كه لكى چى ديت، له ناو گه مره كان دا. هه مو
 شتم بو باس كرديت. تيگه ييشتيت چيروكه كه چونه؟ ئه و ميرى
 شاريكى دروست كرد، خوى بوو به ديوانه. دونيا وايه كورم، له وانه يه
 پوزىك بيت به مير و پوزىكى تر بى كه س و بى لانه له كو لانيك دا
 بخويت. هه سته با بچينه وه بو شار، تا قه قسه يهك پيم گوتوويت به

کەسی مەلێ. لێ بگەرێ چۆن پۆیشتووە با وا بپروات.
لە پێی گەڕانەوومان، لای حەمامە سپییەکە خواحافیزم کرد، وا
خۆم پیشان دا بەرەو مالا دەچم، لە پشت حەمامەکەوێ پێچیکم لێ دا،
پێک بوو لای دیوانە... تا گەییشتە لای تاریک بوو... هیچیشم لەگەڵ
خۆم نەبرد. ئاگری ناو کووخەکە لە دوورەوێ شەوقی دەدا. خۆم کرد
بە کووخەکە و دانیشتم، بە حەپەساوی کەمێک لێم پوانی. پاشان
بە ئەسپایی گوتم:

- میرم، بۆ قسەت نەکرد؟! تۆیش دلپاکیی منت فریو دا؟
زانی لە بنی هەمبەنە کەم دا... بە هیمنییەوێ وەلامی دامەوێ:
- گریمان زانیت، ئەوێ تا ئێستا زانیت، میریکی دیوانە لەم شارەوێ
و لە شارەکەیش پێی نەبوو و وەدەر نرا. چی دەبێت؟ پێزم زیاتر
دەگریت؟ مەروێ دەبێت پێزی مەروێ بگریت، نەک پێزی پلەوپایە.
دیوانەبوونە کەم پێی خوشترە لە میریەتی. تاقە خەونم پزگارکردنی
مەروێکانە، لە چنگی خراپە. گەر لەبەر میرییتیە کە پێزم دەگریت،
پزگرتنی وام ناوێت، پێزی خۆم بگرە لەبەر دیوانەبوونم... نا
سوودم لە دلپاکیت نەدیوێ، کۆپی زیرەک، تۆ تاقانەترین کۆپی ئەم
شارەوێ، حەزم کردوێ لێم نزیک بیت. خوشە مەروێ کاتی مەلئاوایی
دەکات، ئومێدیک پاش خۆی جێ بهیلایت، تۆ بەس ئومێدی باوکی
پێنەچییە کەت نیت، ئومێدی منیشی."

- ئێی. خۆ دەمناسیت! چۆن دەمناسیت؟

- زەردەخەنەوێکی کرد. نانم بە گوێچکە نەخواردوێ. بناغەوێ ئەو
شارەوێ تۆی تیدا گەورە بوو، بەم دەستانەوێ خۆم دام ناوێ. مەلێک
خۆم دروستم کردبێت، چۆن ئەو کەسانە ناسم تێی دا دەژین.
پرسیاریک دەکەم گەورەم، پێم خوشە جوابم بدەیتەوێ، گەرچی
پرسیارە کەم سەختیش بێت بۆت.

- پێش هەموو شت گوتمان من دیوانەم نەک گەورە، پێستی گەورەوێم

له خۆم داماللی و پیستی دیوانه یه م له بهر کرد. نامه ویت گه وره بم و
دهمه ویت به دیوانه یی بمرم. دهی پرسیاره که یشت بکه.
- ده توانی باسی هاتنه که م بۆ بکه ییت؟ بۆ هاتییه وه؟
ناخیکی هه لکیشا و هه ستا چوار مشقی دانیشته... داری ناو
ئاگره که ی هه لخراند و گوئی.

- له گشت شوینیک، ته نانه ت له ناو فریشته کانیش بیته، مادام
سه ر زه مینه جوړیک سووکایه تی تیدا یه، عه جه مه کان فروشتیانم.
شه وی هه له اتنه که ته نانه ت پیم نه کرا خیزانه که ی خۆم و برا که یشم
ده ربکه م. بیستووته و مندالیش بووین په نگه له پیش چاوت بیته، به
چ ده ردیک چوون. هه والم بیست، خراپیان به سه ر هاتوه، ئاگریک
له ناخم دا کلپه ی سه ند. مردنم پی باشتر بوو له سه رکزی له ناو
عه جه مان. وهک شیتیک شه ویک به ری که وتم و چه ند شه و پوژیک
به پی هاتم، تا گه ییشتمه وه شار... دره نگانی شه و هاتمه شار...
ترسیکی زۆرم هه بوو... یهک دوو که سم بینی، سلویشم لی نه کردن،
نه بادا بمناسنه وه. که چی منیان ناسیبوه وه. بۆ به یانییه که ی له بهرده م
یهکیک له مزگه وته کان دانیشتم خۆم کرد به درۆزه که ر. مندالیک هات
هه واللی گوپی خاتوون و شازاده که مم لی پرسسی، پیی گوتم. چیم
ده ست که وتبوو له درۆزه کردنه که پیم دا و پویشتم بۆ سه ر گوپه که ی،
دیار بوو پیش من خه بهریان دابوو، له وی گیرام. چی خوا پی ناخووش
بوو پییان گوتم و پییان کردم. بروام نه ده کرد برایه ک هه بیته، وا
بیپه حمانه له گه ل برا که ی خو ی بجوولیتته وه. تکای زۆرم کرد، پیش
ئازاردانم بۆ چه ند ساتیک لیم بگه رپن بونی گوپه که ی خاتوون بکه م.
به قه شمه رییه وه لییان ده دام و سووکایه تییان به گوپه که ی ده کرد
دوو فرمی سک زانه چاوی، له م به ره وه دلم ده گووشرا، دهمه ویست
بگریم و خویشم بگرم، گریانه که نه هیتمه ده ره وه. بۆ پانه کیشانی
سه رنجی، خۆم مه شغو ل کرد به ئاگره که وه. ماوه یهک بیده نگی

دايپوشين، جگه له قرچه قرچي سووتاني داره کان، دهنگيک له نيوانمان دا نه ما. دهستم له پرسيارکردن هه لگرت، پيم به خوم نه دا له وه زياتر نازاري بدهم. وا پيډه چوو، خوي بيه ويټ چيروکه که باس بکات. ديسانده وه دهستي پي کرده وه:

"زور نازاريان دام... له هوش خوم چووم... کاتيک به خه بهر هاتم، له ناو زيندانتيکي بچووکي بون ناخوش دابووم. کوپريکيان تيډا بوو، فه يازي ناو بوو، دهتگوت خوا بو ليډاني مني درووست کردوه. چيڙي له وه ده بيني پارچه گوشت له رانه کانم بکاته وه. چيڙي له وه ده بيني، نالي نه سپه کان سوور بکاته وه و له سهر پشتم دايان بنيټ، تا سارد ده بنه وه. هاوار و ناله سوودي نه بوو. يهک هه فته ي تر له بهر دهستان بوومايه، ده مردم و ئيسراحه تم ده کرد. نازانم بو به قسه ي سونه م کرد و خوم شيټ کرد. ده بوايه لي بگه پيم بمکوژن. نه يشيان ده کوشتم، نازاريان ده دام. دواي نازاردانه کانيان ليم ورد ده بوونه وه بزنان چ شوينيکم شين نه بوته وه، شيني بکه نه وه. برينه کاني سهر گيانمايان هه لده کهد و پريان ده کرد له ترشه سماق. گيانم خه ريک بوو له لووتم بيټه دهره وه. کتوپر شيټتيه که م سهر ي گرت. که شيټتيه که م سهر ي گرت و که وتمه ناو کو لان و بازاره کان و بوومه گالته چي مندالان و خه لک. بيرم له مروڤ کرده وه، نازاري مروڤ له سهر گياني من نه بوايه، بيرم لي نه ده کرده وه. مروڤ بير له مه سه له يهک ده کاته وه، بو ي گرینگ بيټ. منيش جگه له مروڤ، هيچي ديکه م بو گرینگ نيه... دهمه ويټ بزانه مروڤ بو وا ده کات. دواي خوم ته نها يهک که س تي بگه يه نم به سه بو من. ئوجاخم پوونه کورم تو م هه يه."

گه لي که يفم به خوم هات. ياني، من گه يه نه ري په يامه که ي مير هو دارم. ميريکي گه وره له م دونيا يه به س مني هم. ده خوش بهخت خوم، نه م نه رکه م له سهر شانه.

- بيرم که و ته وه، کورپه خاسه که ت بو نه هيټا؟

- نا، نایه ویت بیت. ته نها پی خوش بوو قسه کانی تو بخوینیته وه.
 ترسینوکه له بهر دایک و باوکی ناویریت له مال بیته دهر. لی بگه پئی
 خوم قسه کانتی پیشان ددهم. خوم دهمزانی قسه کانم درون، به
 جوریک سهیری ده کردم، به چاوه کانی پیم بلیت، راست ناکه یت.
 نزیکه ی عیسا ته واو بووم. باسی نازاره کانی بو کردم. درهنگ بوو،
 ده با برؤم. هه لسام گه پامه وه به ره و شار. میری خوم دوزیه وه. دوو
 سبه ی ههینی، دوا پوژی منه. سبه ی که هه ستام ده چم نانیک ی باش
 و جلوبه رگیکی باشی سونه یش دینم و بوی ده به م. ناخر دیدارمانه.
 نامه ویت تا دیمه وه، هه ر وا به ئاسانی جی بهیلم. گه ییستمه وه مال،
 باوکم وهک جاران نه خه وتبوو. له گه ل چوونه ژووره وهم له حه وشه که
 بانگی کردم.

- کوپم وه ره!

- به لی، باوکه.

- له کوئی بوویت.

دروی نه ده ویست. بی پیچ و به نا گوتم:

- لای دیوانه.

- ده زانم لای نه و بوویت. ده میکه ئاگام لیته هاتوچوی ده کهین،

ئه مما قسه م نه کردوه. تو دیوانه ده ناسی؟

- به لی، ئه مرؤ ناسیم.

- زور باشه، که وایه دانیشه، با پیّت بلیم.

- خه لک ته نها له بهر نه وه رقیان له فه یازه کویر نییه، که ناشیرین

و سه سه ری و بی ئه سل و فه سلّه. له بهر نه وه رقیان لییه، نایه ویت

مرؤقه کان بمرن، ده یه ویت بیحورمه تیان بکات. که سیّک که خوی

حورمه تی نه ما، حه ز به بیحورمه تی خه لکیش ده کات. که سیّک

خوی حورمه تی هه بیّت، ته نانه ت به حورمه ته وه دوژمنه که یشی له

ناو ده بات، بویه نامه ویت له م شاره بیت، نامه ویت بیحورمه ت ببیت.

که سانیک حوکی ئەم شارە دەکەن، حورمەتیان نییه . لە بیحورمەتی
خۆیان دا، شارەکهشیان بیحورمەت کردووە . جیگایەک حورمەتی تیدا
نەما بۆ مەوۆف، جیگای ژیان نییه . ژیان هیندە ناهینیت سەری خۆتی
بۆ کز بکەیت . پیاوی ورگ زلی زۆر دین و دەچن، لە باتیی زلکردنی
ورگیان، تۆزیک عەقل و حورمەتی خۆیان زل بکردایە، ژیان وا بۆگەن
نە دەبوو، گەر دەتەوێت حورمەتی خۆت را بگریت، بچۆ لە ناو خەلکی
بە حورمەت بژی کورم . ئەوێ و ئاخری قسە ی من بۆ تۆ ئەمانە یه ."
دەستم کردە ملی . ماچیکێ ملە باریک و زبرەکهیم کرد . دوو جارە
ئامۆژگاریم دەکات، قسەکانی لە قسەکانی دیوانە باشتەرن . قوربانیی
پینەچییه که بم، خۆ لە ژیرهکان ژیر تره . دلنایام کردەو، گەردیک
لە سەر دلم نییه، پێی سەفەرم پێی بگریت . دەپۆم و نایەمەو، تا
ئەو کاتە ی دەبمە چرایەک و بەردەمی خۆم پووناک دەکەمەو . بەلام
پرسیم:

- باوکه، بۆچی پێت نەگوتم، دیوانە میر هوداره؟

"کورم . کاتیکی تۆ لە دایک بوویت، میرمان بوو . میریکێ باشیش
بوو، لەمە ی ئیستا باشتەر بوو . کاتیکیش چووە حوجرە، میرمان بوو .
تۆم فییری ناو دیوێخانەکان نەکرد، بتهەم بتناسینم پێی و دەستی
ماچ بکەیت . حەزم نە دەکرد دەستی ماچ بکەیت . گەر باش بیرت بیّت،
شەوی شەپەکهیش هەلەات، تۆ پیشووتر یەک جار بینیبووت، ئەویش
بە مندالی . دەزانم شەوی شەپەکهت لە بیرە و لەگەڵ گێڕانەوێ
شتی تریش دێتەو بێرت . کاتیکی هەلەات و گەپایەو، وەک شیتیک
دەرکەوت، راستی من شکم هەبوو ئەو بیّت . نە دەچووە عەقلمەو میر
هودار هاتبێتەو و شیت بووبیّت . بە حەقی خۆشی دەمزانی شیت
بیّت . تا پیاوماقوولەکان پوختە ی چیرۆکهکیان بۆ خەلک گێڕایەو
و هەموو کەس زانی چۆن بە لیدان شیتیان کردو، که شیتیش بوو
تۆ هاتوچۆت دەکرد جیی مەترسی نەبوو . تازە شیت شیتە، بۆیە پیم

نەوتى!"

باوكم نەى دەزانى مير شىت نىيە و خۆى شىت كردوہ! بەہ بەہ،
لە نەينى ناو دلى جوولەكەكە، بەكەسى نەگوتوہ، كە شىت نىيە.
وہللا ئافەرىن بۆ تۆ پياو.

■ پوڙي ههوتهم

به شينه يي له مال دهرچووم... سهريکم له مالي سونه دا... چاوم
به دهلال کهوت... داوام کرد قاتي جلم به ني بؤ ديوانه. جله کانم
ده پچايه وه، دهلال هاته ته نيشم:

- منيش بيم؟

- بؤ کوئ، بهم پوڙه پروناکه. دانيشه.

- ده شهو بچؤ با پيکه وه بچين؟

ده بيت ئيستا بچم. چاوه پيمه، کاتيکي تر پيکه وه ده چين. جله کانم
پچايه وه و له بازاريش نان و که بابيکي گهرم بؤ کړي. وهک جاران
به ره و کووخه که ي به پي که وتم. ده تگوت يه که م پوڙه، له سهر
تاشه به رده که دانيشتبوو. ليئ نزيک بوومه وه. تيشوه که م دانا.

- چيت هيئاوه؟

- ژه ميک خواردن و جلوبه رگ.

- به پيکه نينه وه گوتي: ميره کان به رده وام خه لک به خيويان
دهکات. خويان هيچيان نيه، هر چيشيان هه بيت هي خويان نيه
هي خه لکه. شيتته کانيش وهک ميره کانن، خه لک به خيويان دهکات.
من هر دوو کيانم. دايه قاقاي پيکه نين و هاته خواره وه. جله کاني
دهرهيئا، پانتوله که ي به دهستي به رز کرده وه و که واکه يشي دهرهيئا...
زه ريفن... عه ببيان نيه، بؤ ميريکي شيت!

- زور لاي دانه نيشتم. پيم گوت:

- سه فهر ده که م، ده چم بؤ شاريکي دوور بؤ خويندن. له وانه يه
ماوه يه که زور نه ت بينمه وه. له خه يالم دا ده بيت. چييشم نووسيوه ته وه

لای دایکم جی دەھیڵم. گەردنم ئازا بکە.

نازانم پێی خوش بوو یان نا، بەلام بە ئاسانی قسەکان لە دەمیەوه دەهاتنە دەر.

- زۆرم پێی خوشە بۆ خویندن دەپۆیت. گەر نەمردم، دەتبینمەوه، گەر مردیشم تۆ خوش. گەردنت بۆ ئازا نەکەم؟ تۆ بە دەست منەوه ماندوو بوویت. خۆزگە لەم شارە دوو کەسی پاکێ وهک تۆی تیدا بوایە. پیسی خەڵک شارەکانی پیس کردووە. ئەمما بەردەوام دلێکی پاک لەم دونیایە دا هەیە، تا دلە پیسەکان پاک بکاتەوه. تۆ دلە پاکەکە ی دونیایت، بە خوشی بیّت.

خۆم نەگرت، گریان لە قورگم ئاوسابوو. هەستام دەستم کردە ملی و ئەم لا و ئەو لایم ماچ کرد و بە بێ سەیرکردنی چاوه‌کانی، پشتم تێ کرد و بە دەم گریانەوه گەپامەوه شار. هۆشم لای خۆم نەبوو، چارەیه‌ک نەمابوو بۆم، دەبوایە برۆم. باشتترین چاره بۆ کاتی سەفەر زوو جێهێشتنی ئازیزی‌کە، تا زیاتر لای بمینیتەوه زیاتر دەبەستیریت بەو شوینەوه. گەپامەوه مال و ئیوارەکە ی نانم پێ نەخورا. بانگی عیشای نەدابوو خەوتم.

ههینی، پۆژه خوشه که

به یانییه که ی خۆم گۆپی. که وا و سه لته یه ک و کلاویکم نایه بان
سه رم. له هۆده که ی خۆم هاتمه خواره وه بۆ قاوه لتی خواردن. دایکم و
باوکم له حه وشه که دانیشتبوون. هاتمه هه یوانه که باوکم گوتی:
- لیڤه نان ناخۆین. له دهره وه نان ده خۆین. پۆژیک ی پیرۆز و
خۆشه. خۆمان چیمان خوارد نیوه پۆکه ی بۆ دایکیشت ده هیئینه وه.
- ئه ها، قوربان، یانی داوه تی تۆین.
- به لێ، داوه تی منن. شه و له گه ل دایکت ته گبیری خۆمان کردوه.
فه رموو به پێ بکه وه با پۆین.

چه ند به یانییه کی خوش و ساده بوو. پۆژه کانی دوا یی بۆ وا خوشن.
مرو ف بۆ بیه ویت شوینیک جی به یللیت، پۆژه کانی کوتایی خوش ده بن؟
له بهر ئه وه نییه دلته بیه ستریتته وه به و شوینه وه، ئه ی له بهر چییه؟ وا
پیش پۆیشتن، سات له دوا ی سات شتی خوش ده بینی؟ خوشییه کانی
من لای چه ند که سیکن، لای هه موو که س نین. پیکه نینم به گالته
و پیکه نینی خه لک نایه ت. که سیکن زۆر لام ئازیز نه بیته، ناتوانیت
دلخۆشم بکات. ئه م ماله بچوکه ی نیوه ی ته مه نم تیدا بردوه ته سه ر،
زۆربه ی خوشییه کانی من له م ماله دا بوون. چۆن ده توانم جی به یلم.
له ناو خۆم دا خه ریکی شه پی سه فه ر و مانه وه م. جییشی به یلم، له
ناوم دا ده مینیته وه، تا دیمه وه ناوی.

له کۆلان دوور که وتینه وه، سه ر شه قامه کان، تۆپه ل تۆپه ل
سیلکه داری سوپا وه ستابوون. چوینه خوارتر به هه مان شیوه. ده م

برده بناگوویی باوكم:

- دهلئی شتیك پووی داوه؟

- خوانهكات. خیریکی گه وره دهكهم، بهس خودا ئه مپۆم به قهرز بداتی، هیچ پوو نه دات، تا سبهی تۆ له م شاره دهرده چیت، خوانهكات هیچ پوو بدات.

تا زیاتر ده پۆیشتین، زیاتر دهرکم به پوودانی شتیك دهکرد. خه لکه که دوو دوو و سئی سئی، پیکه وه سهریان بردبوه ناو یهک و قسهیان دهکرد. به پوو خساریان دا دیار بوو، پووداوێك پووی داوه. گه ییشتینه بهردهم خانه قاکه، قهره بالغ بوو. کۆمه لێك فهقی و مه لا له و ناوه کۆ بوو بوونه وه. چوارده وری خانه قا تا لووتکهی مناره که به په پۆی سهوزو سپی پازینرا بوه وه. له ناو حهوشه که، مه نجه لی گه وره گه وره دانرا بوون و کۆمه لێك فهقی به بهرد خه ریکی دروستکردنی سیکووچکه یهک بوون بۆیان. له ته نیشته وانی شه وه، چهند ژنیك سهرقالی شووشته وهی ساوهر بوون و گروپیك سوخته یه بامیهیان سهروقنگ دهکرد. له بن دارتوه که، باوه شیک نان هه لدرابوه و سه وزه یهکی زۆریش له ناو حه وزه که چه پک چه پک، به سهر ئاوه که وه پال که وتبوو.

مه لا شهش په نجه و کۆمه لێك فهقی و مه لا به ریز وه ستابوون. پوومان له وان کرد و سلاومان له حازیان کرد. پاش به خیر هاتن، باوكم گوتی:

- مامۆستا گیان، پۆژیکی زۆر موبارهک و خوشه، ئیشه لا به دلی خوش ده بیئت.

- دهک سه لامهت بیت کاکه حه مه گیان... ئه شهه د و خوشه... له مه خوشتر چیه، له پۆژیکی موبارهکی وا دا، پیسیکی کویرمان له کۆل بوه وه. ئیمه تی نه گه ییشتین باسی کی دهکات. باوكم پرسی:

- مامۆستا گیان مه به ستت چیه؟

- بۆ کاکه حه مه نه ت زانیوه، ئه وه تیوه کویرهیان کوشتوه؟

- کامه کویر؟
- فه یازه کویریان کوشتوه، جگه له و کهس هه بیه، کویری بی که لک
بیټ. ئەمشه و به خه نجهر هه نجنهه نجیان کردوه؟
- نه بابە؟

- به لئ به سه ری شیخ.
- ئەه نالین کئ کوشتوو بیه تی؟
- به لئ پوونه. ئەو هه تیوه بی حه یا و حورمه ته، هه ستاوه تیر خوی
مه ست کردوه و چوه بو ناو قوله ی سیلکه داره کانی سوپا تورک. تۆبه
خوایه، گوایه لووسکه و مووسکه ی لییه، بچیت له وئ بیانخاته بان خوی،
یان خوی بچیته بانیان. ئی تو خۆت ده زانی سوپا تورک، سوپا یه کی
موسولمانن و ئەو شتانه یان لی ناوه شیته وه. سولتانی گه وره قبول
ناکات له ناو سوپا که ی کوفر بلاو بیته وه. په لاماری سیلکه داریکی
داوه. ئەوانیش نه یان کردوه به نامه ردی، لی کو بوونه ته وه به خه نجهر
پاره پاره یان کردوه.

- دهک دهسته کانیان خوش بیټ. به راستی ئیشیکی باشیان کردوه،
تۆیش پیټ وا نییه مامۆستا؟

- کاکه حه مه، به گیانی شیخ، کوشتنی ئەو زۆله زۆر دلخۆشتری
کردووم له م ئاهه نگه. تو ده زانی چی به م شاره ده کرد و چ
سووکا یه تییه کی ده هیئا به سه ر خه لکه داماو هه که دا. هیئده بی ئابروو
بوون، ده یانه ویست لاشه پیسه که ی به یئنه ناو ئەم خانه قا پیروژه وه
بیشۆن، ریگه م نه دا... نه م هیشت... چون ده هیلم لاشه ی وا بیته
شوینیکی پیروژه وه، ده باشم نه کرد خه لکینه؟

هه موان ئەشه ده یکیان کرد و ده ستخۆشیان لی کرد. راستییه که یشی
ئوه بوو، نه یان هیئا بوو لیڤه بیشۆن. ده میک بوو ئەم خانه قایه
په راویز خرابوو له لایه ن بانخانه وه، به لام مه لا شه ش په نجه خوی به وه
هه لده کیشا، نه ی هیشتوه لاشه که ی لیڤه بشۆن.

- مامۆستایان، فه قییکان. هەر که سییک له م دونیایه دا بیحورمه تی به خه لک بکات، خوا بی حورمه تی ده کات. سه یر بکه ن به چاوی خۆتان ببینن، چۆن سړی فه یازه کویری هه لمالی. خوا زالمه کان له ناو ده بات. دهستی کرد به گوتاردان و قسه دریژه کانی. له لایه ک نه وهنده خوشحال بووم کویره کوژراوه پیکه نین له پووم ده چۆرا، له لایه ک به م خۆ هه لکیشان و گوتاره هه زار بارانه نیگه ران بووم. سه ری زمان و بنی زمانی، به ستنه وهی شته کان بوو به خوداوه. خودای کردبوو به بنیشته خوشی ناو ده می و نه یشی ده ناسی. گهر خودای بناسیایه، بو کابرایه کی خراپه کار نه ی ده کرده نموونه ی قسه کانی. خه لکینه سه یر بکه ن، بردوویانه بو خانه قا تازه که. با بیبه ن، لاشه پیسه که ی بو نه وی باشه. با خه لک بزانیته خانه قای پاک و پیس کامه یه. نه مپۆ ئاهه نگه که مان بوو به سی ئاهه نگ. خودا سړی خانه قاکه ی سه ره وه یشی هه لمالی، ها کا مناره که ی به ده ما که وت.

- باوکم به هیمنیه وه، قسه کانی لی وه رگرت. ده ی مامۆستا سلاواتی لی بده. خانه قا له هه ر جیک بیته قیبله یه و شوینی موسولمانانه. قه چیکا با له وی بیشۆن و پاکی بکه نه وه، پووی هه بیته به پاکیه وه بچیه حزووری خودا.

- مه لا سوور هه لگرا. زمانت بگره کا که حه مه. چۆن پووی دیت بچیه حزووری خودا. کرده وه کانی نه وهنده جوان نین، تا به پوویه کی سووره وه بچیه حزووری خودا. خانه قایش هه ر خانه قا نییه، هیچ شوینیک به به رزکردنه وهی دوو مناره و گومه زییه ک پیروژ نابیت، به مروقه باشه کانی ناوی پیروژ ده بیت.

قسه کانی باوکمی پی ناخۆش بوو. به نیاز بوو له بهر شووشتنی فه یازه کویر له خانه قاکه ی سه ره وه، پیروزییه که ی لی بسه نیته وه و له بهر چاوی خه لک په شی بکات. له گه ل قسه یه ک به فه یاز، قسه یه کیشی به خانه قاکه ی سه ره وه ده گوت. باوکم ههستی کرد وه زعه که به ره و

تیکچوون دهچیت، به نابه دلّیه وه گوتی:
 - دهی مامؤستا گیان ناوی خودای لی بیته، دووعا دهکه م چی پیسه
 له ناومان دا نهی هیلیت. خه بهر و باسی میر چیه؟
 وا بزانم چوه ته وه ناو قوزاغه کهی خوئی. سیلکه داره کان لیان
 هاتوونه ته دهست، نابینی به ناو شاردا بلاو بوونه ته وه. سهردهسته که یان
 چوه ته لای میر و پیی راگه یاندوه، گهر تهرمی ئه و پیسو پوخله به
 جوانی بنیژن، شاره کهیش ویران دهکه یان. میریش لیان پاراوه ته وه
 هیچ نه کهن و با وهک سه گیکی توپیو بیبهن بیکه ن به ژیر خوله وه.
 جه ماعه ته کهی فه یازه کویریش، خوئیان خزانده ته ناو کوشکه که وه و
 ناویرن بیته دهره وه. سوپا داوا دهکات، چی دهسته و تا قمی ههیه،
 له م شاره برؤنه دهره وه. ئه مانه زه والّن بو زالم پهیدا بوون. خوای ئه م
 خه لکه له ناویان ده بات.

خه ریک بوو له داخی قسه کانی شهق ببه م. هه ی دهست زل، بو
 نالییت خودای خاتوون و شازاده. ئه و پوژانه ت بیر چوو له پیچی
 پیشه وهی خه لکه که بوویت، بو به ردباران کردن و نه فره تلیکردنیان،
 گوايه فاحیشه ن و شاریان پیس کردوه. ده موچاوم رهش هه لکه پابوو.
 کاتیکم زانی باو کم قولی گرتم و بردمییه لاه.

- هیچ مه لی، ئه مرؤیه و ته و او. ده می خوت بگره، سویند به خودا،
 مه لا ده سه لاتی هه بیّت، له خراپه کان خراپتره. با پوژه که مان لی تیک
 نه چیت و به خیر بروات. خه وم دیوه شاره که تیک دهچیت. خه وم
 دیوه ده سووتیت. نامه ویت پوژه خوشه کانم له دهست بچن. ئه مرؤ
 خوشترین پوژی منه. چی ده لّین با بیلّین. ئاشووبیک له شاره که
 هه لی کردوه که س که سی قبول نییه. باوهشیان به دونیا کردوه، وا
 ده زانن نامرن. سهیر بکه کویره دوینئی چی ده کرد و ئه مرؤ چی پی
 ده کهن. بی غیره تی وهک بانخان دروست نابیتته وه. له بهر ده سه لات و
 ورگه زله کهی، خیزانه کهی خوئی بی ئابروو کرد و خویشی بی ئابروو

کرد. نەم گوت کە ئابروو نەما، مرقیش نامینیت. پیم نەگوتی، بۆ بۆ شوینیک ئابرووی تیدا بیت، با ئابروو بۆ خویشتم بمینیت. ئیرە کەلکی نەماو، با ئەمپۆ خوش بگوزەرینن.

بە قسەم کرد، هیچم نەوت. گریک لە سەر دلم بوو بۆ مەلا، گریکەم نەکردهو و لەگەڵ خۆم بردم.

پاش کەمیک چیشتم لی نرا و خوتبە خوینرایەو. مەلا خوتبەکە تەواو کرد و ناوی ئیجازەپیدەرانی خویندەو. یەکی قەبالە یەکیان درایە دەست و میزەرێکی سپی کرایە سەریان. خەلکی ناو خانەقا کە بە جاریک سلاواتیان دا. کاتی نانخواردن من و باوکم هەستاین و بۆ ئاخر جار دەستی فەقییەکان و مەلام ماچ کرد. مالتاواویم لەو شوینە کرد، پری کردم لە حیکایەت. شوینیک بوو، فیری زمانی کردم، ئازاری زۆری دام. شوینیک نە بیرم دەچیتەو و نە حەزیشم پییەتی. مامۆستا ماندووبوو لەگەڵمان، وەلی تەنها ئەو شتە کەمانە ی فیر کردین، خوی فیران بووبوو. هەستم بە نیگەرانی نەکرد. جیهیشتمە کە لە دلم دا جیهیشتمیک بوو، شوینی دانەنا.

لە دەرگای خانەقا کە چووینە دەر. سواری ئەسپ و عەرەبانە کە بووین و لیمان دا بۆ کە بابخانە کە. دانیشتم تیر نان و کە بابمان خوارد. چەند دانەمان خواردبوو، ئەوەندە شیمان پیچایەو بۆ دایکم. لە ریگا دا. باوکم قورگی چەور بووبوو، لە کۆلانە تەنگ و چۆلەکان دەستی کرد بە گۆرانیکوتن، تا لای مال. نانە کەم دانا بۆ دایکم و چوومە هۆدەکە خۆم، تا خۆم کۆ بکەمەو بۆ سەفەرە کەم.

دواړوژي من له شاره که

دهستنوسه کانم، خسته ناو سندووقچه يه کی بچووک له سوچيکی
هوډه که دام نان. تيشوه که م پر کرد له جل و دوو کتيبی به لاغه تيشم
له گه ليان دا پيچاوه يه، تا له سه فهره که م دا له گه لم بن.
بیرتان نه چيټ، باوکم و دايکم و خه لکيش پيم ده لين: سلیمان.
وهلي خوم حه ز ده که م به قسه ي باپيرم بکه م و ناوم ئاير بيټ. بويه له
ئيسټاوه برپارم داوه، له م شاره دهرچم، ناوه که ي باپيرم به کار بهيتم.
نه ده بمه سلیمان پيغه مبه ر و نه زمانی بالنده کانيش ده زانم، که وایه
ئو ناوه قورسه چييه که وتوه ته سهر شانم. ناکريټ مروقه کان ناوی
قورسيان لي بنريټ و داوا بکريټ له ناوه کانين بچن. ناويک، ناسک
و جوان، خوشتره له ناويکی قورس و زل. پووخسارم زياتر ئايري لي
ده هات، نه که ناوه که ي خوم. ده مه ويټ تاقانه ترين که س بم، ئاره زوه که ي
باپيرم به جي بيم، پيډه چيټ باوکم زوري پي خوش نه بيټ، کاريکی
وا بکه م، ئه ماما که باپيرم بير هيټايه وه، قسه ناکات. له م شاره با
سلیمان بم، وهلي له شاره کاني تر، با خوم بم. ژيان له شوينيک بو
شوينيکی تر پرهنگ و بونی ده گوړيټ. سه فهره که م پوون نييه، نازانم
ده چم و چيم به سهر ديټ. ده لين سه فهر چاو ده کاته وه، ده چم
چاوه کانم بکه مه وه. کاتي خوی ده ستم دايه نووسينه وه ي شاره که،
ئه وه ل جار نه م ده ويست به م شيوه يه بيټ. خه يالم لای ئه م هه موو شته
نه بوو، ته نيا نياز م بوو چيروکه کاني نه نه پوونه و باپيره بنووسمه وه.
ته ماشام کرد له گه ل چيروکه کاني ئه وان دا، چيروکی تريش هه يه.

دهستم دايه نووسينه وەيان و بارىكى قورسم خسته سەر شانم. شەوان
 تا درەنگىك مىشكى خۆم دەگووشى، دوو دلۆپ وشە بکەونە خوارەو
 و بيانووسمەو. دىوانە نەبوايە، نە من هۆشم بەرەو لای مرقوف دەچوو،
 نە ئەم چىروکانه يشم دەنووسييه وە. شار دەيان پەنگى تىدايە... لە
 خراپەو بۆ باش... لە جوانەو بۆ ناشيرين... لە پىزەو بۆ بى پىز...
 لە شکوو بۆ بى شکو... چىت بویت لە ناو مەنجەلى شارەکان دا
 دەيدۆزىتەو. مەرگى ئازيزان و ناسينى ئازيزىک، هەم دلت هەلدەکەن،
 هەم دەتەستەو. بەردەوام ئازيزىک لە دەست دەدەيت و ئازيزىکى
 تر دەناسيت. شار ناوەستىت، وەک ئاوى پووبارەکان دەپوات. لەگەلى
 بچىت دەتبات بۆ شوينىک قەت ناتوانى بىيتەو، لەگەلى نەپۆيت، جى
 دەمىنيت، چاکترين پىگا، خویندەنەو. لە تاقى پەنجەرەکەو، بۆ
 دوا جار وەستام. تىر بەکامى دل سەيرى کونج و کەللەبەرەکانى شارم
 کرد. تا گويم لى ديار بوو، تا هەويندەر چاوانم پى کرد لە تەماشایا.
 بە خەيالەم دا هات، پيش پۆشستەم نامەيەک جى بهيلم بۆ دەلال. لەم
 شارە دا تەنيا منى هەيە. منيش بى قسەيەک جى بهيلم، ئەوپەرى
 بى پەحمىيە.

دەستم کرد بە نووسينى نامەکە.

بيسم الله الرحمن الرحيم

سلوى يارانى ئازيزت لى بيت. ميرزادەى بەپىز

دوا پۆزى من لەم شارە دا، ئەمپۆيە. سبەى لە خەو هەستام،
 يەكەم شتىک دواى خۆم جى بهيلم شارەکەيە. دەچم بۆ خویندن. لە
 پال خویندەنەکەم دا، چاو دەگىرم بۆ بينينى شارەکان و گوندەکان و
 مرقفەکان. دىوانەکەى من، نيوەى مرقفى پى ناساندم، نيوەکەى تر
 گرینگە خۆم بيناسم. تۆ دۆستىکى ئازيزى منى، کەسىکى غەمگين و
 نازداريت، هيواخوازم لەوقەفەزە بىيتە دەرو لەم شارە دوور بکەويتەو.
 خۆت مەبەستە بە يادەوهرىيەکانتەو، با جى نەمىنى. يادەوهرىيە

جوانه کان و یاده وه ریه به نازاره کان، چ نین، جگه له یاده وه ری. ئه وی
پوئی، ده پوات. حه دم نییه ئاموژگاریت بکه م، به لام براکه م له و قه فه زه
دا ژیان ته واو نابیت. بو به ده سستی خوت قه فه زه لده بژیریت... بو
ناده ی له شه قه ی بال. چاوه پئی که س مه که، چاوه پئی خوت بکه.
جاریکیان دیوانه پئی گوتم:

- خوت به، به باله کانی خوت بفره.

ده که وایه به قسه ی بکه ی. راسته جووله کان به ناره زوه وه خوشن،
به لام له تو ده پرسم، ژیان له ناو کیوه کان و ده شته کان خوشتر نییه،
له قه فه زه؟ نازانم دلت له چی چوه؟ خه ون مه بینه به که سه وه، خه ون
به خوته وه ببینه. که سیک نه توانیت بفریت، ناتوانیت به باشی له
بالنده کان تی بگات. له سهر گومه زی خانه قاکه، پولیک کوتری لی بوو.
به رده وام یه کیکیان پیش ئه وانی تر ده فری. له گه ل فرینی یه کیکیان،
باقی تریش به شوینی دا. له فرینی کوتره کانه وه فیروم، ده بیت
هه میشه یه کیک له پیشه وه بفریت، تا ئه وانی تر به شوینی دا بفرین.
ده شیت قسه کانم نه وعیک بن. خویشم سه رم له خوم سوورپماوه.
کاتیک ده نووسم، هه ندیک قسه دینه نیوان په نجه کانمه وه پیشووتر نه
کردوومن و نه بیستومن.

ده ی نامه ویت عه زیه تت بده م. سه فه ر سه لامه ت. خودا ئاگای لیت
بیت.

باقی وه سلام.

برا بچووکی خوت، ئایر.

نامه که م پیچایه وه و له سهر سه رینه که م دام نا، نه بادا سبه ی بیرم
بچیت.

شه و تا دره نگانیک له گه ل دایکم و باوکم، باسی سه فه ر و خویندنمان
کرد. ئاموژگاریی زوریان کردم له سه فه ره که م چۆن بم. که سیشیان
سه فه ری نه کردبوو، ئاموژگارییه کانیان له سهر تینووبوون و که م

قسه کردن و گوینگرتن و پیزگرتنی خه لک بوو، یه کیان ئەم دیوی گرتبوو
 و ئەوی تریان ئەو دیووم. جارجار دلم خوش دەبوو، جارجاریش
 دلته نگ. شه وه که نه ده پویشست و دلته نگییه که م له گه ل دایه، به رده وام
 خورپه یه کی ناکام، سه ره هه ل ده دات. به دهستییه وه گیروده بووم،
 له کولم نابیتته وه. کات بوو هینده سنگمی گووشیوه، هه ستم کردوه
 له سنگمه وه دیتته دهر. شه و چه ند جارئ وام لی هات. هه ولم ده دا
 به پوو خسارمه وه دیار نه بیت و هه ستم پی بکه ن. تومه ز من زور
 باشم، ناگر له دلی ئەوان دیت. درهنگانی پویشتمه هوده که م، له کاتی
 چوونه سه ره وه، گویم له گریانیا ن بوو. دهنگی گریانه که ی دایکم زوری
 بو هی نام و له هوده که م خوم تیر گریام. سه فه ره که م بو شوینیکی
 خراپیش نه بوو، که چی به رگه ی دوورییه که م نه ده گرت. خوزگه برایه ک
 خوشکیکم هه بایه، تاقانه یی ده رده. تاقانه کان هی خودان. خودا خوی
 تاقانه یه و تاقانه کانیش بو خوی دروست ده کات، که بردنییه وه کوتایی
 به جوگه که ی ژیانیا ن دیت و له بنه وه وشک ده بن. به شی من تاقانه یییه
 له ژیا نه. به ده م ئەم قسانه وه خه وم لی که وتبوو، سبه ی به دهنگی
 دایکم خه بهر هاتم.

چاوم کرده وه له سه رم وه ستابوو... پوویه کی گه شی سپی...
 سه پویشیکی سپی به سه رییه وه و کراسیکی پیروژه یی گولی وردی له
 بهر بوو... هینده جوان بوو، به یانییه که ی پر کرد له دلخووشی. خیرا
 هه ستام و که لوپه له کانم بردنه خواره وه. نامه که م دایه ده ست باوکم،
 عزیه ت بکیشتیت، بیداته ده ست سوونه ی جووله که. گه یشته ده ستی
 سوونه، خوی ده یگه یه نیتته شوینی مه قسه د. نان و چایه کم خوارد.
 ده ستم کرده ملی دایکم. به ده م گریانه وه، ماچی مالتاوا بیم کرد. سوار
 عه ره بانه که ی باوکم بووم، تا ده روازه ی به شی پوژه لات بردمی. له و دیو
 ده روازه که دای به زانم و باوه شی پیدا کردم، له کاتی باوه شپیدا کردن
 دا، تووره که یه ک زه پی پی دام. گوتی:

- چەند پوژ لای من کارت کرده وه، شتیکم بو هه لگرتوویت. نه مه به شی خوته، له گه ل خوت بیه و بزانه چوڼ خه رجبی ده که یت. کاتیک زه په که م لئ وهرگرت، بیرم له قسه کانی زووی کرده وه. گه وره یی گه ر به دارایی بیټ، من تا ده مرم به بچووکی ده مینمه وه، چونکه ده مه ویت به شوین پپرکردنی می شکم دا بگه پیم، نه ک پپرکردنی گیرفانم. گه وره یی به ده سه لات بیټ، بی ده سه لاتترین که س ده بم، مه یلم به لای بی ده سه لات ی دا ده پوا، که وایه باوکم له خه یاله که ی خوی ده سستی هه لنه گرتوه، گه وره یی خوینده وارییه. بو خویشم نه بیټ بو خه ونه که ی وی بیټ، شهرته گه وره یه که ی بو به ینم، وه ک هه تاو لیم پوونه گه وره ی له خویندنا نییه.

دوا مالئاواییم له ویش کرد. تا دوورتر ده که وتمه وه، شاره که بچووکتز ده بو وه. نه و شاره ی پپر بوو له چیرۆکی سه یروسه مه ره به جیم هیشت. هر یه ک له ئیمه پوژیک شاره که ی خوی جی دیلیت. جیهیشتنی شاره کان به ئاره زوو خوشتره له جیهیشتنیک به ناچاری. خویندن له سه فهره که ی من بیانوو یک بوو. ترس له شاره که منی وه ده رنا نه ک خویندن. له سه ر ته پۆلکه یه ک وه ستام، جاریکی تر سه یریم کرده وه، له سه ر نه و ته پۆلکه یه بکه و تمایه به و دیوا ئیتر نه م ده بینیه و له پیش چاوم ون ده بوو، بویه ده ستیکم بو پراوه شانده و به ده نگیکی به رز گوتم:

- مالئاوا نه ی نه و شاره ی، بو که س نابیته که س.

((چاککردنی دوانیا ، ئاسنتره له چاککردنی مروڤیک .
 ئەگەر تۆ نەگەریتەوه بۆ ناو خۆت ، ناتوانیت
 ئەوانی کە ببینیت . نابیت مروڤ وەک پەیکەر سەیر
 بکەیت . دەبیت مروڤ وەک ئاوینەیک سەیربکەیت
 خۆتی تێدا ببینیت . بزانه له کوێ ئاوینەیک خەوشیک
 هەیه ، خەوشەیک چاک بکەوه ، کە خەوشەیک
 چاکردەوه ، واتای ئەوهیه خەوشیک له خۆتدا
 چاکردەوتەوه . جێهێشتنی شارەکان و مروڤەکان ،
 جێهێشتنی ئاوینەیک و گەرانەوهیه بۆ ناو ئاوینەیک .
 کەسێک نەتوانیت بگەریتەوه بۆ ناو خۆی ،
 ناستوانیت دەرەوه ببینیت))

Dêwaneiek
 Roman
 lem
 Nebez Goran
 Şareie